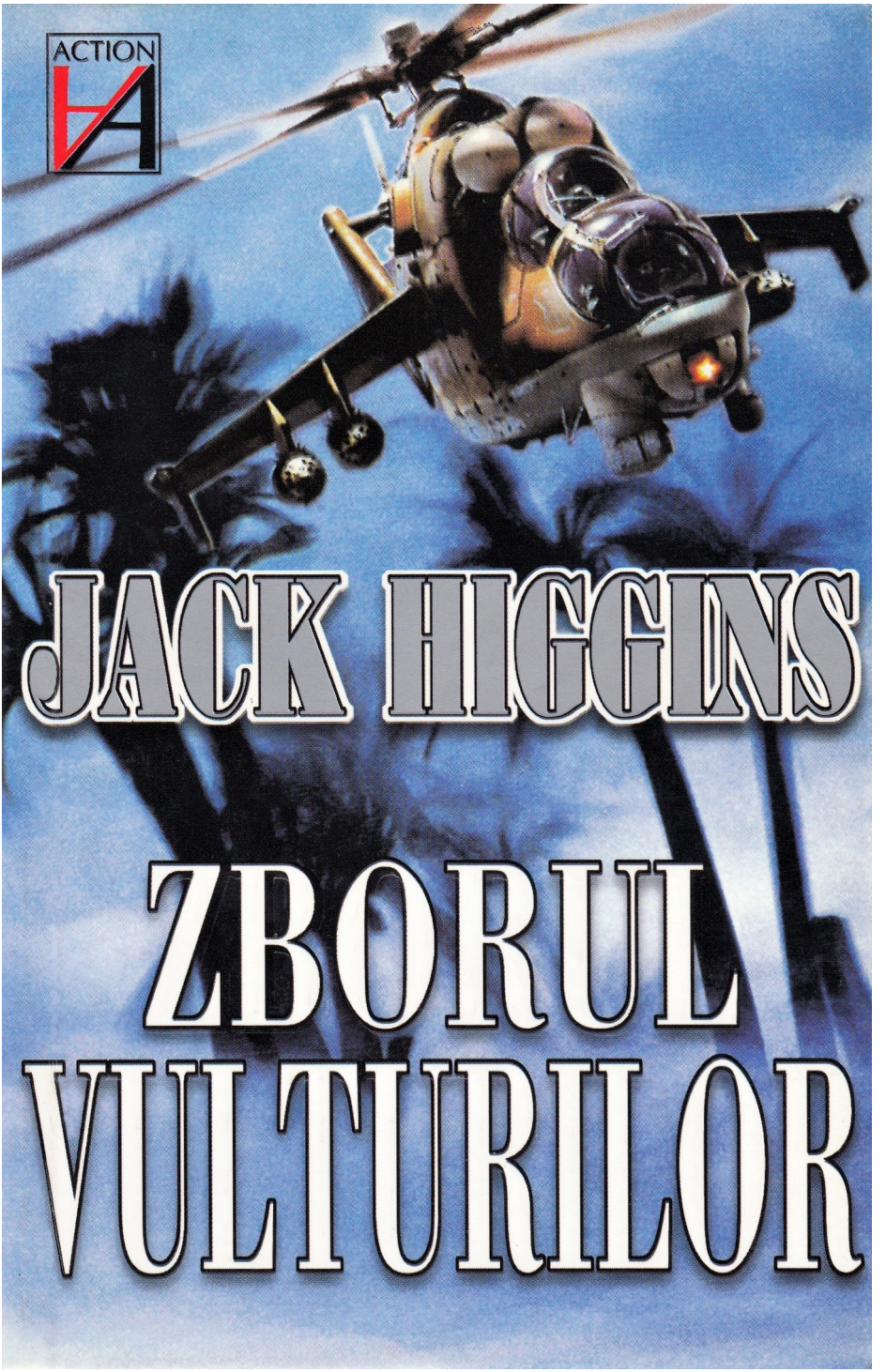
ACTION
JACK HIGGINS
ZBORUL
VULTURILOR

JACK HIGGINS

Zborul vulturilor

Editura MIRON

FLIGHT OF EAGLES

CANALUL MÎNECII
1997

Capitolul 1

Cînd am pierdut motorul din dreapta, am ştiut că aveam necazuri, dar toată călătoria a fost urmărită de ghinion de la bun început.

Soţia mea stătea cu mine de cîteva zile în casa noastră din Jersey, din Canalul Mînecii, cînd un mesaj primit pe telefon ne-a făcut cunoscut puternicul interes al unui mare producător de la Hollywood, care dorea să realizeze un film după una din cărţile mele. Acest lucru însemna că trebuia să mergem imediat acasă, în Chichester, în Anglia, unde urma să facem o escală înainte să ne îndreptăm spre Londra. Am sunat la firma de avioane-taxi la care apelam în mod obişnuit, dar aceştia nu aveau nici un avion disponibil. Totuşi, aveau să vadă dacă puteau face ceva. Au găsit un Cessna 310 din Granville de pe coasta Bretagnei şi un pilot cam în vîrstă pe nume Dupont. Din moment ce nu eram în măsură să fac mofturi, am acceptat fără ezitare, pentru că prognoza meteorologică nu era bună şi noi voiam să plecăm cu orice preţ. Eu stăteam în spate, dar cum acest tip de avion are panou de comandă dublu, soţia mea, care este un pilot cu foarte multă experienţă, s-a aşezat pe scaunul din dreapta, în faţă. Slavă Domnului că a făcut-o.

Canalul Mînecii şi insulele dimprejur sînt supuse ceţii, care apare în foarte scurt timp şi învăluie absolut tot, exact ceea ce s-a întîmplat în dimineaţa aceea. Decolarea din Jersey a decurs foarte bine, dar, după zece minute, insula era complet învăluită în ceaţă şi nu numai coasta franceză, ci şi Guernsey.

Am pornit spre coasta sudică a Angliei, Southampton. După cum arăta, Dupont avea în jur de şaizeci de ani, părul cărunt şi era puţin cam supraponderal. Uitîndu-mă la el cum pilota avionul, am observat că avea faţa acoperită cu o peliculă de sudoare.

Denise avea căşti la urechi şi mi-a dat şi mie o pereche, pe

care mi le-am pus imediat. La un moment dat, ea pilota avionul, în timp ce Dupont vorbea cu controlorii de trafic, după care el a trecut la comenzi şi ea s-a întors spre mine.

— Sîntem la o mie cinci sute. E o ceaţă cumplită mai jos. Southampton e exclus, la fel ca orice punct spre est. Încercăm să ajungem la Bournemouth, dar perspectivele nu sînt prea bune.

Deoarece m-am aflat la un pas de moarte în copilărie din cauza unor bombe ale IRA în Shankill, în Belfast, şi am trecut prin diverse momente destul de spectaculoase în Armată după cîţiva ani, am învăţat să iau viaţa aşa cum e. Am zîmbit pe deasupra vuietului motorului, încrezător în abilitatea soţiei mele, am luat sticla de şampanie *Moët and Chandon* care fusese inclusă în bar şi am turnat puţină într-un pahar de plastic. Întotdeauna am crezut că totul se rezolvă în bine. Nu şi în acest caz, însă.

Exact în clipa aceea, s-a defectat motorul. Timp de cîteva secunde, s-a văzut o dîră de fum negru, după care a dispărut.

Dupont a început să se agite, apăsînd înnebunit pe butoane, dar totul fu în zadar. Am început să ne prăbuşim. Cuprins de panică, a început să le strige în franceză controlorilor de trafic de la Bournemouth, dar soţia mea i-a făcut semn să se liniştească şi a preluat controlul calmă şi perfect stăpînă pe sine.

— Avem combustibil cam pentru o oră, le spuse ea. Aveţi vreo sugestie?

Din întîmplare, controlorul de trafic era o femeie şi vocea îi era la fel de calmă.

— Nu pot să vă garantez, dar cele mai multe şanse le aveţi cu Cornwall. Nu e chiar atît de învăluit în ceaţă ca noi. Cold Harbour, un mic port de pescuit de pe coastă în apropiere de Lizard Point. E o veche pistă de aterizare a RAF din timpul celui de-al doilea război mondial. Abandonată de ani de zile, dar se poate folosi. O să dau datele voastre tuturor echipajelor de salvare. Mult noroc.

În următoarele douăzeci de minute, ne-am aflat la o altitudine de o mie de metri şi legătura prin radio era adesea tulburată de paraziţi. Ceaţa se învolbura în jurul nostru şi, deodată, a început să plouă foarte tare. Dupont părea mai agitat ca oricînd, sudoarea de pe chipul lui văzîndu-se foarte clar acum.

Din cînd în cînd vorbea, dar iarăşi în franceză, şi Denise a

preluat controlul din nou. Se auzeau o mulţime de voci, mulţi paraziţi şi avionul a început să se legene cînd furtuna a izbucnit în jurul nostru.

Denise vorbea, foarte stăpînă pe sine, dînd informaţii în legătură cu noi.

— S-ar putea să avem nevoie de ajutor. Încercăm să aterizăm pe pista de la Cold Harbour.

Apoi, paraziţii au dispărut şi s-a auzit o voce puternică.

— Aici, Institutul de Salvare Regal Naţional, Cold Harbour. Vorbeşte Zec Acland. În nici un caz nu poţi să aterizezi aici, fetiţo. Nu-mi văd mîna în faţa ochilor.

Pentru Dupont, aceasta a fost picătura care a umplut paharul. A scos deodată un geamăt, a părut cuprins de convulsii şi capul i-a căzut într-o parte. Avionul a intrat în picaj, dar Denise a preluat controlul şi l-a redresat treptat. M-am aplecat să văd dacă bătrînul mai avea puls.

— Se simte, dar foarte slab. Pare a fi un atac de cord.

L-am împins de lîngă ea.

— Ia vesta de salvare de sub scaunul lui şi pune-i-o, după aceea fă şi tu la fel, a spus ea calmă.

A pus în funcţiune pilotul automat şi şi-a îmbrăcat şi ea vesta. Eu m-am ocupat de Dupont şi, apoi, de mine însumi.

— Sărim în apă?

— Nu cred că avem încotro, a spus ea preluînd din nou controlul manual al avionului.

Am încercat să fiu vorbăreţ, o slăbiciune personală.

— Dar sîntem în martie, apa e prea rece.

— Taci din gură! E vorba de afaceri, a zis ea, după care a luat din nou legătura cu cei de jos, în timp ce pierdeam din altitudine vertiginos. ISRN, Cold Harbour. Va trebui să aterizez forţat. Se pare că pilotul a făcut atac de cord.

Vocea aceea puternică se auzi din nou.

— Ştii ce faci, fetiţo?

— Ah, da. Mai am un pasager.

— Am anunţat deja echipajul de salvare, dar nu pot să facă cine ştie ce pe furtuna asta. Barca de salvare din Cold Harbour e deja în larg şi eu mă aflu la bord. Dă-mi o poziţie cît mai precisă.

Din fericire, avionul era dotat cu un sistem de poziţionare

global conectat prin satelit şi ea l-a citit.

— Mă duc direct jos, a zis ea.

— Dumnezeule, dar ai curaj, fetiţo. O să fim acolo, nu te teme.

Soţia mea vorbeşte adesea cu mine despre zborurile ei, aşa că eram conştient de problemele legate de aterizarea forţată cu un avion cu două motoare în apă. Trebuia să te apropii cu trenul de aterizare retras, flapsurile deschise şi cu o putere rezonabilă, ceea ce era problematic, din moment ce un motor nu funcţiona.

Vînt slab şi valuri mici, aterizezi contra vîntului; vînt puternic şi valuri mari, aterizezi paralel cu crestele acestora. Dar noi nu ştiam ce ne aştepta jos. Nu vedeam nimic.

Denise a încetinit şi continuam să pierdem din înălţime. Eu mă uitam la altimetru. Trei sute de metri, apoi o sută cincizeci. Nimic – absolut nimic – şi apoi, la vreo şaizeci de metri, ceaţa sfîşiată, marea dedesubt, valuri mici, şi ea a aterizat contra vîntului.

În acele cîteva momente, cred că a devenit cu adevărat un mare pilot. Am alunecat săltînd pe valuri şi apoi ne-am oprit. Şocul a fost considerabil, dar ea a deschis uşa cabinei într-o clipă.

— Ia-l cu tine, a strigat ea şi a ieşit repede pe aripă.

M-am aplecat, i-am desfăcut centura lui Dupont şi l-am împins afară cu capul înainte. Denise l-a luat şi şi-a dat drumul în apă, trăgîndu-l după ea. Atunci mi-am dat şi eu drumul de pe aripă. Mi-am amintit de nişte statistici pe care mi le arătase ea despre aterizările pe apă. Se părea că trebuiau să treacă vreo nouăzeci de secunde înainte ca avionul să înceapă să se scufunde.

Denise îl ţinea pe Dupont şi se îndepărtau plutind amîndoi cu vestele lor galbene. Eu îi urmam şi, în timp ce avionul se scufunda, ea a strigat:

— Oh, Doamne, Tarquin e înăuntru.

Aici e nevoie de o explicaţie. Tarquin era un urs, dar unul unic. Cînd l-am găsit pe un raft al unui magazin de antichităţi din Brighton, purta casca de piele, cizmele şi salopeta albastră ale piloţilor din Royal Flying Corps din primul război mondial, plus însemnele, nu numai ale lui Corps, dar şi ale lui Royal Air Force din cel de-al doilea război mondial. Avusese o expresie enigmatică pe faţă, ceea ce nu era de mirare, ne-a spus vînzătorul, pentru că zburase de multe ori în Bătălia Marii Britanii

cu fostul său proprietar, un pilot de pe un avion de vînătoare. Era o poveste romantică, dar eu am fost înclinat s-o cred şi ştiu că şi soţia mea a crezut-o, pentru că avea înfăţişarea unui urs care făcuse multe lucruri şi fusese în multe locuri. În orice caz, devenise mascota ei şi zburase împreună cu ea frecvent. Nici nu se punea problema să fie lăsat.

Îl pusesem în partea din spate a cabinei, într-o sacoşă de supermarket, dar n-am stat nici o clipă pe gînduri. M-am întors, am deschis uşa cabinei şi l-am scos pe Tarquin în sacoşa lui.

— Haide, bătrîne, să facem o baie, am zis eu.

Doamne, dar ce rece era apa, ca un acid care îţi pătrundea în oase şi ştiam că asta era fatal. Nu rezistai mult în Canalul Mînecii, aşa cum au constatat mulţi piloţi RAF şi Luftwaffe cu preţul vieţii lor.

Îi ţineam pe Dupont şi pe Tarquin, iar Denise mă susţinea pe mine.

— Grozavă aterizare, am zis eu. Foarte impresionant.

— O să murim? m-a întrebat ea printre înghiţiturile de apă.

— Nu cred. Nu dacă te uiţi peste umăr.

A făcut-o şi a văzut o barcă Tyne Class a ISRN apărînd din ceaţă asemeni unei fantome stranii. Membrii echipajului se aflau lîngă parapet în impermeabile galbene şi cu veste de salvare portocalii cînd barca s-a oprit lîngă noi şi trei bărbaţi au sărit în apă.

Un bătrîn s-a aplecat peste parapet. Avea vreo optzeci de ani, părul alb şi barbă, iar cînd a vorbit, am recunoscut aceeaşi voce puternică pe care o auzisem la radio. Zec Acland.

— Dumnezeule, ai reuşit, fetiţo.

— Aşa se pare, a strigat Denise.

Ne-au tras în barcă şi, apoi, s-a întîmplat cel mai ciudat lucru. Acland s-a uitat uimit la ursul ud leoarcă din braţele mele.

— Dumnezeule mare, Tarquin. De unde-l aveţi?

Denise şi cu mine ne-am aşezat pe o bancă în cabină, înveliţi în pături şi beam ceai dintr-un termos, în timp ce doi membri ai echipajului se ocupau de Dupont, care era întins pe jos. Zec Acland stătea pe banca din faţa noastră, privindu-ne. La un moment dat, a scos o sticlă veche, argintie, din care a turnat în

două căni.

— Rom, a zis el. O să vă facă bine.

În clipa aceea a intrat un alt bărbat, brunet, plin de energie, o copie mai tînără a lui Acland.

— Băiatul meu, Simeon, cîrmaciul acestei bărci, *Lady Carter*.

— Mă bucur să vă văd teferi, a zis Simeon. Face ca toată munca să merite.

Din moment ce membrii echipajelor ISRN erau voluntari neplătiţi, mi-am imaginat cum se simţea. Unul din cei doi membri care se ocupau de Dupont i-a pus francezului o mască de oxigen pe faţă, după care şi-a ridicat privirea.

— Încă mai e cu noi, dar starea lui nu e deloc bună.

— Chiar în clipa asta, un elicopter Navy Sea King aterizează la Cold Harbour, a spus Simeon Acland. O să vă ducă în civilizaţie cît ai clipi.

I-am aruncat o privire lui Denise, care s-a strîmbat, aşa că am zis:

— De fapt, a fost o zi cumplită. Prietenul nostru Dupont trebuie să ajungă la spital, asta e clar, dar credeţi că există vreo şansă ca soţia mea şi cu mine să rămînem aici peste noapte?

Simeon începu să rîdă.

— Ei bine, aţi picat exact unde trebuie. Tata e hangiu la *Spînzuratul* în sat. De obicei, are o cameră, două disponibile.

În clipa aceea, s-a întors şi a văzut ursul ud de pe bancă, lîngă tatăl său.

— Ce-i asta?

— E Tarquin, a spus Zec Acland.

O expresie ciudată a apărut pe chipul lui Simeon.

— Vrei să spui...? Dumnezeule mare, deci n-ai minţit, ticălos bătrîn ce eşti. Chiar a existat. În toţi anii ăştia am crezut că ai născocit povestea asta.

L-a luat pe Tarquin şi apa s-a scurs din el.

— E ud leoarcă.

— Nici o grijă, a spus Zec Acland. O să se usuce. A mai fost ud şi altădată.

Totul era foarte interesant şi, tocmai voiam să aflu mai multe, cînd soţia mea a avut deodată un acces de rău de mare, din cauza apei înghiţite. I-am urmat şi eu exemplul numai după cîteva

minute, dar ne-am revenit amîndoi la normal cînd am ocolit un promontoriu şi am văzut un estuar în golful din apropiere, deasupra căruia era o vale împădurită.

În pădure era o casă impunătoare din piatră cenuşie, vreo două, trei duzini de căsuţe şi un chei unde erau ancorate cîteva bărci de pescuit. *Lady Carter* a intrat alături de ele şi doi, trei pescari au venit să prindă frînghiile, motoarele s-au oprit şi atunci, n-au mai fost decît liniştea, ceaţa şi ploaia torenţială.

În apropiere, am auzit deodată un uruit şi Simeon a spus:

— Trebuie să fie elicopterul. Mai bine duceţi-l acolo, a adăugat el arătînd spre Dupont.

— Bine, băiete, a zis tatăl lui. Eu o să mă ocup de cei doi. Nişte băi fierbinţi, o cină ca lumea, a mai spus el apoi şi l-a luat pe Tarquin.

— Şi o explicaţie, am spus eu. Ne-ar face mare plăcere.

— O s-o primiţi, a zis el. Vă promit.

L-au aşezat pe Dupont pe o targă şi l-au dus la elicopter, noi urmîndu-i.

Mai tîrziu ni s-a spus că totul, casele, portul, cheiul, absolut tot fusese întemeiat de un anume Sir William Chevely pe la jumătatea secolului al optsprezecelea. Se spunea că Chevely ar fi fost un contrabandist şi că portul ar fi fost folosit în alte scopuri. Hanul *Spînzuratul*, avea şipci verticale la ferestre şi bucăţi de cherestea intercalate.

Zec ne-a dus înăuntru, unde am văzut o femeie cu o înfăţişare maternă stînd în spatele barului. Se numea Betsy şi a început să se agite imediat în jurul lui Denise, conducînd-o la etaj. Eu am rămas în barul vechi cu Zec şi m-am aşezat în apropierea focului, delectîndu-mă cu un pahar foarte mare de whisky *Bushmills*.

El l-a aşezat pe Tarquin în apropierea focului.

— Să se usuce natural.

Apoi a scos o cutie cu ţigări metalică şi am ales una.

— Ursul e important pentru dumneata?

— Ah, da, a încuviinţat el. Şi încă pentru cineva. Mai mult decît ai putea să-ţi închipui.

— Povesteşte-mi.

El a clătinat din cap.

— Mai tîrziu, cînd o să coboare şi soţia dumitale. O fată grozavă. Trebuie să fie cu cîţiva ani mai tînără decît dumneata.

— Cu douăzeci şi cinci, am zis eu. Dar, după cincisprezece petrecuţi împreună, trebuie să fi reuşit ceva.

— Trăiţi zi după zi, a spus el. Am învăţat asta în război. Mulţi oameni au murit atunci.

— Ai fost în Marină?

— Numai în primul an, după aceea m-au pus cîrmaci pe barca de salvare. Era o ocupaţie care te solicita tot timpul. Nave torpilate, piloţi prăbuşiţi în Canal. Nu, am pierdut adevăratul război naval.

Aşa cum aveam să descopăr mai tîrziu, aceea era o impresie complet falsă a unui om căruia i se acordase Medalia pentru Servicii Deosebite în timpul anului petrecut în Marină, apoi George Cross, MBE şi patru medalii de aur din partea ISRN în perioada în care a lucrat pentru acel institut minunat.

— Pe firma de-afară e un tînăr atîrnat cu capul în jos legat de gleznă, am zis eu. E o imagine din cărţile de tarot, nu-i aşa? Parcă înseamnă regenerare.

— Ei, Julie Legrande a pictat firma în timpul marelui război. A fost menajeră la reşedinţă şi conducea hanul. La un moment dat, a trebuit s-o vopsim din nou, dar e tot ceea ce a pictat Julie.

— Franţuzoaică?

— Se refugiase de frica naziştilor, a spus el ridicîndu-se. Ar fi timpul să faci şi dumneata o baie. Cu ce ziceai că te ocupi?

— Sînt romancier.

— Am auzit de dumneata?

I-am spus şi el a început să rîdă.

— Da, cred că da. M-ai ajutat să trec peste nopţile de insomnie. Mă bucur să te cunosc. Acum te rog să mă scuzi…

După aceea, s-a ridicat şi a ieşit din încăpere.

Eu am rămas pe loc gîndindu-mă. Erau o mulţime de mistere acolo. Dezlegarea lor trebuia să fie interesantă.

Am cinat într-un colţ al barului – biban de mare, cartofi noi şi salată – şi am băut o sticlă de *Chablis* rece împreună cu Zec şi Simeon. Denise şi cu mine purtam blugi şi pulovere oferite de ei. La un bar erau vreo opt sau chiar mai mulţi pescari, trei dintre ei

fiind membri ai echipajului de pe barca de salvare. Focul ardea vesel, ploaia răpăia în ferestre şi din Tarquin ieşea abur.

— Cînd eram mic, tata mi-a povestit foarte multe în legătură cu Tarquin, ursul zburător, a spus Simeon. Întotdeauna am crezut că erau născociri.

— Deci, pînă la urmă, ai descoperit adevărul, a zis Zec. Să faci bine să mă asculţi pe viitor, băiete, a adăugat el, după care s-a întors spre Denise. Spune-mi de unde l-ai luat.

— Anul trecut, dintr-un magazin de antichităţi din Brighton, a zis ea. Ne-au spus că a zburat în Bătălia Marii Britanii împreună cu proprietarul său, dar n-au avut nici o dovadă. M-a intrigat întotdeauna faptul că, pe lîngă aripile RAF, le are şi pe cele ale lui Royal Flying Corps, din primul război mondial.

— Păi, aşa şi trebuie, a spus Zec. Atunci a plecat prima oară pe front cu tatăl băieţilor.

Se făcu linişte şi Denise întrebă cu grijă:

— Tatăl băieţilor?

— A trecut foarte mult de-atunci, în 1917, în Franţa, dar să lăsăm asta acum, a zis el şi i-a făcut un semn lui Simeon. Mai adu o sticlă.

Simeon se duse ascultător la bar şi Zec continuă:

— În ’44, l-am văzut pe Tarquin ultima oară. În drumul său spre Franţa ocupată. Apoi, după atîţia ani, apare pe raftul unui magazin de antichităţi din Brighton.

Deschise cutia de ţigări, luă una şi soţia mea îl întrebă:

— Se poate?

El îi oferi una, i-o aprinse şi, apoi, ea se rezemă de spătar.

— Cred că Tarquin e un vechi prieten de-al dumitale, nu-i aşa?

— Ai putea spune şi aşa. L-am mai scos din Canal o dată. Era în ’43. Se prăbuşise cu un Hurricane. Nişte avioane de vînătoare grozave. Au doborît mai multe avioane din Luftwaffe decît Spitfire-urile.

Păru să mediteze şi, cînd Simeon se întoarse cu o altă sticlă, spuse:

— Harry a fost sau Max? Niciodată n-am putut să fim siguri.

Simeon puse tava jos.

— Te simţi bine, tată? întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Cine, eu? spuse Zec Acland zîmbind. Nu era o carte despre

un francez care mirosea sau gusta ceva şi tot trecutul îi revenea în minte?

— Marcel Proust, zise Denise.

— Ei bine, asta mi-a făcut mie afurisitul ăsta de urs. M-a făcut să-mi aduc aminte totul.

Avea lacrimi în ochi.

Simeon turnă nişte vin.

— Haide, tată, bea. Nu te mai chinui.

— În dormitorul meu. Cutia roşie din al treilea sertar. Adu-mi-o, băiete.

Simeon plecă ascultător.

Zec mai puse un buştean pe foc şi, cînd Simeon se întoarse cu cutia, Zec o puse pe masă şi o deschise, scoţînd la iveală hîrtii şi fotografii.

— Pe unele le-ai văzut, băiete, îi spuse el lui Simeon. Pe altele, nu.

Îi dădu una din fotografii lui Denise: cheiul din Cold Harbour, unde era ancorată o barcă de salvare, un model mai vechi, pe a cărei punte se afla Simeon, cu o şapcă de marinar pe cap. Simeon şi, totuşi, nu era Simeon.

— Arătam bine pe-atunci, spuse Zec.

Denise se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Şi-acum arăţi bine.

— Nu începe ceva ce ştii să nu poţi să termini, fetiţo, spuse el rîzînd, după care ne dădu fotografiile, una după alta, toate alb-negru.

Hanul arăta la fel. Era o fotografie care înfăţişa un ofiţer de armată, urît, dar atrăgător, de vreo şaizeci şi cinci de ani, după înfăţişare, cu ochelari cu rame de oţel şi părul alb.

— Generalul de brigadă Munro, spuse Zec. Dougal Munro, profesor la *Oxford* înainte de război, după care a intrat în Serviciul de Spionaj. Ceea ce se numea Departamentul de Operaţiuni Speciale (DOS). Churchill a inventat asta. Daţi foc Europei, a zis el şi ei au făcut-o. Au strecurat agenţi secreţi în Franţa, chestii de genul ăsta. Au scos populaţia din Cold Harbour. Au transformat satul într-o bază secretă.

Mai turnă vin şi Simeon spuse:

— Nu mi-ai povestit niciodată asta, tată.

— Pentru că noi şi toţi ceilalţi de-aici am fost puşi să semnăm Actul Secretelor Oficiale, zise el şi mai scoase nişte fotografii.

O femeie împreună cu generalul de brigadă Munro.

— Aceasta era Julie Legrande. Aşa cum am mai spus, menajeră şi ţinea cîrciuma.

Mai era o fotografie cu Munro şi un ofiţer, un căpitan cu o panglică pentru MC şi un baston în mînă.

— Ăsta era Jack Carter, aghiotantul lui Munro. Şi-a pierdut piciorul la Dunkerque.

Mai urmară cîteva fotografii, după care ajunse la un plic mare, maron. Ezită, după care îl deschise.

— Actul Secretelor Oficiale. Ce naiba. Am optzeci şi opt de ani.

Dacă fotografiile de mai înainte fuseseră interesante, acestea erau uluitoare. Una din ele înfăţişa o pistă pe care se afla un avion de vînătoare Junkers 88S, cu crucea germană foarte vizibilă pe fuselaj şi o zvastică pe coadă. Mecanicul purta o salopetă Luftwaffe. Într-o parte se zărea un avion de recunoaştere Fieseler Storch. În spate erau două hangare.

— Ce naiba e asta? am întrebat eu.

— Pista din apropiere. Da, Cold Harbour. Zboruri nocturne spre Franţa, chestii de genul ăsta. Păcăleai inamicul dîndu-te drept inamicul.

— Ceea ce nu cred că era prea sănătos dacă eraţi prinşi, spuse Denise.

— Plutonul de execuţie. Bineînţeles, operau cu avioane RAF de genul ăsta, spuse el arătîndu-ne o altă fotografie. Lysander. Foarte urît, dar puteau să aterizeze şi să decoleze de pe un cîmp arat.

Într-o altă fotografie, se vedeau un Lysander, un ofiţer şi o tînără. El purta uniforma americană, însemnele de locotenent-colonel şi o mulţime de panglici. Am distins DSO şi DFC, dar cu adevărat fascinant era faptul că, în partea dreaptă a pieptului, avea aripile RAF.

— Cine era? am întrebat eu.

Răspunsul lui fu ciudat cînd se uită la fotografie.

— Cred că Harry, sau poate Max. Niciodată n-am putut să fiu sigur.

Iarăşi, acelaşi comentariu. Simeon păru la fel de nedumerit ca

şi mine, dar, tocmai cînd voiam să cer lămuriri, Denise întrebă:

— Şi tînăra?

— Ah, ea e Molly – Molly Sobel, nepoata lui Munro. Mama ei era englezoaică şi tatăl, general american. O fată deşteaptă. Doctoriţă. A studiat în Anglia înainte de război şi, apoi, a lucrat la Londra. Obişnuia să vină cu Munro cînd era nevoie de un doctor. Totul era secret, înţelegeţi.

Păru să se fi retras într-o lume numai a lui. Noi n-am spus nimic. Focul trosnea, ploaia răpăia în ferestre, oamenii de la bar vorbeau încet.

— Te simţi bine, tată? îl întrebă Simeon.

— Mai bine ca oricînd, dar m-aş simţi şi mai bine dacă aş bea un rom mare. Mă descarc de o povară în seara asta, un secret pe care l-am păstrat atîţia ani, zise el şi îi arătă pumnul lui Tarquin. Totul numai din cauza ta, urs afurisit.

Simeon se ridică şi se duse la bar. Tarquin, din care continua să iasă abur, stătea la locul lui, enigmatic pînă la sfîrşit.

— Uite ce e, tată, zise Simeon vizibil îngrijorat, nu ştiu despre ce e vorba, dar poate că e prea mult pentru tine.

Denise interveni iarăşi şi, aplecîndu-se, îi acoperi mîna lui Zec cu a ei.

— Nu, Simeon, lasă-l. Am impresia că simte nevoia să vorbească.

El îi strînse mîna şi zîmbi.

— Dumnezeule, am zis eu că eşti o femeie extraordinară, spuse el, după care păru să se îndrepte.

— Bine, zise ea. Pilotul, americanul, Harry sau Max, ai spus?

— Exact.

— Bine, dar n-are nici un sens.

— Dumnezeule, fata mea, are tot sensul din lume, zise el lăsîndu-se pe spate şi rîzînd, după care deschise un alt plic din cutie. Astea sînt deosebite. Foarte, foarte deosebite.

Erau nişte fotografii mari, tot alb-negru. Prima înfăţişa un locotenent RAF care stătea rezemat de un avion Hurricane. Era acelaşi bărbat pe care îl văzusem înainte în uniformă americană.

— Un american în RAF, spuse Zec. Au fost cîteva sute înainte ca America să intre în război la sfîrşitul lui ’41, după Pearl Harbor.

— Pare obosit, remarcă Denise dîndu-i fotografia înapoi.

— Este şi firesc. Fotografia asta a fost făcută în septembrie ’40, în timpul Bătăliei Marii Britanii, imediat după ce primise a doua DFC. Zburase pentru finlandezi în războiul lor cu ruşii, primise o medalie de la ei şi, apoi, a venit în Anglia, intrînd în RAF. Se purtau ciudat în privinţa americanilor pe-atunci, fiindcă America era neutră, dar un funcţionar l-a trecut pe. Harry drept finlandez, aşa că l-au primit.

— Pe Harry? întrebă Denise cu blîndeţe.

— Harry Kelso. Era din Boston, spuse bătrînul şi scoase altă fotografie, Kelso în uniformă americană din nou. Asta era în ’44.

Medaliile erau uluitoare. O DSO şi o tresă, o DFC şi două trese, Croix de Guerre, Legiunea de Onoare şi Crucea de Aur Finlandeză pentru Vitejie.

— E incredibil, am spus eu. Adică, cel de-al doilea război mondial mă interesează în mod deosebit şi n-am auzit absolut nimic despre el.

— Nici n-aveai cum. Graţie funcţionarului, a fost înregistrat un timp ca finlandez şi, aşa cum am mai spus, au existat motive. Actul Secretelor Oficiale.

— Bine, dar de ce? întrebă Denise.

Zec Acland scoase o altă fotografie din plic şi o puse pe masă, făcîndu-ne pe toţi să amuţim.

— Din cauza asta, spuse el.

Fotografia era color şi îl înfăţişa pe Kelso din nou în uniformă, numai că, de data aceasta, cea de Luftwaffe. Purta cizme de zbor şi o pereche de pantaloni largi şi confortabili, de un albastru cenuşiu, cu buzunare mari. Cămaşa de zbor cu petliţele galbene îi dădeau un aer teribil. În partea stîngă avea insigna de argint de pilot, deasupra ei Crucea de Fier Clasa întîi şi, la gît, Crucea Cavalerilor cu frunzele de stejar.

— Bine, dar nu pricep, zise Denise.

— E foarte simplu, spuse Zec Acland. Munro mi-a dat-o pe asta. În celelalte fotografii, americanul din RAF? Acela era Harry. Acesta e americanul din Luftwaffe, fratele său geamăn, Max. Tată american şi mamă germană, o baroană. Astfel că, Max, fiind mai mare cu zece minute, era baron Max von Halder. Baronul Negru, cum îi spuneau cei din Luftwaffe.

Puse fotografiile la loc.

— Dacă vreţi, o să vă spun ce pot, zise el zîmbind. O să fie o poveste interesantă, zise el zîmbind din nou. Numai că n-o s-o creadă nimeni.

Cînd termină, barul era gol. Betsy încuia uşa după ultimii clienţi şi ne aducea ceaiul pe o tavă fără să scoată un cuvînt. Cred că Simeon era la fel de uluit ca mine şi Denise.

— Asta e tot? întrebă Denise.

— Bineînţeles că nu, fata mea, spuse el zîmbind. Lipsesc o mulţime de piese. În primul rînd, varianta germană. Şi acolo era totul strict secret. În sensul ăsta nu pot să vă ajut, zise el şi se întoarse spre mine. Totuşi, un tip deştept ca dumneata ar trebui să ştie unde să tragă nişte sfori.

— E o posibilitate, am spus eu.

— Bine, atunci, zise el ridicîndu-se. Trebuie să mă culc şi nevasta lui Simeon trebuie să se întrebe ce-i cu el, adăugă apoi şi o sărută pe Denise pe obraz. Somn uşor, fata mea. Meriţi.

După aceea ieşi. Simeon ne salută din cap şi îl urmă. Am rămas amîndoi lîngă foc, fără să vorbim şi, la un moment dat, Denise zise:

— M-am gîndit la ceva. Tu ai servit o vreme în Germania. Mi-ai povestit de nişte rude de-acolo. N-ai zis că cineva lucra în poliţie sau ceva de genul ăsta?

— E un fel de a spune. Era în Gestapo.

Ea nu fu deosebit de şocată. În definitiv, războiul avusese loc cu o jumătate de secol în urmă, cînd ea nici nu exista.

— Foarte bine.

— O să văd, am zis eu şi am ridicat-o în picioare. Hai la culcare.

Încăperea era mică, avînd paturi alăturate, şi am stat întins acolo, neputînd să dorm, fiind conştient doar de respiraţia ei liniştită în timp ce priveam în întuneric şi îmi aduceam aminte. Cu mult timp în urmă – cu foarte mult timp în urmă.

Capitolul 2

Legătura mea cu Germania era destul de simplă. Serviciul militar la Regimentul Englez de Gardă Călare, o perioadă scurtă cu armata de ocupaţie în Berlin şi una ceva mai lungă patrulînd de-a lungul graniţei cu Germania de Est în maşini Dingo de recunoaştere şi jeep-uri în vremea cînd începea aşa-numitul război rece.

Zona pe care o patrulam semăna atît de mult cu regiunile mlăştinoase din Yorkshire, încît întotdeauna mă aşteptam ca Heathcliff şi Kathy să apară alergînd prin ceaţă, ninsoare sau ploaie torenţială, deoarece pot să afirm cu sinceritate că aspră e un cuvînt blînd pentru a descrie vremea din părţile acelea.

În perioada aceea, graniţa era complet deschisă şi, într-un fel de acţiune poliţienească, trebuia să-i oprim pe cei care încercau să fugă în vest şi, de asemenea, bandele de indivizi care făceau afaceri pe piaţa neagră, de obicei foşti SS-işti, care operau în afara Germaniei de Est, folosind-o ca loc de refugiu.

Adversarii noştri erau regimente de infanterie siberiene, indivizi extrem de duri, şi, uneori, se mai trăgea cîte un foc. Îi spuneam al doilea război mondial şi jumătate, dar, cînd îţi expira perioada, te duceai acasă. Trupele americane care făceau acelaşi lucru în sectorul lor au primit trei medalii. Noi n-am primit nimic!

Cînd mă aflam acasă, în Leeds, şi începusem o succesiune de munci plictisitoare, am primit un plic de la autorităţi prin care mi se aducea aminte că, în următorii zece ani, eram rezervist. Mi se sugera să mă înrolez în Armata Teritorială, să devin un soldat de weekend şi, cînd am descoperit că se puteau cîştiga bani din asta, am acceptat, mai ales că mă gîndeam să mă duc să lucrez la Londra. Acolo era un regiment al Armatei Teritoriale, numit Puşcaşi Artişti, pe care Ministerul de Război l-a transformat în 21 SAS.

Cînd a început criza din Malaysia, mulţi membri s-au oferit voluntari pentru Cercetaşii Malaiezi, care, în 1952, a devenit Unitatea Militară Regulată, 22 SAS.

Aflîndu-mă la Londra, în căutare de serviciu, m-am prezentat la 21 SAS cu hîrtiile mele şi am fost primit cu entuziasm ca fost

subofiţer din cadrul Regimentului de Gardă Călare. Am completat diverse documente, mi-am făcut obişnuitul examen medical şi, în cele din urmă, m-am trezit în faţa unui anume maior Wilson, deşi, ţinînd cont de cele întîmplate ulterior, mă îndoiesc că acela era numele lui adevărat.

— Semnează aici, caporal, spuse el împingîndu-mi un formular peste birou.

— Ce semnez, domnule? Am întrebat eu.

— Actul Secretelor Oficiale, zise el zîmbind încîntat. Este o unitate de acest gen, înţelegi.

Am ezitat şi, apoi, am semnat.

— Bine, zise el luînd formularul şi tamponîndu-mi semnătura cu grijă.

— Să mă prezint sîmbătă, domnule?

— Nu, nu încă. Mai trebuie îndeplinite nişte formalităţi. O să ţinem legătura.

Zîmbi din nou, aşa că eu am plecat fără să mai spun ceva.

Am primit un telefon de la el după două săptămîni la biroul de asigurări din Leeds, unde lucram în perioada aceea, propunîndu-mi să ne întîlnim la *Yates' Wine Bar* de lîngă City Square la ora prînzului.

Am stat la o masă într-un colţ mîncînd şi bînd bere uşor alcoolizată în timp ce el mi-a dat vestea cea proastă. M-am mirat să-l văd în Yorkshire, dar el nu mi-a dat nici o explicaţie.

— Băiete, adevărul e că SAS nu te poate folosi. În urma examenului medical a reieşit că nu prea vezi bine cu ochiul stîng. Deşi nu faci mare caz de chestia asta, porţi ochelari.

— Ei bine, cei de la Garda Călare n-au avut nici o obiecţie. Am tras pentru echipa regimentului de la Bisley. Am primit o medalie de bun ţintaş.

— Da, ştim. Cel puţin doi ruşi de pe partea est-germană a graniţei ar putea să-ţi confirme priceperea, sau cadavrele lor ar putea. Pe de altă parte, ai ajuns la Gărzi numai pentru că un funcţionar idiot a uitat să treacă în hîrtiile tale şi rezultatele examenului oftalmologie şi, bineînţeles, Gărzile nu-şi recunosc niciodată greşelile.

— Deci, răspunsul e negativ?

— Mă tem că da. Mare păcat, însă. Ai o origine atît de

interesantă. Cu acel unchi al dumitale sergent la poliţia din Hamburg. Un dosar remarcabil. Capturat înainte de Dunkerque, a evadat de patru ori din lagăre de prizonieri, a fost trimis la Auschwitz în partea destinată prizonierilor aliaţi consideraţi băieţi răi. Două treimi din ei au murit.

— Da, ştiu.

— Bineînţeles că l-au păstrat la sediul din Hamburg datorită faptului că vorbeşte germana excelent. Am înţeles că s-a însurat cu o văduvă de război germană.

— Ei bine, dragostea nu cunoaşte frontiere, am spus eu.

— Presupun că aşa este. Interesantă familie, totuşi, exact ca a dumitale. Născut în Anglia, irlandezo-scoţian, crescut în Shankill, Belfast. Ceea ce se numeşte un produs din Orange.

— Şi?

— Dar crescut şi de verişoara catolică a mamei dumitale în Crossmaglen. Oamenii de-acolo sînt foarte republicani. Trebuie să ai nişte legături fascinante.

— Uitaţi ce e, domnule, am spus eu prudent. E ceva ce nu ştiţi despre mine?

— Nu, spuse el aruncîndu-mi acel zîmbet încîntat. Sîntem foarte meticuloşi, zise apoi şi se ridică. Trebuie să plec. Îmi pare foarte rău c-a ieşit aşa, adăugă el luîndu-şi impermeabilul. Mai este ceva. Nu uita că ai semnat Actul Secretelor Oficiale. Puşcăria te mănîncă dacă uiţi asta.

Eu eram de-a dreptul stupefiat.

— Dar ce mai contează acum? Doar n-aveţi nevoie de mine.

El se îndepărtă, dar se întoarse din nou.

— Şi nu uita nici că eşti un soldat de rezervă. Ai putea fi chemat oricînd.

Ceea ce era interesant era o rudă germană despre care nu pomenise, dar despre existenţa căreia nici eu n-am ştiut pînă în 1952. Soţia unchiului meu avea un nepot pe nume Konrad Strasser, sau cel puţin acesta era unul din cele cîteva nume pe care le-a folosit de-a lungul anilor. I-am fost prezentat la Hamburg, la o petrecere în St. Pauli dată în onoarea rudelor germane ale unchiului.

Konrad era scund, brunet şi plin de energie, zîmbind tot

timpul. Avea treizeci şi doi de ani şi era inspector şef al Departamentului de Investigaţii Criminalistice din Hamburg. Stăteam într-un colţ înconjuraţi de o mulţime gălăgioasă.

— A fost interesant la frontieră? mă întrebă el.

— Nu şi cînd ningea.

— În Rusia a fost şi mai rău.

— Ai fost pe front acolo?

— Nu, la Gestapo. Doar pentru puţină vreme, slavă Domnului, urmărind nişte nenorociţi care furau din proviziile armatei.

Ar fi puţin spus dacă aş zice că am fost şocat.

— Gestapo?

El zîmbi.

— Dă-mi voie să-ţi completez cunoştinţele. Gestapo-ul avea nevoie de detectivi pricepuţi şi cu experienţă, aşa că mergeau la toate secţiile de poliţie din Germania şi luau ce voiau. De aceea mai mult de cincizeci la sută dintre cei din Gestapo nici măcar nu erau membri ai partidului nazist şi, printre aceştia, şi eu. În ’40, cînd m-au luat, aveam douăzeci şi unu de ani. N-am avut nici un cuvînt de spus.

L-am crezut imediat şi, mai tîrziu, lucrurile care s-au întîmplat în viaţa mea au dovedit că spunea adevărul. În orice caz, îmi plăcea de el.

În 1954, Wilson a intrat din nou în viaţa mea. În perioada aceea, lucram la Leeds ca funcţionar public, continuînd să scriu romane pe care nu le voia nimeni. Aveam un rest de concediu de patru săptămîni şi hotărîsem să-mi petrec două la Berlin, deoarece unchiul meu fusese mutat acolo temporar.

Telefonul lui Wilson a fost ca un şoc. Iarăşi *Yates’ Wine Bar*, jos, un separeu. De data aceasta, el mînca sandvişuri, *Yorkshire*, bineînţeles.

— Este cam plictisitor pentru dumneata la *Electricity Generating Authority*.

— Aşa e, am spus eu. Dar asta fac numai o oră pe zi. În rest, stau la birou şi scriu.

— Da, dar nu prea te bucuri de succes, spuse el cu brutalitate, după care făcu o pauză. Plecarea la Berlin ar trebui să fie ceva plăcut.

— Uite ce e, despre ce naiba e vorba?

— Berlin, zise el. Marţea viitoare vei pleca la unchiul dumitale pentru o săptămînă. Am vrea să faci ceva pentru noi.

Stînd acolo, în atmosfera normală a localului, zgomotul traficului auzindu-se înfundat de afară, mi se părea a fi cea mai bizară propunere care mi se făcuse vreodată.

— Am încercat să mă înrolez în 21 SAS, dar mi-aţi spus că, din cauza ochiului stîng am fost respins, nu-i aşa?

— Nu e chiar atît de simplu, băiete. Dă-mi voie să-ţi aduc aminte: ai semnat Actul Secretelor Oficiale şi eşti încă rezervist.

— Vrei să spui că n-am încotro?

— Vreau să spun că eşti al nostru, băiete, zise el scoţînd un plic din servietă. Cînd o să te afli la Berlin, vei face un drum cu autocarul în zona estică. Ai toate detaliile aici. Mergi la adresa indicată, iei un plic şi îl aduci înapoi.

— Dar e o nebunie, am spus eu. În primul rînd, îmi amintesc de pe vremea cînd am servit în armată în Berlin că e imposibil să treci cu un paşaport britanic.

— Dragul meu, legăturile dumitale irlandeze îţi oferă dreptul să ai şi un paşaport irlandez, nu numai unul britanic. Îl vei găsi în plic. Cei cu paşaport irlandez pot să se ducă oriunde, chiar şi în China, fără viză.

Se ridică şi zîmbi.

— Ai totul acolo. Cît se poate de explicit.

— Şi cînd o să mă-ntorc?

— Totul e aranjat.

Se pierdu în mulţimea de clienţi şi, deodată, mi-am dat seama că nu mă gîndeam *cînd* o să mă-ntorc, ci *dacă* o să mă-ntorc.

Prima surpriză pe care am avut-o la Berlin a fost că unchiul meu fusese mutat înapoi la Hamburg, sau cel puţin aşa mi-a spus femeia care avea grijă de apartamentul în care locuise el.

Era o femeie în vîrstă, roasă de griji, care spuse:

— Dumneata eşti nepotul. Mi-a zis să-ţi dau drumul înăuntru.

Ceea ce a şi făcut.

Era o locuinţă neutră şi întunecată. Mi-am trîntit geanta, am aruncat o privire în jur şi am răspuns la sonerie pentru a-l vedea pe Konrad Strasser în prag.

— Arăţi bine, zise el.

Găsi o sticlă de schnapps şi turnă în două pahare.

— Deci, faci pe turistul în zona estică, nu, băiete?

— Pari foarte bine informat.

— Da, aşa s-ar zice.

Eu mi-am băut schnapps-ul.

— Ce caută un detectiv din Hamburg la Berlin?

— M-am mutat anul trecut. Lucrez pentru BND, Serviciul de Spionaj Vest-German. Un departament numit Biroul pentru Protejarea Constituţiei. Principala noastră sarcină este să împiedicăm infiltrările comuniste în partea noastră de ţară.

— Şi?

Îşi mai puse un schnapps.

— O să pleci după-amiază cu „Germanic Tours“ cu autocarul lor. Lasă-ţi paşaportul britanic aici, ia-l numai pe cel irlandez.

— Ce înseamnă toate astea? l-am întrebat. Şi cum de eşti implicat?

— Asta n-are importanţă. Ceea ce are importanţă e faptul că tu eşti curier pentru 21 SAS.

— Pentru Dumnezeu, dar m-au respins.

— Ei, nu chiar. E mai complicat decît atît. Ai auzit vreodată vechea zicală a celor din IRA? Odată intrat nu mai ieşi?

Eram uluit, dar am reuşit să-l întreb:

— Ce legătură ai tu cu toate astea?

A scos o bucată de hîrtie din portmoneu şi mi-a dat-o.

— E o hartă şi un bar numit *Heini's*. Dacă lucrurile merg prost, du-te acolo şi spune-i barmanului că nu-ţi convine locuinţa şi că vrei să te muţi imediat. În engleză.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Că o să vină cineva după tine. Bineînţeles, dacă totul merge cum trebuie, te întorci cu autocarul, dar, pentru asta, ar fi nevoie ca lumea să fie perfectă.

— Eşti implicat în treaba asta, am zis eu. Eu, Wilson, faptul că unchiul meu nu-i aici şi, în schimb, eşti tu. Ce naiba se-ntîmplă?

Deodată, m-am gîndit la biroul meu din Leeds, la restaurantul *Astoria* într-o seară de vineri, la fetele în rochii de bumbac. Ce *căutam eu acolo?*

— Eşti o muscă prinsă în plasa unui păianjen, exact ca mine în

Gestapo. N-ai avut încotro. Totul e atît de simplu, dar nu există cale de întoarcere. Îşi bău schnapps-ul şi se duse spre uşă.

— Sînt de partea ta, băiete, nu uita asta, adăugă el, după care închise uşa şi dispăru.

Autocarul ne-a trecut prin punctul de control Charlie, totul frumos şi fără probleme. Era plin cu turişti din toată lumea. În partea cealaltă, ne-a controlat poliţia de frontieră. În cazul meu, vizele de turist şi paşaportul irlandez. N-am avut absolut nici o problemă.

Mai tîrziu, la prînz, într-un hotel foarte demodat, ghizii ne-au spus că, dacă se rătăcea cineva, trebuia să facă în aşa fel, încît să ajungă la hotel, de unde autocarul pleca la cinci.

În cazul meu, instrucţiunile din plicul maron îmi spuneau să fiu la destinaţie la ora patru. Mi-am pierdut timpul aiurea vreo două ore şi am plecat la trei şi jumătate, prinzînd un taxi exact la ţanc.

Est-germanii aveau o regulă ciudată pe vremea aceea. Existenţa bisericilor era permisă, dar, dacă erai membru al partidului comunist, nu aveai voie să mergi la biserică, pentru că îţi stricai perspectivele profesionale. Rezultatul era faptul că numărul celor care mergeau la biserică era foarte mic.

Biserica Sfîntului Nume văzuse, cu siguranţă, şi vremuri mai bune. Era friguroasă, umedă şi dărăpănată. Era pînă şi criză de lumînări. Trei femei bătrîne aşteptau în faţa confesionalului şi un bărbat într-un impermeabil maron se ruga într-o strană în apropiere. M-am conformat instrucţiunilor şi am aşteptat. În cele din urmă, mi-a venit rîndul şi am intrat în confesional.

De partea cealaltă a grilajului s-a simţit o mişcare.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, am spus în engleză.

— În ce fel, fiule?

I-am răspuns conform instrucţiunilor din plic.

— Mă aflu aici doar ca mesager al Domnului.

— Atunci, înfăptuieşte opera Domnului.

Un plic a fost împins pe sub grilaj, după care s-a făcut linişte şi, în partea cealaltă, lumina s-a stins. Am luat plicul şi am plecat.

Nu ştiu cît a durat pînă cînd mi-am dat seama că bărbatul cu impermeabil mă urmărea. Se întuneca repede, începuse să plouă, iar eu mă uitam disperat după un taxi, fără succes, însă. Am

început să merg repede, trecînd de pe o stradă pe alta, intenţionînd să ajung la rîul Spree, încercînd să-mi amintesc oraşul din urmă cu ani de zile, dar, la fiecare colţ, cînd mă uitam înapoi, îl vedeam.

Intrînd pe neaşteptate pe o alee, am rupt-o la fugă şi, deodată, am văzut rîul. Am luat-o la fugă pe lîngă un şir de depozite dărăpănate şi m-am furişat în dreptul unei intrări. Peste cîteva clipe, el a trecut în fugă pe lîngă mine. Am aşteptat – linişte, doar răpăitul ploii – după care am ieşit din ascunzătoare şi m-am dus la marginea pontonului.

— Halt! Rămîi exact unde eşti.

A apărut după colţ, ţinînd un Walther PPK în mîna stîngă şi apropiindu-se.

Atunci, am spus în engleză, părînd indignat:

— Ce naiba înseamnă asta?

El s-a apropiat şi mai mult.

— Nu mă lua cu chestii din astea. Amîndoi ştim care-i treaba. De multe săptămîni îl ţin sub observaţie pe ticălosul ăla bătrîn de la biserică.

Atunci a făcut singura greşeală, venind destul de aproape pentru a-mi trage o palmă. L-am apucat de încheietura mîinii drepte, după care i-am imobilizat braţul stîng şi i-am prins şi încheietura stîngă. El a tras o dată şi am început să ne luptăm, ajungînd la marginea pontonului. Am întors pistolul spre el. Acesta s-a descărcat din nou şi el a scos un strigăt, continuînd să ţină mîna încleştată pe armă cînd a căzut în rîu.

M-am întors imediat şi am rupt-o la fugă, de parcă m-ar fi urmărit cîinii iadului. Dar, cînd am ajuns la hotel, autocarul plecase.

Am găsit *Barul lui Heini* o oră mai tîrziu. Era deja întuneric. Aşa cum era şi de aşteptat la ora aceea, barul era gol. Barmanul era bătrîn şi cu o înfăţişare de ticălos, cu părul cărunt şi cu o cicatrice care îi brăzda obrazul stîng pînă la orbita goală a ochiului. Am cerut un coniac.

— Uite ce e, am spus eu în engleză, nu-mi convine deloc locuinţa şi trebuie să mă mut imediat.

Părea o nebunie, dar, spre surprinderea mea, el a încuviinţat

şi mi-a răspuns în engleză:

— Bine, aşază-te lîngă fereastră. Avem friptură de miel în seara asta. O să-ţi aduc puţină. Cînd o să vină timpul să pleci, o să te anunţ.

Am mîncat friptura, am mai băut două pahare şi, deodată, el a venit să ia farfuriile. Erau vreo şase clienţi la ora aceea.

— Treci strada spre ponton, unde sînt macaralele alea. O limuzină *Volkswagen* neagră. Nu trebuie să plăteşti nimic, doar du-te.

Am făcut cum mi s-a spus, am traversat strada prin ploaie şi am găsit *Volkswagen*-ul. Ciudat, dar nu m-am mirat cînd l-am văzut pe Konrad Strasser la volan.

— Hai să mergem, a zis el.

Am urcat.

— Ce-i asta, tratament special?

— M-am hotărît să vin special. Ce-ai avut la activ la graniţă? Doi ruşi? Ei bine, acum eşti un as. Un agent Stasi s-a dus în Spree în seara asta.

Stasi era Securitatea est-germană.

— Nu mi-a dat de ales.

— Îmi închipui.

Am străbătut un labirint de străzi.

— Venirea ta aici a fost în plan? l-am întrebat eu.

— Nu chiar.

— Cred că-i cam riscant.

— Da, ei bine, mi-eşti rudă, într-un fel. Totul a fost legat de familie. Tu, frontiera, unchiul tău, eu, bătrînul de la Gestapo. Uneori avem de ales. Eu am avut în seara asta şi am venit după tine. Oricum, ne întoarcem printr-un punct de frontieră mai dosnic. Îl cunosc pe sergent. Întinde-te pe banchetă şi dormi, zise el dîndu-mi o sticlă de o jumătate. Coniac. Toarnă pe tine.

Ploua torenţial cînd, peste cîteva minute, am trecut printr-o zonă unde toate casele fuseseră demolate, creînd un spaţiu al nimănui separat de Vest printr-un gard de sîrmă ghimpată. Bineînţeles că Zidul Berlinului nu fusese construit încă. Erau o barieră roşu cu alb şi doi grăniceri în impermeabile ale Wehrmacht-ului, cu puştile agăţate pe umăr. Am rămas întins pe banchetă şi am închis ochii.

Konrad opri şi unul din cei doi, un sergent, se apropie de maşină.

— Abia ai intrat şi ai şi ieşit, Konrad, zise el. Cine e prietenul tău?

— Vărul meu din Irlanda, spuse Konrad dîndu-i paşaportul meu irlandez. Şi-a băut minţile.

Mirosul de coniac dovedea acest lucru.

— Am ţigările alea americane pe care le voiai. *Marlboro*. Dar am reuşit să fac rost doar de o mie.

— Dumnezeule! zise sergentul aruncîndu-i paşaportul înapoi şi luînd ţigările. Mai vino.

Bariera s-a ridicat şi noi am trecut de ea, îndreptîndu-ne spre Berlinul Occidental puternic luminat.

În apartamentul unchiului meu, Konrad şi-a pus un whisky şi a întins mîna.

— Dă-mi plicul.

Am făcut ce mi-a spus.

— Ce este?

— Nu-i nevoie să ştii.

Am început să mă înfurii, dar apoi mi-am dat seama că avea dreptate.

— Uite ce e, am tot vrut să te întreb, am zis eu. Ai spus că am fost curier pentru SAS. Misiunea mi-a fost dată de un anume maior Wilson, dar, printr-o ciudată coincidenţă, eşti şi tu implicat. Cum se face?

— Nu e nici o coincidenţă – maturizează-te! Totul se potriveşte perfect. Dă-mi voie să-ţi lămuresc unele lucruri. 21 SAS este un regiment alcătuit din soldaţi de weekend, orice de la avocaţi la şoferi de taxi. O mulţime de naţionalităţi. Regimentul 22, ofiţerii de carieră, îşi petrec timpul împuşcînd chinezi în Peninsula Malaieză şi arabi în Oman şi alte chestii din astea. Cei din 21 sînt oameni folosiţi pentru altfel de misiuni, exact ca tine. S-a aflat că vii la Berlin. Erai util, deci.

— Şi sacrificabil?

— Exact, şi coincidenţa făcea să apar şi eu în dosarul tău.

— Probabil că mi-ai salvat viaţa.

— Ah, te-ai descurcat, zise el rîzînd. În cîteva zile, o să te

întorci la restaurantul tău preferat, agăţînd fete, şi nici una din ele n-o să ştie ce tip disperat eşti.

— Deci, asta a fost tot, pot să mă-ntorc?

— Cam asta a fost. Wilson o să fie încîntat, spuse el bîndu-şi whisky-ul. Dar fă-mi o plăcere. Nu mai veni la Berlin. Data viitoare or să te aştepte.

Se duse la uşă şi o deschise.

— O să mai fie o dată viitoare? l-am întrebat eu.

— Aşa cum ţi-am mai spus, 21 foloseşte oamenii potriviţi pentru diverse situaţii. Cine ştie? zise el şi, o clipă, păru serios. Te-au respins, dar asta a fost o chestie de suprafaţă. Uniforma, bereta, insigna pe care scrie: *Cine cutează învinge*.

— Dar n-or să mă lase-n pace, nu?

— Mă tem că nu. Ai grijă, adăugă el şi ieşi.

Avusese dreptate. Am trecut printr-o perioadă complet sterilă, apoi numeroase slujbe, colegiul, universitatea, căsătoria, o carieră de profesor încununată de succes şi una la fel de plină de succese ca scriitor. Abia cînd problemele irlandeze din Ulster au căpătat amploare, pe la începutul anilor ’70, Wilson m-a contactat din nou, după ce scrisesem un roman de succes despre situaţia respectivă.

Pe atunci era colonel plin, venind la întîlnire într-o uniformă a lui Royal Army Service Corps, deşi mă îndoiam că ar fi servit acolo cu adevărat.

Ne-am aşezat la barul unui hotel de lux de la periferia oraşului Leeds şi el a băut şampanie pentru succesul meu.

— Te-ai descurcat foarte bine, bătrîne. O carte grozavă şi atît de autentică.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

— Deloc ca lucrurile astea scrise de reporteri de televiziune şi alţii ca ei. Foarte superficiale, în timp ce tu – ei bine, tu chiar îi înţelegi pe irlandezi, dar e şi firesc. Un produs din Orange, dar cu relaţii catolice. Asta este o chestiune foarte utilă.

Eram conştient de un sentiment de *déja vu*, Berlin din nou.

— Ce doreşti? am întrebat eu cu prudenţă.

— Nu prea mult. Săptămîna viitoare o să te duci la Dublin, pentru autografe, interviuri televizate, nu?

— Şi?

— Ar fi foarte bine dacă te-ai întîlni cu o persoană, două, pentru noi.

— Acum aproape douăzeci de ani, m-am întîlnit cu cineva pentru voi la Berlin şi era să iau un glonţ în cap.

— Altă poveste. Şi, dacă-mi aduc aminte bine, celălalt a primit glonţul, spuse el zîmbind. Interesant. Nici n-ai stat pe gînduri, exact ca şi cu ruşii.

— Ei mi-ar fi făcut şi mai rău, am zis scoţînd o ţigară şi aprinzînd-o. Ce ar trebui să fac, să repet faza, numai că, acum o să fie Liffey, nu Spree?

— Deloc. N-o să fie o treabă dură. O să fii intermediar. Nu va trebui decît să stai de vorbă cu cîţiva oameni, atît.

M-am gîndit, fiind conştient de un anumit sentiment de emoţie.

— Ai uitat că au trecut cei zece ani în care a trebuit să fiu rezervist.

— Bineînţeles că au trecut, dar ai semnat Actul Secretelor Oficiale cînd te-ai înscris în 21.

— Care m-a respins.

— Da, ei bine, aşa cum ţi-am mai spus şi atunci, demult, e mai complicat decît atît.

— Adică, odată intrat, nu mai ieşi? am întrebat eu stingînd ţigara. Konrad mi-a spus asta la Berlin. Ce mai face? Nu l-am mai văzut de multă vreme.

— Bine, zise el. Foarte activ. Deci, să înţeleg că eşti de acord să cooperezi?

— Se pare că nu prea am de ales, nu?

El îşi goli paharul de şampanie.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. De data asta, este o chestiune uşoară.

N-o să fie o treabă dură? De data asta, e o chestiune uşoară? Cinci drumuri pentru ticălos, bombe, împuşcături, cioburi pe străzi, prea multe seri de sîmbătă îngrozitoare în Belfast, pînă în ziua aceea memorabilă cînd nişte indivizi cu pistoale în buzunare m-au escortat pînă la aeroport, sugerîndu-mi să nu mă mai întorc. N-am făcut-o ani de zile şi, destul de ciudat, n-am mai auzit nimic de Wilson, deşi, într-un fel, am citit despre el, pe pagina de

ferpare a ziarului *Daily Telegraph*, avînd fotografia lui în faţa ochilor, numai că era general de brigadă, nu colonel, şi numele lui nu era Wilson…

Zorii aduseră multă ceaţă asupra coastei Cornwall-ului, în timp ce eu stăteam pe micul balcon al camerei de la *Spînzuratul*. O noapte lungă plină de aduceri aminte. Soţia mea continua să doarmă cînd m-am îmbrăcat în linişte şi am coborît la bar. Avusese dreptate, bineînţeles. Aveam nevoie de relaţia germană, adică de Konrad Strasser. Nu mai vorbisem cu el de cîţiva ani. Moartea unchiului meu şi a mătuşii mele germane aproape că a dus la ruperea relaţiei, dar eu încă îi mai aveam numărul pe ceea ce numeam cartea de vizită esenţială din portmoneul meu. Umedă, dar se putea folosi. Am scos-o şi, chiar în clipa aceea, uşa bucătăriei se deschise şi Zec Acland aruncă o privire înăuntru.

— Te-ai trezit devreme.

— Şi dumneata la fel.

— Nu mai dorm mult la vîrsta mea. Tocmai am făcut nişte ceai.

— Vin imediat. Aş vrea să dau un telefon. La Hamburg. Nu-ţi face griji, o să-l includ în nota de plată.

— Hamburg. Interesant. Şi acolo e devreme.

— Alt bătrîn. Probabil că nici el nu doarme mult.

Acland se întoarse la bucătărie, iar eu m-am aşezat pe un scaun la bar, am scos cartea de vizită şi am format numărul. În timp ce telefonul suna, m-am gîndit la Konrad, care se născuse în 1920, ceea ce însemna că avea şaptezeci şi şapte de ani. Ştiam că soţia lui murise. Avea o fiică în Australia.

Receptorul fu ridicat şi o voce aspră întrebă în germană:

— Cine naiba e?

I-am răspuns în engleză.

— Vărul tău irlandez. Cum e la Hamburg în dimineaţa asta?

Locuia în Blanlamese, pe Elba.

— Ceaţă pe fluviu, nu sînt decît vreo două bărci, spuse el rîzînd, adresîndu-mi-se tot cu „băiete“, ca întotdeauna. Mă bucur să te aud, băiete. Sper că s-a terminat cu aiurelile alea irlandeze, nu?

— Absolut. Am mai crescut, ai uitat?

— N-am uitat şi n-am uitat nici că, atunci cînd ai cunoscut-o pe actuala ta soţie şi mi-ai spus că este cu douăzeci şi cinci de ani mai tînără decît tine, nu v-am dat decît un an împreună.

— Şi asta a fost acum cincisprezece ani.

— Deci, nici măcar un bătrîn de la Gestapo nu poate să aibă dreptate întotdeauna.

Deodată, începu să tuşească puternic. Am aşteptat să se oprească, după care l-am întrebat:

— Te simţi bine?

— Categoric. Sînge şi fier, ăştia sîntem noi, germanii. Nevastă-ta e tot Femeia Fantastică? Formula unu, scufundări, pilotări de avioane?

— Ieri a fost Femeia Fantastică, am zis eu. Ne-a salvat vieţile.

— Povesteşte-mi.

Ceea ce am şi făcut.

— Dumnezeule, ce femeie, spuse el la sfîrşit.

— Un foarte mare adevăr, dar poate să te şi scoată din fire.

— Şi în restul timpului?

— Absolut minunată.

Tuşi din nou, după care mă întrebă:

— Deci, despre ce e vorba? Un telefon din senin, în zori.

— Am nevoie de o informaţie. Am auzit o poveste extraordinară. Doi fraţi gemeni, născuţi în 1918, Harry şi Max Kelso. Tatăl american, mama, baroana Elsa von Halder.

El scoase un geamăt.

— Cei din familia von Halder erau aristocraţi prusaci.

— Gemenii au fost despărţiţi. Harry, cel mai mic, a rămas în Statele Unite cu bunicul său bogat, care i-a dat bani baroanei să se întoarcă în Germania în ’30 cu Max, după ce soţul ei a murit într-un accident de maşină. Max, cel mai mare, a devenit în mod automat baron von Halder.

— Am auzit de numele ăsta.

— E firesc. Baronul Negru, un as al Luftwaffe. Fratele lui, Harry, a fost tot pilot. A zburat pentru finlandezi împotriva Rusiei, după care a ajuns în RAF. Bătălia Marii Britanii, toate chestiile astea. O mulţime de medalii.

Urmă un moment de tăcere, după care el exclamă:

— Ce poveste. De ce nu e una din legendele celui de-al doilea

războiul mondial?

— Pentru că, dintr-un anumit motiv, a fost ţinută secret.

— După atîţia ani?

— Am stat de vorbă cu un tip de vreo optzeci şi opt de ani, care mi-a povestit o mulţime de lucruri, dar partea germană lipseşte complet. M-am gîndit că un fost membru Gestapo ar putea să mai aibă acces la dosarele strict secrete. Bineînţeles că voi înţelege dacă n-o să poţi.

— Cum adică să nu pot? spuse el şi începu să tuşească iar. Îmi place. Îmi place chiar foarte mult. Ar putea să-mi ofere un nou ţel în viaţă, nu că ar mai avea vreo importanţă. Timpul meu este limitat. Am cancer la plămîni.

Doamne, cît de mult m-a durut, pentru că era un om care îmi plăcea foarte mult.

— Dumnezeule, Konrad, las-o baltă.

— De ce? O să mă amuz teribil. Sînt bătrîn, pe moarte, aşa că nu-mi pasă de informaţiile strict secrete. Ce plăcere – pentru prima oară într-o carieră de spionaj, să pot să fac valuri şi să nu-mi pese cîtuşi de puţin. Mi-ai făcut un serviciu. Acum, hai să lămurim unele lucruri, spune-mi tot ce ştii despre Baronul Negru şi eu o să continui de-aici.

Puţin mai tîrziu, aroma de costiţă prăjită m-a făcut să mă duc la bucătărie, unde Zec pregătise sandvişurile. M-am aşezat într-un capăt al mesei, am băut un ceai în care linguriţa ar fi putut să stea dreaptă, am mîncat sandvişuri şi m-am simţit excelent.

— Ai reuşit să vorbeşti? mă întrebă el.

— Ah, da, e o rudă de-a mea. Dacă există cineva care ar putea să afle varianta germană a poveştii legate de Max Kelso, el este persoana aceea.

— Pari destul de convins.

— Ah, sînt. Îţi seamănă foarte mult, Zec. Are şaptezeci şi şapte de ani, a văzut totul şi are relaţiile potrivite, am zis eu punîndu-mi încă o ceaşcă de ceai. A lucrat la Gestapo în timpul războiului.

El era să cadă de pe scaun de rîs.

— Dumnezeule mare!

— Mi-ai spus tot ce ştii? l-am întrebat eu.

— Bineînţeles că nu. Să vedem ce o să descoperi dumneata şi, după aceea, o să completăm ceea ce lipseşte, spuse el ridicîndu-se. Trebuie să mă duc să verific butoaiele cu bere. Ne vedem mai tîrziu.

După ce mi-am luat micul dejun, m-am dus în capătul pontonului, mi-am aprins o ţigară şi am stat cu privirea aţintită în ceaţă, gîndindu-mă la toate. Denise apăru după vreo zece minute, cu un pulover uriaş şi o pereche de blugi care se vedea foarte limpede că erau bărbăteşti. Ţinea în mîini două căni de ceai.

— M-am gîndit că ai vrea să bei ceva. Am luat legătura cu *Goodwood Aero Club*. Bernie Smith o să vină să ne ia.

— Foarte bine, am zis eu bînd puţin şi înconjurîndu-i mijlocul cu braţul. Îţi mulţumesc!

— Ai avut o noapte proastă?

— Relaţia germană. Lucruri pe care tu nu le ştii. Frontiera, cu mult, mult timp în urmă. Irlanda. Problemele. Mi-am amintit totul, am spus eu şi am ezitat puţin. Ai pomenit de acel văr al meu din Hamburg, cel care a lucrat în Gestapo.

— Şi?

— L-am sunat mai devreme. E tot în Hamburg. Are genul de trecut care îi oferă acces la diverse lucruri.

— E dispus să te ajute?

Am oftat adînc.

— E de-a dreptul încîntat. Am aflat că are cancer la plămîni. A zis că treaba asta îi dă un nou ţel în viaţă, dar presupun că nu pentru mult timp.

Ea mă îmbrăţişă strîns.

— Ce păcat pentru tine.

„Ce păcat pentru mine?“

— Hai să ne întoarcem, am spus eu tare. Ţi-ar prinde bine un mic dejun. Konrad o să descopere ceva. Tipii ăştia de la Gestapo ştiu să se descurce.

Şi s-a descurcat chiar excelent, dar a şi murit şase luni mai tîrziu. Adunat din dezvăluirile lui, din cele ce mi-a povestit Zec şi ceea ce am descoperit eu însumi în urma propriilor investigaţii, iată ce am aflat: adevărata şi remarcabila poveste a fraţilor Kelso.

ÎNCEPUTUL
1917

Capitolul 3

August 1917. La trei mii de metri deasupra liniilor frontului în Franţa, Jack Kelso era cît se putea de fericit. Avea douăzeci şi doi de ani şi se trăgea dintr-una din cele mai respectabile şi mai bogate familii din Boston. Ar fi putut să fie în ultimul an la *Harvard*, dar era de doi ani în British Royal Flying Corps.

Aparatul pe care îl pilota era un avion de vînătoare Bristol, unul din cele mai grozave avioane de luptă din război, cu două locuri şi un mitralior în spate. Sergentul lui Kelso, care fusese rănit cu o zi în urmă, se afla în spital, iar Kelso, un pilot de mare clasă cu Crucea Militară şi cincisprezece avioane germane doborîte la activ, decolase ilegal de unul singur. Ei bine, nu chiar de unul singur, căci, în partea din spate a cabinei, era un urs pe nume Tarquin cu cască de piele şi uniformă de zbor.

Kelso îl bătu uşor pe cap.

— Bravo, băiete, spuse el. Să nu mă dezamăgeşti.

În perioada aceea, Ministerul britanic de război continua să interzică folosirea paraşutelor pe motiv că acestea îi făceau pe piloţi să fie nişte laşi. Jack Kelso, un realist şi un tînăr bogat, se afla în cel mai recent model, proprietatea sa particulară.

Era un realist şi în alte privinţe: întotdeauna păzeşte-te de atacurile din senin. Nu trece niciodată linia de sub trei mii de metri de unul singur.

Marele von Richtofen doborîse odată patru Bristol-uri într-o singură zi şi acest lucru avusese şi o explicaţie. Pilotul avea o mitralieră fixă în faţă, o Vickers. Iar observatorul avea două tunuri Lewis în spate, ceea ce însemna că acela din spate trăgea tot timpul. După o serie de dezastre, piloţii de genul lui Kelso fuseseră cei care descoperiseră că avionul era atît de manevrabil, încît putea fi folosit ca unul cu un singur loc.

În dimineaţa aceea, vremea era urîtă, ploua şi bătea vîntul, erau nori grei de furtună şi, în acel zgomot general, Kelso nici

măcar nu fu conştient ce fel de avion îi aduse nenorocirea. Se auzi un vuiet, se văzu o umbră în stînga şi nişte rafale de mitralieră sfîşiară Bristol-ul, un glonţ pătrunzîndu-i în piciorul stîng, după care se făcu nevăzut printre nori.

Se întoarse spre liniile britanice, coborînd la două mii cinci sute de metri, apoi la o mie cinci sute şi simţi miros de ars. Ajunse la nouă sute de metri, în timp ce flăcările îi învăluiau motorul. Zări tranşeele de dedesubt, cîmpurile de luptă ale Flandrei. Venise momentul să sară. Îşi desfăcu centura, îl luă pe Tarquin, vîrîndu-l în geaca de piele, după care întoarse Bristol-ul invers şi îşi dădu drumul. Căzu vreo trei sute de metri, după care trase de coardă şi se lăsă să plutească în jos.

Căzu într-o groapă pe jumătate plină cu apă, neştiind dacă se afla de partea britanică sau de cea germană a tranşeelor, însă norocul fu de partea lui. Un individ în kaki, acoperit pe jumătate cu noroi, care patrula în zonă, ajunse la el în cîteva minute, ţinînd puşca pregătită.

— Nu trage. Sînt Flying Corps, strigă Kelso.

În apropiere se auzi o rafală de mitralieră. În timp ce doi soldaţi îi desfăceau paraşuta lui Kelso, un sergent îşi aprinse o ţigară şi o vîrî între buze.

— Ai un accent ciudat, căpitane, spuse el în dialectul cockney.

— American, spuse Kelso.

— Era şi timpul să ajungeţi, zise sergentul. Aşteptăm din 1914.

Spitalul de campanie se afla într-un vechi castel franţuzesc situat într-un parc superb. Ieşirea din zona de conflict fusese riscantă, iar Jack Kelso îşi pierduse cunoştinţa datorită morfinei administrate. Se trezi într-o lume de basm: o încăpere micuţă, aşternuturi albe, o uşă-fereastră ce dădea pe o terasă. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar scoase un strigăt de durere şi dădu cearceaful la o parte văzînd piciorul bandajat. Uşa de deschise şi intră o tînără infirmieră într-o uniformă a Crucii Roşii. Avea părul blond, o faţă puternică şi ochii verzi, şi părea să aibă vreo douăzeci de ani. Era cel mai frumos lucru pe care Kelso îl văzuse în viaţa lui şi se îndrăgosti imediat.

— Nu, nu te mişca, zise ea rezemîndu-l din nou de perne şi

aranjîndu-i aşternutul.

Un colonel de armată intră în încăpere purtînd însemnele Corpului Medical.

— Ceva probleme, domnişoară baroană?

— Nu chiar. E doar derutat.

— Nu se poate, zise colonelul. Am scos un glonţ cam mare din piciorul tău, băiete, aşa că trebuie să fii cuminte. Cred că e nevoie de încă puţină morfină.

După aceea ieşi, iar ea umplu o seringă şi întinse mîna spre braţul lui drept.

— Accentul tău, spuse Kelso. Eşti germană şi el ţi-a spus baroană.

— Este foarte util cînd am de-a face cu piloţi din Luftwaffe.

Dădu să plece, dar el o apucă de mînă.

— Nu-mi pasă ce eşti, atîta timp cît îmi promiţi că n-o să te măriţi decît cu mine, spuse el somnoros. Unde e Tarquin?

— Acesta e ursul, cumva?

— Nu-i un urs obişnuit. Am doborît unsprezece avioane şi Tarquin a fost întotdeauna lîngă mine. Îmi poartă noroc.

— Ei bine, uite-l aici pe noptieră.

Aşa era. Jack Kelso îi aruncă o privire.

— Salut, amice, zise el, după care adormi.

Baroana Elsa von Halder fusese surprinsă la Paris cînd izbucnise războiul. Avea douăzeci şi doi de ani, tatăl ei, un general de infanterie, fusese ucis pe Somme, şi făcea parte dintr-o veche familie prusacă, posedînd un conac şi un domeniu în decădere şi absolut nici un ban. Pe măsură ce treceau zilele, Kelso îi povestea despre viaţa lui privilegiată din Statele Unite şi descoperiră că aveau ceva în comun: amîndoi îşi pierduseră mamele în 1916, ambele murind de cancer.

La trei săptămîni după ce venise la spital, stătea pe un şezlong pe terasă, privind pajiştea alături de mulţi alţi ofiţeri răniţi, cînd o văzu apropiindu-se, schimbînd un cuvînt, două pe drum. În mînă avea un pachet pe care i-l întinse.

— Poşta de campanie.

— Deschide-l tu, zise el şi ea o făcu.

Înăuntru erau o cutie de piele şi o scrisoare.

— Jack, este de la Statul Major. Ţi s-a acordat Ordinul pentru Servicii Deosebite (DSO), spuse ea scoţîndu-l şi arătîndu-i-l. Nu te bucuri?

— Ba da. Dar am deja o medalie, zise el. Pe tine nu te am, adăugă el şi îi luă mîna. Mărită-te cu mine, Elsa. Ştii că o să te tot rog pînă cînd o să cedezi.

Ea acceptă şi, de data aceasta, o auzi întrebînd:

— Tatăl tău ce o să zică? N-ar trebui să-l întrebi pe el mai întîi?

— Ah, ar dura prea mult pentru ca scrisoarea să ajungă în Statele Unite şi apoi să aştept răspunsul. În plus, pe lîngă numeroasele lui calităţi, tatăl meu e un snob. O să te iubească, la fel şi societatea bostoniană, aşa că hai s-o facem odată. Există un preot aici. Poate să ne cunune oricînd.

— Ah, Jack, eşti un om bun, un om atît de bun.

— Germania o să piardă războiul, Elsa. Iar tu n-ai nimic la care să te întorci, în afară de un domeniu în paragină şi nici un ban. O să am grijă de tine, îţi promit, spuse el luîndu-i mîna. Haide, o să fie bine. Ai încredere în mine.

Ea avu şi, două zile mai tîrziu, se căsătoriră. În definitiv, el avea dreptate. Nu avea *nimic* la ce să se întoarcă.

Luna de miere petrecută la Paris fu plăcută, nu cea mai mare idilă din lume, dar el ştiuse întotdeauna că ea nu se căsătorise cu el din dragoste. Rămăsese cu un şchiopătat pronunţat, care trebuia tratat, iar ea se transferase la un spital al Crucii Roşii din Paris. Rămase însărcinată foarte repede şi Kelso insistă să plece în Statele Unite.

— Orice copil al nostru trebuie să se nască acasă. Nu vreau să aud altceva.

— Ai putea să vii şi tu, Jack. Piciorul nu ţi s-a vindecat foarte bine şi l-am întrebat pe colonelul Carstairs. A zis că te lasă la vatră, dacă vrei.

— *Ce-ai făcut?* Elsa, să nu mai faci niciodată aşa ceva.

O clipă, arătă complet altfel, luptătorul care doborîse cincisprezece avioane germane... dar, după aceea, zîmbi şi redeveni fermecătorul Jack Kelso.

— Încă mai e un război de cîştigat, scumpa mea, şi, acum, că s-a alăturat şi America, n-o să mai dureze mult. O să-ţi fie bine. Şi tata o să fie foarte fericit.

Astfel că ea făcu ce i se spusese şi plecă spre America, unde, într-adevăr, Abe Kelso o primi cu un entuziasm considerabil. Se bucura de mult succes pe scena socială a Boston-ului şi nimic nu era prea bun pentru ea, mai ales cînd o apucară durerile şi aduse pe lume doi gemeni.

Pe cel mai mare îl botează Max, după tatăl ei, şi pe celălalt, Harry, după tatăl lui Abe.

Pe frontul de vest, Jack Kelso primi vestea prin telegraf. Tot la Royal Flying Corps, unde se hotărîse să rămînă, în loc să se alăture americanilor, acum era locotenent-colonel, unul dintre puţinii veterani care mai erau, căci pierderile de ambele părţi fuseseră copleşitoare în ceea ce se dovedi a fi ultimul an de război, apoi, deodată, totul se termină.

Tras la faţă, ros de griji şi îmbătrînit înainte de vreme, Jack Kelso, încă în uniformă, se afla în camera băieţilor la puţin timp după ce sosise în Boston şi îi privea cum dormeau.

Elsa stătea în prag, puţin temătoare, uitîndu-se la un străin.

— Frumoşi, zise el. Par frumoşi. Hai să mergem jos.

Abe Kelso stătea lîngă foc în superbul salon. Era mai înalt decît Jack, cu părul mai închis la culoare, dar avea aceleaşi trăsături.

— Dumnezeule, Jack, zise el luînd două pahare de şampanie şi dînd fiecăruia cîte unul. În viaţa mea n-am văzut atîtea medalii.

— O grămadă de tinichele, spuse fiul său golind paharul de şampanie dintr-o singură înghiţitură.

— A fost rău acest ultim an? îl întrebă Abe umplîndu-i paharul din nou.

— Destul de rău, deşi n-am reuşit să mor. Toţi, în afară de mine, preciză Jack Kelso zîmbind neplăcut.

— Spui un lucru îngrozitor, zise soţia lui.

— Totuşi, e adevărat, spuse el aprinzîndu-şi o ţigară. Am văzut că băieţii au părul blond. Aproape alb, adăugă el şi elimină fumul.

— Sînt *pe jumătate* germani.

— Nu e vina lor, spuse el. Apropo, ştii care a fost scorul meu personal la sfîrşit? Patruzeci şi opt.

Ea văzu atunci exact cît de afectat era, dar Abe vorbi cu o veselie forţată.

— Şi acum, Jack, ce ai de gînd să faci? Te întorci la *Harvard* să-ţi iei diploma în drept? După aceea, ai putea să lucrezi la firmă.

— Cred că glumeşti. Am douăzeci şi trei de ani şi, dacă pui la socoteală şi timpul petrecut mitraliind tranşee, am ucis sute de oameni. *Harvard* e exclus, firma e exclusă. Am banii pe care mi i-a lăsat mama. O să mă distrez, spuse el golind paharul. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar am nevoie la baie.

Ieşi şchiopătînd. Abe Kelso mai turnă puţină şampanie în paharul ei.

— A trecut prin multe, draga mea. Trebuie să-l înţelegem.

— Nu-ţi cere scuze pentru el, zise ea punînd paharul jos. Acesta nu e bărbatul cu care m-am căsătorit. El a rămas în tranşeele alea uitate de Dumnezeu. N-a reuşit să mai iasă.

Ceea ce nu era departe de adevăr, deoarece, în anii care urmară, Jack Kelso se purta ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă trăia sau murea. Isprăvile sale la cursele de maşini erau renumite. Continua să zboare şi ateriză forţat de trei ori. Ba chiar îşi folosi iahtul pentru a transporta băuturi în timpul prohibiţiei, iar capacitatea lui de a bea era extraordinară.

Un lucru care se putea spune, totuşi, în favoarea lui era faptul că îşi trata soţia cu politeţe. Cît despre ea, Elsa îşi juca rolul de soţie bună, de gazdă elegantă şi de mamă iubitoare. Întotdeauna era Mutti pentru Max şi Harry, îi învăţa franceza şi germana, iar ei o iubeau foarte mult. Însă afecţiunea lor pentru tatăl erou de război beţiv era şi mai mare.

Izbutise să cumpere un avion de vînătoare Bristol pe care îl ţinea la un mic club aviatic din afara Boston-ului, proprietatea unui alt fost as al aviaţiei de pe vremea lui RFC, pe nume Rocky Farson. În ziua în care băieţii împliniră zece ani, Jack îi urcă în carlinga din spate şi îi luă la o plimbare cu avionul. Cadoul de ziua lor, spunea el. Băieţilor le plăcu la nebunie, dar Elsa ameninţa că îl va părăsi, dacă va mai repeta aşa ceva.

Ca de obicei, Abe fu între ei, încercînd să menţină pacea, fiind de partea ei, pentru că Jack fusese băut, dar, din moment ce acesta avea propria sa avere, nu putea fi stăpînit.

Anii 1928 şi 1929 trecură. Dezamăgită nu numai de căsnicia ei, dar şi de America, Elsa nu mai avea decît prietenia ei sinceră cu Abe şi dragostea băieţilor. Aceştia erau absolut identici,

bineînţeles: părul blond ca paiul, ochii verzi, pomeţii înalţi tipic germani, vocile, gesturile. Nici un semn particular nu-i deosebea unul de celălalt. De cele mai multe ori, nici ea, nici Abe nu puteau să-i deosebească. Ei se distrau adesea inversînd rolurile şi păcălindu-i pe toţi. Strîns uniţi, nu se certau decît în legătură cu cine era proprietarul lui Tarquin. Faptul că Max, fiind mai mare cu zece minute, era în mod legal baronul von Halder nu îi deranja niciodată.

Tragedia avu loc în vara lui 1930. Jack Kelso muri cînd *Bentley*-ul său se prăbuşi într-o prăpastie în Colorado şi luă foc. Ceea ce rămase din el fu adus în Boston, unde Abe, care acum era congresman, prezidă funeraliile. Erau prezente o mulţime de personalităţi, chiar şi preşedintele, gemenii în costume negre stînd de o parte şi de cealaltă a mamei lor. Păreau ciudat de nemişcaţi, aproape încremeniţi, şi mai mari decît cei doisprezece ani pe care îi aveau.

După aceea, acasă, după ce plecă toată lumea, Elsa se duse lîngă uşa-fereastră deschisă din salon, elegantă, în negru, sorbind dintr-un pahar de coniac. Abe stătea lîngă foc.

— Şi acum? întrebă el. O perspectivă cam sumbră.

— Nu pentru mine, zise ea. Eu mi-am făcut datoria. Am fost o soţie bună ani de zile, Abe, şi am suportat o mulţime de lucruri. Vreau să mă-ntorc în Germania.

— Şi să trăieşti din ce? Cea mai mare parte din averea lăsată de mama lui s-a dus. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar, în testamentul lui, nu prea e cine ştie ce pentru tine, Elsa, ştii asta.

— Da, ştiu, zise ea. Dar tu ai milioane. O grămadă de bani cu care nici nu ştii ce să faci. Ai putea să mă ajuţi, Abe.

— Înţeleg.

— Abe, întotdeauna am fost prieteni buni. Lasă-mă să mă duc acasă. O să refac domeniul, o să restabilesc numele familiei mele.

— Şi să-mi iei nepoţii cu tine? spuse el clătinînd din cap. N-aş suporta.

— Dar sînt şi fiii mei, locul lor e lîngă mamă. Iar Max – Max este baronul von Halder. Nu poţi să-l faci să renunţe la asta, Abe, n-ar fi drept, n-ar fi cinstit. *Te rog*, Abe, te implor.

Abe Kelso rămase tăcut cîteva momente îndelungate, aerul

fiind încărcat de regret şi pierdere. În cele din urmă, vorbi.

— Întotdeauna m-am gîndit la asta – la ce se va întîmpla cînd Max va fi suficient de mare pentru a-şi aprecia titlul. Va pleca, lăsîndu-ne pe toţi aici? Întotdeauna am crezut că asta se va întîmpla destul de tîrziu, dar… Tăcu şi oftă. Dar, Jack fiind mort şi, din moment ce tu vrei să pleci, *noi* nu sîntem prea mulţi, nu? spuse el zîmbind cu tristeţe. Ai dreptate, Elsa. Max merită să i se acorde această şansă. La fel şi tu, pentru faptul că l-ai suportat pe Jack toţi anii ăştia. Aşa că te voi ajuta. Cu o singură condiţie, însă.

Acum, vocea lui deveni fermă şi puternică.

— Harry va rămîne aici. N-o să renunţ la ambii nepoţi, n-aş putea să accept asta. O să-ţi dau tot ce-ţi trebuie ca să refaci domeniul von Halder, dar Harry rămîne cu mine. Eşti de acord?

Ea nu ridică nici o obiecţie măcar.

— De acord, Abe.

— Bine. O să stabilim mai tîrziu amănuntele legate de vizite, studii şi altele. Nu mă îngrijorează decît felul cum vor reacţiona băieţii cînd vor auzi.

— O să vorbesc eu cu ei.

— Nu, lasă-mă pe mine mai întîi. Roagă-i să vină în biroul meu, da?

Mai tîrziu, în seara aceea, înainte de cină, cînd coborî în salon, Elsa îi văzu pe Max şi pe Harry surprinzător de calmi, dar întotdeauna fuseseră aşa: siguri, calmi, detaşaţi, ca nişte privitori din exterior. Deşi îşi iubeau mama, erau conştienţi de egoismul ei lăuntric, aşa că acea ultimă întorsătură nu prea îi surprinsese. Ea îi sărută pe rînd.

— V-a spus bunicul?

— Desigur. Au înţeles, spuse Abe. Au primit vestea surprinzător de bine. Se pare că singura problemă a fost legată de cine să-l ia pe Tarquin, dar acesta rămîne aici. Ursul ăsta s-a aflat în fundul carlingăi ori de cîte ori a zburat Jack.

O clipă căzu pe gînduri, după care se îndreptă.

— Şampanie, spuse el. Cîte o jumătate de pahar pentru fiecare. Să bem unul pentru celălalt. Întotdeauna o să fim împreună într-un fel sau altul.

Băieţii nu spuseră nimic, ci îşi băură şampania tăcuţi, mai

mari decît vîrsta lor, ca de obicei, la fel de enigmatici ca ursul Tarquin.

Germania la care se întoarse Elsa von Halder era foarte diferită de cea pe care şi-o amintea ea – şomaj, revolte pe străzi, partidul nazist care începea să ridice capul –, dar ea avea banii de la Abe, aşa că îl înscrise pe Max la şcoală şi se apucă să refacă domeniul von Halder. Mai era şi societatea berlineză, bineînţeles. Unul din cei mai vechi prieteni ai tatălui ei, un as al piloţilor din război, Herman Göring, era pe cale de a deveni un om important în cadrul partidului, un prieten al lui Hitler. Fiind aristocrat, toate uşile îi erau deschise, iar Elsa, frumoasă şi bogată, ea însăşi o aristocrată incontestabilă, era o bijuterie pentru partid. Îi cunoscu pe toţi – pe Hitler, pe Goebbels, pe von Ribbentrop – şi era admirată de întreaga societate.

Hitler ajunse la putere în 1933 şi, în 1934, Elsa îl lăsă pe Max să se ducă în America timp de şase luni, să stea cu bunicul şi cu fratele lui, care urma cursurile şcolii elementare. Abe se bucură enorm cînd îl văzu. Cît despre cei doi fraţi, aceştia parcă nu fuseseră despărţiţi niciodată, iar de ziua lor, Abe le făcu un cadou deosebit. Îi duse pe aerodromul de pe care obişnuia să zboare tatăl lor, unde se afla Rocky Farson, mai bătrîn, puţin mai gras, dar tot vechiul as în pilotaj de pe frontul de vest.

— Rocky o să vă dea cîteva lecţii, spuse Abe. Ştiu că nu aveţi decît şaisprezece ani, dar ce naiba! Numai să nu-i spuneţi mamei.

Rocky Farson le dădu lecţiile într-un vechi biplan Gresham. Cineva mărise cabina din spate pentru a transporta saci cu scrisori, ceea ce însemna că aveau loc amîndoi. Bineînţeles că zbura şi cu fiecare în parte, descoperind că erau piloţi înnăscuţi, exact ca tatăl lor. Şi, tot la fel ca tatăl lor, oricare zbura din ei îl lua pe Tarquin în carlingă.

Rocky îi învăţă lucruri care depăşeau limitele normale. Le dădu şi lecţii de luptă aeriene. „Fii întotdeauna cu ochii-n patru după neamţ, era regula preferată. Nu zbura niciodată de unul singur sub trei mii de metri. Nu zbura niciodată în linie dreaptă şi la aceeaşi înălţime mai mult de treizeci de secunde.“

Într-o zi, după ce îi urmări, Abe îi spuse lui Rocky cînd ateriză:

— La naiba, Rocky, parcă-i pregăteşti pentru război.

— Cine ştie, domnule senator? spuse Rocky, căci, într-adevăr, asta era Abe Kelso acum. Cine ştie?

Erau atît de talentaţi, încît Rocky folosi banii senatorului pentru a cumpăra două biplane Curtis de pregătire şi zbură cu fiecare, ducîndu-i pe noi culmi ale experienţei.

În timpul primului război mondial, marele as german, Max Immelmann, inventase un truc extraordinar cu ajutorul căruia dobora doi inamici dintr-o dată. Era renumită întoarcerea Immelmann, foarte celebră odată pe frontul de vest, dar acum uitată, practic, şi de cei din U.S. Air Corps şi de cei din RAF.

Te apropiai de inamic, făceai un semiluping şi te ridicai deasupra lui la cincisprezece metri. La sfîrşit, băieţii erau experţi.

— Sînt uluitori, cu adevărat uluitori, îi spuse Abe lui Rocky în cantina de pe aerodrom.

— Pe vremuri ar fi fost nişte aşi. E jocul tinerilor, domnule senator. Am cunoscut băieţi în Flying Corps care, la douăzeci şi unu de ani, erau decoraţi de patru ori şi aveau gradul de maior. E ca şi cum ar fi un mare sportiv. Ori ai acea fărîmă de geniu, ori n-o ai, iar gemenii o au, te rog să mă crezi.

Băieţii stăteau tăcuţi la bar, bînd suc de portocale. Privindu-i, Abe spuse:

— Cred că ai dreptate, dar în ce scop? Ştiu că circulă zvonuri, dar n-o să fie nici un război. O să avem grijă să fie aşa.

— Sper, domnule senator, spuse Rocky, dar, la urma-urmei, pentru el nu avea să mai aibă importanţă.

Puse să se refacă vechiul Bristol, plecă într-o zi într-un zbor de încercare şi pierdu motorul la o sută cincizeci de metri înălţime.

La înmormîntare, Abe, care stătea la o parte, se uită la băieţi şi îşi dădu seama cu groază că arătau la fel ca la înmormîntarea tatălui lor: enigmatici, distanţi, cu gîndurile stăpînite. Acest lucru îi dădu un sentiment ciudat, dar nu avea ce să facă şi, săptămîna următoare, el şi Harry îl conduseră pe Max la New York, urcîndu-l la bordul vaporului *Queen Mary*, cu destinaţia Southampton, Anglia, prima etapă a întoarcerii lui la al treilea Reich.

EUROPA
1934-1941

Capitolul 4

Max stătea pe terasa casei lor de la ţară cu mama lui, povestindu-i totul – zborurile, totul – şi îi arăta fotografii cu el şi Harry, în haine de zbor, avionul văzîndu-se în spate.

— O să zbor, Mutti. E lucrul pe care-l fac cel mai bine.

Uitîndu-se la el, ea îşi văzu soţul şi, totuşi, cu inima îndureratã, zise singurul lucru posibil.

— Ai numai şaisprezece ani, Max. Eşti prea tînăr.

— Aş putea să fiu membru al lui Berlin Aero Club. Îl cunoşti pe Göring. El ar putea să facă, desigur, ceva.

Ceea ce era adevărat. Max apăru la întîlnirea cu Göring însoţit de baroană şi, în ciuda îndoielilor comandantului, un avion Heinkel fu pus la dispoziţie. Se afla acolo şi un locotenent Luftwaffe în vîrstă de douăzeci şi trei de ani care, într-o bună zi, avea să devină general Luftwaffe. Numele lui era Adolf Galland.

— Te descurci, băiete? îl întrebă el.

— Tatăl meu a doborît patruzeci şi opt din astea zburînd pentru Flying Corps. Cred că o să mă descurc.

Galland rîse cu poftă şi vîrî un trabuc mic în gură.

— O să te urmez. Hai să vedem.

Spectacolul care urmă îl lăsă pînă şi pe Göring cu respiraţia tăiată. Galland nu putu să-l tulbure pe Max nici o clipă şi întoarcerea Immelmann îl dădu gata complet. Se întoarse la sol urmat de Max.

Lîngă *Mercedes*, Göring îi făcu semn unui valet, care aduse caviar şi şampanie.

— M-a făcut să-mi aduc aminte de tinereţe, doamnă baroană. Acest băiat e un geniu.

Nu era o falsă modestie, deoarece Göring era cu adevărat pilot foarte bun şi nu trebuia să se scuze faţă de nimeni.

Galland şi Max se apropiară, Galland fiind extrem de încîntat.

— Fantastic. Unde ai învăţat toate astea, băiete?

Max îi spuse şi Galland nu putu decît să clatine din cap.

În seara aceea, i se alăturară lui Göring, von Ribbentrop, Elsa şi Max, la cină la hotelul *Adlon*. Şampania curse în valuri.

— Deci, ce facem cu băiatul ăsta? îl întrebă Göring pe Galland la un moment dat.

— Abia la anul o să aibă şaptesprezece ani. Aş putea să vă dau o sugestie?

— Bineînţeles.

— Îl înscriem la o şcoală de cadeţi infanterişti aici, în Berlin, doar ca să oficializăm lucrurile. Aranjăm să zboare la Aero Club şi, la anul, cînd o să aibă şaptesprezece ani, îi dăm gradul de locotenent în Luftwaffe.

— Îmi place ideea, zise Göring şi se întoarse spre Max. Dumitale, domnule baron?

— Plăcerea e de partea mea, spuse Max Kelso în engleză, jumătatea sa americană ieşind la suprafaţă cu destulă uşurinţă.

— Faptul că fiul meu a avut un tată american nu prezintă o problemă? întrebă Elsa.

— Absolut deloc. N-aţi văzut noua lege a Führer-ului? spuse Göring. Baronul nu poate fi altceva decît un cetăţean al celui de-al treilea Reich.

— Există o singură problemă, zise Galland.

— Care anume? întrebă Göring.

— Insist să fie atît de amabil, încît să mă înveţe şi pe mine cîteva trucuri, mai ales acea întoarcere Immelmann.

— Ei bine, şi eu aş putea să te învăţ asta, dar sînt sigur că domnul baron n-o să se supere, zise Göring, după care se întoarse. Max? întrebă el, adresîndu-i-se pentru prima oară astfel.

— Păcat că fratele meu geamăn, Harry, nu-i aici, domnule locotenent Galland, zise Max Kelso. V-am fi arătat noi.

— Nu, spuse Galland. Informarea înseamnă experienţă. Eşti un om deosebit, domnule baron, te rog să mă crezi. Şi te rog să-mi spui Dolfo.

Era începutul unei prietenii unice.

În America, Harry studie la *Groton* un timp şi avu probleme cu disciplina, deoarece zborul era pasiunea lui şi refuza să-şi sacrifice weekend-urile petrecute în aer. Influenţa lui Abe Kelso îl ajută,

bineînţeles, astfel că Harry absolvi şcoala şi se duse la *Harvad* în aceeaşi perioadă în care fratele său devenea locotenent în Luftwaffe.

Al treilea Reich îşi continuă ascensiunea necruţătoare şi întreaga balanţă a puterii în Europa se schimbă. Nimeni în Marea Britanie nu voia un conflict, fiindcă incredibilele pagube provocate de războiul precedent erau prea proaspete încă. Max înaintă prin facultate, Europa înainta din ce în ce mai mult în fascism, iar lumea stătea şi privea.

Apoi a izbucnit războiul civil din Spania, unde s-au dus toţi, inclusiv Galland şi Max, cu biplane HE 51, Max zburînd în două sute optzeci de misiuni de luptă. S-a întors acasă în 1938 cu Crucea de Fier Clasa a doua şi a fost promovat la gradul de Oberstleutnant.

Un timp a lucrat la Statul Major în Berlin şi era foarte căutat în societatea berlineză, unde era văzut adesea ca însoţitor al mamei sale, şi era un favorit al lui Göring, care, acum, devenise extrem de puternic. *Apoi a venit Polonia*.

În timpul bombardamentelor aeriene masive care au durat douăzeci şi şapte de zile şi au distrus acea ţară, Max Kelso şi-a consolidat renumele, a doborît douăzeci de avioane, a primit Crucea de Fier Clasa întîi şi a fost promovat la gradul de căpitan. În timpul falsului război cu Marea Britanie şi Franţa, care a urmat, a lucrat din nou în Berlin.

În acea perioadă de euforie, cînd avea toată Europa în mînă, totul i se părea posibil Germaniei. Mama lui Max se afla pe culmile cele mai înalte ale societăţii, iar Max îşi avea propria imagine. Nu costume elegante şi de lux. Apărea întotdeauna în uniformă: pantaloni bufanţi, bluză de zbor, un chipiu numit *Schiff* şi toate acele medalii. Lui Goebbels, micul şi invalidul ministru nazist al propagandei, îi plăcea foarte mult. Max apărea la cele mai înalte reuniuni mondene cu Göring, chiar şi cu Hitler, şi cu superba lui mamă. Îl botezară Baronul Negru. În viaţa lui exista din cînd în cînd cîte o femeie, dar nu mai mult de atît. Părea să iasă în evidenţă cu acel chip întunecat şi cu părul lui de un blond deschis, şi nu era părtinitor, nu era un nazist. Era doar un pilot de vînătoare, atîta tot.

Cît despre Harry, care tocmai absolvea facultatea, acesta găsea că viaţa era foarte plictisitoare. Abe încercase să-l îndrume spre relaţii interesante cu fete din familii bune, dar, la fel ca şi fratele lui, părea să păstreze o anumită distanţă. Războiul în Europa izbucnise în septembrie. Era în noiembrie 1939, cînd Harry intră în salon şi îl găsi pe Abe stînd lîngă foc cu două reviste în mînă.

— Pune-ţi ceva de băut, zise Abe. O să simţi nevoia.

Harry, care pe vremea aceea avea douăzeci şi unu de ani, îşi puse un whisky cu apă şi se duse lîngă bunicul lui.

— Ce s-a-ntîmplat?

Abe îi dădu prima revistă, pe a cărei copertă era un chip întunecat şi taciturn sub un *Schiff* al Luftwaffe şi, apoi, pe cealaltă, un număr al revistei *Signal*, revista armatei germane.

— Baronul Negru, spuse el.

Max stătea lîngă un ME 109 în costum de zbor şi cu o ţigară în mînă, vorbind cu un mecanic Luftwaffe în salopetă neagră.

— Are deja medalii, spuse Harry. Nu-i aşa că este grozav? Exact ca tata.

— În Spania şi Polonia, preciză Abe. Dumnezeule, Harry, bine că i-au spus baronul von Halder şi nu Max Kelso. Îţi închipui cum ar fi arătat asta pe coperta revistei *Life*? Nepotul meu nazist?

— Nu e nazist, spuse Harry. E pilot. El e acolo şi noi sîntem aici, adăugă el şi puse revista jos.

Abe se întrebă la ce se gîndea, oare, dar, ca de obicei, Harry îşi ţinea gîndurile pentru sine, deşi se întrezărea ceva în ochii lui, de acest lucru Abe era sigur.

— În ultima vreme n-am mai primit nici o veste de la Mutti, zise Harry.

— Şi nici n-o să primim. Tot timpul stau de vorbă cu oameni de la Departamentul de Stat. Al treilea Reich e complet izolat.

— Era şi de aşteptat. Mai vrei ceva de băut?

— Sigur, de ce nu? zise Abe luînd un trabuc. Ce aiureală, Harry. Or să cotropească Franţa şi Marea Britanie. Care e soluţia?

— Ah, întotdeauna există una, spuse Harry Kelso turnînd whisky în pahare.

— Harry, a venit momentul să vorbim foarte serios. Ai absolvit

cu *magna cum laude* primăvara trecută şi, de atunci, nu faci altceva decît să zbori şi să alergi la curse, exact ca tatăl tău. Ce ai de gînd să faci? Ce zici de facultatea de drept?

Harry zîmbi şi clătină din cap.

— Facultatea de drept? N-ai auzit că ruşii au invadat Finlanda azi-dimineaţă? spuse el luînd o înghiţitură zdravănă. Finlandezii au mare nevoie de piloţi şi cer voluntari străini. Mi-am rezervat deja un loc la avion spre Suedia.

Abe fu îngrozit.

— Dar nu se poate. La naiba, Harry, nu e războiul tău.

— Acum este, îi spuse Harry Kelso şi îşi termină whisky-ul.

Războiul între finlandezi şi ruşi fu lipsit de speranţă încă de la bun început. Vremea era îngrozitoare şi toată ţara era acoperită de zăpadă. Armata, îndeosebi trupele de schiori, luptau cu vitejie împotriva inamicului numeros, dar erau împinse înapoi neîncetat.

De ambele părţi, avioanele de vînătoare erau depăşite. Cele mai moderne aparate cu care veniră ruşii erau cîteva FW 190 pe care Hitler i le oferise lui Stalin ca un gest de prietenie între Germania şi Rusia.

Harry Kelso îşi făcu un renume în curînd zburînd pe un Gloucester Gladiator britanic, un biplan cu carlinga descoperită, exact ca în primul război mondial. Deloc pe măsura celor cu care se confrunta, dar talentul său îl făcea întotdeauna să iasă învingător şi, tot de fiecare dată, exact ca şi tatăl său în primul război mondial, Tarquin se afla în partea din spate a carlingăi într-un sac impermeabil cu fermoar pe care Harry îl cumpărase din Stockholm.

Norocul i se schimbă dramatic cînd Forţele Aeriene Finlandeze reuşiră să obţină o jumătate de duzină de avioane de vînătoare Hurricane de la englezi, ceea ce era un lucru considerabil, din moment ce RAF avea nevoie de avioane. Fiind deja un as, Harry primi unul din cele două aparate Hurricane repartizate escadrilei sale. O săptămînă mai tîrziu, primiră două ME 109 de la suedezi.

El alternă între cele două tipuri de avioane, zburînd în condiţii atmosferice îngrozitoare, pe viscole şi prin vînturi puternice, fiind promovat la gradul de căpitan şi decorat, numărul avioanelor doborîte de el crescînd vertiginos.

Un fotoreporter de la revista *Life* veni să acopere războiul aerian şi fu uluit cînd îl descoperi pe nepotul senatorului Abe Kelso şi auzi despre isprăvile acestuia. Era ceva senzaţional, într-adevăr, deoarece Abe devenea acum din ce în ce mai important, un membru al cabinetului lui Franklin D. Roosevelt.

Astfel că Abe îşi văzu iarăşi un nepot pe coperta unei reviste, pe Harry într-un costum de zbor vătuit stînd lîngă un ME 109 pe zăpadă, părînd cu zece ani mai în vîrstă decît cînd îl văzuse Abe ultima oară, şi ţinîndu-l în braţe pe Tarquin.

Abe citi despre isprăvile lui Harry cu mîndrie, dar şi cu tristeţe.

— Ţi-am spus eu, Harry, nu e războiul tău, zise el încet. Cum o să se sfîrşească totul?

Şi, totuşi, în adîncul sufletului, ştia. America avea să intre în război. Nu în ziua aceea, nu a doua zi, dar, într-o bună zi, tot avea să o facă.

Elsa von Halder îşi bea cafeaua în micul salon al reşedinţei de la ţară cînd sosi Max. Acesta intră cu paşi hotărîţi, îmbrăcat în uniformă, ca de obicei, şi cu un sac de voiaj în mînă, pe care îl trînti pe podea.

— Mutti, arăţi superb.

Ea se ridică şi îl îmbăţişă.

— Ce surpriză minunată. Pentru cît timp?

— Trei zile.

— Şi după aceea?

— Mai vedem.

Ea se duse la o măsuţă cu băuturi şi turnă sherry sec într-un pahar.

— Crezi că englezii şi francezii chiar or să se lupte dacă noi o să invadăm?

— Vrei să spui cînd o să invadăm, zise el ridicînd paharul. Bineînţeles. Am o încredere absolută în conducerea inspirată a gloriosului nostru Führer.

— Pentru Dumnezeu, Max, ai grijă cum vorbeşti. Nici măcar nu eşti membru al Partidului Nazist.

— Bine, Mutti, dar întotdeauna am avut impresia că eşti o adevărată adeptă.

— Bineînţeles că nu sînt. Toţi sînt nişte ticăloşi. Führer-ul, acel

nemernic oribil şi pitic de Himmler. Ah, Göring şi majoritatea generalilor sînt în regulă, dar… Oricum, tu ce mai faci?

— Politica mă plictiseşte, Mutti. Sînt un pilot, exact ca tipul ăsta, zise el deschizînd sacul de voiaj şi scoţînd revista *Life*, pe care i-o dădu. L-am văzut pe Göring la Berlin ieri. El mi-a dat asta.

Elsa se aşează şi se uită pe copertă.

— Pare îmbătrînit. Ce i-au făcut?

— Citeşte articolul, Mutti. A fost un război cumplit, chiar dacă a durat puţin. E o adevărată minune că a supravieţuit. Trebuie să recunoşti că Tarquin arată foarte bine în poză. Göring a auzit de la cei din serviciul nostru de spionaj că Harry a trecut în Suedia cu un Hurricane. Se aude că s-a dus la Londra şi s-a înrolat în RAF.

Ea îşi ridică privirea de la articol şi cuvintele ei fură identice cu cele ale lui Abe Kelso.

— Cum o să se sfîrşească totul?

— Presupun că rău. Acum, te rog să mă scuzi, dar mă duc să fac o baie înainte de cină, spuse el luîndu-şi bagajul şi pornind spre uşă, dar, înainte să iasă, se întoarse. A doborît douăzeci şi opt de avioane ruseşti deasupra Finlandei, Mutti. Şi eu n-am doborît decît douăzeci în Polonia. Lucrurile nu pot să rămînă aşa, nu?

Cel puţin treisprezece voluntari americani au zburat în Bătălia Marii Britanii în primăvara şi vara lui 1940, poate chiar mai mulţi. Unii erau acceptaţi ca fiind canadieni – Red Tobin, Andy Mamedoff, Vernon Keogh, de exemplu, care se înrolaseră în RAF în iulie 1940. Marele Billy Fiske a fost unul, fiul unui milionar şi, probabil, primul american ucis în luptă în al doilea război mondial, mai tîrziu, fiind comemorat printr-o placă în Catedrala Sf. Paul din Londra. Şi alţii destinaţi gloriei, precum Pete Peterson, care a primit o DSO şi o DFC zburînd pentru RAF şi care a fost locotenent-colonel la douăzeci şi doi de ani, cînd s-a transferat la compatrioţii săi.

Finlanda a capitulat în ziua de 12 martie 1940. Harry a zburat ilegal cu un Hurricane, aşa cum îi spusese Max mamei sale, a aterizat la un club aviatic din apropiere de Stockholm, s-a dus în oraş şi şi-a luat un bilet de avion spre Londra, înainte ca autorităţile să ştie că se afla acolo.

Cînd s-a prezentat la Ministerul Aerului din Londra, un conducător de escadrilă în vîrstă îi examină documentele.

— Foarte impresionant, tinere. Este doar o singură problemă. Eşti american, ceea ce înseamnă că va trebui să te duci în Canada şi să te înrolezi în RCAF.

— Am doborît douăzeci şi opt de avioane ruseşti, douăsprezece din ele pilotînd un Hurricane. Îmi cunosc meseria. Aveţi nevoie de oameni ca mine.

— Un Hurricane? spuse conducătorul de escadrilă uitîndu-se la documente mai atent. Văd că ţi-au acordat Crucea de Aur Finlandeză pentru Vitejie.

Harry scoase o cutiuţă din piele din buzunar şi o deschise.

— Frumoasă bucată de tinichea, zise conducătorul de escadrilă, care avea Crucea Militară din primul război mondial.

— Nu aşa sînt toate? zise Harry.

Celălalt îi împinse un formular.

— Bine. Completează asta. Ţara de origine, America. Presupun că a trebuit să te întorci în Finlanda ca să-ţi aperi teritoriul străbun împotriva ruşilor, nu?

— Exact.

— Ei bine, asta te face să fii finlandez, şi aşa o să scrie în dosarul tău, spuse conducătorul de escadrilă zîmbind. Ai naibii funcţionari. Întotdeauna greşesc.

Unitatea de Pregătire Operaţională se afla într-un loc umed şi îngrozitor la marginea unei mlaştini din Essex. Comandantul era un locotenent-colonel de aviaţie pe nume West, care avea un picior de lemn din 1918. Se uită la documentele pilotului ofiţer Kelso şi îşi ridică privirea, observînd panglica de sub aripi.

— De unde e asta?

Harry îi spuse.

— Cîte ai doborît acolo?

— Douăzeci şi opt.

— Aici scrie că ai o experienţă considerabilă cu avioanele Hurricane.

— Da, finlandezii au primit cîteva în ultimele două luni de război.

— Perfect, hai să vedem de ce eşti în stare, spuse West şi

apăsă pe o sonerie, după care apăru un ofiţer subaltern. Domnule Quigley, o să fac un zbor de probă cu acest pilot ofiţer. Pregăteşte-mi avionul şi un Hurricane. Douăzeci de minute.

— Am înţeles, domnule, zise subalternul fără nici o licărire de emoţie.

West se ridică şi îşi luă bastonul.

— Să nu te laşi păcălit de piciorul meu. Cunosc un tip pe nume Douglas Bader, care şi-a pierdut ambele picioare şi tot mai zboară, zise el deschizînd uşa. Eu am doborît douăzeci şi două cînd eram în Flying Corps înainte de ultima prăbuşire, aşa că nu mă păcăleşti. Să vedem dacă poţi să mă întreci.

Curioşii care se adunaseră şi priveau prin ploaie nu aveau să uite niciodată acel spectacol. La o mie cinci sute de metri înălţime, West îl urmărea pe Harry Kelso. Urcară, se înclinară, atît de aproape, încît unii dintre spectatori îşi ţinură respiraţia de groază, dar Harry reuşi să scape de West, făcu un luping şi ajunse în spatele lui.

— Foarte frumos, strigă West prin radio, după care se aplecă spre stînga şi efectuă un tonou, o dublă răsturnare a avionului, însă Harry, trezindu-se iarăşi în spatele lui, coborî flapsurile şi încetini cu o forţă extraordinară.

— Dumnezeule mare, strigă West şi trase de manetă, scăpînd de el în ultima clipă.

Harry, din nou pe urmele lui, strigă:

— Bang, sînteţi mort.

Apoi, cînd West încercă să scape, Harry efectuă un semiluping şi întoarcerea Immelmann şi ajunse la cincisprezece metri deasupra lui.

— Şi bang, sînteţi mort din nou, domnule.

Cei de jos chiar aplaudară cînd îi văzură întorcîndu-se. Quigley îi luă paraşuta lui West şi îi dădu bastonul, după care arătă spre Kelso.

— Cine naiba e, domnule?

— O mulţime din cei pe care i-am cunoscut în Flying Corps adunaţi într-unul singur, spuse West.

Ajungînd în birou, se aşeză, luă un formular şi îl completă repede.

— Te trimit imediat la Escadrila 607 din Franţa. Au trecut de la

Gladiator la Hurricane. Ar trebui să poată să te folosească.

— Am zburat pe avioane Gladiator în Finlanda, domnule. Îngrozitor de frig în carlinga aceea descoperită prin viscol.

West scoase dintr-un sertar o sticlă de coniac şi două pahare. În timp ce turna, spuse:

— Kelso – un nume nu prea des întîlnit şi nu eşti finlandez. Am cunoscut un american în Flying Corps pe nume Kelso.

— Tatăl meu, domnule.

— Dumnezeule mare. Ce mai face?

— A murit acum cîţiva ani într-o cursă de maşini.

— Se potriveşte. Nu obişnuia să zboare însoţit de un urs?

— Ba da, domnule. Tarquin, zise Harry, punîndu-l pe birou.

Chipul lui West se îmblînzi.

— Hei, salut, bătrîne. Mă bucur să te revăd, spuse el ridicînd paharul. Pentru tatăl tău, pentru dumneata şi pentru toţi piloţii buni de pretutindeni.

— Şi pentru fratele meu, domnule.

West se încruntă.

— Şi el e pilot?

— Oberstleutnant în Luftwaffe, domnule.

— Zău? Atunci nu pot să spun decît că o să fie un război foarte interesant pentru dumneata, domnule pilot ofiţer, zise West şi îşi bău coniacul.

Escadrila 607 se afla abia la jumătatea programului de schimbare cînd începu bombardamentul aerian asupra frontului de vest în 10 mai. În războiul aerian sălbatic şi confuz care a urmat, acesta a fost cumplit de devastat şi a făcut numeroase victime, vechile biplane Gladiator fiind deosebit de vulnerabile.

Zburînd cu un Hurricane, Harry doborî două ME 109 deasupra lui Abbeville la patru mii cinci sute de metri înălţime şi, deşi nici unul din ei nu ştia, fratele său doborî un Hurricane şi un Spitfire în aceeaşi zi.

Escadrila, sau ce mai rămăsese din ea, fu adusă înapoi în Anglia şi, după aceea, urmă Dunkerque. Harry, care primise o DFC şi fusese promovat la gradul de locotenent major de aviaţie, fu repartizat la o escadrilă specială de urmărire, al cărei nume de cod era Şoimul, în apropiere de Chichester, în West Sussex, numai

că nu era nimic de urmărit. Soarele strălucea, cerul era incredibil de albastru şi toţi erau îngrozitor de plictisiţi.

De partea cealaltă a Canalului Mînecii, Max şi camarazii săi stăteau pe aerodromuri similare şi pe şezlonguri identice, la fel de plictisiţi.

Apoi, în iulie, începură atacurile asupra convoaielor britanice de pe Canal: bombardamente în picaj de la avioane Stuka, Dornier şi Junkers acoperite de cele mai bune avioane de vînătoare pe care le avea Luftwaffe. Scopul exerciţiului era acela de a închide Canalul Mînecii, iar RAF intră în luptă. Aşadar, Harry Kelso şi fratele său, Baronul Negru, porniră la război.

Luptele aeriene de deasupra Canalului durară toată luna iulie, după care, din 12 august, Ziua Vulturului, începu adevărata Bătălie a Marii Britanii.

Escadrila Şoimul îşi avea baza într-un club aviatic antebelic numit Farley Field din West Sussex – piste acoperite de iarbă, barăci Nissen, numai pentru hangare – şi era cald, foarte cald, cînd Harry şi ceilalţi piloţi stăteau pe şezlonguri şi fumau, sporovăiau sau citeau cărţi şi reviste. Două săptămîni de plictiseală, lipsite de orice acţiune, aduseră un fel de apatie şi pînă şi membrii echipelor de la sol care se ocupau de avioane păreau vlăguiţi. Conducătorul escadrilei, un anume Hornby, se trînti lîngă Harry.

— Eu unul cred că nenorociţii n-or să vină.

— Ba or să vină, zise Harry oferindu-i o ţigară.

Unii piloţi purtau salopete de zbor, alţii uniforme obişnuite; era prea cald pentru orice altceva. Pe umărul drept, Harry avea o emblemă brodată pe care scria *Finlanda* sub care era un vultur american cu drapelele britanic şi american în gheare.

— Foarte frumos, zise Hornby.

— Am un croitor de la *Savile Row* care mi le trimite.

— Ce înseamnă să fii bogat, prietene american, spuse Hornby bătînd cu mîna în sacul de la picioarele lui Harry. Tarquin e într-o formă bună?

— Ca întotdeauna. A văzut de toate, spuse Harry.

— Aş vrea să mi-l împrumuţi şi mie, zise Hornby exact în clipa în care se auzi un huruit puternic în apropiere. Al naibii tractor.

— Nu e tractor, zise Harry Kelso ridicîndu-se repede, după

care înşfăcă sacul şi o rupse la fugă spre avion, în clipa în care avioanele Stuka, sus pe cer, se înclinară coborînd în picaj.

Sergentul lui îi aruncă paraşuta. Kelso urcă în carlingă, aruncă sacul la picioare, porni motorul şi se înălţă exact cînd primele bombe loviră pista. Un Hurricane explodă într-o parte, scoţînd fum, şi Harry trecu prin el, înclinîndu-se spre stînga, în timp ce, dedesubt, patru avioane Hurricane erau cuprinse de flăcări.

Harry se înclină din nou, zări un avion Stuka în vizor şi îl spulberă imediat. Mai erau patru, dar acestea se îndepărtau, considerînd, evident, că îşi făcuseră treaba, aşa că se luă după ele, doborîndu-le unul cîte unul deasupra mării – fără furie, fără supărare, folosindu-şi toată priceperea, fiecare mişcare fiind calculată.

Apoi se întoarse la Farley Field, unde era un adevărat dezastru, şi reuşi să aterizeze pe singura pistă intactă. Îl găsi pe Hornby pe o targă, avînd braţul stîng şi faţa bandajate.

— Ai doborît ceva?

Harry îi dădu o ţigară cînd se apropie ambulanţa.

— Cinci.

— Cinci? întrebă Hornby uluit.

— Stuka, zise Harry ridicînd din umeri. Încete şi neîndemînatice. Ca şi cum ai pescui într-un acvariu. N-or să reziste prea mult pe-aici. De ME 109-uri trebuie să ne păzim.

Cîteva trupuri erau întinse pe tărgi, acoperite cu pături.

— Şase piloţi morţi, zise Hornby. Nici n-au apucat să se ridice de la pămînt. Tu ai fost singurul care te-ai ridicat. La fel a fost şi în Finlanda?

— Exact la fel, numai că acolo ningea.

Brancardierii ridicară targa pe care se afla Hornby.

— O să anunţ şi o să le propun să te promoveze la gradul de căpitan de aviaţie. Or să trimită înlocuitori foarte repede. Ia să vedem în ce stare e Tarquin.

Harry deschise sacul şi îl scoase pe Tarquin. Hornby izbuti să desfacă o insignă micuţă şi aurie de pe bluza însîngerată şi i-o dădu.

— Escadrila Nouăsprezece. Acolo am început. S-o poarte Tarquin.

— Să fii sigur.

Hornby zîmbi stins.

— Avioanele alea? Le-ai doborît deasupra solului sau deasupra Canalului?

— Unul a fost deasupra solului.

— Ce păcat. Nenorociţii n-or să ţi le treacă la socoteală.

— Cui îi pasă? O să fie un război lung, spuse Harry Kelso şi închise uşile ambulanţei.

În aceeaşi zi, Max şi escadrila sa, zburînd pe ME 109-uri, acoperiră avioanele Stuka ce atacau staţiile radar din apropiere de Bognor Regis.

Atacat de Spitfire-uri, se trezi el însuşi în toiul unei lupte aeriene impresionante, în timpul căreia doborî unul şi lovi un altul, dar aproape toate avioanele Stuka fură doborîte împreună cu trei 109-uri. Timpul lor deasupra teritoriului englez era limitat, aşa că trebuiră să traverseze Canalul înapoi pînă cînd nu rămîneau fără combustibil. Ajunse întreg şi, după o oră şi jumătate, fu din nou deasupra regiunii Kent, participînd la atacurile susţinute asupra aerodromurilor RAF din zonele de coastă.

Acesta era programul în fiecare zi, un război de epuizare, strategia Luftwaffe de distrugere a RAF prin aducerea aerodromurilor într-un stadiu imposibil de folosit. Max şi camarazii săi zburau acoperind bombardierele Dornier, iar Harry şi prietenii săi se ridicau în întîmpinarea lor.

De ambele părţi muriră tineri, dar era o singură problemă: Luftwaffe avea mai mulţi piloţi. Aşa cum remarcase odată Sir Hugh Dowling, comandantul Aviaţiei de Vînătoare, ar fi trebuit ca tinerii din RAF să doboare piloţii Luftwaffe într-un raport de patru la unu pentru a menţine un echilibru, şi acest lucru nu era posibil.

Lucrurile continuară astfel pînă în ziua de 30 august, cînd Biggin Hill, mîndria Aviaţiei de Vînătoare, fu atacat de un număr mare de bombardiere Dornier cu mult succes, iar Max fu unul din însoţitori. La întoarcere, multe Spitfire-uri le ieşiră în întîmpinare şi, din moment ce 109-urile trebuiau să acopere bombardierele, se pierdu prea mult combustibil deasupra Angliei.

Cînd Max se întoarse, în sfîrşit, spre Canal, beculeţul care îl anunţa că rămăsese cu foarte puţin combustibil se aprinsese deja.

În aceeaşi clipă, în apropiere de Folkestone, Harry Kelso doborî două bombardiere Dornier, dar o rafală trasă de unul din mitraliori îi lovi motorul. Transmise un apel de ajutor şi coborî flapsurile, simţind un miros de ars, după care, calm, se luptă cu centroplanul. Îşi pierduse motorul deasupra Insulei Wight cu o săptămînă în urmă, se paraşutase de la şase sute de metri şi aterizase în grădina unei case parohiale, unde cele două surori ale vicarului îi dăduseră ceai, biscuiţi şi sherry sec.

Acum era altceva. Dedesubt era Canalul Mînecii, deja mormîntul a sute de aviatori, coasta engleză aflîndu-se la zece mile distanţă. Întinse mîna spre Tarquin în sacul său. Îi prinse o curea cu o clamă specială care se prindea de cureaua lui, tocmai pentru o asemenea eventualitate, se ridică şi sări cu capul înainte.

Abia cînd ajunse la trei sute de metri deschise paraşuta, după care marea, destul de liniştită, îi umflă vesta şi el se descotorosi de paraşută. Tarquin plutea lîngă el în sacul impermeabil, iar Harry privi spre cerul senin. Nu avea nici o barcă pneumatică – aceasta se scufundase odată cu avionul. Nici măcar nu era sigur că apelul lui fusese auzit.

Plutea pe apă, gîndindu-se la toate, amintindu-şi de camarazii care dispăruseră numai în cursul săptămînii precedente. Asta era? se întrebă el calm şi, în clipa aceea, auzind o sirenă, se întoarse şi văzu o barcă de salvare a RAF apropiindu-se cu viteză. Membrii echipajului erau îmbrăcaţi în marinari, cu pulovere groase, blugi şi cizme. Încetiniră şi aruncară o scară.

Un subofiţer se uită în jos.

— Locotenent major Kelso, domnule?

— Eu sînt.

— Aveţi noroc, domnule. Ne aflam la o milă de aici cînd am primit mesajul.

Doi membri ai echipajului îl traseră în barcă. Harry se ghemui şi apa i se scurgea din haine.

— Niciodată nu mi-am închipuit că o punte poate să fie atît de minunată.

— Sînteţi american, domnule? întrebă subofiţerul.

— Bineînţeles.

— Grozav. Primul nostru american.

— Nu, de fapt, sîntem doi.

— Doi, domnule? întrebă subofiţerul nedumerit.

Harry arătă spre sac.

— Duceţi-mă jos, daţi-mi ceva de băut şi o să vă arăt.

Max, care ajunsese la o sută cincizeci de metri, se îndreptă spre coasta franceză. Pe genunchiul stîng avea un sac de pînză cu vopsea. Dacă te prăbuşeai în mare, vopseaua se întindea, formînd o pată galbenă uriaşă. Văzuse cîteva astfel de pete pe parcurs şi, apoi, deodată, zări coasta de la est de Boulogne. Nu era nevoie să amerizeze forţat. În faţa lui se vedea o întindere imensă de nisip. Cînd motorul i se opri, se întoarse în bătaia vîntului şi coborî lin.

Îşi anunţă poziţia prin radio, cu o scurtă explicaţie, după care dădu centroplanul la o parte şi ieşi; apoi îşi aprinse o ţigară şi începu să meargă spre dunele de nisip. Cînd ajunse acolo, se aşeză cu faţa spre mare şi îşi aprinse o altă ţigară.

O oră mai tîrziu, apăru o echipă de salvare a Luftwaffe cu două camioane urmate de o maşină *Peugeot* sport galbenă condusă de Adolf Galland. Acesta coborî şi se îndreptă repede spre el.

— Credeam că te-am pierdut.

— De unde atîta noroc?

Galland îl bătu pe umăr şi Max adăugă:

— Avionul arată foarte bine. N-are nevoie decît de combustibil.

— Bine. Am adus un sergent. Poate să-l ducă el înapoi. Noi doi o să mergem cu maşina. Şi o să oprim să luăm cina.

— Sună grozav.

Galland îi strigă apoi sergentului care îl însoţea:

— La treabă. Ştii ce ai de făcut.

Mai tîrziu, conducînd spre Le Touquet, zise:

— Biggin Hill a reuşit. I-am făcut praf.

— Da, sigur, dar cîte avioane de vînătoare am pierdut, Dolfo – nu bombardiere, avioane de vînătoare? spuse Max.

— Da, asta nu e bine, dar ce vrei să spui?

— Prea multe greşeli. În primul rînd, avioanele Stuka sînt inutile împotriva Spitfire-urilor şi Hurricane-urilor. În al doilea rînd, politica asta de bombardare. Bine, deci le distrugem

aerodromurile, dacă se poate, dar avioanele de vînătoare sînt făcute pentru a lupta, Dolfo, nu pentru a-şi pierde timpul apărînd bombardierele Dornier. E ca şi cum ai pune un cal de curse să tragă un cărucior cu lapte. Strategia nu e bună.

— Atunci, Domnul să te aibă în pază cînd o să atacăm Londra.

— Londra? întrebă Max uluit. Bine, ştiu că am bombardat Liverpool şi alte oraşe, dar Londra? Dolfo, trebuie să distrugem bazele RAF de pe coasta sudică, avion de vînătoare contra avion de vînătoare. Acolo putem spune că învingem sau pierdem, zise el ridicînd din umeri. Doar dacă nu cumva Göring şi Führer-ul îşi doresc moartea.

— Faptul că mi-o spui mie e una, Max, dar să nu mai spui asta nimănui altcuiva. Înţelegi?

— Că ne îndreptăm cu toţii pe acelaşi drum spre iad? sublinie Max încuviinţînd. Înţeleg asta foarte bine, zise el rezemîndu-se de spătarul scaunului şi aprinzîndu-şi altă ţigară.

Harry fu dus înapoi la Farley Field de către un şofer al marinei din Folkestone. Cîţiva piloţi şi membri ai echipelor de la sol se strînseră în jurul lui.

— Am auzit că aţi făcut o baie, domnule. Mă bucur să vă revăd, îi spuse un pilot pe nume Hartley. Vă aşteaptă un colonel.

Harry deschise uşa micului său birou şi îl văzu pe West, cel cu piciorul de lemn stînd la birou.

— Ce surpriză, domnule. Felicitări pentru promovare.

— Te-ai descurcat bine, Kelso. Am petrecut două ore de nelinişte cînd am auzit unde erai, dar totul e bine cînd se termină cu bine. Şi eu te felicit. Promovarea ta la gradul de locotenent major a fost confirmată. De asemenea, ai mai primit o DFC.

Harry se duse la dulap, de unde scoase o sticlă de whisky şi două pahare.

— Ce ziceţi, toastăm unul pentru celălalt, domnule?

— Excelentă idee.

Harry turnă în pahare.

— Cîştigăm?

— Nu în momentul ăsta, spuse West luînd o înghiţitură de whisky. Pînă la urmă, da. America va trebui să intre şi ea, dar noi trebuie să ne menţinem pe poziţie. Am nevoie de tine o zi, două.

Am văzut că aveţi doar cinci Hurricane-uri operaţionale. Ofiţer Kenny va putea să ţină lucrurile sub supraveghere aici. Mîine seară te întorci.

— Pot să întreb despre ce e vorba, domnule?

— Mi-am amintit din dosarul tău că ai zburat pe un ME 109 în Finlanda. Ei bine, avem unul la Downfield, la nord de Londra. Pilotul a avut o scurgere serioasă de combustibil şi s-a hotărît să aterizeze, în loc să sară. A încercat să dea foc avionului, dar o unitate a Armatei Teritoriale se afla în apropiere.

— Asta da pradă, domnule.

— Da, ei bine, fă repede un duş, schimbă-te şi hai să mergem.

Downfield era o altă bază care fusese un club aviatic înainte de război. Nu erau decît o pistă de aterizare, un turn de control şi două hangare. Locul era împrejmuit cu sîrmă ghimpată, poarta fiind păzită de oameni ai RAF. Avionul se afla pe platforma din faţa unuia din hangare. Două maşini ale Statului Major erau parcate în apropiere, iar trei oameni ai RAF şi doi ofiţeri de armată examinau avionul. Un locotenent Luftwaffe, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, se afla în preajmă, cu uniforma şifonată. Doi oameni RAF înarmaţi cu puşti îl păzeau.

Harry se duse direct la locotenent, întinzîndu-i mîna.

— Al naibii noroc, îi spuse el în germană. Mă bucur că eşti întreg.

— Dumnezeule mare, sînteţi german?

— Mama este, zise Harry dîndu-i o ţigară şi un foc, după care luă el însuşi una.

Unul dintre ofiţerii de armată, mai în vîrstă, era general de brigadă cu însemnele roşii ale Statului Major. Avea o faţă atrăgător de urîtă, părul alb şi ochelari cu rame de oţel. Părea să aibă vreo şaizeci şi cinci de ani.

— Dougal Munro. Ce germană excelentă, domnule locotenent major.

— E firesc, spuse Harry.

— Aghiotantul meu, Jack Carter.

Carter era căpitan şi avea o panglică pentru Crucea Militară. Se sprijinea într-un baston, deoarece, aşa cum Harry avea să descopere mult mai tîrziu, îşi lăsase un picior la Dunkerque.

Cel mai în vîrstă dintre cei trei ofiţeri de aviaţie era, ca şi

West, colonel de aviaţie.

— Uite ce e, Teddy, îi spuse el lui West, nu ştiu ce se-ntîmplă. Cine naiba este acest ofiţer? Adică, ce e cu întîrzierea asta? Dowling vrea o evaluare a acestui avion cît mai curînd posibil.

— O s-o primească. Locotenentul major Kelso a pilotat unul în luptă.

— Dumnezeule, unde?

— A zburat pentru finlandezi. Cu avioane Gladiator, Hurricane şi 109-uri, zise West întorcîndu-se spre Harry. Spune-i domnului colonel Green care e părerea ta.

— Este un avion excelent, domnule. Mai bun decît un Hurricane şi, cu siguranţă, la fel de bun ca un Spitfire.

— Arată-le, spuse West. Cinci minute doar. Nu vrem să fii doborît.

Kelso se ridică la nouă sute de metri, se înclină, făcu un luping, trecu pe deasupra aerodromului la nouăzeci de metri, întoarse în bătaia vîntului şi ateriză, rulînd pînă la ei, după care coborî.

— Aşa cum am spus, domnule, un avion excelent, îi zise el lui Green. E adevărat că Hurricane are cea mai bună platformă pentru tun şi, la urma-urmei, totul depinde de pilot, de obicei.

Green se întoarse şi îi spuse cu un glas stins lui West:

— Foarte interesant, Teddy. Cred că vreau o evaluare scrisă din partea acestui ofiţer.

— Consideră că o ai deja.

Green şi cei doi ofiţeri ai săi urcară în maşină şi plecară. Munro întinse mîna.

— Eşti un tînăr foarte interesant, spuse el dînd din cap spre West apoi. Mii de mulţumiri, domnule colonel.

După aceea se îndreptă spre maşină, Carter urmîndu-l şchiopătînd. Cînd urcară pe bancheta din spate, Munro spuse:

— Tot ce poţi să afli despre el, absolut tot, Jack.

— Lăsaţi pe mine, domnule.

Harry îi dădu pilotului german un pachet de ţigări.

— Mult noroc.

Oamenii RAF îl luară şi West spuse:

— Ştiu o cîrciumă prin apropiere unde putem să ne bucurăm

de o masă excelentă de pe piaţa neagră şi unde o să-mi scrii raportul ăla.

— Îmi place ideea.

Urcară în maşină şi, cînd şoferul porni, Harry îşi aprinse o ţigară din pachetul de rezervă.

— Cînd v-am întrebat dacă învingem, mi-aţi spus că nu în acest moment. De ce avem nevoie?

— De un miracol.

— Sînt cam greu de găsit zilele astea.

Dar, atunci se întîmplă. Londra fu bombardată din întîmplare de un singur Dornier, RAF trecu la represalii împotriva Berlinului şi, din 7 septembrie, Hitler le ordonă celor din Luftwaffe să atace Londra. Fu începutul bombardamentului aerian masiv şi oferi timp Forţelor Aeriene britanice să repare bazele afectate din sudul Angliei.

Într-o cafenea din Le Touquet, Dolfo Galland cînta muzica de jazz la pian şi fuma un trabuc cînd Max intră şi se aşeză în capătul barului.

— Asta e, Dolfo. Restul e doar o chestiune de timp. Îi învinsesem pe englezi şi gloriosul nostru Führer a dat cu piciorul la tot. Acum ce-o să se mai întîmple?

— Ne îmbătăm, spuse Dolfo Galland. Şi, pe urmă, ne întoarcem la treabă, jucăm jocul pînă la capăt.

Capitolul 5

Bombardamentul asupra Londrei, masacrul pe care îl provoca, fu atît de îngrozitor, încît, seara, strălucirea roşie a cerului putea fi văzută de către avioanele Luftwaffe care decolau în Franţa, iar ziua, cerul părea plin de bombardiere, dîrele de aburi condensaţi brăzdînd orizontul cînd sute de avioane RAF şi Luftwaffe se luptau între ele.

Crucea Cavalerilor se acorda celor care doborau mai mult de

douăzeci de avioane. Galland o avea deja şi, în plus, frunzele de stejar. Max primi Crucea în ziua de 10 septembrie, deşi, pînă atunci, doborîse cel puţin treizeci de avioane.

Harry şi Escadrila Şoimul se angajară în toate bătăliile, cîte şase, şapte misiuni pe zi, zburînd pînă la epuizare şi suferind pierderi serioase.

În cele din urmă, ajunse să fie singurul supravieţuitor al escadrilei iniţiale. Apoi veniră ultimele lupte îngrozitoare din 15 septembrie: patru sute de avioane de vînătoare Luftwaffe deasupra sudului Angliei şi Londrei şi altor oraşe continuă, deşi, în mare parte, noaptea. Trebui să se renunţe la planul grandios al lui Hitler de invadare a Angliei, Operaţiunea Leul de Mare. Führer-ul îşi îndreptă atenţia asupra Rusiei.

La începutul lui noiembrie, la Berlin, ploua torenţial cînd Heinrich Himmler coborî din maşină şi intră în sediul Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse. Paznicii şi angajaţii se agitară uşor în urma lui cînd se îndreptă spre biroul său îmbrăcat în uniforma neagră de Reichsführer SS. Avea ochelarii săi obişnuiţi cu rame de argint şi chipul îi era la fel de enigmatic ca totdeauna. Urcă treptele de marmură spre birourile sale, unde secretara, o femeie între două vîrste, îmbrăcată în uniforma angajaţilor SS, se ridică imediat.

— Bună dimineaţa, Reichsführer.

— Caută-l pe Sturmbannführer Hartmann.

— Desigur, Reichsführer.

După aceea, Himmler intră în imensul său birou, puse servieta pe masă, o deschise, scoase nişte hîrtii, se aşeză şi îşi aruncă privirea peste ele. Se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se deschise.

— Ah, Hartmann.

— Reichsführer.

Hartmann purta o uniformă neobişnuită alcătuită dintr-o bluză de zbor şi pantaloni bufanţi stil Luftwaffe, dar de culoare gri. Petliţele erau cele ale unui maior SS, deşi purta insigna de pilot Luftwaffe şi Crucea de Fier clasele întîi şi a doua. De asemenea, avea şi Crucea Cavalerilor de aur. Pe bufonii de argint scria RFSS: Reichsführer SS. Acesta era însemnul angajaţilor personali ai lui Himmler. Deasupra era insigna SD, indicînd că, de asemenea, era

şi membru al Sicherheitsdienst, Serviciul de Spionaj al SS, o combinaţie formidabilă.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, Reichsführer?

Hartmann avea treizeci de ani pe atunci, aproape un metru optzeci înălţime şi un chip atrăgător, ridat, cu nasul rupt – urmare a unei prăbuşiri cu avionul –, ceea ce îi dădea un aer interesant. Îşi purta părul, mai mult roşcat decît şaten, tuns foarte scurt în stil prusac. Un pilot de vînătoare al Luftwaffe care fusese grav rănit în urma unei prăbuşiri în Franţa înainte de Bătălia Marii Britanii, fusese mutat la Serviciul de Mesagerie Aeriană, pentru a transporta ofiţerii superiori în avioane de recunoaştere Fieseler Storch. Acolo lucra cînd avu loc un incident ciudat.

Vizita lui Himmler în Abbeville fusese scurtată şi, datorită vremii nefavorabile, Junkers-ul care trebuia să-l ia nu putuse să ajungă. Din întîmplare, Hartmann se aflase pe aerodrom cu avionul său, după ce adusese un general, astfel că Himmler îl recrutase.

Ceea ce se întîmplase apoi fusese ca un coşmar. Ridicîndu-se deasupra unui nor jos şi a ploii, Hartmann fusese lovit de un Spitfire. Gloanţele îi sfîşiaseră aripile, dar el avusese curajul să se întoarcă în dezastrul de dedesubt cu Spitfire-ul pe urme. O altă rafală îi făcu praf parbrizul şi zgudui avionul.

— Sîntem doborîţi? întrebase Himmler incredibil de calm.

— Nu şi dacă sînteţi dispus să riscăm, Reichsführer.

— Neapărat, spusese Himmler.

Hartmann intrase din nou în ceaţă şi ploaie, la şase sute de metri, trei sute, planase deasupra unui cîmp deschis la o sută cincizeci de metri şi trăsese de manetă. În spatele lui, pilotul Spitfire-ului îşi pierduse curajul şi se retrăsese.

Himmler, despre care se ştia că era superstiţios, susţinuse întotdeauna că el credea în Dumnezeu, astfel că fu convins imediat că Hartmann era un instrument al intervenţiei divine. Cînd făcu cercetări amănunţite în privinţa lui, descoperi încîntat că tînărul avea un doctorat în drept de la Universitatea din Viena.

În consecinţă, Hartmann fu inclus între angajaţii personali ai lui Himmler pentru a fi pilotul său şi omul care îi purta noroc, dar, datorită cunoştinţelor sale în drept, avea să lucreze şi în cadrul Serviciului de Spionaj al SS, ca asistent personal al Reichsführer-

ului.

— Bombardamentul asupra Londrei continuă, spuse Himmler. Am vorbit cu Führer-ul. Vom învinge în cele din urmă, bineînţeles. Regimentul Panzer va ataca Palatul Buckingham.

Avînd rezervele lui, Hartmann spuse:

— Fără îndoială, Reichsführer.

— Da, bine, îi lăsăm pe englezi deocamdată să fiarbă şi ne îndreptăm atenţia asupra Rusiei. Führer-ul are o inspiraţie aproape divină aici. În cel mult şase săptămîni, ar trebui să învingem Ameninţarea Roşie odată pentru totdeauna.

În ciuda serioaselor sale îndoieli, Hartmann îl aprobă.

— Desigur.

— Totuşi, am vorbit cu amiralul Canaris despre situaţia Serviciului de Spionaj din Anglia şi, sincer să fiu, aceasta nu e deloc bună.

Canaris conducea Abwehr, Spionajul Militar German.

— Din cîte îmi dau seama, toţi agenţii Abwehr din Marea Britanie au fost capturaţi.

— Aşa s-ar părea.

— Şi noi nu putem să facem nimic, spuse Himmler furios. Ce ruşine!

— Nu chiar, Reichsführer, zise Hartmann. După cum ştiţi foarte bine, am preluat Departament 13, după ce maiorul Klein a murit anul trecut de cancer. Şi am descoperit că, înainte de război, a recrutat cîţiva agenţi.

— Adevărat? Şi cine sînt aceşti oameni?

— Irlandezi, în cea mai mare parte, nemulţumiţi de stăpînirea britanică. Pînă şi Abwehr-ul a avut de-a face cu Armata Republicană Irlandeză.

— Ah, pe oamenii aceştia nu se poate conta niciodată, zise Himmler.

— Cu respect, Reichsführer, dar nu este aşa. Şi Klein a mai recrutat şi persoane neutre – diplomaţi spanioli şi portughezi.

Himmler se ridică şi se duse la geam. Stătu cîtva timp cu mîinile la spate, după care se întoarse.

— Vrei să spui că avem în dosare agenţi secreţi despre care Abwehr nu ştie?

— Exact.

Himmler încuviinţă.

— Da. Da, asta e bine. Vreau să te ocupi de treaba asta, Hartmann, pe lîngă problemele tale obişnuite, bineînţeles. Asigură-te că mai sînt la locurile lor şi că sînt pregătiţi atunci cînd e nevoie de ei. Mă înţelegi?

— La ordinele dumneavoastră, Reischsfürer.

— Poţi să pleci.

Hartmann se întoarse în biroul său, unde secretara lui, Trudi Braun, în vîrstă de patruzeci de ani şi deja văduvă de război, îşi ridică privirea. Îi era devotată lui Hartmann – un asemenea erou şi, pe deasupra, o figură tragică, deoarece soţia îi fusese ucisă în timpul primului raid al RAF asupra Berlinului. Dar nu ştia că Hartmann aproape că răsuflase uşurat cînd se întîmplase acest lucru; soţia lui se ţinuse după orice persoană cu pantaloni încă de la începutul căsniciei lor.

— Probleme, domnule maior? întrebă ea.

— Ai putea să spui şi aşa, Trudi. Vino înăuntru şi adu cafele.

Se aşeză la birou şi îşi aprinse o ţigară, iar ea intră după vreo două minute, aducînd o ceaşcă pentru ea şi una pentru el. Se aşeză pe scaun.

— Deci?

Hartmann scoase o sticlă de coniac dintr-un sertar şi îşi turnă puţin în cafea, mai mult pentru că îl durea piciorul stîng, altă urmare a acelei prăbuşiri.

— Trudi, ştiu că stimatul nostru Reichsführer crede că Dumnezeu este de partea noastră, dar, acum, crede şi că Operaţiunea Leul de Mare va avea loc, totuşi.

— Adevărat, domnule?

Ea nu avea nici o părere cu privire la astfel de lucruri.

— Deci, lista aceea a lui Klein despre care mi-ai vorbit. Ai lucrat pentru el – dă-mi informaţii amănunţite despre ea, mai ales despre spaniolii şi portughezii care s-au aflat în serviciul lui.

— Încă se mai află, domnule maior.

— Ei bine, a venit timpul să fie puşi la treabă. Haide, Trudi.

— Păi, unul din ei, un portughez din Londra, pe nume Fernando Rodrigues, îi dădea diverse informaţii din cînd în cînd. Lucrează la ambasada lor de la Londra.

— I-auzi, spuse Hartmann. Şi altcineva?

— O femeie pe nume Dixon – Sarah Dixon. E funcţionară la Ministerul de Război din Londra.

Hartmann se îndreptă brusc.

— Vorbeşti serios? Avem o funcţionară la Ministerul de Război şi încă mai lucrează acolo?

— Bine, ea n-a fost niciodată agentă Abwehr. Vedeţi dumneavoastră, dacă e să vorbim despre cum erau lucrurile înainte să sosiţi aici, numai Abwehr trebuia să trimită agenţi în străinătate. Ceea ce făcea domnul maior Klein pentru SD era, de fapt, ilegal. Astfel că, atunci cînd englezii s-au infiltrat în Abwehr şi ne-au ridicat toţi agenţii din Anglia, ai noştri au rămas. N-au fost niciodată compromişi.

— Înţeleg, spuse Hartmann emoţionat. Adu-mi dosarele. Imediat.

Fernando Rodrigues era ataşat comercial al Ambasadei Portugaliei de la Londra, iar fratele său, Joel, era ataşat comercial la ambasada din Berlin. Foarte convenabil. Hartmann citi dosarele şi recunoscu în cei doi exact oamenii care erau: nişte indivizi lacomi cu mîinile întinse. Cel puţin, ştiai cum stăteai în privinţa acelor oameni şi puteai oricînd să le tai mîinile.

Cu Sarah Dixon era altceva. Avea patruzeci şi cinci de ani, era văduva lui George Dixon, un funcţionar de bancă ce murise din cauza unor răni dobîndite în 1917. Sarah Brown se născuse la Londra din tată englez şi mamă irlandeză. Bunicul ei, un activist IRA în timpul revoltei de Paşti din Dublin împotriva britanicilor, fusese împuşcat.

Trăia singură în Bayswater, Londra, şi lucra ca funcţionară la Ministerul de Război din 1938. Iniţial, fusese recrutată ca simpatizantă a IRA de către un activist IRA pe nume Patrick Murphy în 1938, în timpul bombardamentelor asupra Londrei şi Birmingham-ului, iar Murphy lucrase pentru Klein şi SD. Astfel că ea fusese de acord să coopereze. Apoi, Murphy fusese împuşcat într-un schimb de focuri cu poliţiştii de la Departamentul Special.

Hartmann îşi ridică privirea.

— Şi, încă mai aşteaptă?

— Aşa se pare, domnule maior.

— Bine. Adu-l încoace pe acest Joel Rodrigues de la Ambasada Portugaliei. Discuţi tu cu el. Îi spui să ia legătura cu fratele lui de

la Londra prin valiza diplomatică. Acesta trebuie să o contacteze pe doamna Dixon, să se asigure că e încă disponibilă în caz că avem nevoie de ea. Dacă este vreo problemă cu aceşti fraţi Rodrigues, spune-mi şi o să bag eu frica în ei.

— Am înţeles, domnule maior.

Trudi ieşi şi Hartmann îşi aprinse altă ţigară.

— Ce mod de a purta un război, spuse el încet.

— Vezi, e foarte simplu, îi spuse Trudi lui Joel Rodrigues, care stătea în faţa ei, de partea cealaltă a biroului. Fratele dumitale o contactează pe femeia aceasta şi începe să se vadă cu ea. Faptul că lucrează la Ministerul de Război din Londra ne poate fi de folos, sînt o mulţime de informaţii importante de obţinut de acolo. Nimic prea grav, te asigur. Poate să procedeze foarte discret. Nu vrem ca ea să se compromită. S-ar putea să vină o vreme cînd o să fie chiar foarte utilă.

Rodrigues nu era încîntat şi acest lucru se vedea.

— Nu ştiu ce să zic, Frau Braun. Poate că fratele meu, Fernando, n-o să fie prea încîntat de asta.

Hartmann, care asculta din încăperea alăturată prin uşa întredeschisă, intră imediat. Joel Rodrigues aruncă o singură privire acelei uniforme magnifice şi începu să asude.

— Fratele tău n-are de ales şi, cînd o să-i scrii, folosindu-te de geanta diplomatică, să-i aminteşti că, de trei ani, primeşte bani lunar, fără să facă prea mult pentru a-i cîştiga, zise Hartmann.

Rodrigues se ridică imediat.

— Vă rog, domnule maior. N-am vrut să spun că vor fi dificultăţi.

— Mă bucur să aud asta. Şi, de asemenea, ţin să-ţi amintesc că şi tu ai fost bine plătit pentru nişte mici servicii aduse Reich-ului, aşa că dă-i drumul.

— Bineînţeles. Puteţi conta pe mine.

Rodrigues ajunse la uşă foarte repede. Cînd o deschise, Hartmann spuse:

— Ştiu totul despre tine, Rodrigues. Găsesc că orientarea ta sexuală te priveşte personal, dar aş vrea să-ţi aduc aminte că, în al treilea Reich, homosexualitatea se pedepseşte cu o perioadă într-un lagăr de muncă.

Rodrigues tremura.

— Am înţeles, domnule maior.

— Bineînţeles, dacă te comporţi cum trebuie... zise Hartmann ridicînd din umeri.

— Vă sînt foarte recunoscător, domnule maior.

— Perfect. E foarte frumoasă vila pe care le-ai cumpărat-o părinţilor tăi în Estoril. Trebuie să fie foarte fericiţi la pensie. Ar fi păcat să-i tulburăm, zise el zîmbind cu răceală. Am un braţ lung, prietene. Acum, du-te.

Rodrigues ieşi şi Trudi spuse:

— Uneori nu vă recunosc.

— Uneori nu mă recunosc nici eu însumi, draga mea, dar, dacă n-aş fi fost atît de dur, nu i-aş fi băgat frica în oase. În această minunată producţie pe care o numim al treilea Reich, totul e să ştii să joci teatru.

După aceea se întoarse în biroul său.

Mai tîrziu, în seara aceea, îl însoţi pe Himmler la o recepţie la *Adlon*, ţinută în sala de bal. Führer-ul era în centrul atenţiei, înconjurat de apropiaţii săi: Josef Goebbels, ministrul pentru propagandă şi ministrul de stat pentru întregul război, amiralul Wilhelm Canaris, şeful Serviciului de Spionaj Militar, von Ribbentrop, ministrul de Externe.

— Singurul care lipseşte pare să fie prostul ăla de Göring, zise Himmler cu răceală, făcîndu-i semn să plece unui chelner cu pahare de şampanie pe o tavă, spre regretul lui Hartmann. Deşi ar trebui să-i fie ruşine să se arate în lume după eşecul suferit de bombardamentele lui deasupra Marii Britanii.

Furios, Hartmann se abţinu aprinzîndu-şi o ţigară, pentru că ştia că Himmler nu suporta fumul. Însă, înainte ca acesta să apuce să comenteze, Göring îşi făcu apariţia.

— Femeia de la braţul lui, zise Himmler, nu e baroana von Halder?

— Ba cred că da, zise Hartmann.

— E amanta lui?

— Din informaţiile mele reiese că nu, Reichsführer.

— A avut un soţ american, nu-i aşa?

— A murit cu ani în urmă.

— Interesant. La fel sînt şi diamantele ei. Cum reuşeşte?

— Tatăl răposatului ei soţ este un senator american, un multimilionar. El i-a făcut un fond în Suedia şi, de acolo, îi vin sume substanţiale.

— Eşti foarte bine informat.

— Avem un dosar despre ea.

— Şi cine sînt cei doi ofiţeri Luftwaffe cu Göring?

— Cel cu haină albă este maiorul Adolf Galland, cel care a doborît cele mai multe avioane în Bătălia Marii Britanii.

— Şi căpitanul?

— Baronul von Halder, fiul ei. I se spune Baronul Negru.

— Ce teatral.

— E un pilot excelent. Spania, Polonia. Acolo a doborît douăzeci şi, deasupra Canalului, douăzeci şi nouă. A primit Crucea Cavalerilor în septembrie. E unul din cei care au bombardat Londra. Săptămîna trecută, avea la activ şaizeci de avioane.

— Impresionant. Îţi place?

— Am zburat împreună un timp, înainte de prăbuşire.

— Sînteţi prieteni, deci?

Hartmann ridică din umeri.

— Într-un fel, dar Max Kelso e un om ciudat. E dificil să te apropii de el.

— Kelso?

— Numele tatălui său. Şi mai e ceva. Are un frate geamăn care zboară pentru RAF.

— Dumnezeule, zise Himmler încruntîndu-se. Într-adevăr? Apoi, un moment, privi în partea cealaltă a încăperii. Ai grijă ca dosarul von Halder-ilor să rămînă deschis. Miros ceva ce nu-mi place aici.

În clipa aceea, Göring ceru să se facă linişte şi se întoarse spre Hitler.

— Mein Führer, l-aţi decorat pe maiorul Galland de două ori, pe doamna baroană von Halder o cunoaşteţi bine. Dar fiul ei, baronul von Halder, aici de faţă, a primit Crucea Cavalerilor de la mine în Franţa, în timpul atacurilor asupra Angliei. Cu doar două zile în urmă, a zburat deasupra Londrei, ajutînd la acoperirea minunatelor noastre bombardiere. L-am adus aici pentru un motiv special. Numărul avioanelor inamice doborîte de el se ridică acum la şaizeci şi, pentru asta, i s-au acordat frunzele de stejar la

Crucea Cavalerilor, zise Göring făcîndu-i un semn lui Galland, care îi dădu o cutiuţă din piele roşie. Vă implor să-l onoraţi personal pe acest brav ofiţer, mein Führer.

Se făcu linişte şi Hitler îi aruncă lui Max acea privire pătrunzătoare caracteristică lui, după care încuviinţă grav şi întinse mîna.

— Te înşeli, Reichsmarschall. Pentru mine este o onoare.

Göring îi dădu medalia şi Hitler i-o oferi lui Max. Apoi îi strînse mîna.

— Reich-ul este mîndru de dumneata, domnule baron, zise el şi se întoarse spre Elsa. Şi dumneata, doamnă baroană, ca toate mamele, onorezi Reich-ul.

Toată lumea izbucni în aplauze. Führer-ul încuviinţă, după care, văzîndu-l pe Himmler, îi făcu semn să vină după el, iar Reichsführer-ul se conformă. Hartmann profită de ocazie şi luă un pahar de şampanie.

— Ei, a mers bine, zise Elsa von Halder.

— Da, trebuie să fii mîndră de fiul dumitale, îi spuse Göring. Aş vrea numai să se îmbrace elegant. Uită-te la el. Parcă a ieşit acum din carlingă, zise el bătîndu-l pe spate pe Max. Dar oamenilor le place.

Luă un pahar de şampanie de la un chelner şi, în clipa aceea, Hitler îl chemă la el.

— Mă cheamă datoria, se scuză el, după care puse paharul pe tava cea mai apropiată şi plecă.

Hartmann apăru, uşor neîncrezător.

— Dolfo, Max, zise el.

— Dumnezeule, e Bubi, spuse Galland rîzînd.

Max îi strînse mîna lui Hartmann.

— Ticălos bătrîn ce eşti. Am crezut că ai fost terminat după prăbuşire.

— M-au făcut pilot de transport, pe un Storch. Într-o zi, a trebuit să-l iau pe Reichsführer din Franţa, un Spitfire a încercat să ne doboare, dar l-am doborît eu pe el – aşa că, iată-mă.

— Cu un Storch? întrebă Galland. O faptă extraordinară.

— Oricum, Himmler a considerat că sînt norocos şi m-a făcut pilotul său personal, numai că a insistat să fiu transferat la SS.

— Ei, nu poţi să le ai pe toate, spuse Max întorcîndu-se spre mama lui. Mutti, îţi prezint un vechi camarad, Bubi Hartmann.

— Sturmbannführer, zise ea. Ce uniformă frumoasă.

— Doamnă baroană, nu sînt decît un jucător mărunt, spuse el sărutîndu-i mîna. Îmi daţi voie să mai adaug ceva la mîndria pe care o simţiţi graţie acestui fiu al dumneavoastră? Mi s-a spus că fiul celălalt a primit cea de-a doua Cruce pentru Zbor Remarcabil (DFC) săptămîna trecută.

— Oh, Doamne, spuse ea.

— Eşti sigur? îl întrebă Galland.

— Ah, da. Reichsführer-ul mă pune să-mi petrec timpul liber dînd o mînă de ajutor în SD. Sursele spionajului nostru sînt foarte bune, spuse el şi se întoarse spre Max. Atacul asupra lui Biggin Hill, în 30 august? A fost scos din Canal în apropiere de Folkestone.

Max se întoarse spre Galland.

— Ziua cînd am aterizat pe plajă.

— A fost luat de o barcă de salvare a RAF. Cu o săptămînă înainte de asta, a aterizat forţat deasupra Insulei Wight. Prima DFC a primit-o zburînd deasupra Franţei, înainte de Bătălie.

— Şi a doua?

— Aşa cum am mai spus, săptămîna trecută. A scris în *London Gazette*. O primim în mod regulat, graţie Ambasadei Portugaliei. „O acţiune susţinută şi plină de curaj“ şi doborînd un ME 109 şi patru bombardiere Dornier în aceeaşi zi, toate fiind confirmate.

Elsa se întoarse spre Max.

— E la fel de rău ca tine, la fel de rău ca tatăl vostru. Toţi aveţi aceeaşi dorinţă de moarte.

— Lasă asta, Mutti, spuse Max făcîndu-i semn unui chelner. Şampanie pentru toţi şi să bem pentru Harry.

— Şi pentru piloţii curajoşi de pretutindeni, adăugă Adolf Galland. Oriunde ar fi ei.

A doua zi, Harry Kelso avea o întîlnire la Londra. Ploua. Parcul St. James era învăluit în ceaţă cînd taxiul străbătea Pall Mall spre Palatul Buckingham. Harry fuma, iar chipul supt îi era palid.

— Ia zi, bătrîne, ai venit pentru vreo medalie, ceva? îl întrebă şoferul. Adică, aia e o DFC pe care o ai deja, nu?

— Da, ei bine, în momentul ăsta le dau de pomană, spuse Harry. E acel gen de zi.

— Dumnezeule, eşti american, bătrîne. Ce cauţi în RAF?

— Ah, sîntem cîţiva.

Un poliţist le făcu semn să treacă pe poartă, intrînd în curtea Palatului. Harry scoase portmoneul, dar şoferul făcu un gest ca pentru a-i spune să-l pună la loc.

— Trebuie să fii complet nebun, bătrîne. Nici măcar n-ar trebui să fii aici.

— Ah, ba da, spuse Harry Kelso.

Intră şi urcă scările spre galeria de artă, urmînd mulţimea. Oficiali ai Curţii aşezau oamenii pe locurile lor, iar o orchestră militară cînta încet. După un timp începură să cînte *God Save the King*, iar regele George şi regina Elizabeth intrară şi se aşezară pe tronuri pe o platformă.

Decoraţiile erau strigate în ordine ascendentă. În toiul Bătăliei Marii Britanii, Kelso nu avusese timp să treacă prin toate acestea pentru prima decoraţie. Nu era emoţionat, ci doar încordat, şi, deodată, îşi auzi numele.

— Locotenent major Harry Kelso, Finlanda.

Într-un fel ajunsese acolo, în faţa regelui, care îi prinse decoraţia în piept.

— Finlanda prin Boston, aşa e, domnule locotenent major? Îţi sîntem recunoscători.

— E un privilegiu pentru mine, maiestate.

Mai tîrziu, mergea puţin ameţit prin mulţime, ciudat de singur. Nu avea pe nimeni, pentru că nu exista nimeni. Ieşi pe poartă şi fu strigat imediat.

— Harry. Aici, strigă West aplecîndu-se pe geamul unei maşini a Statului Major al RAF.

— Comandant de escadrilă, din cîte văd, spuse Harry.

— Promovări rapide, Harry. E un război rapid. Ştiam că o să te afli aici astăzi, aşa că m-am gîndit să te invit la vechiul meu club, *Garrick*. Încă mai pregătesc nişte mese foarte bune. Nu foarte bogate, dar hrănitoare.

— Sună bine.

— Atunci, hai să mergem.

La *Garrick*, se aşezară într-un colţ al barului şi se delectară cu

cîte un whisky cu sifon, moment în care Dougal Munro şi Jack Carter îşi făcură apariţia, purtînd uniforme.

— Dougal, strigă West. Veniţi încoace.

Ei li se alăturară şi West zise:

— Îl mai ţii minte pe generalul de brigadă Munro şi pe căpitanul Carter, nu-i aşa, Harry? Erau la Downfield cînd ai testat acel 109 pentru noi, spuse el zîmbind. Harry tocmai a fost la Palat pentru a primi o DFC.

— Excelent, zise Munro. Haideţi să desfacem o sticlă de şampanie pentru asta, spuse el şi îi strigă barmanului: *Veuve Cliquot*, douăzeci şi unu, şi nu spune că n-ai, pentru că ştiu că trebuie să ai cîteva sticle.

Apoi îi oferi lui Harry o ţigară.

— De fapt, cred că ai putea să-mi faci un serviciu, băiete.

— Ce anume, domnule?

— Ah, nu-mi mai spune „domnule“. Înainte de război, am fost un simplu profesor de arheologie. M-au făcut general de brigadă ca să pot să… aşa cum cred că aţi spune voi, americanii, trag şuturi în fund.

Harry rîse.

— Foarte succint, domnule general de brigadă. Cu ce vă pot ajuta?

— La fel ca data trecută, numai că, acum, e vorba de un avion de recunoaştere Fieseler Storch. Eşti familiarizat cu el?

— Desigur. Le-am folosit în Finlanda. Cum aţi pus mîna pe el?

— S-a defectat busola. Zburînd noaptea din Olanda, pilotul a aterizat în Kent, crezînd că se află în Franţa. Mîine dimineaţă e bine? La Downfield iarăşi?

— Cu multă plăcere.

— Perfect. Am o surpriză pentru tine. O să vină şi nepoata mea. Molly – Molly Sobel. De fapt, e americancă. Tatăl ei era colonel în cadrul Departamentului de Război. Părinţii s-au despărţit şi ea a venit încoace în ’35, cînd avea şaptesprezece ani, cu mama ei, ca să urmeze medicina.

— A terminat facultatea?

— Oh, da, în ’39. O fată foarte deşteaptă, acum e chirurg la Spitalul Cromwell. Trist, totuşi – mama ei a murit în bombardamentul de acum două luni.

— Îmi pare rău, zise Harry Kelso.

— Tuturor ne-a părut rău, spuse Dougal Munro şi, în clipa aceea, Molly Sobel intră în bar, şovăitoare, deoarece, prin tradiţie, era un local numai pentru bărbaţi.

Munro ignoră acest lucru şi se ridică.

— Molly, scumpa mea, hai să mergem în salon.

Pe atunci, ea avea douăzeci şi trei de ani, cu trei luni mai mare decît Harry; era o fată scundă, de vreun metru şaizeci, cu părul blond şi ochi albaştri şi un chip hotărît şi chiar încăpăţînat. Se făcură prezentările şi toţi mîncară budincă cu cartofi şi carne şi băură o sticlă de vin alb de Rin.

— Vin german. Ce ironie, spuse ea.

— Nu-i nimic în neregulă cu un vin german bun, zise Harry.

— Credeam că eşti un american în RAF, preciză ea.

— Aşa este, din Boston. Dar mai am şi o mamă germană, care se află în Berlin în clipa asta, şi un frate geamăn, care e căpitan în Luftwaffe.

Zîmbi cînd văzu că o lăsase fără grai. Era o reacţie des întîlnită.

— Baronul se descurcă foarte bine, îi spuse Munro. Tocmai a primit frunzele de stejar la Crucea Cavalerilor. L-au cam făcut să aştepte. Am înţeles că are şaizeci de avioane la activ.

— De unde ştiţi toate astea?

— Ah, conduc un astfel de departament, zise el ridicîndu-se. Acum trebuie să plec. Ai unde să stai în noaptea asta?

Harry clătină din cap.

— Am un apartament în Haston Place, la numai două minute de mers pe jos de locul unde lucrez. Molly stă acolo cînd nu e la spital. E destul loc. Poţi să stai în noaptea asta, dacă vrei, spuse Munro, după care o bătu pe Molly uşor pe umăr. Ai grijă de el, draga mea, mai zise el şi se întoarse spre West. Te conduc, Teddy?

— Nu, sînt cu maşina mea.

După ce plecară cei doi, West îşi aprinse o ţigară.

— Ascultă. Cu americanii care mai vin şi cu cei care sînt deja în RAF, o să se formeze Escadrila Vulturul. Toţi americanii la un loc. Presupun că o să vrei să te transferi.

— Nu neapărat, zise Harry ridicîndu-se, după care i se adresă

lui Molly: Sînt sigur că eşti ocupată. Dacă-mi dai adresa, o să vin diseară.

— De patruzeci şi opt de ore n-am făcut nici o pauză, aşa că sînt liberă tot restul zilei. Ce-ai vrea să faci? Să dansezi la *Lyceum*? Au program şi după-amiaza.

— Să mă plimb, spuse Harry Kelso. Aş vrea să mă plimb doar, adăugă apoi şi se întoarse spre West. Ne vedem mîine dimineaţă, domnule.

Porni spre uşă cu Molly şi se întoarse.

— Şi vă rog să-mi faceţi un serviciu. Nu mă amestecaţi în treaba asta cu Escadrila Vulturul. Am început RAF, o să termin RAF.

— De fapt, ai început finlandez, Harry.

— Aceeaşi diferenţă, spuse Kelso, după care ieşi cu Molly.

Se plimbară prin oraş, aerul fiind îmbîcsit de fumul provocat de bombardamente. După un timp, începu să plouă şi ea deschise umbrela.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu, zise el. Mii de oameni ucişi, moarte, distrugere. Spitalul tău trebuie să fie luat cu asalt.

— Majoritatea nopţilor sînt groaznice, dar ne descurcăm. Oamenii sînt minunaţi. Mîndria Londrei, cum spunea Noel Coward în acel cîntec al lui.

— Munro mi-a spus că tatăl tău e colonel în cadrul Departamentului de Război.

— Exact. Un pilot, ca şi tine, pe bombardiere.

— Şi mama ta a murit în timpul bombardamentelor de acum două luni? A fost groaznic.

— Nici n-am avut timp s-o plîng. Am fost prea ocupată cu răniţii.

Ajungînd la Dig, priviră fluviul, vaporaşele plutind în sus şi în jos, apoi ploaia se înteţi şi ei se adăpostiră. Harry îşi scoase ţigările.

— Foloseşti aşa ceva?

— Singurele lucruri care mă ajută să rezist, spuse ea luînd una, pe care el i-o aprinse şi se aşezară apoi pe o bancă. Ce e cu povestea asta despre fratele tău din Luftwaffe?

— Fratele meu Max. Tata a fost american. A murit cu mulţi ani în urmă, dar, fiindcă Munro e cine e, presupun că ţi-a dat toate

detaliile în legătură cu mama mea, baroana.

— Şi cu fratele tău, baronul.

— Baronul Negru. Max e un adevărat as.

— Şi tu la fel. Treaba asta nu te deranjează?

— Faptul că el e acolo şi eu aici? Acelaşi lucru. Dacă eu m-aş fi născut cu zece minute mai înainte, aş fi fost acolo, iar el ar fi fost aici.

— Ba nu-i acelaşi lucru. Fratele tău era în Germania. El n-a avut de ales cu privire la locul unde trebuia să lupte, dar tu ai avut. Eşti american, dar ai ales să fii aici. Există o diferenţă.

— Nu te gîndi la motive nobile. Sînt pilot, pur şi simplu. Am zburat pentru finlandezi, acum zbor pentru englezi. Uite ce e, majoritatea piloţilor din Luftwaffe sînt ca băieţii din escadrila mea de la Farley Field. Piloţii sînt piloţi, spuse el ridicîndu-se. Hai să mergem. Îmi place să mă plimb prin ploaie.

Ea îl luă de braţ.

— Pari obosit.

— Obosit? spuse el rîzînd. Sînt epuizat. Toţi sîntem la fel. Cei care am mai rămas, vreau să spun.

— Care e raportul victimelor?

— În cadrul Aviaţiei de Vînătoare, în general, cincizeci la sută. În escadrila mea? Sînt singurul care a mai rămas dintre cei care au fost la începutul Bătăliei. Te plimbi cu o fantomă, domnişoară doctor. Uite, vizavi este un bar. Am auzit că au un program variat din cauza bombardamentelor. Hai să bem ceva.

— Whisky-ul nu prea se găseşte.

— Orice se găseşte pentru eroii viteji, spuse el zîmbind şi, luînd-o de braţ, traversară strada în fugă.

Mai tîrziu, se duseră să arunce o privire la dezastrul pe care îl făcuseră bombele în West End şi hoinăriră aiurea. Era seara devreme cînd ajunseră în Haston Place, o piaţă veche şi plăcută cu o grădină în mijloc.

— Frumos, zise Harry. Munro mi-a spus că se află la cîteva minute de mers pe jos de locul unde lucrează.

— Ce înseamnă asta?

— Ah, e un fel de unitate de spionaj.

Casa era în stil georgian, iar apartamentul, spaţios şi plăcut. Un foc ardea în căminul din camera de zi şi, peste tot, se vedeau

antichităţi, în majoritate egiptene.

— Unchiul tău a fost arheolog?

— Mai precis, egiptolog. Hai să-ţi pun ceva de băut, zise ea turnînd whisky dintr-o carafă în două pahare. Pentru mine, unul mic. Ar trebui să fiu liberă, dar, dacă e nevoie, trebuie să plec imediat.

Ridică paharul.

— Aş vrea să spun ceva, zise ea. Mi-ai spus că fratele tău e un as. Ei bine, şi tu eşti la fel, o spune o semi-americancă unui semi-american, sînt teribil de mîndră de tine.

Dădu tot paharul pe gît, cu lacrimi în ochi, iar Harry îl puse jos pe al său şi îşi lăsă mîinile pe umerii ei.

— Molly, scumpa mea, nu lăsa să se crape carapacea asta care te ţine întreagă. Să vezi morţi noapte de noapte, şi apoi scumpa ta mamă. Ai fost în iad şi înapoi.

— Încă mai sînt acolo.

— Nu-i adevărat. Eşti o fiică de soldat şi o fată grozavă. O să supravieţuieşti, dar nu-ţi irosi timpul cu mine. Eu nici n-ar trebui să fiu aici.

— Spui un lucru îngrozitor.

— Dar adevărat. Aş putea să-mi văd camera? Mi-ar plăcea să fac un duş.

Ea stătea lîngă foc şi citea *Times* cînd apăru Munro, urmat de Jack Carter, şchiopătînd.

— Ah, iată-te, draga mea. Ai petrecut o după-amiază interesantă?

— Ai putea spune şi aşa, zise ea împăturind ziarul. Ce mai faci, Jack? întrebă ea sărutîndu-l pe obraz cu căldură.

— Bine, fetiţo.

— Ai probleme cu piciorul?

— Eh, mă doare îngrozitor uneori, dar ce dacă?

— Eşti un om minunat, Jack Carter.

— Bine, terminaţi cu jocul ăsta uşor erotic şi pune-mi un whisky, Jack, zise Munro aşezîndu-se. Ai aflat ceva ce noi nu ştiam, Molly?

— Nu prea mult şi n-aş vrea să mă atragi în schemele tale viclene, Dougal. Am vorbit despre trecutul lui, despre fratele lui.

Dacă vrei opinia unui doctor, îşi iubeşte fratele, îl admiră. Un adevărat as, a spus despre el. La el însuşi, nu se referă la fel.

— Ce prostie, zise Carter. Să nu crezi ce citeşti în ziare. Există aşa-numiţi aşi, care primesc nu numai DFC-ul, dar şi DSO-ul şi, te rog să mă crezi, cei mai buni sînt oamenii despre care publicul nici n-a auzit măcar. L-am verificat pe Kelso. De multe ori nici nu revendică avioanele doborîte, ba chiar lasă pe vreun puşti din escadrila lui să-l revendice.

— Puşti? spuse ea. Dar el însuşi are numai douăzeci şi doi de ani.

— Nu te supăra. Am vrut să spun că, probabil, e unul din piloţii cu cele mai multe avioane doborîte la activ. La naiba, draga mea, are două DFC-uri.

— Un om care consideră că nici n-ar trebui să fie aici.

— Cam melodramatic, dar, poate, potrivit.

Harry, care auzise aproape totul de pe scară, intră zîmbind.

— Ei, iată-vă. Ce bucurii îmi mai oferi în seara asta, domnule general de brigadă?

— River Room de la *Savoy*. O masă bună, deşi scumpă.

— Ai multă influenţă.

— Nu eu, Jack. Ia spune-mi, dacă fratele tău ar muri în misiune, ai deveni baronul von Halder?

— Exact.

— Ei bine, în cazul ăsta, s-ar părea că tu şi Jack aveţi ceva în comun. Tatăl lui Jack nu e numai general de divizie la artilerie, dar e şi Sir William Carter, baronet, şi putred de bogat. Aşa că, în anumite împrejurări nefericite, Jack devine Sir Jack.

— Perfect, deci el plăteşte în seara asta, spuse Harry.

Cina în River Room fu excelentă: somon afumat, calcan Dover, dalată, şampanie.

— Nici n-ai zice că e război, spuse Jack.

Cînta orchestra „Carol Gibbons and the Orpheans“.

— Ei bine, nu mă invită nimeni la dans? întrebă Molly.

— Eu sînt prea bătrîn, iar Jack nu mai e în stare. E rîndul tău, domnule locotenent major, spuse Munro.

Astfel că Harry o conduse pe ring şi dansară pe *O zi ceţoasă în Londra*.

— Foarte adecvat, zise el. Numai că ar trebui să spună

fumurie, în loc de ceţoasă.

— Doamne, ce bine este, spuse ea. Simt că trăiesc pentru prima oară după mult timp. Tu simţi că trăieşti, Kelso?

Înainte ca el să poată răspunde, şeful sălii veni spre ei printre perechile de dansatori.

— Îmi pare rău, domnişoară doctor Sobel. Au sunat de la spital. Vă roagă să vă duceţi acolo cît mai curînd posibil.

Se întoarseră la masă.

— De la spital? întrebă Munro.

— Mă tem că da.

El îi făcu semn lui Carter.

— Trimite-o cu maşina mea şi spune-i şoferului să vină repede înapoi.

Ea îşi luă poşeta şi Carter o ajută să-şi pună pardesiul.

— Ai grijă, Kelso, spuse ea zîmbind.

El nu răspunse, iar ea se întoarse şi ieşi, urmată de Carter. Harry şi Munro băură cîte un coniac şi generalul spuse:

— Şaptezeci şi unu va fi prima Escadrilă Vulturul şi am impresia că vor să mai aibă încă două. Or să te vrea, Harry.

— Nu şi dacă eu nu vreau.

— Aş putea să întreb de ce?

— I-am spus lui West. Am început RAF şi o să termin RAF. Asta a făcut tatăl meu în primul război mondial, dar dumneata ştii asta foarte bine.

— Da... Harry? Cred că nu ştii, dar am un serviciu care infiltrează agenţi în Franţa pe calea aerului, de obicei, cu un Lysander. Bănuiesc că nu te interesează, nu?

— Sînt un pilot de vînătoare.

— E adevărat, dar în cazul unei escadrile de misiuni speciale, beneficiezi de multă protecţie. Mai ales... împotriva unor Vulturi înfometaţi, să zicem?

Harry zîmbi, dar clătină din cap din nou.

— Nu? Bine. Totuşi, ştii unde mă găseşti.

— Da, aşa e. Oricum, o să testez acel Storch pentru dumneata mîine, dar pot să-ţi spun de pe acum. Lysander e bun, însă Storch e şi mai bun.

Munro zîmbi.

— Aveam o presimţire că o să spui asta.

Capitolul 6

Două săptămîni mai tîrziu, Sarah Dixon plecă de la Ministerul de Război, mergînd grăbită prin lapoviţă. Nu mai era prea mult pînă la Crăciun, nu că asta ar fi însemnat prea mult în zilele acelea. Luă metroul din staţia cea mai apropiată. Era îngrozitor de aglomerat, toată lumea fiind obosită şi udă, şi nu îşi dădu seama că era urmărită.

Fernando Rodrigues era un brunet atrăgător, de vreo treizeci şi cinci de ani, de o înălţime medie şi purta un trenci şi o pălărie moale. Detaliile pe care fratele său i le trimisese prin valiza diplomatică fuseseră clare şi incluseseră şi o fotografie. El îi verificase adresa, un apartament într-un bloc din apropiere de Westbourne Grove. Numele ei era trecut clar alături de multe altele.

În dimineaţa aceea, el aşteptase în capătul străzii la şapte şi jumătate. Era opt cînd ea apăruse pe stradă şi el o recunoscuse imediat datorită fotografiei, o urmărise pe Queensway pînă la staţia de metrou Bayswater, de fapt, tot drumul, pînă la Ministerul de Război.

Se întoarse acolo la cinci şi ea ieşi împreună cu alţi funcţionari la cinci şi jumătate. Ar fi putut, foarte simplu, să se ducă la uşa ei şi să sune la sonerie, să vorbească direct cu ea, dar era un tip prudent din fire. Destul de ciudat, dar nu o făcea pentru că i-ar fi fost teamă. Lucrase pentru SD în Berlin destul de mult timp ca să fie convins că imunitatea sa diplomatică avea să-i şteargă întotdeauna urmele. În orice caz, nu fusese niciodată implicat în ceva mare. Rapoarte despre situaţia războiului, despre pagubele provocate de bombardamente, despre mişcările de trupe, nimic mai mult.

Coborî din metrou odată cu ea în staţia Bayswater şi o urmări pe Queensway, ajungînd în cele din urmă la blocul ei. Ea tot nu era conştientă de prezenţa lui şi, cînd scoase cheia să descuie, el apăru din umbră.

Ea se întoarse şi, spre surprinderea lui, nu fu deloc alarmată.

— Doamna Sarah Dixon?

— Da, ce doreşti?

Nerăbdare. Oare aştepta pe cineva?

— Am un mesaj pentru dumneata. *A sosit ziua socotelilor*.

Era parola pe care irlandezul, Patrick Murphy, i-o spusese în 1938, iar reacţia ei fu uluitoare.

— Dumnezeule mare, dar ţi-a trebuit ceva timp. Intră.

Apartamentul era foarte mic, constînd doar într-o baie, bucătărie, camera de zi şi dormitor. Ea îşi scoase paltonul.

— Ia loc, mă duc să fac nişte ceai. Cine eşti?

Se duse la bucătărie şi el o urmă pînă în prag.

— Înainte să-ţi răspund, aş vrea să-mi spui un lucru.

Cînd Patrick Murphy te-a recrutat, în ’38, a zis că erai foarte pornită împotriva englezilor. Tot aşa eşti şi acum?

— Bineînţeles.

— Dar tatăl dumitale a fost englez.

— N-a însemnat nimic pentru mine. A murit cînd eu aveam doi ani, spuse ea degajată în timp ce pregătea ceaiul. Mi-au omorît bunicul în anul 1916, l-au împuşcat ca pe un cîine. O să mă răzbun pentru asta. Hai să ne aşezăm.

Pe Rodrigues îl uimea controlul ei şi, de asemenea, era ciudat de fascinat. Atît de îngrijită în costumul ei de tweed, cu un singur şirag de perle la gît. Părul îi era de un blond foarte deschis, aproape alb, iar faţa îi era simplă şi, totuşi, nu chiar simplă. Era derutant.

— Deci, despre ce e vorba?

— Cînd te-a recrutat Murphy n-a fost pentru Abwehr, ci pentru SD, Serviciul Secret de Spionaj al SS.

— Ştiu ce e. Lucrezi pentru ei?

— Într-un fel. Uite ce e, trebuie să fie nişte restaurante micuţe prin preajmă. Permite-mi să te invit la masă.

— O idee excelentă. Aşa poate îmi spui şi cum te numeşti.

— Fernando Rodrigues, spuse el ajutînd-o să-şi pună paltonul.

— Portughez? Şi mai interesant.

Găsiră un restaurant italienesc micuţ pe Westbourne Grove, gol la ora aceea. În ciuda faptului că era război, pe mese erau aşezate lumînări. Se instalară la o masă într-un colţ şi comandară o sticlă de vin roşu şi *lasagna* pentru amîndoi. Era incredibil cît de bine se simţea în compania ei, sfîrşind prin a-i spune totul.

— Majoritatea agenţilor Abwehr din Marea Britanie au fost

ridicaţi.

— Serviciul de Spionaj britanic susţine că toţi au fost. Eu sînt un element foarte lipsit de importanţă în mecanismul Ministerului de Război, dar ştiu asta.

— Poate că e adevărat, dar legătura SD n-a fost ruptă niciodată. A fost înfiinţată de un geniu pe nume Klein, care a murit. Succesorul său e un anume maior Hartmann care lucrează direct pentru Himmler.

— Excelentă companie. Şi locul dumitale unde e?

— Eu sînt ataşat comercial la Ambasada Portugaliei. Comunic prin valiza diplomatică, bineînţeles, inviolabilă, cu fratele meu, Joel, care are un post similar la ambasada noastră din Berlin. Totul este foarte convenabil şi inatacabil.

— Şi foarte profitabil.

— Un om trebuie să mănînce.

— Ai un costum foarte frumos, iar ceasul mi se pare de aur.

— Viaţa ar trebui să fie menită plăcerilor, spuse el zîmbind.

— Cred că eşti un pungaş, domnule Rodrigues, dar îmi placi.

— Fernando, te rog. Spune-mi, vrei să cooperezi sau nu?

— Bineînţeles că vreau. Sînt secretară şi funcţionară la Contabilitate. Foarte plictisitor şi nu am acces la nimic interesant.

— Cine ştie? Lucrurile se mai schimbă, spuse el scoţînd o carte de vizită din portmoneu. Numărul ambasadei e în cartea de telefoane, dar aici ai adresa şi numărul meu de telefon. În partea cealaltă a lui Kensington Gardens. Ennismore Mews.

— *Chiar* te descurci foarte bine.

Sirenele începură să se audă în depărtare.

— Iarăşi, spuse ea tresărind. Hai să plecăm cît mai putem.

El plăti şi îşi luară hainele.

— Încotro? întrebă el. Bănuiesc că adăpostul cel mai apropiat e la staţia de metrou Bayswater.

— Dumnezeule, nu mă mai duc niciodată acolo în timpul unui raid, nu mai cobor în nici un adăpost. Peste o sută de persoane au murit săptămîna trecută la Holborn cînd o bombă a căzut chiar deasupra staţiei. Vino.

Îl luă de mînă şi o luară la fugă pe Westbourne Grove în timp ce bombele se auzeau căzînd în depărtare. Ajunseră la bloc, ea deschise uşa de la intrare şi păşiră amîndoi în întuneric.

— Iar s-a oprit curentul, ceea ce înseamnă că liftul nu funcţionează. Ţine-mă de mînă şi urmează-mă pe scări. Cunosc drumul cu ochii închişi.

Rodrigues se împiedică o dată, iar ea rîse şi îl trase în continuare, pînă cînd ajunseră în faţa uşii apartamentului, pe care ea o deschise şi intrară.

Ea îşi scoase paltonul şi trase draperiile de camuflaj. Puţină lumină pătrunse înăuntru de la flăcările din depărtare.

— Nu cred c-o să mai ajungi în seara asta la Ennismore Mews.

— Ia spune-mi, există vreun bărbat în viaţa ta?

— Ar avea vreo importanţă?

— Absolut nici una.

— Am spus eu că eşti un pungaş. Din întîmplare, nu există.

El trecu în spatele ei, îi înconjură mijlocul cu braţele şi o sărută pe gît.

— Minunat, spuse ea. Dar ar fi mult mai plăcut în pat, nu crezi?

Era începutul unei prietenii extraordinare. Ea avea o fire ciudată, parţial pasională, parţial perfect stăpînă pe sine. El o vedea regulat. Mai erau şi alte femei, bineînţeles; acest lucru era în firea lui. Ea ştia şi era mulţumită.

În ianuarie, în Sussex, ningea, amintindu-i lui Harry de Finlanda, cînd îşi efectua zborurile de rutină. Ningea şi în Franţa, de unde Galland şi Max şi Luftwaffe, în general, menţineau presiunea constantă a raidurilor nocturne asupra Londrei.

În timpul unui astfel de raid, la sfîrşitul lui ianuarie, metroul se închise din cauza unor defecţiuni, astfel că Sarah Dixon merse pe jos spre casă, la fel ca mulţi alţii. Era deja întuneric şi cădea o ninsoare uşoară. Ea mergea cu grijă pe străzile pline de moloz, cînd, deodată, începură să şuiere sirenele.

Oamenii intrară în panică şi o luară la fugă ţipînd, unii dintre ei suspinînd de frică. Bombele cădeau în apropiere, se auzi zgomot de sticlă spartă şi, în clipa următoare, o bombă căzu în capătul străzii. Sarah Dixon nu simţi decît suflul puternic al exploziei care o aruncă mai departe.

Cînd se trezi, fu conştientă de o durere cumplită. Îi trebui

puţin timp ca să-şi dea seama unde se afla. Încercă să se ridice în capul oaselor şi observă că se afla într-un pat de spital. O soră veni repede spre ea.

— Nu, nici nu poate fi vorba, întinde-te la loc, spuse ea ajutînd-o şi, apoi, strigă: Domnişoară doctor Sobel!

O doctoriţă tînără îmbrăcată cu un halat alb, şifonat, intră în salon. Îi luă pulsul lui Sarah şi îi controlă bătăile inimii.

— Unde mă aflu?

— La spitalul Cromwell. Eşti aici de două zile. O bombă germană. Ai avut noroc.

Sarah fu conştientă de suportul de sub cearceaf în partea dreaptă.

— Oh, Doamne, mi-am pierdut piciorul.

— Nu, a fost rănit doar, o să te faci bine, spuse Molly Sobel, după care se întoarse spre soră. Sună la numărul acela din nou. E în dosar.

— Ce număr? întrebă Sarah cu un glas stins.

— Un anume domn Rodrigues. Am găsit cartea lui de vizită în portmoneul dumitale ieri. A venit imediat.

Fu acolo în mai puţin de o oră, plin de îngrijorare, reuşind să-i aducă şi cîţiva ciorchini de struguri.

— Cei mai buni pe care i-a avut de oferit piaţa neagră, spuse el şi o sărută. Arăţi de parcă ţi-ar fi tras cineva cîţiva pumni, dar ar fi putut să fie şi mai rău.

— Piciorul mă îngrijorează.

— O să fie bine. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Se duse în camera de gardă. Molly Sobel scria ceva la birou, dar era şi o soră acolo.

— Ar putea să bea un ceai? întrebă el.

— Desigur. Îi duc unul imediat.

Sora ieşi şi Rodrigues îi spuse lui Molly:

— E îngrijorată în privinţa piciorului. Ce părere aveţi?

— Nu una bună, zise ea aprinzîndu-şi o ţigară. Chirurgul şef i-a introdus o proteză de oţel şi cîteva copci. Osul a fost zdrobit. Adevărul e că s-a aflat la un pas de amputare.

— Dumnezeule mare! exclamă el şocat. Dar o să fie bine, pînă la urmă?

— Cu timpul, dar, ca să fiu sinceră, cred că totdeauna o să

aibă nevoie de baston. Îmi pare rău că n-am putut să vă ajut mai mult.

— Nu e vina dumitale, domnişoară doctor.

O găsi pe Sarah în capul oaselor, bîndu-şi ceaiul.

— Deci, te-ai ridicat deja, spuse el vesel, aşezîndu-se pe marginea patului.

— Ce-a spus doctoriţa?

— Doctoriţa?

— Haide, Fernando, citesc în tine ca într-o carte. Nu e bine, nu- i aşa, cu piciorul?

— Era să-l pierzi.

— Şi ce mi-a mai rămas?

El ezită şi ea dădu din cap aproape cu satisfacţie.

— Sînt invalidă, ăsta-i adevărul. Bine ai făcut că n-ai renunţat la toate tinerele tale prietene.

El aprinse o ţigară şi i-o vîrî între buze.

— Trage un fum şi taci.

În depărtare, sirenele se auziră din nou.

— Dumnezeule mare, n-or să înceteze niciodată?

Ea tuşi şi, cînd el îi luă ţigara din gură, zîmbi şi spuse în şoaptă:

— Nu fi prost, Fernando. În definitiv, sînt de partea noastră.

În martie, West apăru pe neaşteptate la Farley Field şi se afla din nou în biroul lui Harry Kelso, vorbind cu acesta.

— Pari obosit, Harry. Ai muncit prea mult. Aş putea să lucrez cu tine prin rotaţie ca instructor.

— Nu, mulţumesc. E un mod sigur de a muri.

— Uite ce e, chestia cu Escadrila Vulturul se pune cu adevărat pe picioare şi, acum, e sigur că, pînă la urmă, vor forma şi o a doua şi o a treia escadrilă. Toţi americanii la un loc: Te vor, Harry. Eşti cel mai bun.

— Nu vorbi prostii. Trebuie să fie Peterson sau altcineva.

— Ştii doar că nu revendici multe din lovituri. Eşti renumit pentru asta, Harry.

— Uite ce e, le-am spus tuturor. Nu mă duc şi cu asta basta. Mai sînt americani în alte escadrile care nu s-au alăturat, unii de la bombardiere.

— Dar, treptat, sînt atraşi şi ei, zise West, dar, văzînd că nu reuşea nimic, oftă şi clătină din cap. Ce mă fac cu tine?

— Fă-mă pierdut, spuse Harry. Undeva unde să nu mă găsească.

— Bine. Italienii au făcut un fiasco din atacul lor din Libia asupra Egiptului. Hitler a trimis un anume general Rommel să preia conducerea unei unităţi numite Afrika Korps. Avem două Escadrile Hurricane în Egipt. Te trimit acolo.

— Mii de mulţumiri.

— Din păcate, n-o să mai poţi fi promovat. Te propusesem pentru conducător de escadrilă.

— La naiba cu promovarea, zise Harry Kelso.

În biroul lui Adolf Galland, Max stătea pe pervazul ferestrei şi fuma.

— În Libia? Pentru ce naiba?

— Italienii au eşuat în campania împotriva Egiptului. Englezii i-au făcut praf. Führer-ul a creat Afrika Korps sub conducerea lui Rommel.

— Rommel e o stea în ascensiune.

— Da, ei bine, dacă rămîi cu mine, există o şansă să ajungi maior. Dacă pleci în Libia, rămîi căpitan deocamdată. Tu alegi.

— Ce să aleg, Dolfo? Aici ninge. Cum aş putea să refuz tot acel soare şi nisip?

— Prostule ce eşti! zise Galland. Totuşi, cum vrei.

Bubi Hartmann se uita pe nişte hîrtii în biroul său din Prinz Albrechtstrasse, cînd Trudi vîrî capul pe uşă.

— E aici.

— Pofteşte-l înăuntru.

Joel Rodrigues îşi scutură zăpada de pe căciulă.

— Herr maior, spuse el punînd un plic pe birou. Ultimul raport al fratelui meu.

— Spune-mi.

— Femeia s-a întors la serviciu. Piciorul nu e bine deloc. Merge în baston.

— Altceva?

— Cîteva detalii în legătură cu nişte mişcări de trupe în Egipt,

de asemenea şi escadrile RAF.

— Bine. Fiecare informaţie e bună. Poţi să pleci.

Rodrigues ieşi şi Trudi întrebă:

— Să transcriu raportul?

— Da, te rog.

— O copie pentru Reichsführer?

— Sînt lucruri mărunte, Trudi, prea mărunte pentru Reichsführer, spuse el şi, întorcîndu-se, îi zîmbi. Nu-ţi face griji. O să vină şi ziua noastră.

MIJLOCUL 1941-1943

Capitolul 7

Harry descoperi un cu totul alt război: deşert, căldură sufocantă, furtuni de nisip şi un Afrika Korps condus de Rommel, care cucerea tot ce îi stătea în faţă. Farmecul lui Rommel era atît de mare, încît atunci cînd un foarte cunoscut ziarist englez a efectuat un sondaj printre cititorii săi, cerîndu-le să spună care era cel mai remarcabil general, aceştia l-au ales pe Rommel.

Ministerului de Război nu i-a păsat de acest lucru şi l-a trimis pe generalul Montgomery să preia comanda forţelor din deşert, care nu includeau numai englezi, ci şi francezi, australieni şi sud-africani. Montgomery nu numai că a răsturnat situaţia, dar, în curînd, a ajuns la fel de celebru ca Rommel.

Luptele din Africa de Nord se dădeau în permanenţă. Harry, zburînd pe avioane Hurricane, ca de obicei, doborî încă şaisprezece avioane germane şi italiene şi, în septembrie 1942, i se acordă a treia DFC şi Croix de Guerre pentru ajutorul acordat avanpostului Bir Hacheim. El Alamein urmă după numai cîteva zile, reprezentînd punctul crucial al războiului din Africa de Nord.

Max, zburînd pe 109-uri, participă aproape la aceleaşi lupte. Numărul de avioane doborîte crescu cu încă o duzină. Nu era la fel de uşor ca altădată, totuşi, deoarece majoritatea piloţilor de pe Spitfire-uri şi Hurricane-uri erau veterani şi îşi cunoşteau meseria.

În iunie 1941, armata germană invadă Rusia în cadrul Operaţiunii Barbarossa şi Luftwaffe distruse jumătate din Forţele Aeriene Ruse de la sol din prima zi. Orice părea posibil acum, cu Africa pe plan secundar, iar Max şi camarazii săi erau cam iritaţi, pentru că simţeau că pierd lucruri mai importante. Sentimentul deveni şi mai puternic după ce atacul japonezilor asupra lui Pearl Harbor făcu America să intre în conflict. Războiul din deşert continua într-un ritm lent. Apoi, în septembrie 1942, cu o săptămînă înainte de El Alamein, Max se afla cel mai aproape de moarte.

Atacînd nişte rezervoare de benzină de la o oază numită Gila, la sud de Sahara, Max avea un cer senin, nici o grijă şi un moment de pierdere a concentrării îi încetini reacţia în faţa a trei avioane Hurricane care apărură deodată.

Max făcu o manevră, dar nu suficient de repede, şi o rafală a celor patru tunuri ale unuia din Hurricane-uri îl lovi. Se întoarse, intrînd în picaj, şi ei îl urmară, luaţi prin surprindere cînd el se ridică deodată, apoi efectuă un luping şi trase într-unul în treacăt.

Totuşi, nu era bine. Pierdea din putere şi din altitudine, motorul scotea fum şi întregul avion se cutremura sub atacul susţinut al tunurilor. Neputînd să facă altceva, deschise centroplanul la trei mii de metri înălţime, se răsturnă şi îşi dădu drumul, luînd sacul de supravieţuire cu el.

Deschise paraşuta abia cînd mai avea o mie cinci sute de metri pînă jos. Dedesubt, se întindea numai deşertul. Nici măcar nu avusese timp să transmită un mesaj prin radio. Cînd mai avea vreo nouă sute de metri, două avioane Hurricane trecură pe deasupra lui, după care întoarseră şi, aşa cum numai în război se putea întîmpla, unul din ei era fratele său.

În sacul de supravieţuire erau pastile de fier, un bidon cu apă, o trusă de prim-ajutor, o busolă şi diverse alte mărunţişuri. Mai erau, de asemenea, un pistol Mauser şi un pistol mitralieră MP 40, renumitul Schmeisser. Ajungînd jos, Max bău puţină apă, îşi stabili

traseul după busolă şi porni.

Lucrurile nu stăteau deloc bine, desigur. Era mult prea cald, dar era după-amiază tîrziu şi se lăsa seara. În curînd, soarele apuse şi, apoi, se făcu întuneric, însă luna plină îi dădea destulă lumină. Dar era frig. Doamne, ce frig era!

Salvarea, cînd apăru, fu miraculoasă. Max auzi un clinchet de clopoţei şi, apoi, văzu un şir lung de cămile coborînd de pe o dună de nisip, trei încărcate cu mărfuri, trei cu călăreţi. Oamenii păreau beduini tipici. Conducătorul ridică mîna şi caravana se opri. Înaintă, iar Max scoase Schmeisser-ul, armîndu-l. Încărcătorul pe care îl conţinea avea încă unul lipit de el. Cunoştinţele lui de limbă arabă erau foarte reduse.

Beduinul strigă în limba lui:

— Hei, efendi, de care parte?

— *Ich bin Deutsch*, le spuse Max.

— Nu bun, zise beduinul încercînd în engleză. Înţelegi englezeşte, efendi?

— Bineînţeles!

— Cine eşti?

— Pilot. Lovit. Dacă mă duceţi la liniile germane, o să fiţi foarte bine răsplătiţi.

Unul dintre ei strigă în arabă şi conducătorul se răsti la el.

— Ce zice? întrebă Max.

— Că ar trebui să te ucidem, efendi.

— Nu vă plac germanii?

Omul ridică din umeri.

— Nu ţinem cu nimeni. Aţi venit aici, voi, englezii, francezii şi aţi adus războiul pe pămîntul nostru. Am vrea să plecaţi.

— O să plecăm cînd o să vină momentul, dar dă-mi voie să-i răspund prietenului tău, zise Max trăgînd o rafală cu Schmeisser-ul şi împroşcînd nisipul.

— Foarte impresionant, efendi.

— Cum te numeşti?

— Rashid.

— Pot să fiu şi mai impresionant, zise Max scoţînd un săculeţ de piele, pe care i-l aruncă. Douăzeci şi cinci de lire din aur. N-aţi cîştiga atîta nici într-un an.

Rashid ţinu săculeţul în mînă.

— Ai dreptate.

Max scoase încă un săculeţ.

— Încă douăzeci şi cinci cînd o să ajungem la liniile germane sau la vreo patrulă germană.

Rashid zîmbi.

— Cred că asta se poate aranja. Sîntem mai aproape decît îţi închipui. Întîi, trebuie să schimbăm încărcăturile cămilelor ca să-ţi facem loc. Mai mergem două ore, după care facem popas.

— Hai la treabă, atunci.

Mai tîrziu, pe la vreo două noaptea, stînd lîngă un foc din bălegar de cămilă uscat, Max simţi o mişcare în întuneric şi puse mîna pe Schmeisser cînd o umbră sări asupra lui, unul din călăreţi, cum se dovedi apoi. O altă umbră era, însă, în spatele lui, şi Rashid îi astupă gura cînd omul gemu, după care îl lăsă să cadă la pămînt.

— Scuzele mele, efendi. Era din tribul Hakim. Aşa-mi trebuie dacă i-am dat de lucru. Cîinii ăştia n-au nici un pic de onoare.

— Aşa se pare, spuse Max sec.

Rashid răscoli focul, apoi se aşeză şi scoase curmale şi lapte de cămilă. Ceilalţi beduini li se alăturară, ignorînd cadavrul.

— Onoarea, spuse Rashid mîncînd. Dacă un om nu are onoare, nu are nimic. Este ceea ce e el. Este felul cum se judecă el însuşi.

— Ai dreptate, încuviinţă Max. Ai perfectă dreptate. Nu e ceea ce cred alţii, ci ceea ce crezi tu însuţi. Poftim, ia o ţigară. De fapt, păstrează tot pachetul.

Rashid şi prietenii săi aprinseră cîte o ţigară, iar Max scoase o sticlă de coniac de o jumătate din sac şi bău.

— V-aş oferi şi vouă puţin, dar ştiu că musulmanii nu beau alcool.

Rashid întinse mîna spre sticlă.

— Noaptea e rece, efendi, şi Alah e milostiv.

Era şase dimineaţa cînd întîlniră o patrulă germană Panzer din maşini blindate. Tînărul locotenent de serviciu era extaziat.

— Ce noroc aţi avut, Herr Hauptmann. Ce facem cu arabii, îi împuşcăm?

— Fă-o şi te împuşc eu pe tine, spuse Max binedispus. Şi nu e Herr Hauptmann, ci baronul von Halder.

— Baronul Negru? Dumnezeule! exclamă locotenentul uluit.

Max scoase cea de-a doua pungă de bani şi Schmeisser-ul, plus încărcătorul de rezervă.

— Darul meu pentru voi, îi spuse el lui Rashid.

— Să ai o duzină de fii, efendi.

— Puţin probabil. N-ar trebui să fiu aici acum. Timpul meu a trecut demult.

— Atunci, să ai parte de o moarte bună, prietene, spuse Rashid, după care încălecă pe cămilă, le făcu semn din cap celorlalţi beduini şi se depărtară în clinchet de clopoţei.

La spitalul bazei Galeila, Max se afla în biroul colonelului pentru un control, cînd uşa se deschise şi Erwin Rommel îşi făcu apariţia.

— Scuză-mă, Hardt, îi spuse el colonelului chirurg. M-am oprit pentru masa de prînz şi am auzit felul uluitor în care a scăpat baronul von Halder, zise el întinzîndu-i mîna lui Max. Nu ne-am cunoscut niciodată, dar mama dumitale îmi este o prietenă foarte dragă. Am trimis deja un mesaj la Berlin confirmînd faptul că ai supravieţuit.

Max era în picioare acum.

— Este o onoare, domnule feldmareşal.

— Nu, dumneata ne faci nouă cinste, spuse Rommel zîmbind. Bine, acum trebuie să plec. Ultima bătălie. El Alamein, apoi Cairo. Domnilor, adăugă el, după care salută şi ieşi.

— Ce om este, spuse colonelul Hardt. Cum putem să pierdem?

Dar bătălia de la El Alamein distruse trupele Panzer şi, în noiembrie, trupele britanice şi americane aterizară în Maroc şi Algeria. Acest lucru nu îl mai deranjă pe Max. Promovat la gradul de maior, fusese trimis deja pe frontul rusesc.

Cît despre Harry, o criză serioasă de piloţi făcuse să fie transferat pe bombardiere Halifax, angajîndu-se în lupte deasupra Mediteranei. În ianuarie 1943, ar fi trebuit să atace bazele din Taranto, dar vremea extrem de nefavorabilă risipise escadrila. Coborînd prin ceaţă, dăduse peste crucişătorul italian *Orsini*, schimbase planul din proprie iniţiativă şi atacase de la trei sute de metri, trimiţînd două bombe care despicară şi scufundară vasul.

Grav avariat, cu un motor defect şi doi membri ai echipajului

morţi, reuşise să ajungă înapoi la o bază de pe coasta egipteană, unde aterizase forţat. Primise imediat o DSO şi fusese promovat la rangul de conducător de escadrilă.

După aceea, se odihni, lucrînd la statul major din Cairo, întorcîndu-se, în cele din urmă, la Hurricane-uri, pentru retragerea lui Afrika Korps, culminînd cu capitularea a o sută cincizeci de mii de germani şi italieni în mai 1943 în Tunisia. Numai Rommel şi un număr mic de oameni scăpară.

În Rusia, lucrurile nu stăteau deloc mai bine. La început, se înregistrară victorii răsunătoare, dar, apoi, veni iarna şi începură înfrîngerile. Deşi trupele germane se înzăpeziră, în general, piloţii ruşi nu se puteau pune cu adversarii lor din Luftwaffe, oameni cu o experienţă dobîndită în Spania, Polonia şi Bătălia Marii Britanii.

Numărul avioanelor doborîte de Max crescu rapid, pînă cînd ajunse să aibă şaizeci la activ pe frontul de răsărit şi i se acordară Săbiile, îndeosebi pentru distrugerea aerodromului din Stalingrad, pe care îl părăsi, în sfîrşit, cu o săptămînă înainte ca von Paulus să capituleze în faţa ruşilor. Fu cel mai mare dezastru din istoria armatei germane, trei sute de mii de morţi.

În sistemele britanice şi americane, piloţii zburau într-un număr fix de misiuni, după care se odihneau. Luftwaffe nu avea un asemenea sistem. Pur şi simplu, funcţionai continuu. Din fericire pentru Max, Göring, care se întorsese la Berlin, hotărî că fusese de ajuns pentru el, mai ales după adăugarea Săbiilor la Crucea Cavalerilor, şi îl aduse înapoi în mai.

În Berlin, mama lui îl aştepta într-un apartament de la *Adlon*. Ea arăta bine, nici măcar cu o zi mai bătrînă, dar fu şocată cînd îl văzu.

— Max, arăţi groaznic.

— Aşa ai arăta şi tu, Mutti. Rusia a fost un loc oribil. N-o să înţeleg niciodată de ce o vrea Führer-ul.

Se auzi o bătaie în uşă şi camerista ei personală, Rosa Stein, intră în încăpere.

— Un mesaj, doamnă baroană. Domnul general Galland vă aşteaptă la cină la ora şapte.

Galland fusese promovat la gradul de general de divizie în noiembrie 1942, la vîrsta de treizeci şi unu de ani, cel mai tînăr

din armata germană, şi, acum, se afla la comanda Aviaţiei de Vînătoare.

— Deci, ne întîlnim cu Dolfo? spuse Max. Foarte bine.

— Ai nevoie de o masă ca lumea, zise ea. Aşa că hai să ne simţim bine şi să uităm de iubitul nostru Führer şi de partidul lui nazist afurisit.

— Te-ai schimbat, totuşi, remarcă Max. Era o vreme cînd erai de părere că reîntinereau Germania.

— Vremurile acelea au trecut demult, Max. Ştii bancul ăla despre cine conduce spitalul de nebuni? Eu cred că ştiu cine.

— N-o spune cu glas tare, Mutti. Hai să-l căutăm pe Dolfo.

Cînd coborîră, el spuse:

— Rosa pare îngrijorată.

— Are şi de ce. Soţul ei, Heini, este evreu. Nu l-au trimis într-unul din afurisitele alea de lagăre pentru că e un electronist foarte bun şi lucrează la o fabrică aici, în Berlin, la fel ca mulţi alţi evrei, dar, în ultima vreme... zise ea şi ridică din umeri. Cei din SS au început să facă zgomot.

— Oare n-o să se termine niciodată? spuse Max obosit.

— Numai cu o victorie.

— Mutti, dacă tu crezi asta, crezi orice.

— N-am specificat a cui victorie, Max.

Intrară în bar, acesta fiind la fel de superb ca înainte de război, iar şeful sălii veni repede din restaurant.

— Doamnă baroană.

— Mulţumesc, Paul. Îl mai ţii minte pe fiul meu.

— Bineînţeles. O mare onoare, domnule baron. A telefonat domnul general Galland. Va întîrzia treizeci de minute şi vă transmite regretele sale.

— Mulţumesc. Cocktail-uri cu şampanie, te rog, îi spuse ea.

— Imediat.

Se aşezară pe o canapea într-un colţ şi Max o servi cu o ţigară.

— Ai vreo veste de la Harry? întrebă el apoi.

— Nu chiar. A scufundat acel crucişător italian în ianuarie, cînd a primit o DSO. Göring mi-a spus asta, dar ţi-am scris doar.

— Mă întreb ce mai face. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

Un chelner veni repede la ei.

— Sturmbannführer Hartmann vă transmite complimentele

sale. Îi permiteţi să vină să vă salute?

Elsa întoarse capul şi îl văzu pe Hartmann la bar.

— Colonel plin. S-a descurcat, zise ea înclinînd din cap şi Hartmann veni spre ei.

— Doamnă baroană, ca întotdeauna, arătaţi superb, spuse el, după care se întoarse spre Max, sincer entuziasmat. Pari să ai o sută de ani, prietene, dar e şi firesc. Nici nu ştiu pentru ce să te felicit mai întîi – pentru faptul că ai ieşit din Stalingrad sau pentru Săbii…

Max îi întinse mîna şi îi făcu semn chelnerului.

— Un pahar de şampanie pentru domnul colonel. Îl aşteptăm pe Dolfo. Ce mai faci?

— Reichsführer-ul e cu ambasadorul suedez sus şi eu îmi omor timpul, spuse el aprinzîndu-şi o ţigară. Dă-mi voie să te felicit şi pentru felul minunat în care fratele tău a scufundat *Orsini*.

— Minunat? Dar a fost o lovitură pentru noi.

— Bineînţeles. Dar un aviator poate să admire talentul unui alt aviator, nu? Am înţeles că fratele tău a pilotat Hurricane-uri în deşert. Poate că v-aţi luptat unul cu celălalt, Max.

— Poate, zise acesta aprinzîndu-şi altă ţigară şi simţindu-se incomod.

— Eh, de cînd Afrika Korps a capitulat săptămîna trecută, informaţiile mele legate de conducătorul tău de escadrilă sînt limitate.

— Mie mi s-au părut destul de detaliate, zise Max.

— Avem surse bune, atîta tot, Max.

Himmler apăru în dreptul arcadei şi Hartmann se ridică imediat, îi sărută mîna Elsei şi îl salută din cap pe Max.

— Mă cheamă stăpînul şi, ca un cîine ascultător, mă supun.

Se duse lîngă Reichsführer şi ieşiră amîndoi. O clipă mai tîrziu, Galland îşi făcu apariţia. Max se ridică repede şi îl îmbrăţişă.

— Te-ai descurcat foarte bine, Dolfo, zise el atingînd Crucea Cavalerilor. Şi Diamantele.

— M-am descurcat foarte bine? spuse Galland ţinîndu-l la o distanţă de un braţ. Arăţi îngrozitor. Îţi trebuie o perioadă la Statul Major, mîncare bună şi femei tinere. Da, colonele, asta-ţi trebuie.

— Colonel? întrebă Elsa.

— Pentru început, locotenent-colonel e de-ajuns, îi spuse

Galland. I s-a oferit numirea în Rusia şi el a rupt ordinul.

— Îmi cîştig existenţa zburînd, Dolfo, explică Max. Şi nu pot să pilotez un birou.

— Bine, o să stai la birou un timp şi, pe urmă, o să te las din nou să zbori. Franţa, dacă vrei, Canalul, ca pe vremuri, dar tot Oberstleutnant rămîi, prietene, indiferent dacă-ţi place sau nu. Eu comand Aviaţia de Vînătoare din ţara asta şi se face ceea ce spun.

— Perfect, zise Elsa, ne-am înţeles. Acum putem să mîncăm?

Cînd intrară în restaurant, Max întrebă:

— Ce ştii despre Harry? Din cîte spune Bubi, e tot conducător de escadrilă. Gradul echivalent cu asta e maior.

— Ce urmează după asta? întrebă Elsa cînd şeful sălii îi conduse la masă.

— Locotenent-colonel, zise Galland. Deci Bubi a fost aici?

— E în spatele tău într-un colţ cu Himmler, spuse Elsa. Africa de Nord s-a dus şi nici Rusia nu arată prea bine. Tot mai cîştigăm, Dolfo?

— Mai avem cîteva lucruri în mînecă, zise Galland. Există un program care implică rachete ce le-ar da dureri de cap englezilor, adăugă el şi se întoarse spre Max. Şi avem un avion excelent – MW 262. Rachete grele, tunuri. Ar putea să decimeze bombardiere, numai că Führer-ul vrea să fie transformat într-un bombardier pentru un nou atac asupra Angliei.

— Führer-ul din nou, interveni Elsa.

— Ajunge, Mutti, spuse Max. Haideţi să mîncăm.

În colţ, Himmler se uita spre ei.

— Ce tînăr arogant e Galland. N-ar fi trebuit promovat niciodată.

— E un pilot foarte bun, zise Bubi.

— Piloţi sînt cu duiumul, preciză Himmler. Ar trebui să-şi aleagă prietenii cu mai multă grijă.

— Reichsführer?

— Baroana, dragul meu colonel. Cultivă exact pe cine nu trebuie, pe cei care nu sînt prietenii partidului nazist, spuse el aplecîndu-se şi vorbind încet. E ceea ce aş descrie ca o consideraţie a generalilor. Nici măcar tu nu cunoşti detaliile,

Hartmann. Generali ca Steiff, Wagner, von Hase. Chiar şi Rommel, eroul poporului, în ciuda eşecului din Africa. Cînd va veni momentul, voi lovi. Nu cu un pluton de execuţie – e prea bun pentru trădători. Aceştia merită ştreangul, nu eşti de acord?

— Ba da, Reichsführer, spuse Hartmann cu glas stins.

— E ciudat faptul că baroana este prietenă cu toţi. Mă rog, zise Himmler aranjîndu-şi ochelarii. Acum hai să mîncăm.

În seara aceea, la Londra, Sarah Dixon străbătu şchiopătînd Westbourne Grove, sprijinindu-se în bastonul ei şi intră în micul restaurant italienesc, unde ea şi Rodrigues luaseră masa prima oară. El stătea la o masă într-un colţ, citind un ziar, şi se ridică în clipa în care o văzu, sărutînd-o afectuos pe buze.

— Ce mai faci?

— Ar putea fi şi mai rău, spuse ea aşezîndu-se.

El pusese deja să se deschidă o sticlă de vin roşu şi îi turnă şi ei în pahar.

— Piciorul?

— Încerc un calmant nou, dar durerea nu vrea să mă lase. Oricum, am o veste cam uluitoare. Am fost transferată.

— Unde?

— La Departamentul de Operaţiuni Speciale (SOE) de pe Baker Street.

— Dumnezeule, zise el. E tare. SOE se ocupă de tot felul de chestii secrete în Europa, paraşutează agenţi şi tot felul de alte lucruri de acest gen, nu?

— Aşa se pare. Nu te grăbi să tragi concluzii, nu sînt repartizată la ceva special. Şeful meu m-a chemat şi mi-a spus că un funcţionar de la administraţie în Baker Street a făcut infarct şi a murit. E aceeaşi muncă de birou plictisitoare, dar sînt mai mulţi bani şi încep de luni.

— Posibilităţile ar putea fi nelimitate.

— Ar fi bine să aflu ceva important, după toate aiurelile mărunte din ultimii doi ani, zise ea strîngîndu-i braţul. Sînt atît de emoţionată, Fernando.

— E şi firesc.

— Vii acasă cu mine?

— Bineînţeles, spuse el şi se aplecă, sărutînd-o cu o căldură

sinceră.

Afecţiunea care luase naştere între ei era foarte reală.

— Bine, zise ea. Atunci hai să comandăm, pentru că nu mai pot de foame.

Cînd Trudi intră în biroul lui Hartmann, îi aducea ultimele noutăţi de la Londra, livrate de Joel Rodrigues. Hartmann citi şi, apoi, îi spuse:

— Uită-te şi tu.

Ceea ce ea şi făcu.

— Interesant.

— Mai mult decît atît. Ar putea să fie ceva senzaţional. SOE ne-a creat o mulţime de probleme în Franţa, paraşutînd agenţi sau transportîndu-i cu Lysander-ul, ajutînd Rezistenţa Franceză. Adu-mi dosarul.

— Îl ştiu pe de rost, domnule colonel, aşa cum ştiu şi cine se află în inima problemelor noastre acolo. Generalul de brigadă Dougal Munro, şeful Secţiunii D, poreclite Departamentul Trucurilor Murdare.

— Exact. Joel a plecat?

— Nu, e în anticameră. Vreţi să-l vedeţi?

— Nu, poţi să te descurci şi tu. Spune-i că, de-acum încolo, lui şi fratelui său li se vor dubla salariile.

— Am înţeles.

— Dixon n-o să primească bani, bineînţeles. Păcat, într-un fel. Totuşi, trebuie să i se sublinieze faptul că orice informaţie de la SOE este importantă, mai ales cele privitoare la Munro.

După ce ieşi ea, Hartmann se ridică şi se duse la fereastră, aprinzîndu-şi o ţigară. Posibilităţi nelimitate. Ce interesant.

În august Sicilia fu ocupată, iar în septembrie, trupele aliate debarcară pe continentul italian. În Cairo, după ce fusese retras de la escadrila sa, Harry Kelso fu chemat de către un ofiţer de la transporturi care se afla la hotelul *Shepherd*.

— Vă veţi duce în Anglia, domnule, spuse acesta. Cu un Dakota pînă în Malta pentru alimentare şi apoi spre Gibraltar. Problema este că, de obicei, iau doi piloţi, dar am auzit că unul din ei e bolnav sau cam aşa ceva. Nu e disponibil. Vă deranjează să

fiţi înlocuitor?

— Îmi face plăcere, zise Harry.

La aeroport, îl întîlni pe pilot în sala echipajului, un ofiţer pe nume Johnson, care exclamă imediat:

— Dumnezeule, aţi scufundat *Orsini*, domnule, ce lucru extraordinar.

Harry ignoră acest lucru.

— Întrevezi vreo problemă?

— Luftwaffe se află în partea lor de Italie acum. O cursă fără probleme şi, în plus, zburăm noaptea. Doi sergenţi şi şase pasageri.

— Cineva special?

— Ah, un general de brigadă. Sînt cu toţii în sala de aşteptare. Li s-au servit sandvişuri şi ceai. V-aş sugera să vă duceţi şi dumneavoastră. Plecăm peste două ore.

Harry intră în sala de aşteptare cu cîte un bagaj în fiecare mînă. Înăuntru erau un locotenent-colonel, doi maiori, doi inşi în haine civile şi toţi beau şi rîdeau. Cînd intră el, întoarseră capetele, remarcîndu-i chipiul, părul foarte blond, faţa bronzată şi plăcut obosită şi toate medaliile de pe cămaşă. Se făcu linişte deodată.

— Kelso, spuse Harry.

— Dumnezeule, dragul meu prieten, dumneata ai scufundat *Orsini*, spuse colonelul ridicîndu-se şi venind să-i strîngă mîna, astfel că Harry trebui să pună o geantă jos.

O voce spuse:

— Deci, aici erai. Oare în sacul ăla este celebrul Tarquin?

Harry se întoarse şi îl văzu pe Dougal Munro.

Se aşezară într-un colţ şi băură whisky cu sifon.

— Să fie ceva ascuns în spatele acestei întîlniri, domnule general?

— Arăt eu ca un astfel de om? întrebă Munro.

— Adevărul e că da.

— Ei bine, te înşeli. Te-ai acoperit de glorie de cînd ne-am văzut ultima oară, la fel ca fratele tău.

— Max? Ce-i cu el?

— A scăpat din Stalingrad ca prin urechile acului. A doborît Dumnezeu ştie cîte avioane ruseşti. Ia să vedem, Crucea

Cavalerilor, Frunzele de Stejar şi Săbiile. Göring l-a scos de-acolo şi acum lucrează la Statul Major în Berlin. A mai avansat cu un grad, e locotenent-colonel.

— Bravo lui.

— Ce au de gînd cu tine atunci cînd o să ajungi în Anglia?

— Habar n-am.

— Ştiai că Teddy West e acum vicemareşal de aviaţie?

— Nu ştiam, zise Harry sincer încîntat. E un om nemaipomenit. O merită. Ce mai face Jack Carter?

— Are grijă de lucruri la Londra.

— Şi nepoata dumitale, doctoriţa cea bună?

— Molly? Munceşte pînă la epuizare. A devenit un chirurg excelent. Îi plăcea de tine, Harry.

— Nu sînt bun pentru ea, domnule general. Nu sînt bun pentru nimeni. E un miracol că mă aflu şi aici şi asta n-o să dureze o veşnicie, spuse el ridicîndu-se. Mă duc să fac un duş înainte de plecare.

Era lună plină cînd decolă Johnson, Harry aflîndu-se pe scaunul din dreapta. Se ridicară la trei mii de metri şi îndreptară avionul.

— Vreţi să veniţi în locul meu, domnule? îl întrebă Johnson.

— Nu e nevoie, zise Harry. Sînt în cabină, dacă ai nevoie de mine.

Se duse lîngă Munro în spate. Cei doi sergenţi ofereau băuturi şi sandvişuri, iar Harry ceru un ceai şi un whisky scoţian.

— Nu cafea? îl întrebă Munro.

— Nu, a fost un război lung, domnule general, aşa că, acum, sînt un tip care bea ceai. În orice caz, voi, englezii, faceţi cea mai proastă cafea din lume.

— O porcărie, zise generalul vesel şi acceptă un whisky de la unul din sergenţi. Bine, Harry, îmi amintesc că ţi-am spus să nu-mi mai zici „domnule“.

— Aşa este, spuse Harry ezitînd. Domnule.

— N-are importanţă. Tocmai m-am văzut cu Eisenhower. Numele tău a apărut în discuţie.

— Adevărat?

— Îl mai ţii minte pe bunicul tău, senatorul Abe Kelso?

Preşedintele Roosevelt l-a făcut un fel de ambasador special.

— Mă bucur pentru Abe.

— Bineînţeles că preşedintele ştie de existenţa ta. Pe Eisenhower l-a mirat faptul că n-ai trecut la ai tăi.

— Şi cine ar fi aceştia?

— Dă-mi voie să-ţi explic, în caz că nu eşti bine informat. Trei Escadrile Vulturul în RAF, voluntari americani. În septembrie ’42, au fost transferaţi şi au devenit Escadrile ale Unităţii de Urmărire Numărul Patru, divizia a 8-a a Aviaţiei Statelor Unite.

— Ştiu asta.

— Ei bine, erau mulţi americani ca tine, chiar şi la bombardiere, care nu s-au alăturat Escadrilei Vulturul. Nu i-a grăbit nimeni să se transfere. Era sigur că aveau să o facă la un moment dat, dar oameni ca tine, care serviseră cel puţin doi ani în RAF, au preferat să rămînă unde erau.

— Mai ales că toţi cei care se transferau erau trimişi adesea în America pe post de instructori, zise Harry. Cine ar putea să vrea asta?

— Dar e lesne de înţeles. Aviaţia americană e plină de oameni fără experienţă, Harry. Nu ştiu absolut nimic. Tu ai doborît douăzeci şi opt de avioane în Finlanda, cel puţin douăzeci şi cinci în Bătălie, Dumnezeu ştie cîte altele în Africa de Nord şi ai scufundat crucişătorul *Orsini*.

— Să le ia naiba, zise Harry. Unde erau toţi cînd noi luptam în Bătălia Marii Britanii? Roosevelt, Departamentul de Război, bunicul meu – toţi jucau tot felul de jocuri, în timp ce Marea Britanie se ţinea tare pe poziţie, spuse el clătinînd din cap. Nu e nimic melodramatic, domnule general. E purul adevăr.

— Bine, spuse Munro făcîndu-i semn unuia din sergenţi. Încă două whisky-uri. Ascultă-mă, Harry. Toţi ştim de obiceiul tău celebru de a nu revendica avioanele doborîte, uneori de a le lăsa altora. Probabil că ai cele mai multe lovituri la activ dintre piloţii aliaţi, deşi publicul larg nu ştie asta.

— Slavă Domnului.

— Te vor, Harry. Pe Eisenhower l-a deranjat faptul că nu te-ai transferat, iar el şi Monty se întorc în curînd în Marea Britanie ca să se pregătească pentru invadarea Europei. Par să aibă impresia că dezamăgeşti.

— Păcat, spuse Harry exact în clipa în care avionul se zgudui puternic din cauza unor lovituri de tun.

Se auziră strigăte alarmate şi Harry simţi avionul cum se prăbuşea în timp ce el se îndrepta repede spre carlingă. Parbrizul era zdrobit, iar Johnson avea sînge pe faţă şi gura deschisă. Era prăbuşit în faţă. Harry se trînti repede pe scaunul din dreapta şi apucă maneta.

Munro apăru în uşă, în spatele lui.

— Ce este?

O umbră întunecată se înclină depărtîndu-se. Harry îl recunoscu imediat ca fiind un avion de vînătoare de noapte Junkers 88S cu două motoare şi cu tot felul de antene ciudate, un aparat care făcuse mult prăpăd printre bombardierele aliate în timpul raidurilor nocturne.

— Un Junkers, zise Harry.

— Dumnezeule mare şi n-avem cum să ne luptăm cu el! exclamă Munro.

— Poate… poate nu. Să vedem.

Harry coborî cu avionul, conştient că Junkers-ul se întorcea, venind repede, prea repede, aşa încît trebui să frîneze pentru a evita o ciocnire. Exact pe acest lucru conta şi Harry. Coborî pînă la o sută optzeci de metri. Junkers-ul veni din nou şi îşi folosi tunul. Dakota păru să se cutremure în aer, în timp de Junkers-ul se înclină, iar unul din sergenţi apăru lîngă umărul lui Munro.

— Patru morţi în spate, domnule.

Harry îl ignoră.

— Aşa, ticălosule, vino-ncoace.

Continuă să zboare drept, la o sută cincizeci de metri. Junkers-ul veni să-l termine, Dakota se cutremură iarăşi sub altă rafală de proiectile, după care Harry alese unul din trucurile lui preferate, unul din primele lucruri pe care le învăţaseră de la Rocky, el şi Max. Coborî flapsurile şi Dakota aproape că se opri, forţînd Junkers-ul să se încline foarte mult spre stînga pentru a-l evita… şi continuă astfel pînă în mare.

Harry se ridică pînă la nouă sute de metri, îndreptă avionul şi luă legătura cu controlorul de trafic din Malta. O clipă mai tîrziu, Munro apăru din nou lîngă umărul lui.

— În spate e o baie de sînge, cinci în total.

Harry îi arătă spre Johnson, care era prăbuşit într-o parte pe scaunul său.

— Şi el e mort. Asta înseamnă că sînt şase.

— N-aş fi crezut, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. N-ai avut nici o armă şi, totuşi, l-ai desfiinţat.

— Asta se numeşte a-ţi cunoaşte meseria, domnule general.

— Nu, zise Munro. E mai mult decît atît. Trebuie să fie.

— Malta în treizeci de minute, spuse Harry Kelso trăgînd de manetă.

A doua zi zburară cu un Liberator spre Gibraltar, realimentaţi, continuîndu-şi drumul spre Anglia. Pe undeva pe deasupra Golfului Biscaia, Munro spuse:

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Despre treaba cu aviaţia americană. Aşa cum ţi-am mai spus, la început, americanii din RAF n-au fost forţaţi să se transfere, dar, cînd s-a observat că mulţi nu voiau s-o facă, Departamentul de Război a ajuns la o înţelegere cu RAF. Toţi americanii trebuiau să se transfere pînă în septembrie anul trecut. Grad echivalent, uniforme americane. Şi un privilegiu – dreptul de a purta aripile RAF în partea dreaptă a pieptului.

— Ce amabili, zise Harry.

— Era o singură dispensă, deşi era destinată în principal piloţilor de pe bombardiere. Orice pilot care începea un tur de treizeci de operaţiuni, să zicem pe un bombardier Lancaster şi cu un echipaj RAF, avea voie să încheie turul, dar trebuia să se transfere, să adopte gradul echivalent şi să poarte uniforma americană.

Harry se gîndi.

— Vrei să spui că nu mai există nici un pilot care fuge de treaba asta?

— Mai sînt doar cîţiva, dar americanii îi pescuiesc mereu.

— Lasă-i să pescuiască.

— Ai putea să le îngreunezi situaţia.

— Zburînd cu avioane Lysander pentru dumneata?

— Zburînd cu multe lucruri pentru mine, Harry. Conduc o escadrilă pentru misiuni speciale, ai uitat? Regulile sînt diferite.

Nu faci un tur de treizeci de drumuri, ci de şaizeci. Potrivit regulamentului, ar trebui să te lase să termini turul.

— În uniformă americană?

— Dacă or să te ajungă din urmă.

— Să vedem dacă or să reuşească şi să vedem ce are de spus şi Teddy West.

— Ah, cred c-o să fii surprins, zise Munro, după care se rezemă de spătar şi aţipi.

În Anglia, Harry avea două săptămîni libere şi se duse la căsuţa pe care o cumpărase în apropiere de Farley Field. Se ţinu departe de escadrila sa. Trebuiau să fie băieţi noi, oricum, şi ştia că prezenţa lui l-ar fi făcut pe comandant să fie nervos.

Se plimba pe plajă, arunca pietricele în apă şi îşi amintea de luptele de deasupra Canalului şi de săritura lui cu paraşuta în apă, în apropiere de Folkestone. Cînd îi era foame, mînca la *Hanul Contrabandiştilor*, care se afla nu departe de casă, niciodată în uniformă, întotdeauna în pantaloni şi pulover.

Uneori, veneau şi piloţii din Escadrila Şoimul, tinereţea lor făcîndu-i să fie gălăgioşi şi aroganţi. Jessy Arnold, hangiţa, era o veche prietenă a lui Harry din vremea Bătăliei; trecuse prin aceasta, cu luptele aeriene în permanenţă deasupra capului, cu atîţia morţi.

Într-o zi, Harry stătea la capătul barului, mîncînd o budincă de cartofi şi carne, cînd vreo şase piloţi tineri dădură buzna înăuntru. Ea le dădu bere, după care se întoarse la Harry.

— Am ceva special pentru tine. Whisky american, şopti ea.

— Dumnezeule, i-am şi uitat gustul.

Ea îi turnă în pahar şi un tînăr ofiţer pe nume Green spuse indignat:

— Ce-ai acolo, Jessy, ceva special? N-ar trebui să-l strici pe civili.

Ea se înfurie şi deschise gura să-i răspundă, dar Harry îi puse mîna pe braţ.

— Lasă-l, Jess, spuse el golind paharul dintr-o înghiţitură şi ieşind.

Green rîse.

— Afurisitul, ar trebui să lupte la fel ca toată lumea.

— Domnule Green, zise Jess, ţi-a spus cineva vreodată că eşti un dobitoc? Pentru că asta eşti. Tocmai ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa dumitale şi, într-o bună zi, o să-ţi dai seama, dar n-are importanţă. Dacă mai faci aşa ceva vreodată, îţi interzic să mai pui piciorul aici.

Green o privi uluit, iar ea se întoarse şi se duse la bucătărie.

Într-o zi de sfîrşit de septembrie, cu o ploaie rece, Harry arunca pietricele în apa mării, cînd auzi zgomotul unei maşini care opri deasupra plajei. Se întoarse şi văzu o maşină a Statului Major al RAF. Un sergent coborî repede, deschise o umbrelă şi deschise uşa din spate. Teddy West îşi făcu apariţia, arătînd superb în uniforma lui de vicemareşal de aviaţie.

— Harry! strigă el făcîndu-i cu mîna. Mă bucur să té văd.

Harry se duse repede spre el şi îi întinse mîna.

— Şi eu mă bucur să vă văd, domnule.

— Dougal Munro mi-a spus că arătai cam rău. Mie mi se pare că arăţi bine.

— Briza mării, mîncarea de la han, multă odihnă.

— Bine. Hai să mergem la căsuţa aia a ta. Avem multe de discutat.

— Despre muncă, domnule? întrebă Harry urcînd lîngă el pe bancheta din spate.

— Da, cred că i-ai putea spune şi aşa.

Şoferul parcă maşina lîngă MG-ul sport cu două locuri, iar West luă o geantă de pe scaunul din faţă şi îl urmă pe Harry în casă. Acesta mai puse lemne pe foc.

— Să vă aduc ceva de băut, domnule?

— Mă gîndeam să mîncăm la han, dar afacerile, mai întîi.

— Am înţeles, domnule.

— Americanii ar vrea în continuare să pună mîna pe tine, Harry. Am încercat să te pierd printre dosare. Oficial, eşti încă finlandez, bineînţeles, dar asta nu poate dura o veşnicie. Aş avea o sugestie.

— Care anume, domnule?

— La Tempsford avem Escadrila 138 de Misiuni Speciale. Mai cunoscută sub denumirea de Escadrila Luna. Paraşutează agenţi în Franţa, iau oameni dintr-un loc sau altul, lucruri de genul ăsta.

— Aţi vrea să mă alătur şi eu?

— Nu chiar. Multe lucruri sînt legate de Tempsford, în ceea ce priveşte misiunile speciale. Tangmere, de exemplu, de care-ţi aminteşti din timpul Bătăliei.

— Şi Munro are un interes.

— Da, o bază secretă într-un loc numit Cold Harbour în Cornwall. Operează cu tot felul de avioane de acolo. Nu numai Lysander, dar şi Fieseler Storch şi chiar şi Junkers 88S cu însemnele Luftwaffe. Ai putea fi util, dar n-o să te trimit acolo. Să aşteptăm pînă cînd compatrioţii tăi îţi vor da de urmă şi, apoi, vom vedea.

— Deci, care vor fi sarcinile mele?

— Un drum pînă în Franţa pe timp de noapte, dacă vreau. Testări ale unor avioane inamice capturate. O mulţime de treburi. Îţi convine?

— Sună interesant.

— Într-un fel, un aghiotant al meu, dar asta presupune un grad adecvat pentru momentul în care vei avea nevoie de puţină forţă, zise el deschizînd geanta şi scoţînd o uniformă nou-nouţă. Te rog să mă ierţi, Harry, m-am dus la acel croitor al tău de la *Savile Row*. A trecut-o în contul tău. Observi că acum eşti locotenent-colonel. Exact ca fratele tău, din cîte am auzit.

— Dumnezeule mare! zise Harry Kelso.

— Croitorul ţi-a pus toate panglicile medaliilor şi acel interesant vultur american cu două drapele pe umăr.

— Nu ştiu ce să spun.

— Îmbracă-te şi, apoi, mergem la han să mîncăm ceva.

Era devreme cînd intrară în han. Jessy Arnold punea lemne pe foc şi, cînd se întoarse, rămase cu gura căscată.

— Doamne Dumnezeule, Harry Kelso. Locotenent-colonel acum, zise ea sărutîndu-l pe obraz impulsivă.

— Vicemareşalul de aviaţie West, Jessy. Am venit pentru una din budincile tale cu carne şi cartofi. N-are nici un sens să cerem whisky scoţian în asemenea vremuri grele.

— Ah, ba are, spuse Jessy zîmbind. Numai pentru dumneavoastră, domnilor.

Se aşezară la capătul barului şi, cînd ea veni cu sticla, Green şi încă trei piloţi dădură buzna înăuntru. Green văzu sticla şi se

întinse peste bar ca să i-o ia din mînă.

— Haide, Jessy, iar păstrezi pentru civili?

— Tinere! strigă West. Încearcă să te comporţi civilizat. În definitiv, se presupune că eşti un ofiţer şi un gentleman.

Green se întoarse şi furia lăsă locul imediat uimirii cînd văzu un ofiţer cu un grad atît de mare, iar West se ridică. În clipa aceea, intră un locotenent-major.

— Ah, dacă eşti de la Escadrila Şoimul, trebuie să fii Varley, zise West.

Varley izbuti să îngaime:

— Da, domnule.

— Vicemareşal de aviaţie West. Domnul locotenent-colonel Kelso, aici de faţă, a comandat Şoimul în timpul Bătăliei Marii Britanii.

Tăcerea care se lăsă brusc fu mormîntală cînd se întoarseră cu toţii spre Harry.

— Dumnezeule mare, domnule! exclamă Varley. Sînteţi o legendă în această escadrilă – o adevărată legendă.

— Atunci, haideţi să bem pentru asta, zise Harry întorcîndu-se spre Jessy. Orice găseşti, draga mea, dar să nu-i dai whisky american domnului Green.

SFÎRŞITUL JOCULUI
1943-1944

Capitolul 8

În cursul lunii octombrie, Harry lucra pentru West, vizitînd diverse escadrile din ţară şi verificînd gradul de pregătire pentru ceea ce toată lumea ştia că trebuia să se întîmple în 1944, invadarea Europei. Era o muncă plictisitoare, dar necesară. Destul de ciudat, Max făcea lucruri similare pentru Galland, în principal în

Franţa, deşi îşi petrecea mult timp la Berlin. Ca şi Harry, era plictisit, însă Galland îl îndemnă să aibă răbdare.

O persoană care nu avea răbdare era Elsa. Cu cîteva luni în urmă, Gestapo-ul îi arestase pe evreii cu soţii germane, oameni angajaţi în locuri importante. Nu fuseseră luaţi chiar toţi, dar, la sfîrşitul lui octombrie, soldaţi SS şi agenţi Gestapo intraseră în laboratoare, birouri şi fabrici şi îi arestaseră pe evrei pe loc. Cei cu soţii germane erau ţinuţi în clădirea administraţiei Comunităţii Evreieşti din Rosenstrasse.

Ceea ce se întîmplă după aceea fu extraordinar. Peste trei sute de femei germane se adunară în semn de protest în faţa sediului Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse şi, în fruntea lor, se afla baroana Elsa von Halder, alături de camerista ei, Rosa Stein, al cărei soţ, Heini, fusese arestat.

Himmler, care privea de la fereastră împreună cu Bubi Hartmann, nu era deloc amuzat.

— Nişte femei germane decente se dau astfel în spectacol şi sînt susţinute de o baroană ce aparţine uneia din cele mai vechi familii ale noastre. Ruşinos. Cu atît mai mult cu cît s-au căsătorit cu evrei de la bun început.

Bubi Hartmann nu avea absolut nimic împotriva evreilor. Adevărul era că secretul lui întunecat era faptul că străbunica lui din partea mamei fusese evreică şi se măritase în afară, cum se spunea. Din fericire, acest lucru se întîmplase cu prea mult timp în urmă ca să mai iasă la iveală.

— Bineînţeles că industriaşii au protestat contra arestării unor asemenea oameni, spuse Bubi. Toţi foarte pricepuţi şi de mare folos Reich-ului. Cred că i-aţi menţionat acest lucru Führer-ului acum cîteva luni, Reichsführer.

Himmler încuviinţă grav.

— Ai dreptate. Animale, dar dacă ne sînt de folos... zise el ridicînd din umeri.

— Mare păcat că ministrul pentru propagandă n-a ascultat, zise Bubi cu viclenie. Acesta este rezultatul direct al ordinului său.

— Prostul ăla de Goebbels. Întotdeauna face cîte o idioţenie.

— Führer-ul n-o să fie încîntat. Dacă îmi permiteţi să vă sugerez, Reichsführer, un cuvînt din partea dumneavoastră. Înţelept ca întotdeauna. L-ar face pe Goebbels să arate foarte rău.

— Ai dreptate, Hartmann, şi ar fi o scuză ca să-l văd pe Führer. Aş vrea să discut cu el şi alte probleme.

— Bineînţeles, Reichsführer.

Hartmann dădu să plece, dar Himmler zise:

— Mai e ceva. Prezenţa baroanei von Halder acolo e încă un cui bătut în sicriul ei. Ţi-am spus eu că are prieteni nepotriviţi. Faptul că fiul ei e unul din cei mai mari eroi ai noştri n-o s-o salveze.

Bubi îşi simţi gura uscată.

— Înţeleg.

— După cum ştii, am o unitate specială care se ocupă de aceşti trădători, de aceşti generali. Nu este treaba dumitale, colonele, dar vreau să-ţi subliniez un lucru. Oricît de nepreţuite mi-ar fi serviciile dumitale, să ştii că nimeni nu e de neînlocuit. Ştiu că îl consideri prieten pe baronul von Halder, dar te sfătuiesc să fii prudent.

— Vă sînt foarte recunoscător, Reichsführer.

După aceea, Bubi ieşi repede, se întoarse în biroul său, trecu pe lîngă Trudi ca vîntul, se aşează la birou, scoţînd o sticlă de coniac dintr-un sertar şi îşi turnă într-un pahar mare.

Trudi intră.

— Probleme?

El îi povesti.

— Ce crezi că se va întîmpla? întrebă ea.

— Idiotul ăla de Goebbels va trebui să revoce ordinul.

— Crezi?

— Categoric. Lui Himmler îi convine să-l facă să arate ca un prost ce este, mai ales în ochii Führer-ului.

— Şi baroana?

El ridică din umeri.

— Întotdeauna a făcut ce-a vrut şi von Halder-ii sînt obişnuiţi de secole să obţină ceea ce vor.

— Vremurile s-au schimbat.

— Încearcă să-i spui ei asta.

— Dar Max von Halder e prietenul tău.

— Şi ce vrei să fac, să-mi pun capul pe buturugă? o întrebă el puţin cam violent. Du-te la treaba ta.

Ea clătină din cap.

— Eşti un om bun într-un loc cu totul nepotrivit, Bubi.

În aceeaşi seară, la Casa Albă din Washington, limuzina îl lăsă pe Abe Kelso la intrarea dinspre vest. Agenţii Serviciului Secret îl cunoşteau, bineînţeles, dar, din respect faţă de protocol, el scoase legitimaţia.

— Domnul preşedinte vă aşteaptă, domnule senator, zise unul dintre ei. O să vă conduc.

Biroul Oval era în semiîntuneric, o singură lampă de birou fiind aprinsă şi păreau să fie hîrtii peste tot. Aerul era îmbîcsit de fum de ţigară şi Roosevelt stătea la birou în scaunul său cu rotile cu o ţigară în obişnuitul său portţigaret lung.

— Ai venit, Abe.

— Domnule preşedinte.

— Cum crezi că merge războiul?

— Cînd bine, cînd rău. Prost în Italia.

— A fost o mişcare vicleană, felul în care Scorzeny şi paraşutiştii aceia l-au răpit pe Mussolini din vîrful muntelui, unde era ţinut prizonier. Arată lumii că Hitler încă mai are putere.

— Churchill a declarat în Camera Comunelor că a fost cea mai remarcabilă acţiune de comando din acest război.

— Winston a fost generos întotdeauna, dar a avut dreptate.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule preşedinte?

— Ei bine, Abe, e strict secret, dar Aliaţii vor debarca în ianuarie la Anzio, la sud de Roma.

— Armata germană din Italia e una din cele mai bune şi Kesselring este generalul care se bucură de cel mai mult succes. Ar putea fi foarte dificil, zise Abe.

— Bănuiesc că da. Eisenhower şi Montgomery or să se ducă la Londra în ianuarie ca să se pregătească pentru invadarea Franţei. Aş vrea să te duci şi tu, Abe, ca informator al meu personal. Îţi spun de acum ca să ai timp să-ţi aranjezi treburile.

— La dispoziţia dumneavoastră, ca întotdeauna, domnule preşedinte.

— Bine, şi nu uita, ţi-am oferit statutul de ambasador neoficial ca să ai putere. Ştiu că nu ai o funcţie precisă, dar asta te face să fii oricînd capabil să călătoreşti sau orice altceva, zise Roosevelt împingînd un plic spre el. Înăuntru vei găsi o împuternicire

prezidenţială semnată de mine personal. Ar trebui să-l impresioneze pînă şi pe Eisenhower.

Abe puse plicul în buzunar.

— Altceva, domnule preşedinte?

— Nu cred. Ce-ţi mai fac nepoţii?

— Păi, cel despre care nu pomenim este acum locotenent-colonel în Luftwaffe. Cu o grămadă de medalii.

— Şi celălalt? Harry, nu-i aşa?

— Locotenent-colonel de aviaţie, de asemenea, cu o grămadă de medalii.

Roosevelt se încruntă.

— Vrei să spui că e tot în RAF? Abe, dar am intrat în război de ceva timp. Nu crezi că ar trebui să fie în Air Force?

— O mulţime de oameni i-au sugerat asta, dar el nu pare să gîndească aşa.

— În acest caz, cred că ar trebui să-l faci să se răzgîndească, Abe. Stai de vorbă cu el cînd te duci acolo. Spune-i că aceasta e dorinţa preşedintelui.

— Cum doriţi, domnule preşedinte.

— Excelent. Acum împinge-mă în salon şi o să-ţi prepar unul din renumitele mele *Martini*-uri înainte să pleci.

În Berlin, Goebbels cedă şi ordonă eliberarea evreilor cu soţii germane, astfel că Rosa era din nou cu Heini. Elsa era entuziastă în ziua cînd Max, care se afla la Berlin pentru o şedinţă, se întîlni cu ea.

— Nu-i aşa că e minunat? L-am învins pe ticălosul ăla nazist.

— Pentru moment, Mutti, numai pentru moment. Trebuie să ai grijă.

— Nu mi-e frică de porcii ăştia.

Cînd sună telefonul, ea răspunse, dar îi întinse receptorul.

— Pentru tine.

— Max, sînt eu, Bubi. Ştiam că ai venit să iei masa cu Galland. Poţi să-mi acorzi cinci minute?

— Bineînţeles.

Max închise telefonul şi apoi îi spuse mamei sale:

— Era Bubi. E la bar şi vrea să vorbească neapărat ceva cu mine.

— O să vin şi eu după ce mă schimb, spuse Elsa, după care se duse în camera de toaletă, unde o aştepta Rosa.

Max se aşează într-un separeu din colţ şi gustă din cocktail-ul cu şampanie oferit de Bubi.

— Cu ce te pot ajuta?

— Max, eşti prietenul meu. Am zburat împreună în Franţa înainte de Dunkerque. Mi-ai salvat viaţa de mai multe ori.

— Şi?

— Aşa că-mi pun cariera în mîinile tale şi, poate, chiar şi viaţa.

Max se încruntă.

— Despre ce e vorba?

— Despre mama ta. Implicarea ei în mişcarea de protest evreiască a făcut o impresie foarte proastă în unele cercuri.

— Te referi la Reichsführer?

— E ceva mai mult. Nu cunosc toate amănuntele, dar este în curs cercetarea unor ofiţeri de armată nemulţumiţi, oameni care n-ar plînge dacă Führer-ul ar avea un accident. Mi s-a spus că au avut loc deja două atentate cu bombe care, însă, au eşuat.

— Şi ce legătură au toate astea cu mama?

— Se înconjoară de oameni nepotriviţi. Uite ce e, Max, sînt sigur că nu este implicată personal, dar unii prieteni de-ai ei sînt. Ar putea să se scufunde şi ea odată cu nava.

Era agitat şi Max spuse:

— Bine, Bubi. Am înţeles şi îţi sînt recunoscător.

— Fă-mi o favoare. Dacă încerci s-o avertizezi, nu-i spune că eu am fost cel care ţi-a spus. Cînd vorbeşte, baroana vorbeşte tare şi, dacă vrei să-mi tragi un pumn pentru că am spus asta, fă-o repede, pentru că trebuie să plec.

Max zîmbi.

— Ai perfectă dreptate, Bubi, şi tot îţi sînt recunoscător.

— Pe curînd, zise Bubi şi plecă.

Max comandă încă un pahar de şampanie şi se gîndi. Nu avea nici un sens să se certe cu ea. Trebuia să fie mai subtil.

O clipă mai tîrziu, Galland intră şi se aşează lîngă el.

— Vine şi mama ta?

— Da, zise Max făcîndu-i semn barmanului. Dar aş vrea să vorbesc ceva cu tine înainte să vină ea. Mă plictisesc făcînd munca asta de inspectare, Dolfo.

— Ascultă, şmechere, ştiu că ai zburat pe coasta Franţei. Cu ME 109-uri, cu un Junkers 88S săptămîna trecută. Fără echipaj, doar tu singur.

— Trebuie să mă menţin în formă.

— Şi eu la fel, spuse Galland zîmbind. Ai răbdare, Max. După Crăciun, să zicem, în ianuarie, o să te pun din nou pe avioane de vînătoare, ziua sau noaptea, tu alegi.

— Aşa mai vii de-acasă, spuse Max ridicîndu-se cînd mama lui intră în încăpere.

Mai tîrziu, pe balconul apartamentului ei, cu uşa-fereastră deschisă pentru a lăsa să intre aerul rece al serii, el fuma şi privea afară.

— Nici urmă de RAF în seara asta, zise Elsa ducîndu-se lîngă el.

— Am văzut buletinul meteorologic pentru Anglia. Lancaster-urile n-or să mai poată să aterizeze cînd or să se întoarcă. E o ceaţă îngrozitoare.

— Slavă Domnului. Ce bine e să ai o seară de linişte. În ultima vreme a fost groaznic. Te întorci în Franţa în curînd?

— Mîine dimineaţă, spuse el şi apoi ezită. Mutti, se vorbeşte mult zilele astea despre nişte comploturi puse la cale de anumiţi ofiţeri împotriva Führer-ului.

— Ce bine ar fi dacă unul din ele ar reuşi.

— Nu vorbi prostii, Mutti. Ai grijă cine îţi sînt prietenii şi, te rog, renunţă la chestiile de genul protestului evreiesc. Ar însemna că ţi-o cauţi cu lumînarea.

— Sînt Elsa von Halder şi fac ce-mi place.

— Cîtă aroganţă, zise el furios acum. Nu-ţi dai seama cum sînt ticăloşii ăştia? Sînt în stare să te omoare fără să stea pe gînduri.

— Nu fi absurd, zise ea şi, totuşi, în ochii ei, se văzu ceva nou.

— Cînd îl arestează pe unul, îi arestează pe toţi, spuse Max. Asta înseamnă angajaţii de pe domeniu, pe minunata Rosa şi pe Baronul Negru, eroul Luftwaffe. Mergem cu toţii pe acelaşi drum spre iad din cauza prostiei tale.

— Max, exagerezi.

El îşi luă *Schiff*-ul şi şi-l puse pe cap.

— O să dorm la bază în noaptea asta. Mîine plec devreme, spuse el pornind spre uşă.

— Max! strigă ea.

El deschise uşa şi ieşi.

Sarah Dixon descoperi că viaţa era mai interesantă la SOE decît la Ministerul de Război. În primul rînd şi, în ciuda faptului că sarcinile ei erau administrative, tot apucă să-şi dea seama cine ce făcea. Munro, de exemplu, Jack Carter şi alţii. Într-o zi, West veni însoţit de Harry Kelso.

— Acel locotenent-colonel, îi spuse ea unei femei pe nume Madge Smith la bufet. L-am auzit vorbind şi mi s-a părut american, în schimb pe tresă scrie Finlanda.

— Ah, e Kelso, Harry Kelso. Un adevărat as. A scufundat acel crucişător italian, *Orsini*, şi ai dreptate, e american.

— Atunci de ce nu e în Air Force?

— Asta nu ştiu, zău. E aghiotantul vicemareşalului West şi face pe curierul pentru Munro.

— Curier?

— Zboruri cu caracter special din Tangmere şi Croydon sau spre Cold Harbour în Cornwall.

— Ce interesant, spuse Sarah.

Şi mai interesante fură evenimentele din după-amiaza de marţi.

— Fii drăguţă şi du-i dosarul ăsta lui Nelly. Să facă repede cinci copii. Scrie pe bilet, îi zise Madge Smith.

Străbătînd coridorul, Sarah îşi aruncă privirea pe dosar. Acesta conţinea o scrisoare către un departament al Ministerului de Război, o hartă a lui Cold Harbour, detalii legate de avioanele care se aflau în mod normal acolo şi de zborurile la două nivele. Cu Lysander în Franţa şi cu Lysander de la baza londoneză Croydon spre Cold Harbour, avînd şi lista piloţilor alăturată. Era trecut şi numele lui Harry Kelso.

Nu îi venea să creadă. Intră în camera copiatoarelor şi o găsi pe Nelly, o femeie între două vîrste, cu părul cărunt, strîngînd grămezi de hîrtii.

— Vor astea repede, Nelly. Cinci copii.

— Doamne, ce dimineaţă am avut. Nu mai pot de picioare. N-am apucat nici să mă duc ştii-tu-unde.

— Ei bine, du-te acum. O să mă apuc eu de ele.

— Eşti o drăguţă.

Ieşi repede şi Sarah introduse foile în aparat, una cîte una, apoi le prinse cu o clemă, le împături şi le vîrî în buzunarul interior al taiorului, după care se apucă de cele cinci copii şi era aproape gata cînd se întoarse Nelly.

— Aproape că am terminat.

— Îţi mulţumesc, am fumat şi o ţigară, dacă tot am avut ocazia.

Ultima foaie ieşi din aparat şi ea le capsă pe toate.

— Poftim, draga mea, şi transmite-i multe salutări lui Madge.

Patru zile mai tîrziu, Joel Rodrigues îi dădu raportul lui Trudi, care i-l duse imediat lui Hartmann. Bubi îl citi cu uimire şi îi zise:

— Am descoperit aur. Citeşte.

Ea îl parcurse repede.

— Dumnezeule, ce lovitură, şi ai observat numele unuia dintre piloţi?

— Harry Kelso.

— Îi vei spune baronului?

— Bineînţeles că nu, dar lui Himmler, da, chiar şi numai pentru a-i arăta ce treabă bună am făcut. Spune-i lui Rodrigues să ia legătura din nou cu fratele său pentru a o anunţa pe doamna Dixon că trebuie să primim toate informaţiile posibile.

— Bineînţeles, spuse Trudi şi ieşi.

Max zbura cu un Junkers 88S de la Berlin spre o bază de pe coasta numită Fermanville. De obicei, Junkers-ul avea un echipaj format din trei persoane – un pilot, un navigator şi un mitralior – dar, cînd se făceau curse de livrare, nu era decît pilotul. N-ar fi trebuit să o facă, dar, ca şi Galland, nu se putea abţine să nu zboare.

În apropiere de Le Touquet, pe la două dimineaţa, trecu pe deasupra coastei printre norii risipiţi, avînd doar lumina semilunii. Vizibilitatea era destul de bună cînd luă legătura cu baza de la Fermanville şi le transmise poziţia.

— Cine eşti? întrebă controlorul de la sol.

— Colonelul von Halder cu încă o mierlă pentru voi.

— Aveţi echipaj?

— Nu.

— Ce păcat, domnule baron, am o ţintă.

— Dă-mi poziţia şi o să arunc o privire.

— Viraţi zero-şase-şapte grade. Ţinta la cinci kilometri.

Junkers-ul ieşi din nor şi Max văzu prada în faţă, un bombardier Lancaster. Unul din motoarele căruia scotea fum.

— Am o imagine vizuală, strigă el şi apoi întrerupse legătura.

Era foarte grav avariat, atît de grav, încît turela din spate dispăruse. Coborî vreo sută cincizeci, o sută optzeci de metri, intrînd într-un nor şi ieşi dedesubtul bombardierului lovit. Se apropie şi mai mult. Acesta avea două tunuri de douăzeci de milimetri montate în aşa fel, încît să tragă în sus dintr-un anume unghi. Cînd trăgea, făcea praf burta ţintei.

Max privi în sus, conştient de gradul extraordinar de avarie şi se gîndi la masacrul pe care l-ar fi provocat acolo, în vîntul rece care şuiera prin găurile mari din fuselaj, la morţi şi la muribunzi. Şi, dintr-un anumit motiv, uimindu-se chiar şi pe sine, îşi spuse: „Nu.“ Era de-ajuns. Se înclină, văzîndu-l pe pilot foarte bine în lumina lunii. Ridică mîna în semn de salut şi se îndepărtă.

Ateriză la Fermanville şi coborî în timp ce echipajul de la sol veni spre el. Ofiţerul de la spionaj, un anume maior Shultz, stătea acolo fumînd o ţigară.

— Ce s-a-ntîmplat, domnule baron, ce era?

— Un Lancaster care scotea fum. L-am zărit, dar era într-un nor gros. Fără un navigator şi fără cineva care să manevreze Lichtenstein-ul, nu puteam să-l urmăresc.

— Data viitoare o să ai mai mult noroc.

Max se îndreptă spre popota ofiţerilor, cizmele sale răsunînd pe pistă, deprimat, obosit şi tulburat. O pradă uşoară şi el o lăsase să scape. De ce? Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, întotdeauna dorise să lovească.

— Ce se petrece cu tine, bătrîne? se întrebă el încet, în engleză.

La popotă nu era nimeni, în afară de comandantul de grupă, un colonel pe nume Haupt. Se cunoşteau de multă vreme. Acesta bea o cafea la bar.

— Ne întîlnim din nou, Max. Ce s-a-ntîmplat acolo sus?

Max îi dădu aceeaşi explicaţie şi ceru o cafea şi un schnapps.

— Nu poţi să faci prea multe fără un navigator şi fără mitralior, zise Haupt.

— Da, englezul a avut noroc. Sper să ajungă înapoi.

— De la bombardarea Reich-ului?

— Bine, înţeleg.

— Galland n-o să fie încîntat cînd o să audă că ai zburat iarăşi aşa.

— O să-i spui, bineînţeles.

— Sînt nevoit.

Max ridică din umeri.

— Are umeri laţi. L-am văzut în Berlin. Mi-a promis că mă pune din nou pe avioane de vînătoare în ianuarie.

Haupt se încruntă.

— Max, ai făcut de-ajuns, chiar mai mult decît de-ajuns. La naiba, omule, e o minune...

Ezită şi Max zîmbi.

— Că mai trăiesc încă, nu? Destul de adevărat. N-au mai rămas mulţi din cei vechi. Cineva mi-a spus că numai douăzeci la sută din cei care au zburat în Bătălia Marii Britanii mai trăiesc, zise el şi zîmbi din nou. Tu şi cu mine sîntem doi, cu Dolfo, trei. Mai e şi fratele meu, de asemenea, dar nu pomenim de el.

Ceru încă un schnapps şi Haupt îl întrebă:

— De ce mai vrei să continui, Max? Cu recordul tău, cu titlul tău, ai putea să ai o slujbă permanentă la Statul Major.

— Asta ştiu să fac. Să pilotez. Tatăl meu a pilotat Bristol-uri pentru Royal Flying Corps. Acasă, în Boston, după război, a cumpărat unul şi l-a ţinut pe un aerodrom din apropiere. Cînd Harry şi cu mine am împlinit zece ani, ne-a urcat în carlinga din spate şi a zburat cu noi. Nimic n-a mai fost la fel după aceea. La şaisprezece ani, cînd m-am dus în Statele Unite să petrec cîtva timp cu fratele meu, am învăţat să pilotăm cu un alt fost pilot din RFC şi am fost buni, colonele, am fost al naibii de buni încă de la început, zise el şi ridică din umeri. După aceea, pentru mine nimic n-a fost mai important decît zborul.

Haupt încuviinţă.

— Înţeleg, dar ştii ce e cu adevărat interesant în povestea ta, Max? Faptul că tatăl tău, un as al frontului de vest în 1917, continua să zboare cu acelaşi tip de avion şi la cîţiva ani după

război. Oare de ce?

— Intră, doctore Freud, spuse Max încuviinţînd. Înţeleg ce vrei să spui. A fost pasiunea vieţii lui şi n-a putut să renunţe la ea.

— Aşa s-ar părea. Dacă aş fi în locul tău, Max, aş renunţa cît aş mai avea timp.

Max se gîndi la acel lucru.

— Poate că ai dreptate. Oricum, mîine trebuie să fiu la Abbeville. Mă duc să mă culc.

Cînd ajunse la uşă, ezită.

— Ia spune-mi, tu te simţi vreodată obosit? Vreau să spun, cu adevărat şi profund obosit? Ca şi cum te-ai afla la capătul unui lucru?

— Da, toţi simţim asta. A fost un război lung, zise Haupt grav. Haide, du-te la culcare, Max.

Uşa se închise. Haupt rămase acolo, cu o expresie sumbră pe chip, şi îi spuse barmanului:

— Dă-mi un coniac, simt nevoia.

Prima oară cînd Munro îl rugă pe Harry să-i ducă pe el şi pe Carter la Cold Harbour cu un Lysander, fu un zbor dificil. Anul nou începea, cerul era plumburiu şi o ploaie rece cădea asupra peisajului din Cornwall. Coborîră pînă la trei sute de metri şi, dedesubt, se vedeau coasta Cornwall-ului, estuarul Cold Harbour şi cheiul, unde era ancorată o ambarcaţiune a marinei.

— Aceea nu e o vedetă Kriegsmarine? întrebă Harry dîndu-i roată.

— Ba da, îi spuse Munro bine dispus. Un proiect secret care n-are nici o legătură cu tine. E genul de loc în care e bine să-ţi vezi de treaba ta, Harry. O să vezi.

— Şi locuitorii? întrebă Harry începînd să coboare.

— Au fost mutaţi cu toţii, băiete, îi spuse Carter. Hanul încă mai e deschis, *Spînzuratul* se numeşte, pentru personalul bazei. O femeie pe nume Julie Legrande se ocupă de el. E şi menajeră la reşedinţă. Ah, uite acum se vede bine. Grancester Abbey.

Din piatră cenuşie, cu vreo două turnuri, foarte impunător, cu o grădină împrejmuită de zid întinzîndu-se spre rîu. Un lac.

— Frumos, zise Harry.

— Acolo îi ţinem pe băieţi peste noapte. Aşa le spunem

agenţilor pe care îi paraşutăm în Franţa. Julie are grijă de ei. Şi ea a făcut treaba asta odată.

Harry se concentră asupra manevrelor de aterizare, trecînd pe deasupra mînăstirii şi lacului şi coborînd pe o pistă acoperită de iarbă.

Se vedeau două hangare şi cîteva barăci. Două avioane se aflau pe platforma din faţa hangarelor, un JU 88S şi un Fieseler Storch, ambele purtînd insemnele Luftwaffe. Mecanicii care lucrau la ele erau îmbrăcaţi cu salopete Luftwaffe. Harry se opri, descuie uşa şi coborîră toţi trei. Ploua uşor.

— Recunoşti Storch-ul? îl întrebă Munro. E cel pe care l-ai verificat pentru noi. Ca să-ţi satisfac curiozitatea, dragă băiete, uneori, în munca noastră e bine să foloseşti avioane inamice.

— Şi vedeta?

— E cea mai potrivită pentru misiunile în largul coastei franceze, dar nu te priveşte pe tine.

Un jeep îşi făcu apariţia, la volan aflîndu-se o femeie de pînă în treizeci şi cinci de ani. Purta un cojoc şi părul blond îi era legat la spate. Avea un chip calm şi drăguţ.

— Ai sosit, domnule general, spuse ea zîmbind. Ce mai faci, Jack?

— Julie Legrande, Harry Kelso. Este aghiotantul vicemareşalului West, aşa că arată-i puţin respect. Totuşi, talentul său deosebit îl face să ne fie util din cînd în cînd.

— Ah, am auzit de domnul locotenent-colonel.

— Bine. Noi o să luăm jeep-ul, zise Munro, după care se întoarse spre Harry. Te duci direct la Croydon. Am vrut doar să vezi locul ăsta. Jack şi cu mine s-ar putea să stăm aici vreo două zile. Dă-i un sandviş, ceva, Julie, şi pe urmă ai grijă să plece.

Popota era destul de simplă: cîteva mese şi scaune, un bar, o bucătărie.

— Cafea? întrebă ea.

— Nu, ceai.

În momentul acela, nu era nimeni înăuntru. Se aşeză şi aşteptă pînă cînd ea apăru cu o tavă pe care se aflau un ceainic, o ceaşcă şi o farfurioară plus o farfurie cu sandvişuri cu brînză. În timp ce el mînca, ea îşi aprinse o ţigară şi îl privi.

— Marele Harry Kelso. Treaba cu acel crucişător italian a fost

extraordinară.

— O chestie de noroc, zise el. Una din puţinele dăţi cînd am pilotat un bombardier. Eu sînt pilot de vînătoare.

— Ce înseamnă asta? Dacă cineva susţine că e artist, autor sau actor... spuse ea încruntîndu-se şi scărpinîndu-se în cap. Ce vreau să spun? Nici nu mai ştiu.

— Înţeleg, zise Harry. Nu crezi că a pilota un avion de vînătoare este o artă.

— Sînt de acord că se poate face superb. Tu şi fratele tău sînteţi nişte exemple excelente, spuse ea încuviinţînd. Da, Munro mi-a povestit despre amîndoi. În munca noastră, e de părere că ar trebui să fiu bine informată.

— Deci, se poate face superb. Ce vrei să spui?

— Ce se întîmplă după aceea? Este ceva temporar. Războaiele vin, dar se sfîrşesc întotdeauna, nu-i aşa?

— Filozofie franceză într-o dimineaţă ploioasă în Cornwall? Nu cred că am poftă de aşa ceva, zise el terminîndu-şi sandvişul şi ridicîndu-se. Trebuie să plec.

— Te conduc.

Îndreptîndu-se spre Lysander, el întrebă:

— O cunoşti pe Molly, nepoata lui Munro? E doctoriţă.

— Da, vine încoace de la Londra cu Lysander-ul dacă e vreo urgenţă.

— Ce fel de urgenţă?

— Ah, uneori, vin oameni din partea cealaltă în stare gravă.

— Înţeleg, spuse el şi îi luă mîna. Mi-a făcut plăcere.

— Şi mai des pe viitor, zise ea.

El urcă în Lysander, închise uşa şi începu să ruleze. Cînd se înălţă spre cerul acoperit de nori, se gîndi la cuvintele ei şi îşi dădu seama că avea dreptate. Ce avea să facă după ce se termina totul? Realiză deodată, şocat, că niciodată nu se gîndise că avea să se termine, nici măcar în adîncul sufletului.

Eisenhower şi Montgomery ajunseră la Londra în ianuarie. Ike stătea în Grosvenor Square, uneori mergînd pe jos pînă la *Connaught Hotel*, unde genralul de Gaulle locuise în lux timp de vreo doi ani sau chiar mai bine.

În cursul acestei luni, Luftwaffe începu să bombardeze Londra

din nou. Micul Bombardament, cum i se spuse. Nu fu la fel de cumplit ca primul, dar fu destul de rău şi cu mult mai multă pricepere, de data aceasta. Avioanele JU 88S descoperitoare de drumuri care operau în apropiere de Chartres şi Rennes deschideau drumul şi indicau ţintele şi Max, care, în sfîrşit, îl convinsese pe Galland să-l lase să se întoarcă la datorie, pilota unul din ele.

Era sfîrşitul lui februarie cînd Munro se prezentă la Hayes Lodge, cartierul general temporar al lui Eisenhower pe perioada cît se afla la Londra. Îl găsi pe general în bibliotecă bînd cafea şi mîncînd gogoşi.

— Serveşte, domnule general.

— Numai ceai, dacă nu vă supăraţi, domnule.

— Serveşte-te, te rog. Raportul acela cu privire la intenţiile lui Rommel în legătură cu invadarea a fost excelent. Ştiu că informaţiile au fost greu de obţinut şi că unii din oamenii dumitale de la proiectul Cold Harbour au avut de suferit. Îmi pare rău.

— Aşa e jocul, domnule general.

— Oricum, o să folosesc Southwick imediat cum o să ne implicăm şi mai mult în pregătirea zilei D.

Southwich House, care se afla la nord de Portsmouth, fusese preluată de către Royal Navy Navigation School şi aleasă pentru a fi cartierul general pentru Operaţiunea Dominaţia, invadarea Franţei.

Ike şi Montgomery urmau să aibă pază, deşi Montgomery locuia şi la Broomfield House, în apropiere.

— M-am tot gîndit, zise Ike. O să-mi ia ceva timp dacă o să tot merg de la Londra la Southwick şi înapoi. Nu există nici o pistă la Southwick?

— Una acoperită de iarbă. Mică, dar potrivită pentru un Lysander. Aţi putea să luaţi un avion de la Croydon şi parcurgeţi distanţa într-o jumătate de oră.

— Perfect. Oamenii dumitale de la misiuni speciale se pot ocupa de asta.

— Categoric, domnule general. Altceva?

— Deocamdată, nu. Cel mai mare secret al nostru vor fi plajele unde va avea loc debarcarea. Dacă Rommel obţine această informaţie, sîntem terminaţi, pentru că îşi vor concentra

toate forţele exact în punctele respective.

— Este foarte puţin probabil să afle, domnule general. Am capturat toţi agenţii Abwehr din Anglia din ’40. Pe majoritatea i-am convertit şi transmit informaţii false Reich-ului.

— Să rămînă aşa, deci, spuse Ike strîngîndu-i mîna. Acum te rog să mă scuzi, dar am foarte multă treabă.

Harry se trezi din nou transportîndu-l pe Munro, singur, de data aceasta, pînă la Cold Harbour. Vremea era şi mai urîtă, cu nori foarte joşi şi, cînd coborî la o sută cincizeci de metri, îşi dădu seama că vedeta dispăruse. În locul ei, o barcă a lui Royal National Lifeboat Institution era ancorată lîngă ponton. Cînd aterizară, nu văzu nici urmă de avioanele Junkers, deşi Storch-ul era încă acolo.

— Se pare că s-au petrecut nişte schimbări pe-aici, zise el deschizînd uşa.

— Aşa cum ţi-am mai spus, nu te priveşte pe tine, Harry, spuse Munro cînd Julie Legrande apăru cu jeep-ul.

— N-am nimic împotrivă.

— S-ar putea să ţi se ceară să faci pe curierul în curînd. S-ar putea chiar să fie nevoie să-l transportaţi pe Ike de la Londra la Southwick House.

— Într-adevăr?

— Da. Nu uita, gradul n-are nici o importanţă în escadrile pentru misiuni speciale. Un pilot e doar un pilot.

— Am înţeles, domnule general de brigadă.

— Înapoi la Croydon. O să te chem cînd o să am nevoie de tine. ’neaţa, Julie. O să iau jeep-ul. Ai grijă de domnul locotenent-colonel, zise el şi, urcînd la volan, plecă imediat.

La popotă, în timp ce bea ceai şi fuma o ţigară, Harry o întrebă pe Julie:

— Ce s-a-ntîmplat aici? Munro n-a vrut să-mi spună.

— Avioanele Junkers şi vedeta au fost pierdute în misiune, zise ea. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

— Nu-i aşa că războiul e un infern? spuse Harry ridicîndu-se. Trebuie să plec.

— E foarte ceaţă. N-ar fi bine să mai aştepţi?

— Eu merg pe apă, Julie. Nu ştiai? spuse el, după care urcă în

Lysander şi porni repede, înălţîndu-se în văzduh şi dispărînd.

Ea rămase în loc cîtva timp înainte să se întoarcă.

Capitolul 9

La o zi, două, după aceste evenimente, Abe Kelso se afla din nou în Biroul Oval cu preşedintele. De data aceasta, era o dimineaţă frumoasă şi însorită, atmosfera fiind cu totul alta.

— A venit timpul să pleci, Abe, îi spuse Roosevelt. O săptămînă, nu mai mult. Winston a acceptat să te vadă. Ascultă cu atenţie ce are de spus, ascultă-i pe toţi – pe Ike, Montgomery, Patton, pe toţi. Vreau părerea ta sinceră în legătură cu modul în care privesc ei invadarea Europei.

— O să-mi dau toată silinţa, domnule preşedinte.

Roosevelt potrivi altă ţigară în portţigaret.

— Acest bombardament al Londrei, Micul Bombardament. Se pare că s-a încheiat.

— Aşa s-ar părea. N-au fost niciodată mai mult de şaizeci, şaptezeci de avioane odată, potrivit Departamentului de Război, spuse Abe. Multe pagube şi oameni ucişi, dar nu ca în cazul celuilalt.

— Se poate, dar într-un raport pe care l-am primit de la agenţii noştri de spionaj se sugerează că locuitorii Londrei au început să-şi piardă răbdarea. Vor să vadă acţiune. Nu uita că englezii se află în acest război din 1939. Şi mai e ceva – acest program de rachete ale naziştilor, rachete despre care ştim că le construiesc. Vreau un raport despre acest lucru. Vreau să ştiu ce spun oamenii, dar vreau părerea ta.

Abe zîmbi.

— Cu alte cuvinte, ce gîndesc cu adevărat politicienii şi ofiţerii de Stat Major.

— Exact, spuse preşedintele zîmbind. La drum, Abe. Ştiu că pot conta pe tine.

Traversînd coasta New England mai tîrziu în seara aceea într-o fortăreaţă zburătoare, care se ducea să se alăture Diviziei a 8-a a Air Force în Anglia, Abe se făcu comod cu păturile şi pernele pe care i le dăduseră membrii echipajului, şi acceptă o cafea de la tînărul sergent mitralior.

Se gîndi din nou la discuţia avută cu Roosevelt. De fapt, se gîndi de mai multe ori. Trebuia să facă totul bine. În orice caz, perspectiva de a întîlni personal pe unii din cei mai importanţi oameni care participau la efortul de război al Aliaţilor îl umplea de bucurie, dar şi de un fel de teamă.

După vreo două ore, unul din piloţi, un tînăr locotenent pe nume Miller, veni cu un termos de cafea şi se aşeză lîngă el. Umplu două ceşti şi îi dădu una.

— Îmi pare foarte rău, dar nu e confortabil, domnule senator. Nu trebuie să fiţi prea familiarizat cu avioanele militare.

Abe spuse, aproape fără să se gîndească:

— Eu poate că nu, dar avioanele militare fac parte din familie. Fiul meu a fost pilot de vînătoare pentru englezi în primul război mondial.

Ezită şi îl excluse pe Max din ecuaţie.

— Şi nepotul meu este, acum, pilot de vînătoare în RAF.

— În RAF? N-ar trebui să zboare cu noi acum?

— Da, ar trebui, acesta e răspunsul, zise Abe. Dar se pare că e un tip foarte încăpăţînat.

Miller rîse.

— Aşa sînt piloţii de vînătoare – cam ciudaţi. Ştiţi cum le spun piloţilor de bombardiere? Camionagii!

— De fapt, a zburat un timp şi pe bombardiere, în Orientul Mijlociu. A scufundat un crucişător italian.

Miller nu receptă şi încuviinţă simplu, ridicîndu-se.

— Bravo lui. Ei, acum mă duc la treabă, domnule senator. Ne vedem mai tîrziu.

El rămase acolo gîndindu-se, în timp ce avionul îşi continua drumul în noapte, după care îşi trase o pătură în jurul umerilor şi se culcă.

În Berlin, Max îl căută pe Galland la sediul Luftwaffe şi îl găsi

la popotă mîncînd sandvişuri şi bînd bere. Acesta îşi ridică privirea, sincer încîntat.

— Mă bucur să te văd, Max.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă, spuse acesta aşezîndu-se. Acum, că ultima noastră escapadă deasupra Londrei s-a sfîrşit, aş vrea să mă întorc pe 109-uri. Junkers-urile sînt foarte bune, dar nu mă simt în largul meu cu ele.

— Bine, dar ai zburat cu unul de cincisprezece ori pînă la Londra şi l-ai adus înapoi întreg.

— Nu e vorba de asta. Haide, Dolfo.

Galland se uită la el, încruntîndu-se uşor, după care încuviinţă.

— O să te fac ajutorul meu în zona coastei franceze. Vei avea propriul tău ME 109. Te priveşte ce faci cu el cînd eu sînt cu spatele. Îţi convine?

— De minune.

— Bine, acum trebuie să plec. Apropo, am auzit că oamenii de la Gestapo i-au ridicat pe generalii Prien şi Krebs ieri şi, de asemenea, pe aghiotantul lui Prien, pe colonelul Lindemann, ca şi pe cîţiva mai mărunţi.

— De ce?

— Se aude că ar fi fost un atentat cu bombă împotrivă Führer-ului, dar care a eşuat. Erau cu toţii membri ai aceluiaşi club de bridge de la vechiul *Adler Hotel*.

— Şi? întrebă Max.

— Mama ta nu joacă şi ea acolo?

Max fu şocat.

— Nu sînt sigur.

— Cred că ar fi bine să fie sfătuită să se ducă la alt club, zise Galland. Trăim vremuri tulburi.

După aceea se întoarse şi ieşi.

Max îl sună imediat pe Bubi la birou, dar acesta nu era acolo, potrivit lui Trudi Braun. Îi spuse că voia să-l vadă şi că avea să fie la *Adlon Bar* la ora şase. Ea puse receptorul în furcă şi Bubi făcu acelaşi lucru cu cel al telefonului derivat.

— E rău? întrebă ea.

— S-ar putea.

— Ar trebui să te implici?

— E prietenul meu, spuse el îndreptîndu-şi uniforma. Mă duc

să văd în ce ape se scaldă Reichsführer-ul. Dă-mi raportul ăla referitor la activitatea Rezistenţei Franceze. O să am o scuză să vorbesc.

Ea era îngrijorată acum.

— Ai grijă.

Himmler examină raportul şi încuviinţă.

— Foarte bun. Toţi teroriştii ăştia or să fie împuşcaţi pe loc cînd or să fie prinşi. Fără excepţie.

— Desigur, Reichsführer.

— Şi acum, trebuie să mă întîlnesc cu Führer-ul în Buncăr. Tocmai am fost chemat.

— Ceva deosebit? întrebă Bubi Hartmann cu grijă.

— Nu sînt sigur, deşi nu e deloc încîntat de acel atentat eşuat asupra vieţii lui. Bineînţeles că unitatea mea specială i-a arestat pe toţi cei implicaţi. Un club de bridge, îţi poţi imagina aşa ceva? Au fost executaţi cu toţii imediat – Prien, Krebs, Lindemann, nişte ofiţeri mai mărunţi şi două femei.

Bubi păli brusc.

— Plutonul de execuţie, Reichsführer?

— Ar fi fost prea onorabil pentru asemenea gunoaie. Nu, ordinele Führer-ului au fost clare: executare cu coarda de pian şi totul a fost filmat. O asemenea înregistrare îşi are utilitatea ei, adăugă Himmler. Şi, nu, colonele, mama prietenului dumitale, buna baroană, nu s-a aflat printre ei. Deocamdată, nu există suficiente dovezi.

— Înţeleg, Reichsführer.

Bubi se îndreptă spre uşă şi Himmler îi strigă:

— Te sfătuiesc să renunţi la prietenia ta cu baronul, Hartmann. Eşti valoros pentru mine, dar nimeni nu este indispensabil.

La barul de la *Adlon*, Max stătea la masa lui obişnuită, bînd coniac pentru a-şi potoli nervii. Îi era teamă, dar nu pentru sine, ci doar pentru mama lui. Cît de proastă fusese, cît de incredibil de proastă. Hartmann intră şi se aşeză la masa lui, făcîndu-i semn chelnerului să plece.

— Bine c-ai venit, spuse Max.

— Pentru ultima oară, Max. Nu mai pot să risc. Lucrurile stau foarte rău.

— Povesteşte-mi.

Ceea ce Bubi făcu cu lux de amănunte.

— Acum ştii.

— Dumnezeule mare, sînt în stare de asemenea lucruri.

— Sînt, te rog să mă crezi. Aşa că mama ta trebuie să se mişte cu multă prudenţă, spuse el ridicîndu-se. N-o să ne mai întîlnim niciodată aşa, Max. Himmler însuşi m-a avertizat.

Elsa se afla în apartamentul ei, stînd pe canapea lîngă şemineu şi bînd ceva cînd Rosa îi deschise uşa lui Max.

— Scumpul meu băiat, minunat. Ai venit la timp pentru un cocktail.

— Lasă asta. Am veşti pentru tine. Îi ştii pe prietenii tăi generalii Prien şi Krebs? Colonelul Lindemann, alţi cîţiva plus vreo două femei, toţi membri ai clubului tău de bridge de la *Adler*? Numele astea înseamnă ceva pentru tine?

Ea fu aproape arţăgoasă.

— Am auzit un zvon că ar exista unele probleme.

— E un mod de a spune. Problema a fost o tentativă de a-l arunca în aer pe Führer, care, bineînţeles, a eşuat. Prietenii tăi, cei pe care tocmai i-am menţionat, sînt toţi morţi, Mutti, spînzuraţi cu corzi de pian, iar nefericitul lor sfîrşit a fost înregistrat pe film pentru dosarele lui Himmler.

Ea era vizibil şocată.

— Nu poate fi adevărat.

— Bunul meu prieten Bubi Hartmann şi-a riscat viaţa prevenindu-mă. Singurul motiv pentru care Himmler n-a pus să fii arestată este că n-are dovezi concrete.

— Naiba să-l ia! spuse Elsa cu lacrimi de furie în ochi. Nu pot să-mi facă mie aşa ceva.

Uşa camerei se deschise şi Rosa apăru în prag.

— Totul e-n regulă, doamnă baroană?

Ochii îi erau umflaţi de plîns şi Max o întrebă:

— Ce s-a-ntîmplat?

— L-au arestat din nou pe Heini şi l-au trimis la Auschwitz, spuse Elsa.

— I-auzi. Cum se poate, Mutti? Tocmai mi-ai spus că ţie nu pot să-ţi facă aşa ceva, nu?

— Să te ia naiba, Max! exclamă ea lovindu-l cu pumnii în piept şi el o apucă de încheieturi.

Proastă, arogantă, înfumurată.

— Crezi că e important să fii baroana von Halder? Nu în al treilea Reich. Crezi că o să te ajute Göring cînd eşti într-o asemenea încurcătură? Nu în al treilea Reich. Totdeauna ai fost un simplu decor, Mutti, exact ca şi mine. Baronul Negru în uniforma lui de zbor, cu toate medaliile lui.

— Max, te rog...

— M-am săturat. Dacă mai continui aşa, cum ţi-am spus şi mai înainte, o să ne iei pe toţi cu tine, zise el şi se întoarse spre Rosa. Deci, ţi l-au luat pe Heini? Nu contează. După felul cum se comportă mama, în curînd, or să te ia şi pe tine. Poate chiar şi pe mine.

Se duse spre uşă.

— Max, ascultă-mă, strigă Elsa.

El se întoarse.

— Pentru asta am plecat din Boston? Ca să susţin aroganţa unei von Halder mi-am pierdut eu fratele?

Deschise uşa şi ieşi, iar ea se prăbuşi pe canapea plîngînd.

Mercedes-ul lui Himmler ieşi de pe Wilhelmplatz şi intră pe Vosstrasse, îndreptîndu-se spre Cancelaria Reich-ului.

Dedesubtul acelei clădiri incredibile, Führer-ul pusese să se construiască buncărul. Era adăpostul lui protejat de treizeci de metri de beton, rezistent împotriva oricăror bombe pe care le-ar fi lansat Aliaţii asupra Berlinului.

Mercedes-ul urcă pe o rampă şi o santinelă SS se apropie. Aceasta ştia foarte bine că era Reichsführer-ul, dar Himmler avea nişte standarde rigide, astfel că santinela îi ceru un act de identitate. Îl examină, după care salută, iar Himmler coborî şi îşi continuă drumul pe jos.

După ce străbătu coridoare nesfîrşite, slab luminate, auzind numai zumzetul vag al ventilatoarelor electrice, ajunse, în sfîrşit, la o uşă păzită de o altă santinelă SS. Dădu afirmativ din cap, santinela deschise uşa şi Himmler trecu pragul, găsindu-i pe

Goebbels, von Ribbentrop, Martin Bormann şi amiralul Canaris lîngă ceea ce se numea „masa hărţii generale“. Auzi vocea furioasă a Führer-ului din biroul său.

— Ce se-ntîmplă? îl întrebă Himmler pe Bormann.

— E nemulţumit.

Uşa se deschise şi feldmareşalul von Rundstedt, Rommel şi feldmareşalul von Kluge ieşiră urmaţi de Führer.

— Haideţi, plecaţi. Veniţi din nou la mine cînd o să aveţi cap sau nu veniţi deloc.

Ei ieşiră derutaţi, Rommel întunecat la faţă, şi Hitler se întoarse spre ceilalţi.

— Harta asta, zise el, Canalul, Franţa. Nu pot să vorbească decît despre unde o să debarce inamicul. Pas de Calais, Normandia, cui îi pasă? O să-i zdrobim pe plajă, nu-i aşa?

— Desigur, mein Führer, spuse Bormann.

— Aşadar, cum am mai spus, este irelevant unde va debarca inamicul. De ce clovnii ăştia nu pot să vină cu ceva util? ţipă el bătîndu-se peste pulpă şi izbucnind în rîs. Ştiţi ce ar fi util, domnilor, cu adevărat util?

Toţi se uitară la el cuprinşi de nervozitate. Himmler fu cel care întrebă:

— Ce ar fi, mein Führer?

— Ca o bombă să cadă asupra lui Eisenhower! El e liderul şi creierul, material bun, german, un adversar pe măsură. Dacă el ar fi înlăturat, ei ar fi total dezorientaţi. Montgomery e un clovn.

— Aveţi perfectă dreptate, ca întotdeauna, zise Himmler. Desigur, există mai multe feluri în care se poate jupui o pisică. Ce păcat că au fost anihilaţi toţi agenţii secreţi ai Abwehr-ului, spuse el aruncîndu-i o privire lui Canaris. Ar fi putut exista o soluţie, un simplu asasinat, dar, bineînţeles, n-are cine să o facă.

Canaris părea tras la faţă şi Hitler spuse pe un ton aproape blînd:

— Nu este vina dumitale. Ăsta e războiul, domnule amiral, adăugă el, după care se întoarse spre Himmler. Dar ce perspectivă plăcută, Reichsführer. Simt cum îmi creşte inima numai cînd mă gîndesc.

Mai tîrziu, în biroul său, Himmler îi spuse lui Bubi Hartmann:

— Deci, ţi-am spus ce-a zis Führer-ul. Nu e nimeni printre agenţii tăi englezi care ar putea să facă acest lucru?

— Regret că trebuie să vă spun că nu, Reichsführer. Vă închipuiţi ce pază trebuie să fie în jurul lui Eisenhower? Mai există şi IRA, bineînţeles. Am putea să aranjăm cu un ucigaş plătit.

— Prostii, zise Himmler. Ăştia strică totul. Totuşi, mai gîndeşte-te, colonele.

Întorcîndu-se în birou, Bubi luă din nou sticla de coniac şi îi povesti totul lui Trudi.

— Să-l omoare pe Eisenhower?

— Cea mai trăsnită idee, spuse el ridicînd paharul. Pentru tine şi pentru mine, Trudi, singurii oameni întregi la minte într-o lume nebună.

În Londra, Abe se instală într-un apartament la *Savoy*. Unul din primele lucruri pe care le făcu fu să dea de urma lui Harry, motiv pentru care vorbi la telefon cu West.

— Am înţeles că nepotul meu este aghiotantul dumitale? spuse Abe.

— Într-un fel, domnule senator, dar lucrurile sînt mai complicate. Operează în cadrul unei escadrile de misiuni speciale îndeosebi datorită vastei experienţe pe care o are în pilotarea avioanelor inamice. Uneori ne cad în mîini şi, cînd se întîmplă acest lucru, el le testează.

— Vrei să-mi spui că nu pot să-l văd? întrebă Abe.

— Nu e vorba de asta. Adevărul e că nu-i aici. E în Scoţia. Un Junkers 88S care opera în zona Norvegiei a aterizat acolo din greşeală. Harry s-a dus să supravegheze inspectarea lui. O să-l ducă la o bază specială, dar s-ar putea să mai treacă vreo cîteva zile. Aş vrea să fi ştiut că veniţi.

— E strict secret. Am venit cu o fortăreaţă. Problema e că trebuie să mă întorc în şase zile. Şi am o mulţime de lucruri de făcut. Trebuie să mă întîlnesc cu Winston, cu Ike şi cu alţii, dar Harry era o prioritate. Nu l-am mai văzut din ’39, cînd a plecat în Finlanda.

— Ştiu şi îmi pare nespus de rău. O să vorbesc cu el, să vedem dacă nu putem să grăbim lucrurile.

— Mai e ceva. Tot nu s-a transferat la U.S. Air Force, nu?

— Nu vrea, domnule senator.

— Ei bine, preşedintele Statelor Unite vrea ca el s-o facă. Sînt unii care o iau ca pe o palmă.

West era furios şi trase adînc aer în piept.

— Acest lucru mă supără foarte tare, domnule senator. Nepotul dumneavoastră e renumit pentru faptul că nu îşi revendică toate loviturile. După părerea mea, este cel mai bun pilot RAF pe care l-am cunoscut vreodată şi cu cele mai multe avioane doborîte la activ. Vă rog să-mi scuzaţi enervarea, dar presiunea vine de la persoane din Air Force, de obicei de nivel înalt, care n-au făcut nimic. Cîţi ani are nepotul dumneavoastră, douăzeci şi şase? Cinci ani de pilotaj pe timp de război. N-ar trebui să fie aici, dar este.

— Slavă Domnului, spuse Abe. Şi enervează-te cît vrei. Eu, însă, trebuie să plec acum. Mă întîlnesc cu Ike la Hayes Lodge.

— Sper să avem ocazia să ne întîlnim, încheie West.

— Ah, o să ne întîlnim, fii sigur.

Avionul JU 88S din Scoţia avusese ghinion. Lovit de un Mosquito deasupra Mării Nordului, cu instrumentele de bord avariate şi navigatorul şi mitraliorul morţi, pilotul rănit intrase într-un nor şi scăpase. Din moment ce nu putea să vadă steaua polară, nu putea naviga într-acolo şi, în orice caz, braţul stîng îi era atît de grav rănit, încît trebui să-şi adune toate puterile pentru a trage de manetă. Cînd văzu coasta şi luminile unui aerodrom, coborî repede şi ateriză la o bază de bombardiere RAF numită Kinross. Cînd îl scoaseră din avion, era leşinat.

Era imposibil ca avionul să fie dus în sudul Angliei înainte să suporte cel puţin minimum de reparaţii la carlingă şi instrumente. Veniră un ofiţer inginer şi o echipă alcătuită din oameni foarte buni, iar, după o cercetare amănunţită, Harry le spuse de ce era nevoie.

Era la popotă în seara aceea cînd sună West.

— Cît de curînd poţi să-l aduci?

— În trei zile, poate patru.

— Nu se poate mai repede? Bunicul tău e aici.

Fu un adevărat şoc.

— Ştiţi pentru cît timp?

— Şase zile, inclusiv astăzi. Uite ce e, Harry, lasă totul. Vino înapoi, o să găsesc pe altcineva.

— Nu e nimeni cu experienţa mea, ştiţi asta.

— A ridicat problema transferării tale la prietenii tăi americani, a zis că Roosevelt e de părere că ar trebui s-o faci.

— Ei bine, să-l ia naiba şi pe el, zise Harry. O să mă-ntorc cînd o să pot. Ţinem legătura.

Stătea la barul din popota ofiţerilor, cu un pahar de whisky cu apă, şi se gîndea. Ceilalţi ofiţeri aveau tendinţa de a păstra distanţa, căci medaliile şi legenda din jurul lui îi ţineau la respect. Harry nu era conştient de acest lucru. Ar fi putut să se întoarcă imediat la Londra, atunci de ce nu o făcea? Răspunsul era simplu. Îşi evita bunicul intenţionat. Era ca şi cum bătrînul ar fi făcut parte dintr-o altă viaţă, una care îi inclusese pe Max şi pe Mutti, dar viaţa aceea ţinea de trecut, era un vis depărtat. Totuşi, trebuia să-l vadă, nu putea să evite acest lucru.

Îl strigă pe Jervis, locotenentul major însărcinat cu repararea motorului.

— Vino să bem ceva. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Jervis încîntat şi onorat.

— Ai spus că reparaţiile la JU durează vreo trei, patru zile. Problema e că a apărut ceva neprevăzut. M-a sunat vicemareşalul West şi mi-a spus că-l vrea cît se poate de repede. Se poate în două zile?

— Aş avea nevoie de două echipe şi să se lucreze nopţile, domnule.

— Sînt sigur că domnul vicemareşal va aprecia acest lucru. Apropo, cînd vor vedea ce ai reuşit cînd vom duce avionul la bază, probabil că n-or să mai vrea să-ţi dea drumul. Eşti un inginer de aeronave excelent şi sînt sigur că West va aprecia asta cînd îmi va citi raportul.

Era de ajuns. Jarvis nu putea fi mai încîntat.

— Domnule, să aud acest lucru de la dumneavoastră! zise el dînd paharul la o parte. Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că ar trebui să mă apuc de treabă. Două zile aţi spus, domnule. Consideraţi treaba ca şi făcută.

— Şi ţie o să-ţi placă la Baza Avioanelor Inamice, zise Harry. Consideră treaba ca şi făcută.

Abe se întîlni cu Churchill, cu Anthony Eden, cu Eisenhower, ascultînd răbdător. Chiar şi cînd generali ca Patton şi Omar Bradley se contraziceau, merita să asculte. Luă masa cu Montgomery într-o atmosferă încordată la Broomfield House, cînd feldmareşalul nu făcu nici un secret din convingerea sa potrivit căreia el, nu Ike, ar fi trebuit să deţină comanda.

Ba fu chiar condus în Norfolk să viziteze o bază americană de unde avioanele B 17 porneau ziua în raidurile împotriva Germaniei. Dezastrul fusese îngrozitor deja, aproape insuportabil. Văzu cu ochii lui cîteva avioane care se întorseseră la jumătatea după-amiezei, unul din ele atît de grav avariat, încît trebui să aterizeze abrupt, derapînd pînă în capătul pistei şi apoi explodînd. Fu una din cele mai şocante experienţe din viaţa lui şi nu se simţi deloc mai bine cînd i se spuse că cinci avioane nu se mai întorseseră.

Bău ceva la popota ofiţerilor înainte să plece şi îi spuse gazdei sale, un general de brigadă pe nume Read:

— Băieţii ăştia sînt atît de tineri. Îi voi spune preşedintelui ce-am văzut, poţi fi sigur, dar, într-un fel, mi-e ruşine.

Un tînăr maior se apropie de bar, cu chipul încordat şi obosit. În partea stîngă a pieptului avea obişnuitele aripi şi panglici, dar, în dreapta, avea aripile RAF.

— Maiorul Wood, spuse Read. A luat parte la raid.

— Aripile RAF, zise Abe.

— Ah, sigur. Woodsy a pilotat Wellington-uri şi apoi Lancaster-uri în cadrul Detaşamentului de Bombardiere al RAF. Domnul senator Abe Kelso, domnule maior.

Wood îi strînse mîna şi apoi se încruntă.

— Kelso? Îl cunoaşteţi din întîmplare pe Harry Kelso?

— Este nepotul meu.

Tînărul îi strînse mîna cu putere.

— E cel mai bun. A trecut prin Bătălia Marii Britanii, apoi Africa şi scufundarea acelui crucişător italian. Mai trăieşte, sper, nu?

— E locotenent-colonel acum. La un fel de misiuni speciale.

— E minunat. Cînd un om ca el e încă aici, ne dă tuturor speranţe, spuse Wood, după care se îndepărtă.

— Nu mi-am dat seama, domnule senator, zise Read. Mă mir

că nu s-a transferat.

— E o poveste lungă, domnule general, spuse Abe zîmbind. Acum cred că ar trebui să mă întorc la Londra.

A doua zi dimineaţă, Harry porni spre Surrey, escortat de două Spitfire-uri, pentru eventualitatea în care cineva ar fi încercat să-l doboare. Jervis se aşeză pe locul navigatorului, iar Tarquin se afla pe podea, în sacul său, Harry desfăcînd fermoarul doar atît cît să i se vadă capul.

— Pare gînditor, spuse Jervis.

— Aşa ai părea şi tu dacă ai fi văzut cîte a văzut el. Zboară din 1916.

— Dumnezeule!

Zborul fu lipsit de incidente. În ultima clipă, Spitfire-urile se întoarseră şi Harry ateriză, ascultîndu-l pe controlor, după care rulă pînă la un şir de hangare şi opri. El şi Jervis coborîră. În hangare mai erau cîteva avioane Luftwaffe: un Arado, două ME 109-uri, două Storch-uri.

— Ai destule în care să-ţi înfigi dinţii, îi spuse el lui Jervis.

O maşină a Statului Major al RAF veni lîngă ei şi din ea coborî West.

— M-am gîndit să vin să te iau.

— Sînteţi foarte amabil, domnule. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe locotenentul major Jervis. Am pomenit de el în raportul meu de ieri.

— Excelentă treabă, Jervis, spuse West strîngîndu-i mîna. O să pun să fii transferat la misiuni speciale. Te promovez la rangul de conducător de escadrilă temporar. Dacă faci o treabă bună, poate o să rămîi definitiv.

— Vă mulţumesc, domnule, bîigui Jervis.

Harry îi făcu cu mîna şi îl urmă pe West în maşină.

— Bunicul tău e la *Savoy*. M-am gîndit să te las acolo.

— Sînteţi foarte amabil, domnule. V-aţi cunoscut?

— Ah, da. Un om de treabă, zise West oferindu-i o ţigară. E din ce în ce mai greu să te păstrez, Harry, şi Ministerul Aerului nu vrea necazuri.

— Puţin îmi pasă, replică Harry.

— E o situaţie delicată. Oricum, te las acolo. Ah, şi, apropo,

am o cursă pentru tine mîine. Prinzi doi iepuri dintr-o dată.

— Ce vrea să însemne asta?

West îi spuse, după care îl lăsă la *Savoy* şi Harry intră în hol cu cîte o geantă în fiecare mînă. Însuşi recepţionerul i le luă şi i le dădu unui băiat de serviciu.

— Cred că nu mai avem camere, domnule locotenent-colonel.

— Bunicul meu e aici, senatorul Kelso.

Recepţionerul radie.

— Bineînţeles, domnule. Un apartament cu două camere la primul etaj. Nici o problemă.

Abe stătea la fereastra camerei de zi, delectîndu-se cu un trabuc şi privind spre Tamisa. Deodată, auzi o bătaie în uşă.

— Băiatul de serviciu, domnule.

— Intră, e descuiat, strigă Abe.

Uşa se deschise şi băiatul intră cu bagajele.

— Ce înseamnă asta? întrebă Abe şi, în clipa următoare, apăru Harry.

— Salut, Abe, zise el, exact ca pe vremuri, şi anii părură să dispară brusc.

Abe, copleşit de emoţie, îl îmbrăţişă plîngînd.

După cîteva minute, stînd lîngă fereastră, bea coniac pentru a se mai linişti.

— La naiba, Harry, e de necrezut. Doamne, toate medaliile astea!

— Mai ţii minte cum zicea tata? Nişte tinichele frumoase. Mai ştii ceva de Max şi de Mutti?

— Nu, sursa mea suedeză a secat.

— S-ar putea să aflu eu cîte ceva.

— Cum ai putea?

— Lucrez pentru un anume general de brigadă Munro. E la SOE şi foarte implicat în spionaj.

— Am auzit de el. E foarte implicat şi cu Ike.

— E firesc. Invadarea, spuse Harry. Munro paraşutează agenţi în Franţa tot timpul. Fac curse pentru el. O să văd ce pot face.

Abe încuviinţă.

— Avem o problemă. Preşedintele te vrea în U.S. Air Force şi la fel şi Ike.

— Ah, pentru Dumnezeu! explodă Harry. M-am săturat pînă

peste cap de treaba asta! Ce-or să-mi facă, să mă judece la Curtea Marţială?

— Harry, te porţi prosteşte.

— Cum adică? Se gîndesc să-l transfere şi pe Max din Luftwaffe? întrebă el, după care se ridică şi trase aer în piept. Ajunge, mă duc să fac o baie. Ce faci în seara asta?

— Am rezervat o masă în River Room.

— Excelent, zise Harry deschizînd sacul de voiaj şi punîndu-l pe Tarquin pe masă. Ia uite, Abe. Nu te face să-ţi aminteşti de trecut? A fost cu mine de fiecare dată cînd am zburat, zise el şi luă cealaltă geantă. O să folosesc camera alăturată. Am auzit că mergi la Southwick House cu Ike mîine, zise el deschizînd uşa.

— De unde ştii?

— Eu sînt pilotul.

River Room era aglomerat devreme, dar peste tot în Londra era aşa în zilele acelea, iar cînd intrară Abe şi Harry, şeful sălii le ieşi repede în întîmpinare.

— Am o masă bună pentru dumneavoastră lîngă geam, domnule senator. Pentru patru persoane aţi spus, nu?

— E perfect, zise Abe.

Se aşezară, el comandă şampanie şi Harry întrebă:

— Cine sînt ceilalţi?

— Ah, cînd tu erai în baie, mi-am zis să-l sun pe generalul tău de brigadă Munro. I-am spus că cinezi cu mine şi l-am întrebat dacă vrea să vină şi el. A sugerat să-şi aducă şi nepoata, o anume doctoriţă Sobel. Înţeleg că o cunoşti?

— Da, ne-am cunoscut, dar asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Mama ei a fost sora lui Munro, englezoaică. Tatăl ei era colonel în Air Force ultima oară cînd am auzit de el.

— Nu mai e. Acum e general de divizie şi se află aici de o lună. E foarte mult în preajma lui Ike.

— Bravo lui, zise Harry încruntîndu-se. Mă întreb ce-o mai pune la cale Munro.

— Trebuie neapărat să pună ceva la cale?

— Ah, da. Cu asta se hrăneşte.

În clipa aceea, Munro apăru însoţit de Molly. El era în uniformă, iar ea purta o toaletă de seară alcătuită dintr-o jachetă

şi o fustă scurtă dintr-un fel de crep maro. Era puţin fardată şi părul îi era prins la spate cu o fundă din catifea maron.

Harry şi Abe se ridicară şi Munro spuse:

— Nepoata mea, Molly, domnule senator.

Abe o privi aprobator.

— Eu îţi cunosc tatăl şi, din cîte am înţeles, dumneata îmi cunoşti nepotul.

Ea îi zîmbi lui Harry şi îi strînse mîna.

— Ce mai faci?

— În formă.

— Totdeauna ai fost.

— Ultima oară cînd te-am văzut păreai obosită, spuse el.

— Şi acum?

— Suficient de bună pentru… spuse el şi ezită. Dans. Hai să facem asta şi să-i lăsăm pe cei mai bătrîni să discute.

„Orpheans“ cîntau un foxtrot lent, *Noapte şi zi*, şi ei începură să danseze.

— Iată-ne iarăşi, spuse el.

— Şi iată-te acoperit de glorie, ca de obicei.

— Şi tu? Din cîte-mi amintesc, erai la Cromwell. Tot acolo eşti?

— Din cînd în cînd. Acum sînt chirurg principal. Lucrez la mai multe spitale.

— Mai lucrezi pentru Munro? Julie Legrande mi-a spus că te duceai şi la Cold Harbour.

— Cînd şi cînd, spuse ea încruntîndu-se. Dar insinuezi şi altceva.

— În ziua aceea cînd ne-am plimbat prin oraş după masa de prînz la *Garrick*, l-am auzit pe bătrînul Dougal vorbind cu tine după aceea acasă. Îţi ceruse să scoţi cît mai multe de la mine.

— Of, fir-ar să fie. Aş fi o spioană îngrozitoare.

— E-n regulă. Mi-a plăcut plimbarea. Trebuie să faci acelaşi lucru şi în seara asta?

— Dacă vrei să ştii, unchiul mi-a spus că cinează cu tine şi cu bunicul tău şi l-am întrebat dacă pot să vin şi eu.

— Zău? Oare de ce?

— Nu fi porc, Harry Kelso. Ştii foarte bine de ce.

O clipă, ea fu cît pe ce să plîngă şi el regretă imediat.

— Bine, îmi pare rău, şi sînt un porc.

Orchestra începu O *zi ceţoasă în Londra* şi Molly se lipi şi mai mult de el.

— Ce mai face Jack Carter? o întrebă el.

— Bine. E maiorul Carter acum.

— Există vreun bărbat în viaţa ta?

— Da, dar nu face cine ştie ce în privinţa asta.

El o strînse şi mai tare în braţe şi, la masă, Munro îi spuse lui Abe:

— Ascultă-mă pe mine, domnule senator. Sărmana fată s-a îndrăgostit de ticălos de prima oară cînd l-a văzut.

— Şi eu pot să-ţi spun că îmi convine de minune, zise Abe.

Molly şi Harry se aşezară, se turnă şampanie în pahare şi chelnerul le sugeră specialitatea din seara aceea: budincă de egrefin, cartofi şi ceapă. Luară toţi cîte o porţie.

— Ăsta este războiul, mîncare bună, spuse Munro ridicînd paharul. Pentru noi şi la naiba cu Hitler.

— Fiindcă veni vorba de Führer, ai ceva veşti în legătură cu Max? întrebă Harry.

— Nimic ce-ai vrea să auzi. În timpul Micului Bombardament, a fost deschizător de drumuri zburînd pe un JU 88S din Chartres şi Rennes. Am impresia că a participat la cincisprezece sau şaisprezece raiduri.

— Trebuie să fi fost foarte greu, spuse Harry calm. Sudul Angliei nu e un loc bun pentru Luftwaffe în ziua de azi.

Urmă un moment de linişte.

— Greu? interveni Molly. Harry, a bombardat Londra. Ştii că peste o sută de persoane au murit într-o singură staţie de metrou care a fost lovită?

— Crucişătorul *Orsini* avea un echipaj de opt sute douăzeci de oameni, spuse Harry încet. După ce l-am scufundat eu, ştii cîţi au reuşit să scoată din apă?

— Nu, zise ea cu un glas stins şi, pe chipul ei, se văzu ceva asemănător cu teama.

— Şaptezeci şi doi. Deci am ucis şapte sute patruzeci şi opt de oameni, spuse el şi ridică din umeri. Aşa cum se spune, războiul e un infern. O staţie de metrou, un crucişător… Oamenii mor, Molly. Noi îi ucidem. Asta e datoria noastră.

Tăcerea domni timp de cîteva minute apăsătoare, după care

Munro schimbă repede subiectul.

— Mîine te duci cu Ike la Southwich? îl întrebă el pe Abe.

— Exact, şi Harry o să piloteze avionul.

— L-ai cunoscut pe Ike, Harry? îl întrebă Munro.

— Ştii foarte bine că nu, vulpoi bătrîn.

— Ai grijă. O să-ncerce să te convingă să te transferi.

În clipa aceea, apăru chelnerul.

— Îmi pare nespus de rău, dar au sunat de la spitalul *Guy*, domnişoară doctor Sobel. Vă roagă să vă duceţi imediat.

— Doamne, iarăşi. Pot să iau maşina ta, unchiule?

— Bineînţeles.

— Te conduc, spuse Harry.

Ieşiră şi portarul spuse:

— Şoferul domnului general de brigadă Munro a dat o fugă pînă vizavi să mănînce un sandviş şi să bea un ceai, domnule locotenent-colonel. Mă duc să-l chem.

Plecă grăbit, iar Harry şi Molly îl urmară, oprindu-se pe trotuar. Alături era un magazin foto şi fotograful stătea deoparte, acostînd trecătorii în lumina din ce în ce mai slabă.

— Nu e prea întuneric? întrebă Molly.

Fotograful o auzi şi clătină din cap.

— Folosesc bliţul. Poza e gata în douăzeci şi patru de ore. O liră.

— Peste douăzeci şi patru de ore aş putea să fiu mort, zise Harry.

— Ce lucru îngrozitor ai putut să spui, interveni Molly.

Harry scoase o bancnotă de cinci lire din portmoneu şi o despături.

— Două fotografii. Una pentru domnişoara şi una pentru mine, trimise la recepţia hotelului *Savoy* peste două ore. Pe numele Kelso. Dacă mă dezamăgeşti, îl pun pe fratele meu să-ţi bombardeze magazinul.

— Eşti grozav, bătrîne, s-a făcut.

Se întoarseră lîngă *Savoy* şi se opriră în dreptul intrării, iar el făcu o fotografie şi, apoi, încă una, pentru noroc.

— N-o să te dezamăgesc, bătrîne.

Maşina opri în faţa lor şi Harry deschise portiera.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Of, prostuţule, zise ea şi, înălţîndu-se pe vîrfuri, îl sărută pe buze. Presupun c-o să te duci la naiba în felul tău, adăugă şi urcă.

Harry îi găsi pe Munro şi pe Abe discutînd.

— Ce mai puneţi la cale?

— Războiul e cîştigat, Harry, spuse Abe. E doar o chestiune de timp.

— Şi cum rămîne cu armele secrete ale Führer-ului? Cu rachetele şi aşa mai departe? Toţi am auzit zvonurile astea. Ba au chiar şi un mare avion în construcţie.

— După părerea noastră, nimic din toate astea nu va avea importanţă, zise Munro. Vom învinge, nu există nici o îndoială în privinţa asta. Or să se mai dea lupte grele în Rusia şi Europa, dar, la urmă, ne aşteaptă victoria.

— E un slogan german.

— Da, ştiu. Mai vreţi şampanie?

— Mai bine nu, mîine dimineaţă trebuie să pilotez.

— Domnul general de brigadă Munro mi-a dat o veste de la Berlin care nu e deloc liniştitoare, spuse Abe. A avut loc o încercare nereuşită de a-l asasina pe Hitler. Cîţiva ofiţeri şi două femei au fost arestaţi şi executaţi. Erau cu toţii membri ai aceluiaşi club de bridge.

— Şi?

— Problema e că şi Elsa era membră a clubului.

Harry deveni foarte palid şi chipul i se împietri. Îi făcu semn chelnerului şi zise:

— O să mai beau, totuşi, un pahar de şampanie.

După aceea, îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre Munro.

— Povesteşte-mi.

Cînd Munro termină, se făcu linişte.

— Oamenii dumitale din Berlin sînt buni? întrebă Harry în cele din urmă.

— Foarte buni. Avem oameni chiar şi în armată, care fac tot ce pot.

— Şi eşti sigur că mama n-a fost arestată?

— Cît se poate de sigur. Harry, este o persoană foarte bine cotată în societate. Se află adesea în compania lui Göring, spuse el clătinînd din cap. Totuşi, asocierea ei cu cine nu trebuie n-o să

fie bine văzută la Gestapo. Din cîte mi s-a spus, nu e prietenă cu naziştii, dar, pînă acum, a ajutat-o poziţia ei privilegiată.

— Însă asta n-o să dureze o veşnicie, nu?

— Aş zice că ar trebui să aibă grijă.

— Să sperăm că şocul celor întîmplate o s-o facă să se gîndească, zise Abe.

— Da, problema e că niciodată n-a stat să se gîndească, spuse Harry furios.

— Exact ca tine? spuse Munro.

Harry rîse fără tragere de inimă.

— Bine, domnule general, bine. Totuşi, sper că şi-a învăţat lecţia.

— Cu toţii sperăm asta, spuse Abe.

În clipa aceea, chelnerul veni cu un plic mare.

— Fotograful de la magazinul din colţ v-a trimis asta, domnule locotenent-colonel.

— Mulţumesc, zise Harry deschizînd plicul şi scoţînd patru fotografii. S-a întrecut pe sine. Eu am cerut doar două.

Era o fotografie reuşită, amîndoi în dreptul intrării restaurantului *Savoy*.

— Ia una pentru Molly şi una pentru dumneata. Abe, ia şi tu una, zise Harry scoţînd portmoneul, măsurînd fotografia şi, apoi, îl chemă iarăşi pe chelner. Sînt sigur că trebuie să ai o foarfecă pe undeva. Taie asta, te rog, în aşa fel încît să se potrivească în portmoneu.

— Cu mare plăcere, domnule.

Harry îşi termină şampania.

— Şi, acum, la culcare. Trebuie să ne trezim foarte devreme, Abe.

— De acord.

Chelnerul se întoarse cu portmoneul şi cu fotografia.

— Mulţumesc, zise Harry potrivind-o înăuntru. Poţi să-i spui lui Molly că o port deasupra inimii, domnule general. Pe curînd, adăugă el, după care se ridică şi ieşi.

În micuţa cafenea de pe Westbourne Grove, Sarah şi Fernando stăteau la masa lor obişnuită.

— Nu sînt prea multe de raportat, zise ea. Am o listă cu piloţii

de la misiuni speciale care îl transportă pe Eisenhower de la Croydon la Southwick House. Foloseşte pista de acolo destul de mult zilele astea. Drumuri pînă la Londra şi înapoi.

— Acest locotenent-colonel Kelso care va zbura mîine, spuse Fernando. Berlinul vrea să afle absolut totul în legătură cu el, nu?

— Exact. După cum vezi, lucrează permanent în cadrul acestui serviciu, dar e ceva mai mult cu el. Misiuni speciale. Aşa cum am mai spus, totul se leagă de Tempsford şi Tangmere şi, bineînţeles, de Cold Harbour.

— Bine, zise el împăturind hîrtiile şi vîrîndu-le în buzunar. Hai să mîncăm acum.

La Croydon era o ceaţă foarte deasă şi ploua torenţial în timp ce Abe aştepta într-o baracă Nissen aproape goală, bînd o cafea proastă. Lysander-ul, un avion urît, se afla pe o platformă fiind verificat de doi mecanici. Harry, cu impermeabil şi cizme, arăta cam neobişnuit aşa cum ţinea umbrela deasupra capului şi vorbea cu ei. Se întoarse şi porni spre baracă, exact în clipa în care o maşină a Statului Major se apropia. Şoferul coborî şi îi deschise portiera lui Eisenhower, şi un tînăr maior veni repede de pe partea cealaltă. Harry se duse spre ei cu umbrela.

— Îţi mulţumesc, băiete, spuse Ike în timp ce se îndreptau spre baracă. ’neaţa, Abe, zise el. Aia e cafea?

— Cea mai proastă din lume, dar e fierbinte.

— Merge, spuse Ike luînd ceaşca pe care i-o oferi un sergent. Unul din aghiotanţii mei, maiorul Hill.

Hill avea aripile piloţilor, o DFC şi o Inimă Purpurie.

— Încîntat, domnule senator.

— Mai plecăm? întrebă Ike uitîndu-se la ceaţă şi la ploaie. Ce părere ai, domnule maior?

— Nu ştiu sigur. Mai bine îl întrebăm pe pilot.

Harry ieşi din camera hărţilor chiar în clipa aceea şi Hill îl întrebă:

— Mai plecăm? Mie mi se pare că nu se vede absolut nimic.

Harry aruncă o privire afară.

— Nu-i nici o problemă. Ceaţa nu împiedică decolarea, domnule maior. Ar trebui să ştiţi asta.

Hill era furios.

— Ascultă, este vorba de comandantul suprem. Nu vreau un amărît de pilot care încearcă să-şi facă un nume.

— Ei bine, va trebui să ne dăm toată silinţa, domnule maior, şi foloseşte un ton mai adecvat. Sînt mai mare în grad.

Harry îşi scoase impermeabilul atunci şi luă o haină de zbor din cuier. Ike se întoarse încruntat şi, văzîndu-i medaliile şi tresele de pe umeri, Hill îngăimă:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule locotenent-colonel. Nu mi-am dat seama.

— Ei bine, acum ştii.

Harry îşi puse haina şi Ike întrebă:

— Eşti american?

— Harry Kelso, domnule.

Ike îi întinse mîna.

— Aşadar, ne întîlnim, în sfîrşit, domnule locotenent-colonel, şi trebuie să-ţi spun că e o onoare, zise el întorcîndu-se spre Hill. Nepotul domnului senator Kelso.

Pe chipul lui Hill se văzu din nou acea expresie care se vedea pe feţele celor din domeniu atunci cînd îl întîlneau pe Kelso.

— Aţi luat parte la Bătălia Marii Britanii. Aţi scufundat *Orsini*.

— Toate într-o zi de muncă, domnule maior, spuse Harry, după care se întoarse spre Ike. Plouă, dar în zona lui Southwick House nu e ceaţă. O să fie un zbor cu goluri de aer, dar vom ajunge la destinaţie în patruzeci de minute.

— E foarte bine, zise generalul Eisenhower.

Nu fu un zbor plăcut. Fu zgomotos, ploaia răpăind în acoperiş, iar ei coborau alarmant în golurile de aer, dar, deodată, Portsmouth se zări în stînga, înghiţit de ploaie, şi Harry se ţinu de cuvînt, aterizînd exact la timp. O maşină aştepta.

Îndreptîndu-se spre ea, Ike îi spuse lui Harry:

— Plecăm la patru. E bine, domnule locotenent-colonel?

— Foarte bine. Au pus deja nişte mecanici să verifice motorul şi o să facem plinul, deşi nu-i nevoie. Aşa e cînd eşti persoană importantă, domnule general. Voi fi aici.

— Ba nu. Vei veni cu noi, spuse Ike urcînd în maşină.

Fort Southwick fusese construit în secolul al nouăsprezecelea, cu un labirint de tuneluri şi acum era cartierul general al Operaţiunilor Secrete Combinate pentru Dominaţie. Tot ce privea

invazia se discuta acolo, iar în inima sa se afla Camera Planurilor Navale. Era unul din cele mai bine păstrate secrete ale războiului.

Southwick House fusese aleasă pentru a fi cartierul general al Dominaţiei datorită faptului că se afla aproape de Fort, în cele din urmă Marina fiind alungată şi SHAEF luînd-o în stăpînire. Peste tot se vedeau corturi şi rulote pentru personalul numeros. Montgomery avea o rulotă, deşi nu era acolo în ziua aceea. Eisenhower avea una imensă lîngă Pitymoor Lane. Era incredibil de spaţioasă, conţinînd o cameră pentru comunicaţii, o cameră de zi, dormitoare şi baie.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse el lui Abe, după care se întoarse spre Hill. Ia-l pe domnul locotenent-colonel la o plimbare. Arată-i totul. O să ne întîlnim cu toţii ca să mîncăm ceva. Să zicem la ora unu.

Hill îi arătă, într-adevăr, totul lui Harry, o încăpere deosebit de interesantă fiind cea pe care Hill o numi Camera Hărţilor. Doi inşi se apucaseră să aşeze nişte părţi din ceea ce, evident, avea să fie o imensă hartă de perete.

— Coasta franceză şi, în general, acea zonă unde va avea loc debarcarea, spuse Hill clătinînd din cap. Bieţii oameni.

— De ce spui asta?

— Ei nu ştiu, dar după ce or să pună harta, nu vor mai avea voie să plece de-aici decît după ziua cea mare.

Harry izbucni în rîs.

— Or să se întrebe de care parte sînt.

Mai tîrziu, la popotă, stăteau într-un colţ, fumînd, şi Harry bea un ceai.

— Vezi ce englez am devenit? Nu mai suport cafeaua.

— Eşti de multă vreme aici.

— În ’39 am plecat în Finlanda.

— Dumnezeule, cinci ani.

— Şi dumneata?

— Pilot pe B 17. Unsprezece misiuni şi, apoi, am fost lovit în carlingă. În mîna stîngă n-am forţă decît pe jumătate. N-o să mai pot zbura niciodată. Am avut noroc că am primit slujba asta.

— Ce-o să faci cînd o să se termine totul?

— Înainte să înceapă, lucram în publicitate la Hollywood. O să

mă duc înapoi la munca de imaginaţie. Poate or să facă filme cu avioane, ca după primul război mondial. Dar dumneata?

— Nu m-am gîndit. Războiul o să mai dureze încă.

— Înţeleg.

O clipă mai tîrziu, o ordonanţă veni şi îi rugă să li se alăture generalului Eisenhower şi lui Abe în sala de mese.

În timp ce îşi mînca friptura, Eisenhower spuse:

— Domnule locotenent-colonel, trebuie să fiu sincer cu dumneata. A venit vremea să te transferi la Air Force, cu acelaşi grad, fireşte.

Harry îşi stăpîni nervii. La urma-urmei, era vorba de Eisenhower.

— Sînt foarte mulţumit unde mă aflu acum, domnule general. Aş vrea să termin ce am început.

— Cred că bunicul dumitale ţi-a spus că aceasta este dorinţa domnului preşedinte şi, de asemenea, a mea, în calitate de comandant suprem al dumitale. Acum haideţi să mîncăm liniştiţi. Friptura e cu adevărat excelentă.

Mai tîrziu în seara aceea, cînd se aflau din nou la *Savoy*, îl sună Munro.

— Cum a fost cu Ike?

— Ca să folosesc o veche expresie englezească, m-a lovit sub centură. Mi-a dat o săptămînă ca să mă hotărăsc să mă transfer de bunăvoie. După aceea, n-o să mai am de ales. Ştii cumva dacă Teddy West e liber?

— O să mă interesez, dar pot să-ţi ofer ceva care să te facă să nu te mai gîndeşti la treaba asta în următoarele două zile.

— Orice. Despre ce e vorba?

— Am pe cineva foarte important care trebuie luat din Franţa cu un Lysander de la Cold Harbour. Nu trebuie să-l pilotezi tu, dar am nevoie de tine ca să acoperi misiunea cu un Hurricane. Clientul este foarte important. Cineva mare din organizaţia lui de Gaulle. O faci?

— Doamne, da.

— Dacă West o să fie de acord, o asemenea misiune înseamnă că vei începe un tur oficial cu escadrila mea de misiuni speciale şi cred că ştii că un astfel de tur constă din şaizeci de operaţiuni.

— Ştiu asta.

— S-ar putea ca tocmai să te fi salvat, zise Munro şi închise.

— Totul e-n regulă? întrebă Abe.

— Mîine trebuie să mă duc iarăşi la treabă. O misiune specială. Îmi pare rău, dar asta e.

— O să fie periculos?

— O să zbor într-o zonă periculoasă, dar, la naiba, fac asta de ani de zile. Oricum, tu o să pleci înapoi poimîine.

— E adevărat, zise Abe. Nici nu poţi să-ţi închipui ce mult a însemnat pentru mine faptul că te-am revăzut, zise el cu glasul încărcat de emoţie. Cred că mă duc la culcare.

Harry stinse lămpile, îşi aprinse o ţigară şi privi spre Tamisa în lumina slabă, după care se întoarse şi îl văzu pe Tarquin uitîndu-se la el din întuneric.

— Ei, o luăm de la capăt, bătrîne, zise el.

Capitolul 10

Harry ajunse la Croydon la ora zece a doua zi şi văzu că îl aştepta un Hurricane adus de la Duxford de un pilot ceh pe nume Hess, care vorbea englezeşte cu un accent foarte puternic.

— Domnule locotenent-colonel Kelso. Îmi face o mare plăcere să vă cunosc.

Avea cîteva decoraţii cehe şi o DFC.

— Vă cunosc eu, zise Harry. Eşti sigur că nu-mi dai marfă la mîna a doua?

Hess zîmbi.

— V-am face noi aşa ceva? Şi eu am luptat în Bătălie.

— Atunci e-n regulă.

— Nu ştiu despre ce e vorba, dar îţi urez mult noroc, prietene. Eu am plecat. Mă aşteaptă o maşină ca să mă ducă înapoi la Duxford.

Se îndepărtă prin ploaie şi sergentul care verifica avionul

împreună cu o echipă se întoarse spre Harry.

— Mie mi se pare bun, domnule locotenent-colonel. Îi facem plinul, o ultimă verificare şi, după aceea, puteţi să plecaţi cînd vreţi.

Harry îşi puse haina şi cizmele de zbor, după care bău ceai şi mîncă un sandviş cu costiţă, uitîndu-se pe fereastră la Lysander-ul de lîngă Hurricane. Un pilot făcea ceva înăuntru. Cerul era înnorat şi se părea că venea furtună. Se duse şi citi buletinul meteorologic pentru Cornwall. Deocamdată, bun, dar mai tîrziu, situaţia avea să se schimbe.

Cînd se întoarse în camera alăturată, văzu o maşină a statului major oprind în faţă. Din ea coborîră Munro şi Jack Carter. Surpriza fu Molly Sobel.

Intrară, iar pilotul din Lysander veni spre ei. Munro spuse vesel:

— Ah, aici eşti.

— Vii cu noi? o întrebă Harry pe Molly.

— O măsură de prevedere, zise Munro. O misiune periculoasă s-ar putea solda cu victime. Mai bine s-o avem pe Molly prin preajmă.

Harry se întoarse spre Jack Carter.

— Maior acum? Felicitări.

— Asemeni.

Îşi strînseră mîinile şi, în clipa aceea, intră pilotul Lysander-ului.

— Locotenent major Grant, spuse Munro. A venit aseară de la Tangmere. A făcut nenumărate curse în Franţa pentru mine. Ştie foarte bine ce are de făcut.

Grant avea vreo douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani şi o mustaţă roşcată.

— E o onoare să vă cunosc, domnule, zise el, după care se întoarse spre Munro. Mă duc să văd buletinul meteorologic.

— L-am citit eu, îi spuse Harry. O să ajungem cu bine acolo, dar se apropie furtuna. Prognoza pentru diseară nu e bună deloc.

Grant se strîmbă şi ieşi din încăpere. Ordonanaţa aduse ceai pentru toată lumea, iar Harry îşi desfăcu geanta, de unde scoase o cutie de ţigări. Sacul suedez se afla pe masă lîngă geantă, iar Molly întrebă:

— Acolo e celebrul Tarquin?
— Ah, ştii de el?
— Bineînţeles. Pot să-l văd?
— Dacă vrei.
El îşi aprinse o ţigară şi ea deschise fermoarul sacului, scoţîndu-l pe Tarquin. Munro şi Jack tăcură brusc.
— Dumnezeule, zise Jack.
— Vai, este superb, exclamă Molly strîngîndu-l pe Tarquin la piept.
— A zburat de fiecare dată cu tata deasupra Flandrei cînd el a luptat în cadrul lui *Royal Flying Corps*. De aceea poartă aripile RFC. Cele ale RAF vin de la mine. Le-a meritat.
— A fost cu tine de fiecare dată cînd ai zburat? întrebă Munro.
— De fiecare dată.
Molly îl puse pe Tarquin la loc şi închise sacul exact cînd se întoarse Grant.
— Domnul locotenent-colonel Kelso a avut dreptate, domnule general. Diseară o să fie cam dificil.
— Ei bine, atunci haideţi să pornim, zise Munro, după care se întoarse spre Harry. Ne vedem la Cold Harbour.

Zborul decurse fără probleme, dar ploaia bătea deja dinspre mare cînd Harry efectuă o aterizare perfectă la Cold Harbour, rulînd spre hangare. Cîţiva mecanici îi ieşiră în întîmpinare, îmbrăcaţi tot în salopete Luftwaffe, dar, de data aceasta, cu chipiuri RAF. El deschise centroplanul şi îi aruncă bagajele unui caporal. Cînd coborî, observă că avionul Fieseler Storch continua să se afle într-unul din hangare.
Se întinse şi îşi aprinse o ţigară, iar Julie Legrande veni cu jeep-ul.
— Salutare. Sări repede, zise ea în clipa în care începu să plouă. Nu pare o vreme bună pentru misiune, nu-i aşa?
— Un buletin meteorologic îngrozitor.
— Primul buletin a fost bun.
— Vremea ar putea să se schimbe mai tîrziu. Ce mai faci?
— Bine. Am auzit că te vor americanii.
— Aşa am auzit şi eu, zise el complet indiferent.
— Eşti încăpăţînat, nu?

— Nu, doar căpos, cum zici tu.

Ea întoarse spre strada principală a satului.

— Unde mergem?

— Poţi să te instalezi la mînăstire mai tîrziu. Lysander-ul o să ajungă peste vreo oră, adineauri am aflat. E nevoie de tine la han. Să le fac de mîncare oamenilor de pe barca de salvare. Şi sînt sigură că şi tu ai vrea să mănînci ceva.

— Sînt perfect de acord. Cum reuşeşti să te descurci cu oamenii de pe barca de salvare? Credeam că toţi localnicii au fost izgoniţi de aici.

— Au fost, dar lucrurile s-au schimbat. Totul e încă strict secret, dar membrii echipajului locuiesc în căsuţe şi familiile lor sînt împrăştiate în zonă. Pe la ferme, prin satele din preajmă. Oamenii pleacă pe rînd la sfîrşit de săptămînă.

— Nu e riscant pentru securitate?

— Se vede că nu-i cunoşti. Probabil că sînt cei mai disciplinaţi oameni din cîţi ai văzut. De obicei, sînt voluntari neplătiţi. În acest caz, însă, sînt plătiţi, pentru că nu se mai pot ocupa de treburile lor.

Opri în faţa hanului şi Harry coborî, uitîndu-se la firmă.

— Interesant. Un simbol de Tarot. De unde ai luat-o?

— Eu însămi am pictat-o.

— Tarot-ul nu este un hobby, domnule locotenent-colonel.

— Poate îmi ghiceşti şi mie, zise el aruncîndu-şi haina de zbor în jeep.

— Nu se poate. Ştiu prea multe despre tine, spuse ea intrînd în han.

Focul ardea vesel. Înăuntru erau opt inşi, patru jucau cărţi, unul citea ziarul lîngă foc şi ceilalţi beau bere la bar.

— Haide, Julie, ne e foame, strigă cineva.

— Nu mai faceţi gălăgie. Am trecut pe-aici mai devreme. Budincile sînt în cuptor, la fel şi cartofii şi varza. Mulţumiţi?

Cel care citea ziarul strigă:

— Lăsaţi-o în pace, că vă trag cîteva curele.

Rîseră toţi.

— Aşa, Zec, fă tu ordine, zise cineva.

Toţi se uitară curioşi la Harry şi Julie îl duse lîngă foc.

— Zec Acland, cîrmaciul.

Acland avea treizeci şi patru de ani şi era un bărbat extrem de atrăgător, plin de energie şi cu faţa arsă de soare ca ale tuturor oamenilor mării. Arăta a ceea ce era, un pescar învăţat cu marea încă din copilărie.

— Locotenent-colonel Harry Kelso, spuse Julie.

— Ah, pilotul de pe Hurricane, spuse Zec întinzîndu-i o mînă tare precum granitul. Doamne, băiete, îţi lipseşte vreo medalie?

— Le-am cumpărat de la Camden Market din Londra, zise Harry.

— Aşa, da?

Ceilalţi rîseră şi Harry puse sacul cu grijă pe masă, aşezîndu-se.

Zec se arătă curios imediat.

— E ceva special acolo?

— Un urs, spuse Harry aprinzîndu-şi o ţigară.

Toată lumea tăcu şi cineva rîse.

— Un urs?

— Înţeleg. O mascotă? întrebă Zec.

— Nu, mai mult decît atît. A zburat cu tatăl meu în primul război mondial şi pe mine m-a însoţit în fiecare misiune în acest război.

Cineva rîse din nou şi Julie trecu în spatele barului, luînd două halbe.

— Eu însumi am fost la Marină, spuse Zec. Pe torpiloare n-aveam loc pentru mascote.

Julie puse cele două halbe pe masă.

— Domnul locotenent-colonel a scufundat crucişătorul *Orsini*.

În încăpere se făcu linişte şi se părea că toţi se uitau la Harry.

— Dumneata ai făcut asta? întrebă Zec.

— Exact.

— O mulţime de marinari au murit atunci.

— Şapte sute patruzeci şi opt, zise Harry, luînd o înghiţitură de bere. E bună. Am făcut ceva greşit?

— Toţi cei de-aici sîntem marinari şi cei mai mulţi dintre noi au fost înrolaţi în Marină. Marinarii sînt marinari, domnule locotenent-colonel. Indiferent de ţară, aşa a fost totdeauna. Marea a fost întotdeauna duşmanul nostru comun.

— Războiul, războiul, afurisitul de război, zise Julie.

— Asta e. Nu e vina dumitale, domnule locotenent-colonel, e numai vina războiului. A fost şi ursul cu dumneata?

— Ah, da.

— Atunci, arată-ni-l şi nouă.

Harry îl scoase pe Tarquin şi îl puse pe bar. Nimeni nu rîse. Era o linişte apăsătoare. Apoi, unul din marinari, cu o constituţie solidă, un păr şi o barbă încîlcite, vorbi în numele tuturor.

— Bătrîn ticălos şi minunat. Recunosc că n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Se înghesuiră în jurul lui şi Julie se aplecă peste bar.

— Ce frumos e! Putem să-l ţinem aici un timp?

— Desigur, zise Harry. Atîta timp cît va fi la loc în sac, pentru zborul din seara asta.

— Nu pleci nicăieri în seara asta, băiete, spuse Zec. O să fie şi mai rău înainte să fie mai bine.

— Lui Munro n-o să-i placă, spuse Harry şi, în clipa aceea, uşa se deschise şi intrară Munro, Molly, Jack Carter şi Grant.

— Miroase excelent, Julie scumpa mea, zise Munro. Am ajuns la timp pentru budincă, nu?

Mai tîrziu în seara aceea, în timp ce ploaia răpăia în ferestrele mînăstirii, se aflau în bibliotecă, adunaţi în jurul mesei pe care era desfăcută harta ce înfăţişa coasta Cornwall-ului care se întindea pînă în Franţa.

— Asta e ţinta, la două mile în afara acestui sat, Grouville. După cum ştii, Grant, trebuie să iei o singură persoană, un anume colonel Jobert, extrem de important pentru generalul de Gaulle. Gestapo-ul se ţine după el de săptămîni întregi. Trebuie să-l scoatem de acolo.

— Bine, dar din cîte am înţeles, în planul iniţial era vorba de lumina lunii, pentru ca domnul locotenent-colonel Kelso să mă poată acoperi fără probleme la miezul nopţii, iar acum în prognoză nu se întrevede nici o redresare a vremii.

Zec Acland se întoarse de lîngă foc, aprinzîndu-şi pipa.

— Se înşeală, ca de obicei. După părerea mea, vîntul şi ploaia or să îndepărteze ceaţa pe la trei şi jumătate, patru. Patruzeci şi cinci de minute pînă acolo, intraţi şi ieşiţi. Înainte de ivirea zorilor, luna o să se vadă foarte clar. Atîta timp cît pasagerul

dumneavoastră poate să aştepte, veţi putea să-l luaţi.

— Glasul experienţei, zise Munro. Avem posibilitatea de a lua legătura prin radio. Pot să schimb ora, nu-i o problemă. Eşti de acord, Harry?

— Absolut. Dar aş vrea să vă atrag atenţia că o să fim foarte vizibili în zori.

— Pentru asta te vei afla tu acolo, spuse Munro. Acum, că ne-am înţeles, haideţi să mîncăm.

Zec avea perfectă dreptate, deoarece ploaia şi vîntul risipiră ceaţa, după care ploaia se opri şi o semilună se văzu foarte limpede pe cerul senin. Grant decolă primul, Lysander-ul înălţîndu-se în văzduh şi întorcîndu-se spre mare.

Iniţial, acel gen de avion avea două tunuri Hispano de 20 mm de fiecare parte a trenului de aterizare, iar capotajul de pe roţi adăpostea o mitralieră Browning 303, însă acest lucru fusese pe vremea cînd Lysander-ul era un avion de recunoaştere. Modificat pentru misiuni speciale, acum era neînarmat şi, de obicei, zbura atît de jos, încît urma indiciile de la sol, situîndu-se adesea sub nivelul radarului.

Harry îi dădu lui Grant cincisprezece minute şi decolă şi el, îndreptă avionul la o altitudine de şase sute de metri şi se luă după Lysander cu trei sute de mile pe oră, ajungîndu-l din urmă cît ai clipi. Îl văzu mult mai jos, coborî şi el, apoi se ridică iarăşi la şase sute, după care îşi ocupă poziţia.

Trecură pe deasupra coastei franceze, înaintînd spre interior şi imediat se văzu ţinta, lămpi de bicicletă aşezate în formă de L, în felul obişnuit al Rezistenţei. Harry dădu roată zonei şi Grant coborî, zorii începînd să se ivească deja.

Pe aerodromul de la Fermanville, la douăzeci de mile distanţă, Max şi încă doi piloţi jucau cărţi cînd începu să sune alarma.

Controlorul de trafic spuse calm:

— Avem trafic, avem trafic. Două ţinte. Pregătiţi-vă repede şi eu vă voi da coordonatele.

Max şi prietenii săi, deja îmbrăcaţi pentru zbor, ieşiră imediat şi o rupseră la fugă spre platforma pe care se aflau cele trei ME 109-uri ale lor. Max îşi luă paraşuta de la sergent, şi-o puse, după care îşi puse casca. O clipă mai tîrziu, fiind lider, decolă primul şi

ceilalţi îl urmară repede.

Pe măsură ce se lumina, nori grei se adunau pe cer şi ploaia răpăia în acoperiş. La nouă sute de metri, Harry zbura printre nori luînd curbe largi, conştient de Grant, care zbura mult mai jos, cînd deodată, la vreo două mile distanţă, un ME 109 apăru printre nori, năpustindu-se asupra Lysander-ului.

Harry coborî. Hurricane-ul putea să zboare cu patru sute de mile pe oră în picaj. Fu conştient de o mişcare în partea dreaptă, ştiu că însemna alt 109, dar nu îşi permitea să se joace. Lysander-ul era prioritatea lui. Ajunse în spatele primului ME, cele patru tunuri Hispano ale sale se descărcară şi spulberă aproape toată coada celuilalt avion. În acelaşi timp, un al doilea ME apăru din dreapta şi trase o rafală care zgudui întregul Hurricane. O parte din carlingă şi parbrizul se dezintegrară, o bucată de metal sfîşiindu-i obrazul lui Harry. Acesta înclină şi apoi răsturnă avionul în clipa în care al doilea ME trecu pe lîngă el, trăgînd instinctiv. Avionul Luftwaffe, pur şi simplu fu spulberat.

Coasta Cornwall-ului se afla la cincisprezece mile distanţă şi Lysander-ul, la o înălţime de două sute cincizeci de metri, se îndreptă spre casă. Uitîndu-se în sus, Grant văzuse tot. Şi mai văzu două lucruri. Că Hurricane-ul lăsa în urmă o dîră de fum şi că un al treilea ME îşi făcuse apariţia dintre nori.

— Un miracol, exclamă colonelul Jobert. N-am mai văzut aşa ceva.

— O să aibă nevoie de ceva mai mult decît de un miracol acum, zise Grant şi chemă Cold Harbour prin radio. Sosire estimativă peste cincisprezece minute, dar Hurricane-ul este avariat. Sugerez lansarea imediată a bărcii de salvare.

Max văzuse totul de departe şi recunoştea măiestria cînd o întîlnea. Văzu întîi un avion distrus, apoi pe al doilea şi întoarse, îndreptîndu-se spre pradă, conştient de dîra de fum negru pe care o lăsă în urmă Hurricane-ul. Se apropie de el ca să-i dea lovitura de graţie şi, deodată, fu ca şi în ziua aceea cu Lancaster-ul.

Cînd Hurricane-ul încetini, Max trase de manetă şi se înclină spre stînga. Avea un canal secundar prin care putea trage cu urechea pe frecvenţa RAF, aşa că îl folosi acum.

— Hei, englezule, ai luptat frumos, dar e timpul să renunţi, altfel o să te prăjeşti.

Rezistînd cu greu, Harry recunoscu vocea imediat. Fiecare instinct al său îi spunea cine era.

— Salut, Max. A trecut ceva timp.

— Dumnezeule mare, tu eşti, Harry, zise Max şi Hurricane-ul începu să coboare vertiginos. Crezi că poţi să ajungi la coastă?

— Puţin probabil, dar o să-ncerc, zise Harry pe care îl durea îngrozitor faţa. Mi-e greu să stăpînesc afurisitul ăsta. Ce face Mutti?

— Pentru Dumnezeu, Harry.

— Spune-i să aibă grijă. Din cîte am auzit, Himmler abia aşteaptă o ocazie să pună mîna pe ea.

— Fii atent, Harry, fii atent! Pierzi bucăţi din fuselaj.

Vocea lui Zec Acland se auzi prin radio.

— Aici barca de salvare *Lively Jane* în largul lui Cold Harbour. Venim spre tine, Kelso. Dă-mi poziţia.

În clipa aceea, aparatul de radio începu să scoată fum şi nu mai funcţionă.

Marea era agitată, vîntul rece şi înviorător, iar *Lively Jane* înainta cu toată viteza, legănîndu-se pe valuri. Era o barcă stil *Watson* de vreo doisprezece metri şi cincisprezece tone, care avea două motoare de cîte treizeci şi cinci de cai putere. Avea un echipaj din opt persoane şi, în condiţii meteorologice nefavorabile, putea să ia cincizeci de oameni la bord. Era, de asemenea, genul de ambarcaţiune care se îndrepta singură, ceea ce însemna că, dacă se răsturna, putea să revină la suprafaţă. Toţi membrii echipajului erau la posturile lor şi Zec la cîrmă în cabina din spate.

Molly stătea lîngă el îmbrăcată cu o haină groasă, cu o vestă de salvare galbenă şi cu trusa medicală lîngă ea pe punte.

— E vreo şansă, Zec? strigă ea.

Lively Jane vră brusc spre stînga, dînd naştere unui munte de apă verzuie şi ea căzu în genunchi. El o trase în sus cu o mînă.

— Am destule de făcut fără să mai fiu nevoit să am grijă şi de tine, fetiţo. Du-te jos cu cutia aia a ta şi roagă-te.

Ea făcu ce i se spusese, iar Zec varie viteza şi continuă să lupte cu marea.

— Flăcări, Harry. Văd flăcări.

Max se menţinea pe poziţie.

— Trebuie să sari, bătrîne, altfel te prăjeşti.

Acela era cel mai cumplit coşmar al pilotului de vînătoare. Harry se afla la cinci sute de metri acum.

— Presupun că ai dreptate. Mă bucur că am vorbit cu tine, Max. Hai să-ncercăm să nu mai treacă atîta timp pînă data viitoare.

Folkestone din nou. Prinse sacul de curea, dădu centroplanul la o parte şi îşi desfăcu cureaua. Mirosul de ars era groaznic de puternic şi flăcările îi atingeau cizmele. Răsturnă avionul şi îşi dădu drumul.

Vocea lui Zec Acland se auzi iarăşi pe frecvenţă.

— Mă auzi? Poţi să-mi dai poziţia, domnule locotenent-colonel?

Max interveni atunci.

— Ascultă. Aici pilotul Luftwaffe cel prietenos. Tocmai a sărit. Notează poziţia.

I-o dădu şi apoi coborî brusc, urmînd paraşuta care plutea în partea stîngă.

Începuse să plouă din nou şi covorul de valuri şi spumă de dedesubt era înspăimîntător. Dumnezeule, îşi spuse el, n-or să-l vadă. Deodată, îi veni o idee, singura şansă, şi puse mîna pe săculeţul cu vopsea de pe genunchiul stîng. După aceea, dădu acoperişul la o parte şi începu să coboare.

Harry se prăbuşi în valuri, fiind acoperit de apă, vesta i se umflă şi el ieşi la suprafaţă, chinuindu-se să scape de paraşută. Intră într-o scobitură a unui val, acestea fiind atît de mari, încît nu putea să vadă dincolo de ele, apoi se înălţă pe o creastă şi, în faţa ochilor, i se oferi o privelişte sumbră sub norii negri de furtună.

ME 109-ul era în partea stîngă, la cîteva sute de iarzi distanţă şi la numai cîteva sute de metri înălţime. Se întrebă ce mai avea de gînd să facă fratele lui cînd deodată Max încetini atît de mult, încît aproape că stătea pe loc, şi coborî incredibil la vreo treizeci de metri. Evident, calculîndu-şi mişcările, Max se aplecă în afară şi dădu drumul săculeţului cu vopsea. Acesta căzu la numai

cincisprezece metri de Harry şi vopseaua galbenă începu să se împrăştie.

Harry porni într-acolo şi Max mări viteza, trase de manetă, ridicîndu-se la trei sute de metri. Acolo, la numai o milă spre nord, era *Lively Jane*.

Unii membri ai echipajului scoaseră exclamaţii de spaimă văzînd avionul acela negru cu crucile Luftwaffe şi cu svastica pe coadă zburînd pe deasupra.

Max strigă prin radio:

— Ascultă-mă *Lively Jane*. E la o milă spre sud de voi. Am aruncat săculeţul cu vopsea, aşa că uitaţi-vă după pata galbenă. O să dau roată pe deasupra punctului respectiv pînă ajungeţi acolo şi aveţi grijă să-l salvaţi, altfel vă arunc în aer.

— Bine, ticălosule. Nu ştiu care ţi-e jocul, dar o să fim acolo, zise Zec şi Max se întoarse.

Zec era atît de concentrat, încît îi trebuiră cîteva clipe pînă îşi dădu seama: pilotul acela Luftwaffe vorbea *englezeşte*?

Doamne, dar ce rece era apa! Cînd era acoperit de valuri, cînd era săltat pe creste, ca un dop de plută, sacul prins de centură urmîndu-l.

— Nu e bine, bătrînul meu prieten, nu e bine deloc, zise el trăgînd sacul mai aproape şi, auzind deodată un uruit de motor, ridică privirea.

Max coborî foarte mult, îi dădu roată, apoi se ridică iarăşi.

— Prostule ce eşti, şopti Harry. Du-te, pleacă naibii odată, cît mai ai combustibil.

Pata galbenă era imensă acum, împrăştiată de mişcarea valurilor, iar el plutea aproape în mijlocul ei cînd, deodată, fiind săltat iarăşi pe creasta unui val, o văzu pe *Lively Jane* la o sută de iarzi în stînga. Fu acoperit de apă, fu aruncat din nou în sus şi barca era deodată acolo.

Doamne, ce obosit era! Încercă să mişte din braţe, dar în clipa următoare, era chiar lîngă el. Doi oameni din echipaj legaţi cu frînghii, săriră în apă şi îl luară între ei; o scară fu aruncată peste parapet şi nişte mîini se întinseră şi îl traseră peste balustradă.

O clipă mai tîrziu, stătea în genunchi în cabina din spate şi voma apa sărată.

Molly era acolo, ghemuită lîngă el.

— Faţa ta e rău de tot. Haide jos.

O voce se auzi prin radio.

— Hei, l-aţi scos?

— Da, graţie ţie, spuse Zec. Oricine ai fi.

Harry întinse o mînă tremurătoare.

— Dă-mi microfonul, zise el apucîndu-l. Max, eu sînt.

— Te iubesc, Harry.

— Şi eu te iubesc. Nu uita ce ţi-am zis. Spune-i lui Mutti să aibă grijă.

ME 109-ul se întoarse, se ridică mult spre cerul întunecat şi se depărtă asemeni unui spirit care se înalţă la cer.

Unul din membrii echipajului îl ridică pe Harry şi Molly îi înconjură umerii cu braţul.

— Cine naiba a fost ăsta? întrebă Zec. Ce joc a făcut? Vorbea ca un american, zise el încruntîndu-se. La naiba, vorbea ca dumneata.

— E firesc, zise Harry. Era fratele meu Max, fratele meu geamăn.

În camera medicală de la mînăstire, la ora micului dejun, Harry, într-un halat, simţea efectul calmant al morfinei pe care i-o injectase Molly, iar aceasta îi examină obrazul stîng.

— Cît de rău e?

— Ar fi putut fi şi mai rău.

— Spital?

— Dă şi tu dovadă de puţină încredere. Sînt cu adevărat un chirurg foarte bun. Oricum, asta e o treabă simplă. Acum stai liniştit ca să te cos. Zece copci or să fie de-ajuns. O să rămîi cu o cicatrice foarte interesantă, Harry. Fetele or să se dea în vînt după tine.

— Fugi de-aici.

— N-am de gînd să fug nicăieri. Acum taci şi nu te mai mişca.

După un timp, uşa se deschise şi Munro vîrî capul înăuntru.

— Se poate?

— Vino şi învaţă, spuse Harry. Evident, Grant şi colonelul au ajuns cu bine.

— Bineînţeles şi au şi plecat spre Londra, după ce s-au

realimentat. S-a dus şi Jack cu ei. Colonelul era extaziat. A zis că eşti un erou extraordinar şi că intenţionează să-l roage pe de Gaulle să te facă imediat Cavaler al Legiunii de Onoare.

— Oh, nu, gemu Harry.

— Ţine-te bine. Adineauri am vorbit cu Teddy West şi i-am povestit totul cu lux de amănunte. Mi-a zis că o să te recomande pentru acordarea imediată a unei bucle la DSO-ul pe care-l ai deja.

— Asta e şi mai rău.

— Este mîndru de tine, Harry. Ai fost protejatul lui, într-un fel. Apoi ţi-e şi prieten, spuse el ducîndu-se spre uşă şi deschizînd-o. Ca şi mine. Sîntem de partea ta. Ne vedem mai tîrziu.

— Vezi? spuse Molly punîndu-i ultima copcă. Întotdeauna te porţi ca şi cum n-ai avea pe nimeni. Nu-i adevărat. Astăzi i-ai avut alături pe Max, pe Zec, pe Munro şi pe vicemareşalul West.

— Şi pe tine.

— Asta se-nţelege de la sine. Sărmana de mine, îndrăgostită de cine nu trebuie.

Înainte ca el să apuce să răspundă, uşa se deschise şi Julie întră în încăpere.

— Ce mai face băiatul minune?

— Puţină morfină şi zece copci şi o să fie ca şi nou. O să coboare să mănînce ceva.

— O singură problemă, spuse Harry ridicîndu-se în capul oaselor. Nu mi-am adus o uniformă de rezervă. Bănuiesc că aceea pe care o purtam s-a distrus.

— Să vedem ce avem în depozit, spuse Julie. Sînt o mulţime de lucruri acolo.

Harry şi Molly o urmară, străbătînd un coridor, iar ea deschise o uşă din capăt şi intrară. Era ca peştera lui Aladin. Arme de tot felul înşirate pe o masă imensă, haine de toate soiurile, uniforme britanice şi germane, de asemenea, şi civile, atît bărbăteşti, cît şi pentru femei.

— Toate sînt franţuzeşti, zise Julie. Îi îmbrăcăm pe agenţi cînd înnoptează aici înainte să zboare spre Franţa. Ia să vedem ce avem pentru un pilot. Oberstleutnant, Luftwaffe. Nu-i chiar ceva potrivit, uite, RAF, şi pare mărimea ta. Însă, mă tem că e de locotenent major.

— Dă-i un pulover comod şi nişte pantaloni, zise Molly. Un mic dejun ca lumea şi două pahare cu vin roşu, după care îl bag în pat.

Julie ridică din umeri.

— Serveşte-te singur, Harry. Ai tot ce vrei aici. Lenjerie intimă, cămăşi, ciorapi şi pantofi.

— Ne vedem în bibliotecă, spuse Molly şi ieşi după Julie.

Se duseră la bucătărie, unde aceasta se ocupă de mîncare.

— Să te ajut cu ceva? o întrebă Molly.

— N-ai cu ce, spuse Julie verificînd stadiul în care se afla puiul din cuptor. Nu e pentru tine, chérie, zise ea fără să se întoarcă.

— Nu e pentru nimeni.

— Atunci, de ce-ţi pierzi timpul? El e întotdeauna pe fugă.

— E război, Julie. Iei ce poţi.

— Tu alegi, chérie.

— Nu chiar. De fapt, n-am de ales.

La masa improvizată de Julie, Munro era foarte bine dispus.

— Ce mai face tatăl tău? o întrebă el pe Molly, după care se întoarse spre Harry. Generalul de divizie Sobel face parte din staff-ul lui Ike, răspunzînd de coordonarea între Marină şi Aviaţie.

— Interesant, spuse Harry. De cînd face asta?

— De o lună, zise Molly.

— Nu lucra la Departamentul de Război?

— Ba da.

— Ei, atunci sigur trebuie să ştie foarte multe despre cooperarea între Marină şi Aviaţie.

Ea era furioasă.

— Tatăl meu are cincizeci de ani, nu mai poate să ia parte la luptă. Din întîmplare, a făcut exact ce-a făcut şi tatăl tău, numai că el a zburat pentru francezi în 1916. „Lafayette Escadrille“. Cred că avea vreo douăzeci şi unu de ani pe atunci.

— Ei bine, am înţeles greşit.

— Multe lucruri le înţelegi greşit, Harry, spuse ea ridicîndu-se de la masă şi ieşind.

— Ai dat-o în bară, zise Julie strîngînd farfuriile.

— Ah, la naiba. Mă simt groaznic, zise el. Mă duc la culcare.

Şi ieşi şi el.

Mai tîrziu, în pat, cu draperiile trase, stătea rezemat de pernă

şi fuma. Uşa se deschise încet şi, o clipă mai tîrziu, Molly se strecură în pat lîngă el.

— Grant o să vină înapoi cu Lysander-ul după-amiază tîrziu.

— Bine, spuse el luînd-o pe după umeri.

— Ce-o să se-ntîmple cu noi, Harry?

— Numai Dumnezeu ştie, zise el trăgînd-o şi mai aproape în întunericul încăperii.

Capitolul 11

În Londra, două zile mai tîrziu, şi stînd din nou la Munro, Harry luă un taxi pînă la *Guy's Hospital* pentru o programare pe care o aranjase Molly. Îşi anunţă sosirea la recepţie şi se aşeză pe o banchetă. Era multă lume, majoritatea locurilor fiind ocupate, dar, după cîteva minute, o soră veni după el.

— Pe aici, domnule locotenent-colonel.

O urmă pe un coridor şi, apoi, într-o sală de operaţii. Molly, îmbrăcată într-un halat alb, stătea pe o banchetă.

— Ai venit. Ia să vedem. Spune-i profesorului Joseph că sînt gata, îi zise ea surorii.

— O să doară? întrebă Harry.

— Întotdeauna doare, aşa că mai bine e s-o facem repede, zise ea dezlipind plasturele dintr-o singură mişcare rapidă. N-a fost chiar atît de rău, nu-i aşa?

— Pe naiba n-a fost.

Uşa se deschise şi un bărbat cu barbă căruntă şi o înfăţişare plăcută, îmbrăcat în halat alb, îşi făcu apariţia.

— Bine, Molly, ce avem aici?

— Domnul locotenent-colonel Kelso a fost uşor rănit într-o confruntare, zise ea. A căzut în mare, aşa că rana a fost curăţată foarte bine.

— Ia să vedem, spuse el examinîndu-i faţa lui Harry şi încuviinţînd. Foarte bine, Molly. Ar trebui să te apuci de brodat.

Bineînţeles că o să rămîi cu o cicatrice permanentă, domnule locotenent-colonel.

— O suport, dacă o suportă şi Molly.

— Aşa deci, nu? Excelent, spuse Joseph luînd-o pe după umeri. Dar n-o lua încă, domnule locotenent-colonel. Nu uita că e război.

După ce ieşi el, Molly spuse:

— N-o să te mai bandajez. Mai ales după toată apa aia sărată. Se vindecă deja, aşa că o să lăsăm aerul să-şi facă treaba, zise ea luînd o cutie. Puţin spray dezinfectant şi totul o să fie bine.

— Şi acum? întrebă el după ce termină. Ai timp pentru masa de prînz?

— De fapt, sînt liberă acum, dar am primit un telefon de la unchiul meu. Vrea să te întorci la Heston Place. Vicemareşalul West vrea să-ţi vorbească.

— Bine. Poate o să luăm masa mai tîrziu.

— Mai vedem. Mă-ntorc imediat, zise ea şi ieşi.

Cînd ajunseră la Heston Place, urcară scările şi, cînd Molly sună, Jack Cater veni să deschidă. O sărută pe obraz şi îi strînse mîna lui Harry.

— E minunat să te văd întreg.

— Şi eu cred că e minunat, spuse Harry.

Din camera de zi se auziră nişte rîsete şi Carter îi conduse. Acolo erau Munro, West şi un general de divizie american cu aripile piloţilor. Marea surpriză era generalul Eisenhower, care stătea pe fotoliul de lîngă geam.

— Ce-i asta, o conspiraţie? o întrebă Harry pe Molly.

— Deloc, spuse Munro. Molly habar n-avea că domnul Comandant Suprem va fi aici.

— Iartă-mă, Harry, murmură ea şi, ducîndu-se la generalul de divizie, îl sărută. Bună, tată.

Eisenhower se ridică şi îi întinse mîna.

— Domnule locotenent-colonel, eşti un om extraordinar. Nu cred că l-ai cunoscut pe tatăl lui Molly, Tom Sobel.

Sobel era un bărbat de înălţime medie, cu părul şi mustaţa negre, fără nici un fir alb. Avea genul de chip pe care îl aveau majoritatea militarilor cu grad mare, genul care nu suportă amestecurile. Îi strînse mîna cu fermitate.

— E o onoare să te cunosc, fiule.

— Bine, acum că am terminat cu amabilităţile, să trecem la treabă, spuse Eisenhower. Ţi-am dat o săptămînă.

— V-am spus care e părerea mea, domnule general.

— Ascultă-mă, spuse Sobel. Eu am făcut în Escadrila Lafayette în primul război mondial şi, cînd au intrat ai noştri, n-am vrut să mă transfer, dar am făcut-o, pentru că era nevoie de mine. La fel se întîmplă şi în cazul tău. Ai servit minunat în RAF, dar a venit timpul să porţi uniforma ţării tale.

Se făcu linişte.

— Pot să-ţi dau şi ordin, zise Eisenhower.

— Potrivit înţelegerii între cele două forţe aeriene, americanii care se transferă primesc uniforma americană şi gradul echivalent, dar cei care au început un tur în RAF trebuie să-l încheie, spuse West atunci. Am impresia că locotenent-colonelului Kelso i-a mai rămas o parte de tur de executat.

Eisenhower îi aruncă o privire tăioasă.

— Bine, spune-mi ce e mai rău.

— Locotenent-colonelul Kelso tocmai a început un tur cu cea mai importantă escadrilă de misiuni speciale a noastră.

— Cîte misiuni? întrebă Sobel.

— A efectuat una şi, din moment ce escadrilele de misiuni speciale fac şaizeci de misiuni într-un tur, mai are cincizeci şi nouă, spuse el întorcîndu-se spre Ike. Bineînţeles, unele din ele constau în transportarea dumneavoastră, domnule.

Eisenhower îl privi un moment îndelungat, după care izbucni în rîs şi pînă şi Sobel zîmbi.

— Vulpoiule ce eşti, zise Ike. Şi dumneata, domnule general de brigadă. Bine, aţi cîştigat, dar vreau să îmbrace uniforma americană chiar astăzi, spuse el întorcîndu-se spre Harry. E un ordin, colonele.

Munro zîmbi.

— De fapt, totul este rezolvat, domnule general. Vicemareşalul West şi cu mine am vorbit cu croitorul locotenent-colonelului Kelso de la *Savile Row* ieri. Au fost de acord să execute totul de urgenţă.

Eisenhower zîmbi.

— Voi doi nu vă daţi în lături de la nimic, nu?

— Vrem să arate bine. După cum ştiţi, la ora trei trebuie să fie la *Connaught Hotel* pentru a primi Legiunea de Onoare de la generalul de Gaulle.

— Dumnezeule, gemu Harry.

— Şi mîine, la unsprezece, trebuie să fie la Palatul Buckingham pentru a doua DSO.

Eisenhower zîmbi iarăşi şi îi spuse lui Harry:

— Se pare că eşti aranjat.

— Dacă ai timp înainte să te întorci la spital, îi spuse Munro lui Molly, du-te cu el la *Savile Row* şi convinge-te că au făcut treabă bună. Vrem să arate bine pentru de Gaulle. Ţine foarte mult la asta.

— Să vă ia naiba pe toţi, zise Harry şi ieşi, urmat repede de Molly.

— Ai grijă de el, domnişoară doctor, strigă Ike.

La *Savile Row*, bătrînul domn Crossley şi asistentul său, George, le prezentară tot ce făcuseră.

— Mă tem că le-am făcut din stoc, domnule locotenent-colonel, spuse Crossley rîzînd. Îmi cer scuze.

— E-n regulă, zise Harry.

— Oricum, două uniforme cu tunică, dar, ştiind că, întotdeauna v-a plăcut uniforma de campanie cît aţi servit în RAF, v-am pregătit două costume similare, aşa cum preferă mulţi piloţi americani. Ah, şi v-am pus şi panglicile medaliilor, prinse cu ace de siguranţă.

Harry aruncă o privire.

— Cam prematur. Văd că aţi adăugat şi Legiunea de Onoare şi bucla la DSO.

— Acelaşi lucru, domnule, şi am economisit timp.

— Haide, spuse Molly. Să vedem cum arăţi.

Astfel că el plecă împreună cu George.

Cînd se întoarse, purta pantaloni de culoare crem şi tunica maro stil campanie care, aşa cum spusese Crossley, era preferată de mulţi piloţi din U.S. Air Force. Aripile de argint ale piloţilor erau în partea stîngă a pieptului, deasupra medaliilor. Aripile RAF erau în partea dreaptă.

— Foarte frumos, zise Crossley. Chipiul drept sau pe o parte,

domnule colonel?

— Bănuiesc că ar fi bine să le iau pe amîndouă.

Harry îşi aşează apoi chipiul pe o parte pe părul blond şi se uită în oglindă îmbufnat.

— Nu sînt eu.

— Prostii, arăţi superb, zise Molly. Extrem de atrăgător.

— Mai e ceva, domnule colonel. Ar trebui să mai fie nişte panglici americane la care aveţi dreptul acum că aţi trecut la compatrioţii dumneavoastră. O să mă interesez şi o s-o rezolvăm noi.

Molly se uită la ceas.

— Trebuie să ne grăbim acum. Generalul de Gaulle aşteaptă. Trimiteţi totul la Haston Place, domnule Crossley.

— Am înţeles, domnişoară doctor. George, uşa.

Ieşiră în lumina palidă a soarelui şi ea îl luă de braţ.

— Aşa cum ar spune englezii, arăţi de-a dreptul răpitor, aşa pus la patru ace, zise ea oprind un taxi.

Generalul de Gaulle părăsise Apartamentul 103 de la *Connaught Hotel* în 1943, dar membrii de rang înalt din staff-ul său puteau să locuiască oricînd acolo.

— Aştept aici, spuse ea cînd se apropiau de recepţie.

— Pe naiba. Comandantul Suprem ţi-a spus să ai grijă de mine, aşa că asta o să faci, spuse Harry, după care i se adresă recepţionerului. Colonelul Kelso şi domnişoara doctor Sobel la domnul general de Gaulle. Sîntem aşteptaţi.

— Da, ştiu, domnule colonel, spuse recepţionerul punînd mîna pe telefon.

Harry şi Molly aşteptară.

— Îmi place tare mult hotelul ăsta, spuse ea. Se numea *Coburg* – ceva legat de prinţul Albert al reginei Victoria, dar, apoi, spre sfîrşitul primului război mondial, regele George a renunţat la toate numele germane din Familia Regală, aşa că denumirea hotelului s-a schimbat din *Coburg* în *Connaught*.

— În fiecare zi afli ceva nou.

Apăru un tînăr căpitan francez.

— Domnul colonel Kelso? întrebă el uitîndu-se nesigur la Molly. Domnişoară este cu dumneavoastră?

— Da, din ordinul domnului general Eisenhower. Este domnişoara doctor Sobel.

— Ah, înţeleg, spuse căpitanul, aruncîndu-i lui Molly un zîmbet încîntător. Vă rog să mă urmaţi.

În timp ce urcau, adăugă:

— Domnul colonel Jobert aşteaptă în fostul apartament al domnului general. Doreşte să vă mulţumească personal.

Ajunseră la uşa cu numărul 103, pe care el o deschise şi îi conduse înăuntru. Generalul de Gaulle stătea lîngă o măsuţă de cafea de lîngă fereastra pe care se afla o cutiuţă din piele marocană. Colonelul Jobert, acum în uniformă, era în apropiere şi veni repede spre ei, îmbrăţişîndu-l pe Harry.

— Văd că ai altă uniformă, domnule locotenet-colonel. Eşti un om remarcabil. O să ţin minte eroismul dumitale cît o să trăiesc, pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Îmi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara doctor Sobel? Se află aici la dorinţa domnului Comandat Suprem.

— Dat fiindcă domnul colonel a fost rănit atît de recent, ne-am gîndit că ar fi mai prudent, adăugă Molly.

— Tatăl domnişoarei este domnul general de divizie Sobel din staff-ul lui Eisenhower, îi spuse Harry lui Jobert.

— Excelent, replică francezul întorcîndu-se spre de Gaulle, care îşi aprindea o ţigară, părînd indiferent faţă de toată problema. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule general?

Acesta încuviinţă şi Jobert deschise cutia, scoţînd medalia Cavaler al Legiunii de Onoare şi prinzîndu-i-o lui Harry în piept. Apoi îl sărută pe ambii obrajii, se dădu înapoi şi salută.

Generalul de Gaulle vorbi pentru prima oară.

— Republica îţi mulţumeşte, domnule colonel, dar acum te rog să ne scuzi. Avem multă treabă.

Harry salută repede, după care se întoarse spre Molly şi înclină din cap. Căpitanul deschise uşa, ei ieşiră şi, cînd ajunseră în capul scărilor, izbuniră amîndoi în rîs.

— Republica îţi mulţumeşte, spuse ea cu o voce groasă. Omului ăstuia nu-i place oricine. Nu e nici măcar recunoscător. Le face nişte probleme teribile lui Winston şi Eisenhower.

Harry încercă să-şi scoată medalia.

— A naibii s-a înţepenit.

— Stai, lasă-mă pe mine. E foarte frumoasă. Dă-mi cutia.

În timp ce coborau, ea puse medalia în cutie, închise capacul şi i-o dădu.

— Nu, păstreaz-o tu, zise el. Amintire.

— Nu vorbi prostii.

— Insist. De altfel, o să primesc alta. Mîine dimineaţă la unsprezece la Palat. Vii? Este permis accesul invitaţilor.

— Mi-ar face mare plăcere, Harry, zise ea sincer mişcată şi îl luă de braţ, oprindu-se pe trotuar. Dar va trebui să te las acum.

Un taxi opri pentru a lăsa pe cineva şi ea îi făcu semn şoferului.

— O să lucrez în tura de noapte la *Guy's* şi, de obicei, stau pînă tîrziu.

— Nu-ţi face griji, avem Palatul. Ora unsprezece. Nu uita.

— Cum aş putea? spuse ea sărutîndu-l pe obraz, după care urcă în taxi şi plecă.

Spera prea mult, desigur. Făcu trei operaţii, lucră pînă la miezul nopţii şi căzu pe unul din paturile rezervate personalului medical, complet epuizată. La ora opt se trezi, făcu un duş, luă micul dejun la cantină şi tocmai voia să plece cînd fu chemată prin interfon.

— Doctor Sobel. De urgenţă la Răniţi.

Un tînăr soldat fusese lovit de un obuz cînd se aflase în stare de ebrietate. Plămînul stîng îi fusese perforat de o coastă ruptă.

— Sala Trei. Pregătiţi-l şi vin şi eu imediat.

Soldatul fu dus repede, iar ea puse mîna pe cel mai apropiat telefon, sunînd la apartament. Îi răspunse unchiul ei.

— Munro.

— Eu sînt şi nu pot să stau de vorbă prea mult. Urgenţe din toate părţile. Spune-i lui Harry că-mi pare nespus de rău.

— O să-i spun, nu-ţi face griji.

Chiar în clipa aceea, Harry intră în cameră, îmbrăcat pentru ocazia respectivă.

— Doamne, dar arăţi chiar superb, spuse Munro. Am, însă, veşti proaste de pe frontul medical. Nu poate să ajungă.

— Zău? spuse Harry ridicînd din umeri. Aşa-mi trebuie dacă m-am îndrăgostit de o doctoriţă. Ar trebui să plec. Oricum, am

chef să fac o plimbare.

Luă trenciul militar Burberry pe care i-l dăduse Crossley odată cu uniforma, îl îmbrăcă şi ieşi. Nu ploua, deşi cerul arăta ca şi cum ar fi stat să plouă dintr-o clipă în alta. Fumă o ţigară şi merse aiurea, conştient de faptul că era singur, lucru care îl făcu să se gîndească la Max şi la confruntarea Cornwall-ului. Vocea lui. Ce spusese Zec Acland: „Vorbea ca dumneata.“ Era şi firesc. Max trebuia să-i fi spus mamei lui pînă acum. Sigur o făcuse şi acest lucru îl determină să se gîndească la Elsa. Ei i-ar fi plăcut foarte mult să meargă la Palat în dimineaţa aceea, nimic nu era mai sigur.

Opri un taxi.

— La Palatul Buckingham, îi spuse el şoferului.

Îşi aprinse o ţigară şi şoferul îl întrebă:

— Primeşti vreo medalie, ceva, amice?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— E şi firesc, nu, din moment ce eşti american.

— Ai perfectă dreptate, zise Harry rezemîndu-se de spătar.

Ploua torenţial cînd ieşi din nou pe porţile Palatului. Poliţistul salută. Harry îi răspunse la salut, ezită puţin, uitîndu-se la mulţimea de oameni din jur şi, exact ca înainte, apăru o maşină a statului major, iar Munro se aplecă pe fereastră.

— Hai, vino.

Harry urcă şi închise portiera.

— De ce, oare, am o senzaţie de *déja vu?*

— Am încercat să ajung mai devreme. Voiam să intru cu tine, dar am fost reţinut la Camera de Război. Ia să văd.

Harry scoase cutia şi o deschise.

— La fel ca data trecută.

— Niciodată nu-i la fel, Harry. Ce-a spus regele?

— A zis că începe să devină un obicei şi, pe urmă, regina a spus: „Văd că ai schimbat uniforma.“

— Ei, frumos, spuse Munro bătîndu-l pe umăr pe şoferul sergent. Găseşte un local decent, Jack, şi domnul locotenent-colonel, la naiba, colonel şi cu mine o să sărbătorim. Îmi pare rău că nu poţi veni şi tu, dar conduci.

Harry scoase o bancnotă de cinci lire din portmoneu şi i-o vîrî sergentului în buzunarul de la piept.

— Să-ţi iei revanşa pentru seara asta, Jack.

— Dumnezeule, domnule colonel, cu banii ăştia mă îmbăt pentru o săptămînă.

— Eisenhower ştie cum m-a salvat Max? De fapt, cîţi ştiu?

— Numai oamenii mei, băiete. Prefer ca lucrurile să rămînă aşa. N-am menţionat asta nici în raportul meu oficial. Te-ai paraşutat şi *Lively Jane* te-a scos din apă. Cu asta basta.

Jack opri în faţa unui restaurant numit *The Grenadier*, în apropiere de Palatul St. James. Era destul de plăcut şi nu foarte aglomerat, cu puţin înainte de ora prînzului. Munro, el însuşi în uniformă, se duse la bar. Proprietarul, cu mînecile suflecate, avea o mulţime de tatuaje.

— Cu ce vă servesc, domnule general de brigadă?

— Domnul colonel aici de faţă, care s-a transferat de curînd la compatrioţii săi de la RAF, a primit cea de a doua DSO din mîna regelui acum patruzeci de minute, zise Munro. Am vrea să sărbătorim. Ştiu că de şampanie nu poate fi vorba, dar…

— Pentru dumneavoastră nu se pune problema. Din întîmplare am una în frigider chiar acum, promisă unui maior de infanterie de gardă de la Palatul Kensington. Va trebui să mai aştepte. Eu am fost la Marină, domnule, tunar principal în primul lot. Luaţi loc, domnilor.

Se instalară într-un separeu de lîngă fereastră şi Munro îl servi pe Harry cu o ţigară.

— Ei, iată-ne şi aici. Pînă la urmă, tot ai ajuns să porţi uniforma americană.

— Aşa se pare.

Proprietarul veni cu o frapieră cu gheaţă, cu sticla şi două pahare.

— Moët, domnilor, sper că vă place.

— Nu, zise Harry. Dacă nu-ţi aduci şi dumneata un pahar ca să bei cu noi.

— Nu ştiu ce să zic, domnule colonel.

— Ţi-am fi recunoscători dacă ai face-o, îi spuse Munro. Aşa că, fii drăguţ şi lasă-mă pe mine s-o desfac pînă vii dumneata cu paharul.

Destupă sticla cu pricepere şi tocmai începuse să toarne în pahare cînd veni proprietarul. Munro îl umplu şi pe al lui şi îl ridică

pe al său.

— Pentru colonelul Kelso, pentru dumneata, domnule subofiţer, şi îmi permiteţi să mă includ şi pe mine? Pentru cei bravi, care pun datoria înaintea tuturor celorlalte lucruri.

Proprietarul era încîntat.

— Vă mulţumesc, domnule general. Acum vă las, spuse el şi ezită. Dacă doriţi să gustaţi ceva, soţia mea face o budincă excelentă din cartofi şi carne. Toţi vin aici pentru asta.

— Sună grozav, spuse Munro. Eşti de acord, Harry?

— Bineînţeles.

Proprietarul dispăru în bucătărie şi patru soldaţi intrară în restaurant, dar, cînd îi văzură pe Munro şi pe Harry, se retraseră repede.

Munro umplu din nou paharele cu şampanie.

— După ce-ai plecat ieri, Ike a spus că are impresia că ţi-ai făcut datoria pe deplin, că n-ar mai trebui să participi la luptele aeriene. Misiunile de transport pe deasupra ţinuturilor din sud sînt bune, plimbarea lui cu un Lysander e bună, dar escapadele ca aceea de zilele trecute n-ar trebui să mai existe.

— Vrei să spui că s-a terminat? Gata cu misiunile speciale?

— Hai să-i facem pe plac. Dumnezeule mare, omule, tu nu stai niciodată liniştit? Odihneşte-te un timp.

Proprietarul veni cu porţiile de budincă şi tacîmurile pe o tavă.

— Poftiţi, domnilor.

Munro tăie o bucăţică şi gustă.

— Excelentă. Mă face să-mi amintesc de *Eton* şi de tinereţe.

Harry îi urmă exemplul şi încuviinţă.

— Ştii, în cei patru ani şi jumătate de cînd mă aflu aici, cea mai bună mîncare am mîncat-o în localuri de genul ăsta. Deci, n-am voie să mai fac altceva în afară de transporturi?

— N-am spus asta, Harry. Eşti foarte, foarte bun. Poţi să pilotezi orice, chiar şi cele mai complicate avioane Luftwaffe. Eşti foarte deosebit.

— Deci nu sînt complet exclus.

Munro umplu din nou paharele, golind sticla.

— Dragul meu, sîntem în război.

Distrugerea celor două ME 109-uri de către Harry în Hurricane

fusese atît de instantanee încît controlorul de la Fermanville habar nu avu ce se întîmplase, iar canalul secundar nu era monitorizat, ceea ce însemna că discuţia lui Max cu Harry şi apoi cu Zec Acland, nu fusese înregistrată.

La întoarcere, povestea lui fusese simplă. Porniseră în urmărire şi cei doi camarazi ai săi ajunseseră primii la ţintă. Îi văzuse prăbuşindu-se şi apoi şi Hurricane-ul. Nu pomeni nimic de Lysander. Povestea fu acceptată în totalitate. În definitiv, cine s-ar fi gîndit să pună la îndoială cuvintele Baronului Negru?

Întorcîndu-se la Berlin, descoperi că Elsa era la casa de la ţară, astfel că se duse acolo. Ca de obicei, ea fu extrem de bucuroasă cînd îl văzu şi se agită mult în jurul lui.

— Nu, Mutti, taci şi ascultă-mă. Am ceva să-ţi spun.

Cînd termină, ea rămase stupefiată.

— Oh, Doamne, Harry. Ce miracol!

— Da, a scăpat întreg şi asta este tot ce contează, dar ceea ce a spus în legătură cu Himmler… ce părere ai?

— De unde ar putea să ştie el?

— Pot doar să ghicesc. Acoperea un avion numit Lysander care lasă şi ia agenţi ai Aliaţilor în şi din Franţa. Asta înseamnă o escadrilă de misiuni speciale şi, deci, spionaj. E singurul răspuns pe care-l am.

Pentru prima oară, ea fu cu adevărat cuprinsă de panică.

— Ce mă fac?

— Ai grijă, Mutti, mare grijă. Întîlneşte-te cu Göring, fii drăguţă cu ceilalţi şi, dacă Führer-ul o să-ţi vorbească la vreo recepţie, prefă-te fascinată de măreţia lui. Altceva nu ştiu ce să-ţi spun.

Ea avea lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău, Max, îmi pare atît de rău.

— E-n regulă, Mutti, cu toţii greşim. E foarte simplu. Am ajutat la crearea fiarei şi, acum, ameninţă să ne devoreze.

Era întuneric trei zile mai tîrziu, cînd Bubi Hartmann zbură la Wewelsburg cu un *Storch* pe care îl pilotă el însuşi. Aterizâ la baza Luftwaffe, care se afla la zece mile distanţă, unde îl aştepta un *Mercedes* şi un şofer.

Nici măcar nu ştia de ce voia Himmler să-l vadă. Reichsführerul se afla în adăpostul de la Wewelsburg de aproape

o săptămînă. Pusese ca acel castel să fie transformat într-un centru pentru toate adevăratele valori ale SS-ului, o masă rotundă cu scaune pentru cei doisprezece oameni ai săi de încredere, totul avînd la bază legenda regelui Arthur şi a Cavalerilor Mesei Rotunde, de care Himmler era obsedat. Era, de asemenea, şi un centru pentru cercetări rasiale.

Cînd *Mercedes*-ul se apropie, turnurile şi crenelurile se văzură foarte clar; nu era nimic camuflat, lumina revărsîndu-se din belşug prin ferestre şi torţele de la podul mobil fiind aprinse. Parcă era un decor pentru un film istoric. Bubi nu putea să sufere acest lucru.

În holul de la intrare, sergentul de gardă îi luă paltonul şi pistolul Walther.

— Reichsführer-ul este în camera de zi din aripa sudică, domnule colonel. Aveţi nevoie de escortă?

Bubi clătină din cap şi urcă scările. Castelul era împodobit cu drapeluri naziste, pe tavane fiind chiar şi svastici. Străbătu coridoarele învăluite în umbră şi ajunse la camera de zi. Ezită, bătu la uşă şi intră.

În faţa lui erau un şemineu în care ardea focul, mai multe drapeluri şi Himmler, într-un costum de tweed, care stătea la birou. Îşi ridică privirea.

— Ai ajuns, în sfîrşit?

— La Berlin e ceaţă şi plouă, Reichsführer. Cu ce vă pot fi de folos?

— M-am uitat prin corespondenţa pe care mi-ai trimis-o ieri. Mi s-a părut foarte interesant ultimul raport de la Londra de la femeia aceea. Mă refer la chestiunea legată de generalul de brigadă Munro şi la baza lui de la Cold Harbour.

— Da, Reichsführer.

— Informaţia legată de faptul că fratele baronului von Halder ne-a doborît două avioane aflîndu-se într-o misiune de acoperire pentru Munro, după care s-a paraşutat în mare, de unde l-a scos o barcă de salvare, e o melodramă de cea mai bună calitate.

— De acord, zise Bubi, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

— Şi, acum, Kelso devine locotenent-colonel în aviaţia americană şi e folosit adesea pentru a-l transporta pe Eisenhower. Cam bizar, nu-i aşa?

— Presupun că da, spuse Bubi cu un glas stins.

— Chiar şi mai bizar, am descoperit ceva ce ţie ţi-a scăpat, colonele. Al treilea avion, cel care a scăpat? Ai vrea să ştii cine îl pilota?

Bubi simţi că i se face frig, foarte frig, şi înghiţi în sec, îngrozit la gîndul că tot ceea ce bănuia ar fi putut să se dovedească adevărat.

— Reichsführer?

— Baronul von Halder, o remarcabilă coincidenţă, dar înţeleg că viaţa e plină de ele.

Bubi izbuti să-şi controleze respiraţia.

— Ce ar dori Reichsführer-ul să fac?

— Nimic, colonele, absolut nimic, doar să o pui sub supraveghere pe buna baroană. O să vină şi ziua ei. Totuşi, ar mai fi ceva ce aş vrea să discutăm. Îţi aminteşti că Führer-ul a ridicat problema unei posibile asasinări a lui Eisenhower. Te-am întrebat dacă ai pe cineva în Anglia care ar putea să facă acest lucru.

— Şi eu am sugerat IRA.

— Inutil, spuse Himmler. Absolut inutil. Nu există nici o şansă de a trimite unul din oamenii noştri? Un expert?

— Nu cred, Reichsführer, nu în această etapă a războiului. Am cîţiva oameni în Anglia, cum ar fi Rodrigues şi Sarah Dixon, care fac treabă bună, dar nu constituie o reţea. Ar fi foarte riscant să paraşutăm un agent.

— Dacă ar pătrunde pe altă cale? Ca ţară neutră, Portugalia are vapoare care fac curse pînă în Anglia, chiar şi avioane de pasageri. Poate că am putea să infiltrăm un agent potrivit aşa. Am nişte contacte remarcabile la Lisabona. Nunes da Silva, un ministru din cadrul Ministerului de Externe, e la mîna mea de ani de zile. A ajutat la tentativa eşuată de a-l răpi pe ducele de Windsor la Estoril în ’40. A primit o grămadă de bani de la noi. E îngrozitor de compromis. Şi, în plus, dragostea pentru băieţi este distrugerea lui. Fotografiile sînt de-a dreptul dezgustătoare.

— N-ar merge, Reichsführer.

— Zău? Ei bine, încearcă să găseşti ceva, colonele. Nu vreau să-l dezamăgesc pe Führer. Acum poţi să te întorci la Berlin. O să vin şi eu la sfîrşitul săptămînii.

Bubi nu ştia cum să iasă mai repede.

Pentru Harry, lucrurile intrară într-un fel de rutină. Efectua curse în mod regulat şi, frecvent, îl ducea pe Eisenhower la Southwick şi înapoi. La fel de frecvent, îi transporta pe Munro şi pe Jack la Cold Harbour şi, uneori, venea şi Molly. Pe măsură ce se apropia ziua D, a debarcării, lucrurile începeau să se precipite, Munro infiltrînd din ce în ce mai mulţi agenţi şi, uneori, chiar din OSS şi SAS.

Vremea era frumoasă şi, atunci cînd se afla la Cold Harbour, Molly se plimba cu Harry pe plajă, mîncau la *Spînzuratul* şi îşi petreceau timpul cu Zec Acland şi cu membrii echipajului de pe barca de salvare.

— Parcă n-ar mai fi război, îi spuse Molly lui Harry într-o zi cînd stăteau pe stîncile de lîngă plajă.

— Ah, ba mai e, zise el. Nu te amăgi.

Privi spre mare şi, auzind un bubuit îndepărtat, zise:

— Poftim, tunuri.

— Nesuferitule, zise ea împingîndu-l de pe stîncă şi rupînd-o la fugă.

Harry se ridică şi alergă după ea.

Nu putea să dureze, bineînţeles, şi aterizînd într-o zi la Croydon, după ce adusese doi agenţi, găsi un mesaj în care i se cerea să se prezinte la sediul SOE din Baker Street şi o maşină a statului major aştepta să-i transporte pe el şi pe cei doi agenţi.

Cînd ajunseră, apăru un tînăr căpitan, care îi expedie pe cei doi agenţi, iar Harry urcă şi îl găsi pe Jack Carter ieşindu-i în întîmpinare.

— E în camera hărţilor, Harry.

— E vorba de vreo mare lovitură, ceva?

— Ceva. Îl las pe el să-ţi spună.

Munro avea întinsă pe masă o hartă la scară mare a Canalului Mînecii, din Cornwall pînă la coasta franceză şi făcea nişte măsurători cu rigla.

— Despre ce e vorba? întrebă Harry.

— Morlaix, la douăzeci de mile în interior de pe coasta franceză în linie dreaptă de la Cold Harbour. Grant a cronometrat. Zicea că sînt patruzeci şi cinci de minute cu *Lysander*-ul, poate o oră. Eşti de acord?

Harry aruncă o privire.

— În funcţie de vreme.

— Am un agent foarte important care trebuie dus acolo la miezul nopţii. O treabă simplă, intrat-ieşit, nu e nimeni de adus înapoi. E absolut vital. E vorba de un francez pe nume Jacaud, liderul Rezistenţei din toată regiunea aceea. Se petrec multe lucruri şi trebuie să fie acolo.

— Şi care-i problema?

— Grant trebuia să efectueze zborul, Grant a plănuit totul. Acum prostul a căzut de pe motocicletă şi şi-a rupt braţul stîng.

— Şi ai vrea s-o fac eu.

— Harry, fiind vorba de atît de puţin timp, e nevie de cineva de calibrul tău.

— Nu-i nevoie de linguşeli. Cînd plec?

— Să zicem în două ore. Jack şi cu mine te însoţim. De asemenea, şi Jacaud.

— Am timp să dau o fugă pînă la apartament, să fac un duş şi să mă schimb.

— O să trimit o maşină după tine.

— Ne vedem mai tîrziu, deci, zise Harry şi ieşi.

Făcu un duş, găsi lenjerie curată şi o cămaşă şi, tocmai terminase de îmbrăcat, cînd intră Molly.

— Minunat, te-ai întors.

— Şi trebuie să plec din nou. Ştiai de Grant că şi-a rupt braţul?

— Nu.

— Trebuia să ducă un tip de partea cealaltă în seara asta de la Cold Harbour. Munro m-a rugat pe mine s-o fac.

— Harry? spuse ea alarmată şi îl apucă de braţ.

— Intrat-ieşit, lăsat, nimeni de luat. Mă întorc cît ai clipi. Hei, ai încredere în mine, zise el sărutînd-o uşor pe buze. Trebuie să plec. Pe curînd.

Luă sacul cu Tarquin şi geanta lui de voiaj şi ieşi. Ea rămase cu privirea aţintită asupra uşii şi, dintr-un anume motiv, îi era frică.

În biroul său, Bubi Hartmann bea coniac şi Trudi stătea rezemată de perete.

— O nebunie, Trudi, o nebunie teribilă, să trimitem un asasin

în Anglia prin Lisabona sau prin orice altă parte.

— Ei bine, nici măcar să nu faci aluzie la adevăratele tale sentimente, spuse Trudi. Prefă-te că eşti de acord, spune-i că explorăm fiecare pistă. Trage de timp pînă cînd o să treacă la altceva.

— Bine, o să fiu cuminte, zise el punîndu-şi din nou coniac. Auzi, un asasin în Anglia. Oare la ce se aşteaptă de la mine?

— Nu-ţi face griji, or să uite după un timp. Mă duc să fac nişte cafea. O să ai nevoie după atîta coniac, zise ea şi ieşi.

Amîndoi se înşelau, bineînţeles, deoarece, după colţ, aşteptau o serie de evenimente ale căror consecinţe aveau să fie extraordinare pentru toţi.

Capitolul 12

Jacaud nu era deloc aşa cum se aşteptase Harry. Nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci înălţime, purta o pereche de ochelari rotunzi cu rame de oţel, un costum de tweed, un impermeabil şi o pălărie moale, semănînd mai degrabă cu un profesor. La Croydon, vorbiră franţuzeşte.

— Domnul general de brigadă Munro mi-a explicat statutul dumitale special, domnule colonel, spuse Jacaud. Dacă-mi permiţi, povestea aceasta despre dumneata şi fratele dumitale e ca într-un roman.

— Am impresia că Oscar Wilde a spus că viaţa, în momentul ei cel mai remarcabil, seamănă cu un roman prost, zise Harry.

— Interesant, deşi termeni precum prost şi bun înseamnă foarte puţin în viaţa pe care o duc eu, spuse Jacaud aprinzîndu-şi o ţigară *Gitanes*. Prognoza meteorologică e bună?

— Excelentă. Aţi mai fost la Cold Harbour?

— Ah, da. Îl cunosc de multă vreme pe general, iar Julie Legrande şi soţul ei mi-au fost camarazi în primele zile ale Rezistenţei la Paris.

În clipa aceea, apăru o maşină din care coborîră Munro şi Jack Carter.

— Ah, iată-vă, spuse Munro. Ne scuzaţi pentru întîrziere. O să plecăm imediat, dacă eşti de acord, Harry.

— Desigur, domnule general. Sînt gata de plecare.

Munro şi Jacaud o luară înainte şi Harry şi Carter îi urmară.

— Mesaj de la Molly, spuse maiorul. Ar fi vrut să te conducă, dar au împiedicat-o obişnuitele urgenţe de la spital. Ştii cum e.

— Îşi face prea multe griji, spuse Harry. Mîine seară o duc la River Room. O masă bună, Carol Gibbons şi muzica potrivită – cine ar putea să vrea mai mult?

— Molly, zise Carter.

— Da, ei bine, femeile reprezintă un mister pentru mine. Hai să mergem.

Avusese dreptate în legătură cu vremea. Erau cîţiva norişori, din lună se vedea un sfert: condiţii excelente pentru un zbor la joasă altitudine. În bibliotecă, se uitaseră pe hartă şi Harry înconjurase localitatea Morlaix cu roşu.

— Cinci mile în afara satului pe un cîmp. Trebuie să ştii regiunea, desigur.

— Ca pe buzunarul meu, zise Jacaud.

— Bine. Semnalele de sol obişnuite. Intrăm, dumneata cobori, iar eu îmi iau zborul în aceeaşi clipă.

— Stai liniştit, colonele, am mai făcut treaba asta de şase ori, zise Jacaud.

— Perfect atunci, spuse Harry uitîndu-se la ceas şi se întoarse spre Munro. Peste douăzeci de minute, domnule general?

— Tu hotărăşti, îi răspunse Munro, luîndu-şi chipiul şi îndreptîndu-se spre uşă.

Printre cei care pilotau Lysander-uri, erau unii care preferau să zboare la cîteva sute de metri altitudine, în timp ce alţii optau pentru un zbor aproape de nivelul mării, ceea ce îi făcea să nu apară pe radarele inamicului. De asemenea, acest lucru făcea să fie ţinte uşoare pentru tirurile de pe nave. Dar în cazul unui zbor relativ scurt care avea ca scop transportarea unei persoane atît de importante ca Jacaud, nu era de ales.

Un zbor pînă în Franţa din Cronwall pe o vreme atît de

superbă punea puţine probleme şi, la o sută douăzeci de metri, Harry se afla sub radarul inamic. Totul era chiar plăcut, Tarquin aflîndu-se, ca de obicei, în spate, cînd, deodată, se întîmplă neprevăzutul.

În partea stîngă, erau două torpiloare ale marinei regale olandeze, operînd în apropierea bazei navale Famouth. Deschiseră focul cu tot ce aveau, gloanţele mitralierelor lovind Lysander-ul aproape de coadă şi vreo două proiectile de tun perforară aripa stîngă. Harry se ridică repede printre nori, pînă la trei sute de metri, scăpînd de ei. Se întoarse spre Jacaud, ştrigînd:

— Totul e-n regulă?

— Da.

— Îmi pare rău. Ticăloşii habar n-au de care parte sînt. Am fost loviţi puţin, dar nu-i nici o problemă. Într-un sfert de oră ajungem la destinaţie.

La Fermanville, controlorul de trafic îi văzu cînd se ridicară la o altitudine mai mare şi alertă patrula de noapte. Max, care nu era de serviciu în seara aceea, se afla într-un concediu de trei zile la Saint-Malo cînd cele trei ME 109-uri se înălţară pe cerul nopţii pornind în căutarea fratelui său.

Zona de aterizare de la Morlaix era clar marcată pe cîmp, iar Harry ateriză perfect, rulă pînă în capăt şi întoarse în vînt.

Jacaud îl bătu pe umăr, coborî repede pentru a-i întîlni pe cei care veneau în fugă spre ei şi trînti uşa. Harry porni, începu să se ridice – cînd, la două sute cincizeci de metri, se întîmplă dezastrul.

Două ME-uri, unul după altul, apărură brusc, zburînd foarte jos, şi mitraliară zona unde luminile erau încă vizibile, zgomotul umplînd aerul nopţii şi, cînd Harry se înălţă, un al treilea ME se luă după el, proiectilele acestuia făcîndu-i praf aripile. Botul avionului se îndreptă în jos şi el începu să se prăbuşească. În capătul îndepărtat al cîmpului erau copaci, iar el trase de manetă, într-un efort de a se ridica, însă roţile retezară vîrfurile copacilor şi el dispăru în partea cealaltă. O clipă mai tîrziu, flăcările izbucniră în întuneric.

Jacaud, avînd vreo cinci oameni de-ai săi în preajmă, exclamă:

— Dumnezeule, haideţi repede!

Şi o rupseră la fugă în direcţia focului.

Ajunseră la pădure şi alergară printre copaci cînd, deodată, zăriră două maşini blindate luminate de flăcări. Unul din oameni, un fermier pe nume Jules, îl apucă de braţ pe Jacaud.

— SS. O unitate Panzer s-a instalat ieri în zonă. Se presupunea că se odihnesc. Nu putem face nimic. Or fi ei ticăloşi, dar ştiu ce fac.

— Bine, spuse Jacaud. Hai să vedem ce se întîmplă.

Înaintă încet pînă la marginea pădurii împreună cu ceilalţi şi privi.

Harry reuşise să deschidă uşa, luă sacul în care se afla Tarquin şi se aruncă la pămînt cu haina în flăcări. Totuşi, cînd încercă să se ridice, se prăbuşi din nou, glezna stîngă refuzînd să-l susţină. Începu să se tîrască, trăgînd sacul după el, însă durerea era atît de cumplită, încît, la un moment dat, îi dădu drumul. În clipa aceea, una din maşini fu lîngă el şi cîţiva soldaţi săriră, smulgînd haina de pe el.

Jacaud văzu toate aceste lucruri din pădure. SS-iştii îl duseră pe Harry la maşină, îl urcară înăuntru şi, o clipă mai tîrziu, plecară. Nu mai rămăsese mult din Lysander, iar, la un moment dat, flăcările începură să se stingă. Oamenii din grupul lui Jacaud se apropiară, cercetînd zona.

Jacaud îşi aprinse o ţigară şi îi spuse lui Jules:

— Ce porcărie! Era un om extraordinar, cu Legiunea de Onoare, tot.

Unul din oameni se întoarse cu sacul.

— Am găsit asta lîngă avion.

— Ce e?

— Păi, asta e ciudăţenia. Un urs în uniformă de zbor.

— Zău? spuse Jacaud. Nu-i nici o problemă, pentru că, după seara asta, o să cred orice. Ia-l cu tine şi haideţi să mergem la Moară. Trebuie să iau legătura cu oamenii mei din Cornwall.

Podul din vechea moară era destul de confortabil, saci de grîu fiind depozitaţi peste tot, dar o uşă secretă în peretele de lemn se deschidea spre o încăpere, centrul de control al Rezistenţei din zona Morlaix de doi ani deja. O tînără făcea cafea la o maşină de

gătit.

— Trebuie să-mi faci legătura cu Cold Harbour, Marie, lasă asta, spuse Jacaud.

— Nu pot să iau legătura cu ei decît peste treizeci de minute, zise ea. Avem un program fix. Între timp, o cafea şi, poate, un coniac, o să-ţi prindă bine.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, zise el luînd cana din mîna ei. Unde l-or duce pe colonelul Kelso?

— La Château Morlaix, chiar la ieşirea din sat. Contele şi familia sa au fugit în Marea Britanie, lăsînd un administrator să aibă grijă de castel. SS-iştii şi-au stabilit acolo cartierul general.

— Nici o şansă să-l scoatem de-acolo?

— Doar dacă intenţionezi să te sinucizi.

El încuviinţă şi se rezemă de spătarul scaunului. În clipa aceea, Jules intră şi puse sacul pe masă, scoţîndu-l pe Tarquin.

— E o etichetă înăuntru. Scrie: *sacul lui Tarquin*.

— Trebuie să fie un fel de mascotă, zise Jacaud.

— O nebunie, după părerea mea, zise Jules. Un urs cu aripi.

— Ah, nu, spuse Marie luîndu-l pe Tarquin. Îţi dai seama imediat că e deosebit. Pot să-l păstrez eu? îl întrebă ea pe Jacaud. Fetiţa mea de cinci ani o să se îndrăgostească de el imediat.

— De ce nu? zise Jacaud uitîndu-se la ceas. Dar acum fă-mi legătura cu Cold Harbour.

Munro ieşi din Camera Transmisiunilor, coborî, urcă în jeep şi se duse la *Spînzuratul*. Toţi membrii echipajului de pe barca de salvare erau înăuntru cînd intră. Jack bea o bere cu Zec Acland lîngă foc, Julie era în spatele barului.

Munro rămase lîngă uşă, pe chipul său citindu-se totul. Cînd se uitară la el, tăcură toţi, unul cîte unul.

— Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă Julie.

Mai tîrziu, stînd lîngă foc cu Jack şi Zec, zise:

— Cel puţin, Jacaud a ajuns cu bine. Da, ştiu că sună groaznic, dar ăsta e jocul. Jacaud este extrem de important. Eşti de acord, Jack?

— Presupun că da, domnule general, dar, că să fiu sincer, mie mi se pare că mult mai important e cine o să-i dea vestea lui Molly?

Munro trase aer în piept.

— Păi, Jack, tu îi eşti foarte apropiat…

— Iar dumneta îi eşti unchi, domnule general.

— Bine, ai cîştigat. Lasă pe mine, zise Munro ridicîndu-se şi ieşind.

În camera de odihnă a doctorilor de la *Guy's Hospital*, Molly bea o cafea şi mînca un sandviş. Un tînăr căpitan chirurg pe nume Holly, care se ocupa de pacienţii din armată, stătea într-un colţ, citind un ziar. Se auzi o bătaie în uşă. Se ridică şi o deschise, văzîndu-l în prag pe generalul de divizie Tom Sobel.

— Fiica mea e aici?

Holly, care îl mai văzuse o dată, luă imediat o poziţie militărească.

— Da, domnule general.

Molly se întoarse zîmbind.

— Ce te aduce aici, tată?

Dar, imediat, zîmbetul i se şterse de pe buze.

— Ne laşi singuri cîteva minute, domnule căpitan?

— Desigur, domnule, spuse Holly, ieşind imediat.

— Spune-mi ce e mai rău, zise Molly după ce uşa se închise în urma lui. Nu îndulci pastila.

După cîteva minute, stînd acolo şi fumînd, trasă la faţă, întrebă:

— Deci, s-ar putea să fie încă în viaţă?

— Din ceea ce a spus acel lider al Rezistenţei, Jacaud, da. Haina îi era cuprinsă de flăcări cînd l-au găsit SS-iştii, după care l-au urcat în maşină şi au plecat, dar, după toate relatările, a fost o aterizare groaznică.

— Dar a supravieţuit, zise ea încuviinţînd şi stingînd ţigara.

— Molly, trebuie să aibă răni grave, cel puţin.

— Poate, dar trăieşte.

— Cum naiba poţi să fii atît de sigură?

— Pentru că aş şti, tată, spuse ea schiţînd un zîmbet ciudat şi rece. Dacă Harry Kelso ar fi mort, aş şti. Pur şi simplu.

Uşa se deschise şi Holly vîrî capul înăuntru.

— Îmi pare nespus de rău, dar îl ştii pe tînărul acela căruia i-ai amputat piciorul? A recidivat.

— Vin imediat, spuse ea ridicîndu-se şi sărutîndu-şi tatăl pe obraz. Am treabă, tată, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Unchiul Dougal ştie unde să mă găsească. O să mă ţină la curent. Acum trebuie să plec.

Tom Sobel rămase acolo un moment îndelungat, după care o urmă cu inima grea.

La Château Morlaix, Kelso era cît se putea de în viaţă, pe un pat într-o încăpere de la parterul pe care unitatea Panzer SS, care ocupa castelul, îl transformase în spital. Stătea sprijinit de perne, fumînd o ţigară. Nu avea arsuri, ceea ce era un lucru incredibil, deşi fusese zdruncinat puţin, avînd zgîrieturi pe faţă, şi glezna stîngă îl durea îngrozitor. SS-istul care stătea de pază la uşă purta o uniformă neagră Panzer şi un Schmeisser. Nu trăda nici un fel de emoţie, nici măcar nu se uita la Harry, ci privea numai fix înainte.

Uşa se deschise şi tînărul Hauptsturmführer SS pe nume Schroeder, care se prezentase ca fiind medicul unităţii, intră cu radiografia.

— Aşa cum m-am temut, domnule colonel, glezna e ruptă rău, dar ruptura e curată. Am luat legătura cu comandantul meu, maiorul Muller. A fost în Dinard în seara asta. Dar acum vine încoace.

— Îţi mulţumesc, căpitane, zise Harry. Eşti foarte eficient.

— Ne mîndrim cu posibilităţile noastre medicale, domnule colonel. Un aparat portabil pentru radiografii, posibilităţi de operare. Oamenii mei se aşteaptă la ce e mai bun. În definitiv, sîntem SS-işti.

— Vorbeşti foarte bine englezeşte.

— Exact înainte de război, mi-am petrecut un an la spitalul din Southampton.

În clipa aceea, uşa se deschise şi intră un Sturmbannführer într-o uniformă neagră împodobită cu decoraţii. Schroeder pocni din călcîie.

— Domnule maior Muller.

— Care-i treaba? întrebă Muller în germană.

— Acest ofiţer este locotenent-colonel în aviaţia americană, un anume colonel Kelso. Mi-a spus numele, gradul şi numărul. Are

glezna ruptă.

— Da, dar ce făcea?

— Pilota unul din acele avioane Lysander pe care le folosesc englezii pentru a infiltra agenţi secreţi. ME 109-urile de la Fermanville l-au doborît.

— În timp ce ateriza sau decola?

— Patrulele noastre l-au văzut aterizînd. ME-urile l-au doborît cînd decola din nou.

— Ceea ce înseamnă că a adus pe cineva. N-au făcut nimic în privinţa asta?

— Bănuiesc că s-au concentrat asupra prăbuşirii, domnule maior.

— Bănuieşti? spuse Muller clătinînd din cap. Doamne, apără-mă. Oricum, va trebui să-mi traduci.

Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi tăcut, dar glezna îl durea îngrozitor de tare acum, aşa că Harry spuse în germană:

— Nu e nevoie, domnule maior, însă eu aş avea nevoie de o injecţie cu morfină în clipa asta şi să se facă neapărat ceva în privinţa gleznei.

Ambii ofiţeri SS erau uluiţi.

— Te felicit pentru felul excelent în care vorbeşti limba noastră, domnule colonel, spuse Muller.

— Mulţumesc, dar cum rămîne cu glenza? M-am supus Convenţiei de la Geneva. Nume, grad şi număr.

Muller se încruntă şi, apoi, traversă încăperea spre locul unde tunica lui Harry fusese pusă pe spătarul unui scaun. Remarcă medaliile, aripile RAF.

— Dumnezeule, domnule colonel, dar ai avut un război interesant, zise el scoţînd o tabacheră de argint şi oferindu-i o ţigară lui Harry, după care i-o aprinse. Căpitanul Schroeder o să se ocupe imediat de dumneata. În definitiv, toţi sîntem soldaţi. O să stăm de vorbă mai tîrziu.

Îi făcu un semn lui Schroeder şi ieşi.

— E ruptă rău, dar pot s-o repar, zise Schroeder. O mică operaţie şi apoi un ghips de Paris.

— Orice are nevoie, spuse Muller.

— Mai e ceva, domnule. Nu am informat cartierul general al Luftwaffe de la Saint-Malo şi nici baza de la Fermanville în

legătură cu supravieţuirea lui.

— Şi nici n-o s-o facem, spuse Muller emoţionat. Medaliile colonelului sînt extraordinare şi ai observat aripile RAF din partea dreaptă a pieptului? Asta înseamnă că a fost un voluntar american în RAF înainte ca America să intre în război. Omul ăsta e o captură grozavă, Schroeder, absolut grozavă.

— Bine, domnule maior, bîigui Schroeder. Dar regulamentul spune că ar trebui să-i informăm pe cei din Luftwaffe în legătură cu prezenţa lui.

— Să-i ia naiba pe cei din Luftwaffe, zise Muller. O să trimit un mesaj la sediul SD din Berlin imediat. Merg direct la vîrf, adăugă el, apoi îl bătu pe spate pe Schroeder. Dă tot ce ai mai bun, asta vreau acum, mai spuse el şi plecă.

La fel ca majoritatea celor din Prinz Albrechtstrasse zilele acelea, Bubi Hartmann nu se ostenea să se mai ducă acasă din cauza regularităţii raidurilor RAF. Avea un pat de campanie într-un colţ al biroului. Dormise bine pînă la trei dimineaţa, cînd loviseră cei din RAF. Jumătate de oră de coşmar, după care dispăruseră. Se ridică, merse la baie şi se stropi cu apă rece pe faţă şi, după aceea, se duse la birou, de unde scoase o sticlă de coniac, turnîndu-şi puţin într-un pahar. Se apucă să se uite pe nişte hîrtii şi, o clipă mai tîrziu, uşa se deschise şi intră Trudi. Ca şi Bubi, ea avea un pat instalat în anticameră. În mînă ţinea o foaie de hîrtie.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Da, dar nu ştiu cum o să te simţi tu. E un raport de la un maior care comandă o unitate Panzer într-o localitate numită Morlaix din Bretagne. Cei de la transmisiuni l-au primit acum douăzeci de minute.

— Ce e atît de deosebit în legătură cu el?

— Săptămîna trecută ai anunţat că vrei orice informaţie legată de locotenent-colonelul Harry Kelso, zise ea întinzîndu-i foaia. Citeşte.

După aceea, în timp ce el fuma o ţigară şi se gîndea, ea îl întrebă:

— O să-l anunţi pe baron?

El scutură din cap.

— Nu-mi permit, Trudi. Asta o să meargă la Reichsführer.

Înnoptează aici?

— Cred că da.

El luă o foaie de hîrtie şi un stilou.

— Cheamă o ordonanţă.

Ea porni spre uşă.

— Kelso e prizonier de război, nu? Asta e realitatea.

— Nu fi proastă, Trudi. Nu-i un prizonier de război obişnuit şi tu ştii asta foarte bine. Acum adu o ordonanţă încoace.

Ea ieşi, el îi scrise un bilet scurt lui Himmler, după care îl vîrî într-un plic împreună cu mesajul şi îl sigilă.

Era nouă dimineaţa cînd Reichsführerul îl chemă la el. Himmler era în uniformă şi se uita pe fereastră. Vorbi fără să se întoarcă.

— Altă noapte de bombardamente îngrozitoare, colonele, şi prostul ăla de Göring a jurat că o să aibă grijă ca nici o bombă să nu mai cadă asupra Berlinului.

— Cred că da, Reichsführer.

— Ce mult ne mai ajută Luftwaffe să cîştigăm războiul. Nu pot nici măcar să protejeze Berlinul, zise el şi se întoarse. Aşa că sarcina de a-l ajuta pe Führer să-şi îndeplinească misiunea glorioasă ne revine nouă celorlalţi.

Se duse la birou şi luă foaia de hîrtie cu mesajul.

— Iar asta e ocazia noastră, colonele.

Bubi era complet nedumerit.

— Reichsführer?

Himmler se aşeză.

— Uneori, Dumnezeu îşi mai aruncă chipul printre nori, colonele, şi azi-dimineaţă a făcut-o. Ţi-am găsit asasinul.

Bubi era uluit.

— Mă tem că nu pricep, Reichsführer.

— E destul de simplu. Avem în mîinile noastre un anume locotenent-colonel Kelso din aviaţia americană uşor rănit. Potrivit rapoartelor tale, efectuează zboruri speciale, transportîndu-l adesea pe Eisenhower.

— Exact.

— Aşa că îl lăsăm să scape şi să se întoarcă în Anglia, unde, cu prima ocazie, îl omoară pe Eisenhower.

O clipă, Bubi avu impresia că îşi pierduse minţile.

— Bine, Reichsführer, dar de ce ar face-o? Şi, oricum, are glezna ruptă.

— Dar fratele lui nu, spuse Himmler zîmbind cînd văzu expresia de uimire de pe chipul lui. Din cîte am fost informat, nu se pot deosebi unul de celălalt. Nu e nevoie decît de o schimbare de uniformă. Aranjăm să evadeze de la Château Morlaix, apoi să fure un Storch sau un alt avion de acest gen de la baza de alimentare din apropierea satului. Este unul, am verificat. Oricum, se întoarce la Cold Harbour şi la generalul de brigadă Munro. Chiar dacă nu apucă să-l transporte pe Eisenhower, mai mult ca sigur că bunul general va vrea să-l vadă.

Bubi Hartmann se chinuia să accepte toate acele lucruri.

— Bine, Reichsführer, dar, pentru ca baronul von Halder să se dea drept fratele său ar trebui să ştie absolut totul în legătură cu acesta, ceea ce presupune că şi colonelul Kelso să fie de acord cu planul. De asemenea, presupune şi ca baronul să accepte.

— Ah, o să accepte, amîndoi or să accepte, mai ales după ce tu o vei fi arestat pe mama lor, ceea ce vei face în cursul acestei dimineţi. Foarte discret bineînţeles. Am vorbit deja direct cu maiorul Muller de la Château Morlaix, informîndu-l că, acum, se află sub comanda mea. Castelul va fi închis şi va fi perfect pentru ceea ce dorim noi.

— Şi cum o să-i convigem pe baron şi pe fratele său să coopereze, Reichsführer?

Himmler îi spuse cu lux de amănunte. Cînd termină, Bubi simţi că i se face greaţă.

— Pari tulburat, zise Himmler. Şi eu care credeam că o să fii încîntat că ţi se oferă o asemenea şansă de a servi Reich-ul, colonele, deoarece el te-a servit foarte bine, de fapt, ţi-a oferit nişte ocazii unice pentru un individ cu sînge evreiesc.

Bubi îngheţă de groază şi Himmler zîmbi uşor.

— Cum ai putut să-ţi închipui că nu ştiu? Şi pata asta îţi afectează întreaga familie. Tatăl tău încă mai trăieşte, nu? La fel şi sora lui. Din cîte-mi amintesc, soţia ta a murit într-un accident de maşină la douăzeci şi doi de ani, aşa că nu există copii, dar există, bineînţeles, secretara ta, Frau Braun, cu care ai o relaţie intimă.

Bubi trase aer în piept.

— Ce doreşte Reichsführer de la mine?

— Bine. Întotdeauna ţi-am admirat pragmatismul. Am vorbit la telefon cu Nunes da Silva, ministrul despre care ţi-am pomenit, cel de la Ministerul de Externe. Omul de la ambasada lor de-aici, Joel Rodrigues, va fi transferat la Lisabona astăzi. Îl vei vedea în dimineaţa asta, vei scrie o scrisoare pentru fratele lui şi acea femeie Dixon din Londra în care îi vei descrie operaţiunea şi îi vei spune să-l aştepte pe baron în cîteva zile.

— Joel Rodrigues la Londra, Reichsführer? Nu înţeleg.

— E foarte simplu. Nunes da Silva îl va transfera pe Joel Rodrigues la misiuni de curierat. Tu îl trimiţi la Lisabona astăzi, iar mîine, el va zbura la Londra cu tot felul de lucruri legate de ambasadă. Asta fac curierii, colonele. Aşa, deci, îl vom avea pe baron la Londra, pentru a-i susţine pe Dixon şi pe cei doi fraţi Rodrigues. Nu văd cum am putea da greş, nu?

Gîtlejul lui Bubi era atît de uscat, încît nici nu putea să înghită. Tuşi.

— De acord, Reichsführer.

— Excelent, colonele. Acum, că se pare că ţi-am făcut toată treaba în locul tău, te rog să te apuci să pui totul în practică.

Primul lucru pe care îl făcu Hartmann fu să-i spună lui Trudi să ia legătura cu Joel Rodrigues şi să-i spună să vină imediat. Apoi o chemă cu carneţelul în birou. Îşi puse iarăşi un pahar de coniac.

— E bine să faci asta? îl întrebă ea.

— E singurul lucru care mă mai împiedică să nu-mi pierd minţile. O să înţelegi cînd voi termina de dictat.

Ceea ce îi dictă fu o scrisoare cu instrucţiuni pentru Fernando Rodrigues şi Sarah Dixon, planul detaliat, aşa cum i-l prezentase Himmler.

— E nebun, spuse Trudi în final. Trebuie să fie. De ce ar fi de acord Kelso şi baronul cu treaba asta?

Bubi îi spuse. Ea stătu o clipă, albă ca varul la faţă, după care dădu fuga la baie. O auzi vărsînd în chiuvetă şi, apoi, apa curgînd. După un timp, se întoarse, dar era tot palidă.

— Ce ticălos! Şi tu o s-o faci?

— N-am încotro. Există sînge evreiesc în familia mea, Trudi. Am crezut că nu ştie nimeni, dar el ştie. Viaţa tatălui meu e

ameninţată şi cea a bătrînei mele mătuşi. Chiar şi a ta, ca secretară a mea.

— Dumnezeule!

— Deci, nu prea am de ales, nu?

Ea rămase cu privirea aţintită asupra lui şi, la un moment dat, se auzi soneria în anticameră. Ea se ridică, fără să scoată un cuvînt, ieşi şi se întoarse cu Joel Rodrigues.

— Dactilografiază scrisoarea, zise el. Cît mai repede cu putinţă.

Ea ieşi. Joel era îmbrăcat cu un impermeabil şi îşi pipăia pălăria neliniştit.

— Am o veste uluitoare, domnule colonel.

— Ştiu, spuse Bubi. Ai fost chemat imediat la Lisabona şi mie mi s-a cerut să-ţi facilitez transportul spre acest oraş frumos cît mai curînd posibil. Probabil că ai fost informat de către Nunes da Silva de la ministerul vostru de externe.

— De unde ştiţi, domnule colonel?

— Ştiu totul. Ţi-a spus pentru ce vrea să te duci?

— Nu.

— Ei bine, o să-ţi spun eu. Vei lucra la Serviciul de Curierat, transportînd valizele diplomatice la Londra pe calea aerului. Nu vei sta la Lisabona mai mult de cîteva ore.

Joel păru imediat alarmat.

— Dar, domnule colonel, nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— Acum este. Bineînţeles că ai putea să discuţi cu Reichsführer sau cu da Silva cînd vei ajunge la Lisabona, dar nu te-aş sfătui. Eşti un om mărunt, Rodrigues, prins în lucruri prea mari. Dacă stau să mă gîndesc bine, şi eu sînt la fel. Nu noi sîntem cei care hotărîm, alţii hotărăsc pentru noi.

Trudi veni cu scrisoarea. Bubi o citi, apoi o împături şi o vîrî într-un plic, nesemnată. I-l dădu lui Joel Rodrigues.

— Pentru fratele tău. Să fii la aeroport peste două ore.

— Am înţeles, domnule colonel.

După ce ieşi Joel, Bubi îşi aprinse o ţigară.

— Află unde e Max şi, apoi, cere un avion pentru mine care să fie gata de plecare peste, să zicem, trei ore. Un Storch e foarte bun. Îl pilotez eu însumi.

— Vreun pasager?

— Păi, baroana, bineînţeles, zise el ridicîndu-se şi, cînd ea ajunse la uşă, el adăugă: Trudi?

Ea se întoarse.

— Da?

— Dacă ai vreo posibilitate să dispari, profită de ea. Pentru eventualitatea că lucrurile or să iasă prost. Înţelegi?

— Perfect, dar prefer să aştept să văd ce se întîmplă, zise ea ciudat de calmă, după care ieşi.

Îi fu extraordinar de uşor cu Elsa von Halder. Pur şi simplu, încercă să nu se depărteze prea mult de adevăr. Cînd bătu la uşa apartamentului ei de la *Adlon*, îi deschise Rosa Stein. Elsa stătea lîngă foc, citind o revistă, pe care o puse jos. Întinse mîna şi Bubi i-o sărută.

— Ce surpriză, domnule colonel!

— Vă aduc o veste importantă, doamnă baroană. Şi ar fi bine să n-o mai lungesc. Fiul dumneavoastră, colonelul Kelso, a fost doborît în timpul unei misiuni aseară în Bretagne. Acum este în mîinile noastre.

— E teafăr? întrebă ea calmă.

— Are gleza ruptă. Se află într-un loc numit Château Morlaix. Am ordin să mă duc acolo să-l interoghez.

— Max ştie?

— Nu, dar va fi informat. Acţionez pentru SD, adică Reichsführer, dar mi-a dat permisiunea de a vă lua cu mine, dacă doriţi.

— Pot să-mi iau camerista?

— Fireşte.

Ea se ridică.

— Deci, cît timp am la dispoziţie, domnule colonel?

— Voi trimite o maşină să vă ia într-o oră, zise el, după care îşi puse chipiul şi salută. Vă rog să mă scuzaţi, dar am treburi de făcut.

În timp ce Rosa împacheta în grabă, Elsa îi povesti despre discuţia pe care o avusese cu Bubi Hartmann.

— O să fie ciudat să vă vedeţi fiii împreună, doamnă baroană, zise Rosa.

— Lucru care nu s-a mai întîmplat de multă vreme, spuse Elsa punîndu-şi bijuteriile în cutia lor obişnuită, pe care i-o dădu apoi Rosei. Pune asta în poeşta mea cea mare. Ah, şi ăsta, adăugă ea scoţînd dintr-un sertar un pistol Walter PPK, după care îi desfăcu încărcătorul, verifică arma cu pricepere, şi o reîncărcă.

Rosa îl vîrî în poşetă.

— Credeţi că o să aveţi nevoie de el, doamnă baroană?

— Cine ştie? spuse Elsa von Halder zîmbind senină. E mai bine să fii pregătit.

Capitolul 13

La Fermanville, Max tocmai bea ceva la popotă seara devreme, cînd intră Bubi Hartmann. Max se scuză în faţa grupului de ofiţeri şi îi ieşi în întîmpinare.

— Bubi, ce vînt te aduce aici? întrebă el şi apoi se încruntă. E vreo problemă? Mama?

— Hai să mergem în colţ, spuse Bubi. Avem nevoie de intimitate.

Ceilalţi ofiţeri îi priviră un moment, după care întoarseră capetele cînd văzură privirea încruntată a lui Bubi.

— Despre ce e vorba? întrebă Max.

Bubi îi făcu semn chelnerului să plece.

— Ai auzit de un loc numit Château Morlaix la vreo patruzeci de mile de-aici?

— Bineînţeles. E o bază de alimentare a Luftwaffe acolo. Folosim adesea pista de urgenţă de-acolo.

— Acolo am aterizat şi eu azi după-amiază. Am venit de la Berlin cu un Storch împreună cu mama ta şi camerista ei.

Max păru neliniştit.

— E arestată?

— Nu în felul la care te referi tu. Citeşte asta, Max, spuse el scoţînd un plic din buzunar, luînd scrisoarea şi dîndu-i-o.

Era o hîrtie de calitate cu un antet scris cu negru.

Der REICHSFÜHRER-ss Berlin, aprilie 1944

Cel care posedă această scrisoare acţionează din ordinul meu personal într-o chestiune de maximă importanţă pentru Reich. Tot personalul, atît civil cît şi militar, trebuie să-i acorde sprijinul în orice mod găseşte de cuviinţă.

Heinrich Himmler.

Era contrasemnată de Führer.

Max i-o dădu înapoi.

— Împuternicirea ta pare impecabilă. În condiţiile astea, aş bea ceva, zise el făcîndu-i semn chelnerului. Două coniacuri – mari, spuse el, după care se întoarse spre Bubi. Dolfo Galland o să fie la Abbeville mîine. Voia să mă duc acolo.

— Ştiu, şi a fost informat că, începînd de acum, eşti detaşat de la Aviaţia de Vînătoare.

— E chiar atît de rău?

Chelnerul veni cu coniacurile. Max şi-l bău pe al său dintr-o singură înghiţitură.

— Deci, Bubi, care-i treaba? Am auzit că o unitate Panzer SS s-a instalat la Château Morlaix, aşa e?

— Da, şi acum se află toţi la ordinele mele. E un cerc de oţel în jurul castelului.

— Pentru că mama e acolo? Haide, Bubi.

— Nu, pentru că fratele tău e acolo, zise Bubi bîndu-şi coniacul. Dacă îţi aduni lucrurile, plecăm imediat.

— Harry la Château Morlaix? întrebă Max pălind îngrozitor. Povesteşte-mi.

— Pe drum, Max. Grăbeşte-te, te rog, şi nu uita, totul e strict secret.

Max nu se osteni să-şi cheme ordonanţa şi îşi împachetă singur lucrurile. Cînd era aproape gata, maiorul Berger, adjutantul bazei, intră în încăpere.

— Hartmann mi-a fluturat în faţă un ordin de la Himmler însuşi care mi-a îngheţat sîngele în vene. Ai fost pus sub comanda SS-ului la Morlaix.

— Aşa s-ar părea.

— Bine, dar ce se petrece acolo? Mi s-a ordonat să trimit un ME 109 la baza de alimentare de la Morlaix. Iarăşi sub comanda lui Hartmann.

Max trase fermoarul genţii.

— Pe cine trimiţi?

— M-am gîndit la tînărul Freiburg.

— Nu-i o alegere rea. E un tînăr cu potenţial, spuse Max luînd cîte o geantă în fiecare mînă. Acum trebuie să plec.

— Max, zise Berger. Sîntem prieteni de multă vreme. Ai necazuri?

— Nu mai mult decît avem toţi de cînd Führer-ul a preluat puterea în ’33, zise Max zîmbind. Ai grijă, adăugă el şi ieşi.

Maşina era un *Citroen* lung şi negru, pe care îl conducea Bubi însuşi. Max urcă lîngă el, fumînd.

— Deci, ce s-a-ntîmplat cu Harry? întrebă el.

— A transportat un agent într-un Lysander de la Cold Harbour, Cornwall. Bănuiesc că-ţi spune ceva această localitate.

— De ce ar trebui?

— Max, fratele tău a fost lovit într-un Hurricane acum cîteva săptămîni, în timp ce acoperea un Lysander pe drumul de întoarcere spre Cold Harbour cu un ofiţer francez foarte important. A doborît două ME 109-uri şi s-a paraşutat în apă. Himmler a fost cel care mi-a spus că pilotul celui de al treilea ME care s-a aflat la faţa locului ai fost tu. Ce s-a-ntîmplat, Max?

— Bine, Bubi, spuse Max rîzînd. O să-ţi spun şi, pe urmă, îmi spui şi tu mie.

— De acord.

Cînd Max termină de povestit, Bubi zise:

— Remarcabil, şi nu te condamn. Sper că şi eu aş fi făcut la fel.

— Deci, ce-i cu Harry?

— S-ar părea că trebuia să lase un lider al Rezistenţei, o treabă scurtă, intrat-ieşit, locul era marcat cu lămpi de bicicletă. S-a înălţat prea mult şi a fost zărit pe radar, după ce a fost atacat de forţele navale aliate. Îţi vine să crezi?

— Ah, cred orice.

— Oricum, băieţii de la baza ta au descoperit zona de aterizare şi l-au doborît. A ieşit din avionul cuprins de flăcări.

Destul de ciudat, a fost salvat de o patrulă Panzer care se afla în zonă, din pură întîmplare. I-au scos haina în flăcări înainte ca aceasta să facă mai mult decît să-l pîrlească însă avea glezna ruptă rău.

— Dar, altfel, e bine?

— Da.

— Ştie că vin? Mama ştie?

— Deocamdată, nu.

— Am înţeles că ai cerut un ME 109. Ţi l-au dat pe tînărul Freiburg. De ce?

— Doar o măsură de prevedere, în caz că o să apară vreun avion neautorizat în zonă, ceea ce se întîmplă destul de des zilele astea.

Max aprinse două ţigări, dîndu-i una lui Bubi.

— Ce se-ntîmplă, de fapt? Reichsführer-ul nu se dă în vînt după familiile fericite. Ce vrea, deci?

— Mai tîrziu, Max, mai tîrziu. Asta-i tot ce pot să-ţi spun deocamdată, zise Bubi concentrîndu-se asupra drumului.

La Morlaix, Elsa şi Rosa fuseseră instalate într-un apartament, maiorul Muller fiind politeţea întruchipată. La fel ca în cazul tuturor celorlalţi, scrisoarea de la Himmler avusese un efect puternic asupra lui.

— Domnul colonel Hartmann s-a dus la Fermanville să-l ia pe domnul baron von Halder, doamnă baroană, îi spuse el. A lăsat instrucţiuni ca, atunci cînd veţi fi pregătită, să vă puteţi vedea fiul.

— Ah, deci ştii, spuse ea.

— Bineînţeles. Ca ofiţer SS, am depus un jurămînt de supunere. În acest caz, acţionez chiar din ordinul Reichsführer-ului.

— Ajunge, spuse Elsa cu dulceaţă în glas. În acest caz, aş vrea să-mi văd fiul cît mai curînd posibil.

— Desigur, doamnă baroană.

Harry stătea în pat sprijinit de perne, cu piciorul stîng în ghips şi proptit pe o pernă, răsfoind un număr al revistei *Signal*, care arăta cu lux de amănunte cum Germania continua să cîştige războiul. Uşa se deschise şi Muller intră.

— Domnule colonel Kelso, a venit mama dumitale.

Elsa intră şi Muller se retrase, închizînd uşa. Harry o privi zîmbind.

— Doamne, Mutti, n-ai îmbătrînit deloc. Incredibil, zise el lăsînd jos revista şi întinzînd braţele, iar ea se duse repede spre el.

Mai tîrziu, ea se aşează lîngă pat.

— Deci, n-ai idee ce se petrece aici? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Bubi Hartmann, Himmler. Bineînţeles că Max mi-a spus de avertismentul tău cînd ai căzut în mare şi el te-a salvat. De unde ai obţinut informaţia?

— Efectuez zboruri speciale pentru Serviciul de Spionaj Britanic. Cei cu care am de-a face au legături la Berlin.

— Înţeleg. Şi, nu te-ai însurat?

— Mutti, n-am decît douăzeci şi cinci de ani.

— Tatăl tău avea douăzeci şi doi cînd s-a însurat cu mine.

— Ei bine, am fost cam ocupat.

Ea îşi aprinse o ţigară.

— Deci, nici unul din noi nu ştie ce se petrece aici.

— Aşa se pare, zise el.

Ea încuviinţă.

— Există vreo fată în viaţa ta, o legătură mai serioasă?

— S-ar putea. Mama ei era englezoaică, ucisă în timpul Marelui Bombardament. Tatăl ei este un general american.

— Şună promiţător.

— E cu cîteva luni mai mare ca mine şi e un foarte bun chirurg.

— Nici că se putea mai bine. Sînt impresionată.

— Nu fi, Mutti. Merita ceva mai bun.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, uşa se deschise şi apăru Bubi.

— Un alt oaspete pentru dumneata, colonele, zise el şi se dădu înapoi, iar Max intră.

Cina fu servită în magnificul salon al castelului. Harry fu adus jos într-un cărucior de către două ordonanţe SS. Erau prezenţi şi Muller şi Schroeder şi încă doi tineri locotenenţi. Mîncarea era

excelentă: supă de broască ţestoasă, friptură de berbec gătită perfect, o salată excelentă, şampanie bună şi vin bun franţuzesc, „Chateau Palmer“ de dinainte de război.

— Mă văd nevoită să recunosc ca SS-ul ştie să facă lucrurile cum trebuie, domnule maior Muller.

— Orice altceva pentru dumneavoastră ar fi complet inacceptabil, doamnă baroană, spuse el politicos, ridicînd paharul. Pentru oamenii viteji de pretutindeni şi pentru colonelul Kelso şi baronul von Halder, fraţi de arme.

Toţi se ridicară, în afară de Elsa şi Harry, şi băură.

— Acum, domnule maior, vă rog să ne scuzaţi, spuse Bubi.

— Desigur, domnule colonel.

Cînd Muller şi ofiţerii săi se îndreptau spre uşă, Schroeder se întoarse şi zise:

— Am luat legătura cu doctorul din localitate, domnule colonel Kelso. Mîine îţi va aduce cîrjele.

— Eşti foarte amabil, zise Harry.

Uşa se închise, Bubi se ridică, luă vinul şi le umplu paharele tuturor.

— Bine, Bubi, care-i jocul? întrebă Max.

Bubi se duse lîngă foc.

— Toată lumea crede că întrebarea importantă în legătură cu invazia este unde vor debarca Aliaţii. Führer-ul nu este de aceeaşi părere. El crede că ar trebui să ne concentrăm eforturile pentru un lucru cu adevărat important zise el şi făcu o scurtă pauză. Şi anume asasinarea generalului Eisenhower.

Pe chipurile tuturor se citi stupefacţia.

— Dar e o nebunie, zise Max.

— Este, dar, din păcate, Himmler e de acord cu el. Am agenţi la Londra care nu ţin de Abwehr şi sînt încă în libertate. De la ei, domnule colonel Kelso, ştiu totul în legătură cu generalul de brigadă Dougal Munro, maiorul Carter, Cold Harbour şi SOE din Baker Street. Ştiu că ai o iubită, o doctoriţă Sobel, al cărei tată e general în serviciul lui Eisenhower. Ştiu că îl transportaţi adesea cu avionul. I-am spus Reichsführer-ului că nu putem să-i satisfacem dorinţa Führer-ului, că nu am pe nimeni la Londra capabil de un asemenea lucru şi că în acest moment nu cred că vreunul din oamenii noştri, oricît de bun ar fi, ar putea măcar să

se apropie de Eisenhower, chiar dacă am reuşi să infiltrăm pe cineva în Anglia.

— Şi? întrebă Kelso.

— Lucrurile s-au schimbat odată cu căderea dumitale în mîinile noastre, lucru care l-a făcut pe Reichsführer să vină cu ceea ce, după părerea lui, este o soluţie excelentă pentru problema noastră, iar, după părerea mea, una bizară.

Tăcu şi Max zise:

— Continuă, Bubi.

— Ei bine, sună cam aşa. Colonelul Kelso scapă, fură avionul Storch de pe pistă şi se întoarce la Cold Harbour fiind primit ca un erou. Eisenhower va dori să-l vadă. Dacă nu, sigur i se va cere să-l transporte pe general undeva, cum a făcut şi înainte. La momentul potrivit, îl ucide pe Eisenhower.

Se făcu o linişte mormîntală şi, apoi, Harry izbucni în rîs.

— Cum aş putea să fac asta? Îmi primesc cîrjele abia mîine dimineaţă.

— Nu înţelegi, spuse Bubi. N-ai fi dumneata. Ar fi Max.

— Dumnezeule, spuse Elsa.

Max bău puţin vin şi puse paharul jos.

— Şi de ce aş face treaba asta? Eu pilotez avioane de vînătoare, Bubi, cu asta mă ocup eu. Oi fi eu multe lucruri, dar asasin nu sînt.

Bubi se apropie de masă şi îşi mai puse vin, vizibil agitat.

— Eu nu sînt decît un mesager. Mîna lui Himmler e şi în jurul gîtului meu. Eu nu hotărăsc nimic.

— Bine, zise Max. Spune-ne ce e mai rău.

— Din nefericire, doamna baroană a avut un cerc de prieteni total nepotriviţi. Optsprezece arestaţi, doisprezece executaţi, cîţiva din ei fiind generali, două femei. Acest lucru e numit vină prin asociere. Lucrurile stau în felul următor: dacă voi doi nu cooperaţi, va fi foarte rău pentru ea.

Elsa îi aruncă vinul în faţă.

— Ticălosule!

Max sări imediat şi o apucă de braţe.

— Nu fi proastă. El are la fel de mult de ales ca şi noi.

— La naiba cu vorbăria asta, zise Harry. Dacă ai face asta, ai avea nevoie de ajutorul meu, Max. Viaţa mea cu lux de amănunte,

iubita mea Molly, Munro, prietenii mei din Cold Harbour, Eisenhower, Southwick House, zise el clătinînd din cap. N-o fac.

Bubi se şterse şi Max se întoarse spre el.

— Lasă-ne puţin timp.

— Pînă mîine dimineaţă, zise Bubi. Mai mult nu pot să fac. Noaptea e un sfetnic bun, adăugă el, după care se întoarse şi ieşi.

Întorcîndu-se în camera lui, îl sună pe Himmler în Prinz Alberchtstrasse, găsindu-l încă la birou.

— M-am gîndit să vă informez în legătură cu ultimele evenimente, Reichsführer, spuse el şi, cînd termină, întrebă: Ce să fac?

— Ce ţi-am spus, colonele. Lasă-i să se gîndească. Cred ca n-or să doarmă prea bine. Micul dejun, totul cu grijă şi frumos. Apoi, să zicem la ora zece, dă lovitura. Mă îndoiesc că, după aceea, vei mai întîmpina dificultăţi.

— Foarte bine, Reichsführer.

— Acum trebuie să plec, colonele, e nevoie de mine la Paris. Am de gînd să călătoresc noaptea. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la Cartierul General al Gestapo-ului de acolo.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Reichsführer.

Bubi închise telefonul, închipuindu-şi avionul personal al lui Himmler, JU 52, înălţîndu-se în noapte. Măcar dacă vreun Mosquito al RAF ar fi apărut şi l-ar fi spulberat de pe cer, dar, bineînţeles, asta ar fi însemnat să ceară prea mult.

Elsa se retrăsese şi cele două ordonanţe SS îl duseseră pe Harry înapoi în camera lui, ajutîndu-l să se urce în pat.

După un timp, uşa se deschise şi Mak intră.

— Nu unul, ci doi paznici la uşă. Au mare grijă de tine, spuse el în engleză.

— Îmi place uniforma, zise Harry. Foarte atrăgătoare.

Max se duse spre scaunul pe spătarul căruia se afla tunica lui Harry şi îi examină medaliile.

— Nici tu nu te-ai descurcat rău, zise el trăgîndu-şi un scaun şi scoţînd tabachera. Aşadar, iată-ne din nou împreună, frăţioare, spuse el apoi oferindu-i o ţigară lui Harry şi aprinzîndu-i-o. Singurul care lipseşte e Tarquin. Ce mai face bătrînul?

— Nu mă întreba, zise Harry. A fost cu mine absolut în fiecare

misiune, într-un sac de zbor, în fundul carlingăi. În timpul Bătăliei, m-am paraşutat deasupra Insulei Wight şi Tarquin a fost cu mine. De două ori în apă.

— Ce s-a-ntîmplat de data asta?

— M-au lovit rău de tot, am retezat vîrfurile copacilor în cădere, spuse Harry ridicînd din umeri. Lysander-ul s-a făcut praf şi apoi a luat foc. Eram ameţit. Îmi amintesc că am luat sacul înainte să sar afară, dar haina mi-era cuprinsă de flăcări. Adevărul e că SS-iştii ăia au venit imediat la mine. În timp ce mă trăgeau, avionul a explodat.

— Şi Tarquin a fost distrus odată cu el?

— Aşa se pare. Mi-a purtat noroc, Max, şi acum s-a dus.

— Nu mai vorbi prostii. Ţi-ai purtat noroc tu însuţi. Eşti un pilot excelent, zise el zîmbind. Aproape la fel de bun ca mine. Totuşi, o să-l rog pe Bubi să pună cîţiva băieţi să cerceteze zona.

— Apropo de Bubi, care-i povestea cu el?

— Ah, am zburat în Franţa împreună pe vremea cînd el era în Luftwaffe, zise Max şi îi povesti tot. E adevărat ce-a spus, zise el în final. E în mîna lui Himmler la fel ca noi.

Se duse la fereastră şi Harry întrebă:

— Acum ce-o să se-ntîmple?

— Nu ştiu. O să văd ce va avea de spus Bubi mîine dimineaţă.

— Vrei să spui că ai fi în stare să accepţi? Să-l omori pe Eisenhower?

Max se întoarse.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, Harry. E inamicul. Am ucis o mulţime de oameni şi la fel şi tu. Ăsta e războiul.

— Bine, dar, totuşi, e o diferenţă. Dacă lucrurile ar fi stat invers şi mie mi s-ar fi cerut să-l asasinez pe Himmler, un ticălos nazist ca el?

— Pentru oamenii din America şi Anglia, eu sînt un ticălos nazist.

— Pe viaţă. Cei mai mulţi germani nu sînt membri ai partidului nazist. Au fost absorbiţi cînd Hitler a dus ţara la război. N-au avut de ales.

— Ah, ba toţi am avut de ales. Numai că ne-am trezit prea tîrziu, spuse Max îndreptîndu-se spre uşă, dar, înainte să iasă, se întoarse. Tînăra aceasta, doctoriţa? O iubeşti?

— Ea mă iubeşte. Eu nu prea ştiu cu adevărat ce înseamnă dragostea. N-am avut timp. Mai mult aventuri de o noapte. Tu ştii cum e?

— Mă tem că da. Nu-i aşa că viaţa e un infern? spuse Max deschizînd uşa. Pe mîine dimineaţă.

La aeroportul din Lisabona, Joel Rodrigues aştepta la intrarea principală, aşa cum i se spusese. Ploua torenţial şi el se simţea îngrozitor după un zbor de la Berlin cu un ME 110, un avion de vînătoare cu două motoare folosit adesea pentru curierat. Nici măcar nu i se dăduse ocazia să-şi vadă familia. Nu era încîntat, nu era deloc încîntat.

O limuzină neagră opri în faţa lui, un şofer coborî şi deschise portiera din spate şi un tînăr cu un palton negru se apropie. Avea buze subţiri şi nişte ochi negri, pătrunzători. Numele lui era Romao şi îl întîmpinase pe Joel la sosire.

— Aici eşti, Rodrigues. Ministrul vrea să-ţi vorbească.

Joel îl urmă repede, iar geamul din spate al limuzinei fu coborît şi apăru chipul supt, cu ochi palizi al lui Nunes da Silva, cu părul alb, argintiu, în lumina becurilor.

— Deci, tu eşti Rodrigues?

— Da, domnule ministru.

— Ştii ce ai de făcut?

— Da, domnule ministru.

— Nu ştiu nimic despre instrucţiunile pe care ţi le-a dat Reichsführerul Himmler şi nici nu vreau să ştiu. Du-te la Londra ca mesager al ambasadei şi ia legătura cu fratele tău. Amîndoi sînteţi nişte oameni lacomi, Rodrigues. Necazul ăsta vi l-aţi făcut cu mîna voastră.

— Dar cît o să stau acolo, domnule ministru?

— Pînă cînd o să-ţi spun eu, zise da Silva, după care se întoarse şi i se adresă lui Ramao: La ce oră decolează avionul?

— La unu dimineaţa, domnule ministru, un avion Dakota TAP. Preferă să zboare noaptea. Germanii sînt prudenţi, dar pînă şi ei pot să greşească.

— Înţelegi, Rodrigues? spuse da Silva. Ai putea să te prăbuşeşti în Golful Biscaia şi aşa ţi-ar trebui. Stai cu el pînă pleacă, Ramao, după care vino la apartament, zise el şi închise

geamul, iar limuzina se depărtă.

Rodrigues se întoarse spre intrare şi îşi luă valiza.

— Nu-i aşa că-i un ticălos bătrîn? zise Romao. Totuşi, are dreptate, să ştii.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Dacă ai noroc, o să fii la Londra la micul dejun. Un oraş minunat şi or să cîştige războiul, zise el zîmbind. Bineînţeles c-o să neg întotdeauna că am spus asta.

În orice caz, zborul nu fu plăcut. Deasupra Golfului Biscaia erau furtuni, avionul era plin, fiecare loc fiind ocupat, mulţi aveau rău de înălţime şi mirosul era îngrozitor. Totuşi, într-un fel, Joel supravieţui ajutat de o sticlă de coniac de jumătate pe care nu uitase să o vîre în buzunar.

La aeroportul *Croydon*, aştepta la rînd ca să treacă prin vamă şi pe la ghişeul de vize cînd, deodată, îl zări pe fratele lui de partea cealaltă a barierei, făcîndu-i cu mîna. Joel îi răspunse cu acelaşi gest şi, în clipa aceea, ajunse în faţă.

— Paşaportul, domnule, zise ofiţerul de la ghişeu.

Joel i-l dădu.

— Am imunitate diplomatică. Merg la ambasada Portugaliei de aici.

— Înţeleg, zise ofiţerul examinînd paşaportul.

De cîte ori în viaţă, lucrurile mărunte provoacă dezastrul, căci Joel Rodrigues comisese o greşeală imensă pe care ceilalţi – Himmler, da Silva, Romao ar fi trebuit să o prevadă. Pe paşaportul lui erau ştampilele de intrare şi ieşire din Berlin.

Departamentul Special de la Scotland Yard avea întotdeauna un om la aeroport. Din întîmplare, în dimineaţa aceea, inspectorul detectiv Sean Riley îşi efectua verificarea ştampilelor şi se afla la numai cîţiva paşi mai încolo – un irlandez londonez înalt şi slab cu o cicatrice pe obraz de la o sticlă spartă.

Ofiţerul îi făcu un semn din cap şi Riley veni lîngă el. Nu luă paşaportul, doar se uită la el, văzu totul, îşi ridică privirea şi zîmbi.

— Bun venit la Londra, domnule.

Joel trecu de barieră şi îşi îmbrăţişă fratele.

— Ne aşteaptă o maşină, spuse Fernando, luînd valiza fratelui său.

Cînd se depărtară, Riley îi făcu semn unui tînăr într-un impermeabil sărăcăcios.

— Şansa ta de a ajunge sergent, Lacey. Urmăreşte-i pe cei doi pînă la capătul pămîntului.

— Cu multă plăcere, domnule inspector-şef, zise Lacey pornind după ei.

Serviciul secret de spionaj britanic se deosebise întotdeauna de cele ale altor ţări printr-un lucru major. Agenţii săi nu aveau puterea de a efectua arestări. De aceea colaborau strîns cu Departamentul Special de la Scotland Yard. Întîmplarea făcea ca Riley să colaboreze frecvent cu Secţiunea D de la SOE şi cu Munro. Era opt şi jumătate cînd sună în Baker Street şi vorbi cu Jack Carter.

Îi spuse despre Joel Rodrigues.

— Adevărul e că, într-adevăr, îi aştepta o maşină a ambasadei Portugaliei, iar Lacey, omul meu, l-a auzit pe şofer spunîndu-i şi celuilalt tot Rodrigues.

— Adevărat? întrebă Jack Carter. Interesant. Altceva?

— Da, au oprit la un apartament din apropiere de Kensington Gardens, Ennismore Mews, au lăsat valiza şi apoi s-au dus la ambasadă. Lacey s-a dus şi a verificat apartamentul. E pe numele unui anume Fernando Rodrigues. L-am verificat deja. E ataşat comercial.

Jack scoase un geamăt.

— Întotdeauna sînt, Sean, dar cred că e o treabă bună aici. Vorbesc cu generalul şi te sun.

Munro era în biroul lui, uitîndu-se prin nişte dosare şi pe diverse hîrtii cu mesaje. Ridică privirea.

— Ah, iată-te. Am primit încă un mesaj de la Jacaud. Nu poate să ajute prea mult. Acea unitate SS ţine zdravăn sub supraveghere Château Morlaix şi împrejurimile. Au văzut un avion Storch aterizînd acolo ieri după-amiază, dar cam asta-i tot.

— Deci, s-ar putea să fie încă acolo, domnule?

— Ar putea fi oricum, Jack, în viaţă, mort, rănit. Cine naiba ştie? Oricum, ce este?

Carter îi spuse de cei doi fraţi Rodrigues. Munro ascultă şi încuviinţă.

— Riley e un poliţist bun şi a avut dreptate. Ştampilele de Berlin pe paşaport, asta e.

— Şi ce facem, domnule?

— Spune-i lui Riley să supravegheze continuu. Vreau detalii în legătură cu cine se întîlnesc, fotografii, tot.

— Îl sun imediat, domnule general.

Micul dejun se luă în linişte la Morlaix. Harry reuşise să coboare scările ajutîndu-se de cîrjele lui Schroeder şi se aşeză într-un capăt al mesei. Elsa stătea în stînga lui şi Max în dreapta. Bubi se afla în capătul celălalt. Mîncară în tăcere, serviţi de o ordonanţă SS în haină albă. Ouă prăjite cu costiţă, pîine prăjită, o cafea excelentă.

— Vă descurcaţi bine, domnilor SS-işti, spuse Elsa.

— Dorim să mulţumim, replică el cu o politeţe forţată.

Auziră zgomotul unui avion pe deasupra capetelor şi Bubi se ridică de la masă, ducîndu-se la fereastră.

— Ah, ME 109-ul de la Fermanville.

— Freiburg, zise Max.

Bubi se întoarse şi se uită la ceas.

— Nouă şi jumătate, la zece mă-ntorc. Atunci o să vreau răspunsul vostru, adăugă el şi ieşi.

— Să-l ia naiba, zise Elsa făcîndu-i semn din cap ordonanţei, care îi puse cafea.

— Nu e chiar atît de simplu, zise Max.

Vorbeau în engleză.

— Nu uita cine eşti, Max. Baronul von Halder, Baronul Negru, poate cel mai bun pilot german. Ce ar putea să-ţi facă?

El clătină din cap.

— Tot nu pricepi, Mutti, nu? În mîinile unor oameni ca Himmler, nu sîntem nimic, zise el întorcîndu-se spre fratele lui. Spune-i, Harry.

— Are dreptate, zise Harry. Sîntem într-o situaţie extrem de dificilă.

— Vreţi să spuneţi că ai fi de acord cu ideea asta ridicolă?

— Bineînţeles că n-ar putea face nimic fără cooperarea mea.

— Voi doi mă aduceţi la disperare, spuse ea ridicîndu-se.

— Mutti, trebuie să ne gîndim la tine, zise Max.

Ea se îndreptă:

— Sînt Elsa von Halder, Reichmarshall-ul Göring e prietenul meu. Nu s-ar atinge nimeni de mine.

Ieşi apoi din salon ca o vijelie, trîntind uşa în urma ei.

În salonul sudic, Bubi supraveghea instalarea unui aparat de proiecţie de şaisprezece milimetri. Alesese încăperea aceea deoarece avea un perete complet alb. Expedie ordonanţa care îl ajutase, luă o rolă de film dintr-o cutie metalică şi o introduse cu grijă în proiector. În spatele lui, uşa se deschise şi intră Muller.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, adu-i aici şi, pe urmă, aşteaptă afară. O să te chem cînd voi avea nevoie de dumneata.

— E chiar atît de rău?

— Mă tem ca da.

Muller ridică din umeri şi ieşi.

— Bine, Bubi, despre ce este vorba? îl întrebă Max cîteva minute mai tîrziu.

Stătea în picioare lîngă fereastră, în timp ce Elsa şi Harry ocupau canapeaua.

— Mi se pare că e cam devreme pentru vizionarea unui film, remarcă Elsa.

— Înainte să începem, daţi-mi voie să vă spun din nou că nu fac altceva decît să execut un ordin, zise Bubi. Nu am de ales în această chestiune.

— Of, termină odată cu toată povestea asta! exclamă Harry. Să auzim ce e mai rău.

În clipa aceea, un avion se auzi vuind deasupra, evident pregătindu-se să aterizeze. Max se uită pe fereastră.

— Un JU 52. Ăsta ce naiba caută aici?

Nu se putea şi, totuşi, în adîncul sufletului său, Bubi ştia că se putea.

— Aşteptaţi aici, zise el şi ieşi.

Muller se îndreptă spre încăperea pe care o folosea drept birou.

— Ce părere ai? îl întrebă Bubi.

— O să sun imediat pista. În curînd, o să ştim.

Stăteau în birou, fumînd şi aşteptînd nerăbdători ca sergentul

de la telefon să le aducă răspunsul.

— Înţeleg, zise el, în cele din urmă, şi închise, uluirea citindu-i-se pe chip. Reichsführer Himmler tocmai a aterizat cu JU 52-ul şi vine încoace.

Bubi avu nevoie de toată forţa sa pentru a-şi păstra controlul, după care îi spuse lui Muller:

— Alcătuieşte o gardă de onoare, bineînţeles, şi, pe urmă, condu-l în salonul sudic. Cred că-ţi vei da seama că pentru asta a venit.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel, zise Muller şi ieşi repede, cu ochii strălucind de emoţie.

— E ceva coniac pe-aici? îl întrebă Bubi pe sergent şi acesta zîmbi.

— Nu e tocmai bun, domnule colonel, zise el deschizînd un sertar şi scoţînd o sticlă de jumătate.

Bubi bău direct din sticlă.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise el înapoindu-i sticla. Dar tot ajunge unde trebuie, adăugă apoi şi ieşi.

Îi găsi aşteptînd în continuare.

— O să stăm aici toată dimineaţa? întrebă Elsa.

— Îmi pare rău. Lucrurile au luat o întorsătură dramatică. Reichsführer Himmler va fi aici peste cîteva minute. Era avionul lui.

Probabil că, în clipa aceea, Elsa îşi dădu seama cu adevărat de gravitatea situaţiei. Duse o mînă la gură înspăimîntată şi Max întrebă:

— E chiar atît de grav, Bubi?

— Mă tem că da.

Zece minute mai tîrziu, uşa se deschise. Muller intră primul, după care se întoarse şi ridică braţul în chip de salut, iar Himmler intră purtînd uniformă şi chipiu negre, ochii licărindu-i în spatele ochelarilor cu rame de oţel.

— Ah, iată-te, Hartmann. S-a rezolvat problema?

— Mă tem că nu, Reichsführer.

— Mi-am închipuit, de aceea am şi făcut o escală aici. Trebuie să ajung la Paris cît mai repede cu putinţă, aşa că, haideţi să terminăm odată, zise el întorcîndu-se spre Max, Harry şi Elsa. Colonelul Hartmann mi-a spus că v-a explicat motivul pentru care

vă aflaţi aici. Se pare că faceţi probleme.

Elsa, mîndră pînă în ultima clipă şi gata să izbucnească în lacrimi, zise:

— Nu se poate să mă trataţi astfel. Sînt baroana von Halder şi...

— Eşti o trădătoare a Reich-ului, spuse Himmler liniştit. Mulţi dintre prietenii dumitale ticăloşi au plătit deja pentru trădarea lor. Dacă ar fi fost după mine, ai fi păţit la fel de mult. Totuşi, eşti utilă.

Max se ridică.

— Naiba să te ia!

— Domnule colonel, dezarmează-l pe acest ofiţer, îi spuse Himmler lui Muller.

Acesta scoase propria-i armă şi, ducîndu-se lîngă Max, execută ordinul.

— Haideţi să terminăm odată cu această farsă, zise Harry. Ce doreşti?

— Pentru conspiraţie împotriva Führer-ului există o singură sentinţă. Moartea prin spînzurare cu o coardă de pian, execuţia fiind filmată pentru, să zicem, încurajarea altora, zise el făcîndu-i un semn din cap lui Muller. Draperia.

Muller făcu ce i se spuse şi Bubi porni proiectorul.

Filmul era de-a dreptul oribil, o victimă după alta conduse de SS-işti, toate însemnele gradelor fiind îndepărtate de pe uniformele lor. Cu şireturi din corzi de pian în jurul gîturilor, erau agăţaţi în cîrlige de carne. Unii eliminau fecale în clipa morţii şi ultimele convulsii erau cumplite. Deosebit de îngrozitoare erau execuţiile celor două femei, care păreau să aibă cel puţin şaptezeci de ani.

Cînd filmul se termină, se lăsă o tăcere plină de stupefacţie. Deodată, Elsa scoase un horcăit şi se duse să verse în cămin. Muller trase draperia la loc. Himmler fu cel care vorbi primul.

— Nu suport violenţa de nici un fel, dar cînd e vorba de trădare, Al Treilea Reich trebuie să se apere singur. Bărbaţi şi femei, toţi trădătorii trebuie să primească aceeaşi pedeapsă, zise el întorcîndu-se spre Max şi Harry. În cazul vostru, aveţi ocazia să faceţi un imens serviciu. În schimbul acestuia viaţa mamei voastre va fi cruţată. Dacă, însă, continuaţi să vă împotriviţi...,

zise el ridicînd din umeri. Aţi văzut ce se-ntîmplă. Nu există decît o singură pedeapsă. Ordinul expres al Führer-ului.

Elsa se întoarse la canapea clătinîndu-se pe picioare, ţinînd o batistă la gură, şi Himmler privi spre Max.

— Sînt sigur că vei da dovadă de înţelepciune, domnule baron.

— Da, naiba să te ia! îi spuse Max.

Himmler se întoarse atunci spre Harry.

— Şi dumneata, domnule colonel?

Harry rămase tăcut, alb ca vărul la faţă.

Himmler se aplecă spre el şi îi spuse încet:

— N-are nici un rost să-ţi spun că, dacă mama dumitale va primi pedeapsa capitală, la fel va păţi şi baronul von Halder. Eşti dispus să-i sacrifici pe amîndoi, domnule colonel?

— Ticălos nenorocit, zise Harry, dar Himmler îşi dădu seama că ieşise învingător.

— Excelent, spuse apoi întorcîndu-se spre Bubi. Acum îmi voi vedea de drum. Las această treabă pe mîinile dumitale capabile, colonele, şi te invidiez pentru inevitabilul dumitale succes.

Îi făcu un semn din cap lui Muller, care îl urmă afară. Elsa suspina în tăcere, în timp ce Max îşi aprinse o ţigară şi Harry se uita fix la perete.

— Chiar crezi c-o să reuşeşti, Bubi? întrebă Max.

— Cu ajutorul fratelui tău. Aveţi la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să puneţi totul la punct, după care, la treabă.

— Porcule, zise Elsa. Cum poţi să iei parte la aşa ceva?

— V-am spus că Himmler mă are şi pe mine la mînă, zise Bubi. Sînt parţial evreu. Nu credeam că ştie, dar diavolul ăsta ştie tot. Îmi ameninţă toată familia – soţia mea e moartă, dar mai e bătrînul meu tată şi sora lui şi ăsta e numai începutul.

— Îmi pare sincer rău, zise Max cu compasiune.

— Şi mie. Totuşi, acum trebuie să rezolvăm treaba asta, zise el trăgînd aer în piept. Bine, să luăm lucrurile pe rînd. Acum că am stabilit că te duci, trebuie să facem ceva cu faţa ta, îi spuse el lui Max.

— Cu faţa mea?

— Da, fratele tău are o cicatrice cît se poate de vizibilă pe obrazul stîng. Va trebui să ne ocupăm de treaba asta.

Max şi Harry schimbară o privire întrebătoare.

— Bine, dar cum?

— Schroeder a avut o idee. O să-l las pe el să vă spună.

— Hai s-o facem, atunci, zise Max lăsîndu-l pe Bubi să-i conducă. Cînd ceilalţi se mai îndepărtară, puse mîna pe braţul lui Harry. O să găsim noi ceva, frăţioare.

Harry încuviinţă întunecat la faţă şi ieşi din încăpere.

Capitolul 14

La prînz, Bubi străbătea coridorul care ducea spre camera transformată de Schroeder în sală de operaţii. Harry îl urmă sprijinindu-se în cîrje şi avîndu-l pe Max alături. Schroeder purta un halat alb peste uniformă. Se vedeau o mulţime de ustensile medicale şi mai era o ordonanţă, tot în halat alb.

— Nu e un lucru obişnuit pentru mine, dar o să ne descurcăm, spuse Schroeder făcîndu-i un semn lui Harry. Aşează-te aici, te rog.

Harry se aşeză încet şi Schroeder se întoarse spre Max.

— Dumitale ţi-am rezervat fotoliul, domnule colonel, e tot ce pot să fac. Dar, mai întîi, pune-ţi halatul ăsta.

Ordonanţa îl ajută să se îmbrace, după care Max se aşeză pe fotoliul mare din piele.

— Şi acum?

Schroeder umplea o seringă.

— Acesta e un anestezic local. Îţi va amorţi faţa pentru vreo două ore. Îşi face efectul aproape instantaneu.

Max se strîmbă cînd acul îi pătrunse în obraz. După un minut, două, mormăi:

— Şi acum?

Schroeder îi examină obrazul lui Harry.

— Bună lucrare şi comparativ recentă, nu?

— Da.

Schroeder se întoarse apoi spre Max.

— Să zicem că te-ai lovit la faţă în timpul prăbuşirii. Dat fiindcă cicatricea fratelui dumitale e recentă, e foarte logic să plesnească.

— Dacă spui dumneata, zise Max şi, deodată, nu îşi mai simţi faţa.

— Deci, ar fi nevoie să fie cusută din nou, zise Schroeder încuviinţînd. Exact ceea ce voi face eu.

— Bine, dar el n-are nici o cicatrice, spuse Harry.

— E adevărat, dar în curînd va avea, zise Schroeder făcîndu-i un semn ordonanţei. Ţine-i capul, iar dumneata, domnule colonel, strînge braţele fotoliului.

Max făcu ce i se spuse. Schroeder se duse la masa pe care se aflau instrumentele chirurgicale, luă o bară platâ de oţel, se întoarse şi, pe neaşteptate, îl lovi pe Max peste obrazul stîng. Capul lui Max se răsuci sub forţa loviturii, în ciuda faptului că i-l ţinea ordonanţa, însă el nu simţi nimic. Schroeder îl lovi încă o dată, cu mult mai puţină forţă, după care dădu drumul barei într-o găleată.

— Bine, ar trebui să se învineţească frumos.

După aceea, se întoarse spre Harry şi scoase o ruletă mică din buzunar.

— Cu permisiunea dumitale, domnule colonel, zise el măsurînd cicatricea cu grijă, după care se întoarse şi lipi ruleta de obrazul lui Max. În regulă, zise el încuviinţînd spre ordonanţă. Pregăteşte-te.

Omul luă un castronel emailat şi tampoane de vată şi aşteptă. Schroeder luă un bisturiu de pe masă şi se întoarse.

— N-o să simţi absolut nimic, domnule colonel, ai încredere în mine.

— Dă-i drumul odată, zise Max.

Cu foarte mare grijă, Schroeder făcu o tăietură cu bisturiul pe obrazul lui stîng. Sîngele ţîşni imediat şi ordonanţa îl şterse repede cu tampoanele. Schroeder dădu drumul bisturiului în găleată, după care luă o cutie metalică de pe masă şi pulverizâ spre rană de două ori.

— O nouă invenţie. Face ca sîngele să se coaguleze imediat. Şi, acum, opera de artă.

— Eşti bun, trebuie să recunosc, zise Max.

Harry, absolut îngrozit, reuşi să scoată o ţigară şi o aprinse cu mîini care îi tremurau uşor.

— Pentru Dumnezeu, zise el.

Schroeder cusu rana cu grijă şi repede, după care o acoperi, apoi îi tamponă faţa şi se dădu în spate.

— O experienţă interesantă. Sînt încîntat de mine însumi.

— Îţi cunoşti meseria, trebuie să recunosc, zise Max mormăit.

Schroeder luă o cutiuţă de pe masă, în timp ce Max se ridica şi ordonanţa îşi scotea halatul pătat de sînge.

— În curînd, cînd anestezicul o să-şi piardă efectul, o să te doară. Astea sînt fiole de morfină. Le rupi la capăt cu unghiile. O injecţie rapidă e tot ce-ţi va trebui.

— Eşti foarte amabil, zise Max băgînd cutiuţa în buzunarul mare al pantalonilor săi bufnaţi. Şi acum?

— Ei bine, dacă te simţi în stare, masa în salon – mîncare uşoară pentru dumneata, domnule colonel. După aceea, am impresia că domnul colonel Hartmann are planuri pentru dumneavoastră.

Harry se ridică sprijinindu-se în cîrje şi zise:

— Simt nevoia să beau ceva după asta.

— Tu simţi nevoia să bei ceva? întrebă Max rîzînd strîmb şi luîndu-l pe după umeri. Întotdeauna ai fost un ticălos egoist.

Aveau salonul la dispoziţia lor. Max, Harry, Elsa şi Bubi. Ea fu îngrozită cînd îi văzu faţa lui Max.

— Ce ţi-au făcut?

— E necesar, Mutti. Dacă Harry are o cicatrice, trebuie să am şi eu.

Ea era în pragul unei crize de isterie.

— Bine, dar chipul tău frumos! Şi, ia ascultaţi-mă, m-am gîndit la ceva. Chiar dacă treaba asta reuşeşte, chiar dacă Max face ceea ce are de gînd să facă… cum scapă după aceea?

Harry, care îşi punea cartofi în farfurie, zise:

— Chiar, Hartmann. Ce face?

— Păi, are acces la avion. Ar putea să vină înapoi cu unul din Lysander-uri.

— Şi dacă nu se poate?

— Avem agenţi la Londra la ambasada Portugaliei. Vapoare

portugheze continuă să vină la Liverpool şi Londra şi nu uitaţi că e o ţară neutră. Am putea să-i aranjăm un drum pînă la Lisabona.

— Un drum la Lisabona? pufni Harry. Cînd toată ţara ar fi închisă ermetic după moartea lui Eisenhower?

Urmă un moment de pauză şi Max spuse:

— Ei bine, nu le poţi avea pe toate.

Elsa îl privi furioasă.

— Adică ai de gînd să continui cu nebunia asta?

— Nu cred că am de ales, Mutti, nu după ce-am văzut filmul. Mă gîndesc la tine.

— Nu, strigă ea. Nu-mi aruncaţi asta în spinare. Nu suport, zise, după care se ridică şi ieşi în fugă.

În dormitorul ei, Elsa se aşează pe scaunul de lîngă fereastră, fumînd nervoasă şi îi povesti totul Rosei.

— Toţi sînt nişte ticăloşi. Ar trebui să simt compasiune pentru Bubi Hartmann, dar de ce aş face-o? Îl trimite pe Max la moarte sigură. Totul e absolut incredibil.

— Dar, din moment ce Reichsführer Himmler deţine controlul absolut, ce se poate face? spuse Rosa cu grijă.

— Mă duc la Berlin. O să-l implor pe Führer.

— Doamnă baroană, trebuie să vă spun. În primul rînd, sîntem cu toţii prizonieri aici, deci nici nu poate fi vorba să plecaţi la Berlin. În al doilea rînd, Führer-ul îl va asculta pe Himmler, nu pe dumneavoastră, zise ea clătinînd din cap. Şi, în cele din urmă, descoperiţi, în sfîrşit, ce este Al Treilea Reich.

Elsa se uită la ea.

— Trebuie să pot face ceva ca să-mi scap fiii de această nebunie.

Rosa o privi cu tristeţe pe acea femeie pe care o slujise şi o iubise ani de zile, în ciuda aroganţei, toanelor şi egoismului ei.

— Nu, doamnă baroană, nu puteţi face nimic.

Se auzi o bătaie în uşă, ea se duse să deschidă şi Bubi intră împreună cu maiorul Muller. Elsa îi privi cu răceală.

— Vreau să-mi văd fiii.

— Acest lucru este imposibil în acest moment, doamnă baroană, îi spuse Bubi. Această operaţiune a început, iar ei au foarte multă treabă. Nu poate fi tolerată nici o imperfecţiune.

— Insist. Nu-i pot lăsa să continue.

Bubi se aşteptase la acest lucru. Îşi dăduse seama că atitudinea ei ar fi putut pune în pericol întregul proiect şi trase adînc aer în piept.

— Regret să vă spun că, dintr-un ordin direct al Reichsführer-ului Himmler, nu vă mai puteţi vedea fiii pînă cînd nu se va termina totul. Dacă vă veţi stînge lucrurile, veţi fi mutată în cabana de vînătoare din celălalt capăt al domeniului.

— Refuz să merg, zise ea privindu-l sfidătoare.

— În acest caz, am ordin să vă trimit înapoi la Berlin, cu forţa, dacă e nevoie. Dacă doriţi să rămîneţi aici, veţi sta în cabana de vînătoare şi nu îi veţi deranja.

Ea păru să îmbătrînească atunci şi se aşeză.

— Nu, ai cîştigat, mereu. Dar aş putea să-mi văd fiii, te rog? Măcar o dată?

— După ce va pleca Max, îl puteţi vedea pe Harry. Mai mult de-atît nu pot să fac, zise Bubi, după care se întoarse spre Muller. Ai dumneata grijă de doamna baroană, domnule maior.

— Desigur, domnule colonel.

Ieşind pe coridor, Bubi îşi aprinse o ţigară cu mîini tremurătoare, plin de dezgust faţă de sine.

— Dumnezeule, şopti el. Cum o să se termine totul?

Intră în mica bibliotecă, unde Harry şi Max stăteau de vorbă.

— Aşa, zise Bubi. Întîi fotografiile. Ia să vedem ce ai, Harry.

Harry scoase portmoneul fără tragere de inimă.

— Aici sînt cu Molly Sobel, în dreptul intrării restaurantului *Savoy*.

— Ce aţi făcut acolo?

— Am dansat în River Room.

— Cum se numea orchestra?

— *Carol Gibbons and the Savoy Orpheans*.

— Foarte bine. Pare drăguţă.

Harry se uită la Bubi, dar nu spuse nimic o clipă, după care continuă:

— Aici sînt eu cu Molly la Cold Harbour. Iarăşi Cold Harbour: Zec Acland, cîrciumarul bărcii de salvare cu care ai vorbit tu, Max. Julie Legrande, menajera. Generalul de brigadă Munro şi maiorul Jack Carter, aghiotantul lui.

Bubi luă notiţe.

— Am un dosar de la Berlin, zise el. Fotografii ale lui Munro şi informaţii legate de organizaţia sa. Ia să vedem ce ne trebuie. Detalii despre relaţia cu doctoriţa Sobel, Cold Harbour, Eisenhower, cartierul său general de la Southwick House, cum funcţionează Serviciul de Curierat, zise el şi oftă. Ne aşteaptă o zi lungă, domnilor. Ar trebui să ne apucăm de treabă.

Cu chipurile întunecate, fraţii se conformară.

Cabana de vînătoare era destul de confortabilă. În camera de zi erau un cămin cu lemne şi un tavan brăzdat de grinzi, iar dormitorul cel mare era mobilat cu lucruri demodate din lemn de stejar, alt cămin de lemne şi avea o baie excelentă.

Rosa despacheta valizele şi Elsa se plimba dintr-o cameră în alta, neputînd să se liniştească.

În camera de zi, era o vitrină cu băuturi. Îşi puse un coniac mare, dar, în loc să o calmeze, acesta mai mult înrăutăţi lucrurile. Îşi mai puse unul şi se aşeză. În cele din urmă, începu să realizeze. Toată viaţa avusese poziţie socială, putere şi, mulţumită lui Abe Kelso, bani. Se duse sus în dormitor, unde Rosa despacheta acum bagajele mai mici, înşirînd bijuteriile pe măsuţa de toaletă. Scoase Walther-ul.

— Unde se pun ăsta, doamnă baroană?

Elsa întinse mîna.

— Am eu grijă de el.

Coborî şi puse pistolul pe canapea, lîngă ea. Totul se terminase. Max era ca şi mort şi ei aveau să-l omoare şi pe Harry după aceea, numai din cauza ei, acela era singurul motiv pentru care băieţii ei făceau acest lucru. Dacă ea nu mai exista, totul avea să fie altfel. În clipa aceea, cu mintea înceţoşată de coniac, ştiu ce trebuia să facă. Luă Walther-ul, îl armă şi îl puse iarăşi pe canapea.

— Rosa, vino puţin, strigă ea.

Rosa apăru după o clipă.

— Da, doamnă baroană.

— Sună la Castel şi spune-i colonelului Hartmann să vină încoace imediat.

— Da, doamnă baroană.

O ordonanţă îl informă pe Bubi în legătură cu telefonul cînd el se afla în încăperea pe care o foloseau ca popotă a ofiţerilor. Muller şi Schroeder erau cu el.

— Nu mai suport, zise el. Am destule pe cap.

— Venim cu dumneata, zise Muller şi îi zîmbi lui Schroeder. O experienţa bună pentru ţine.

Cabana avea doi inşi de pază la intrare şi, în preajmă, erau cîţiva paznici. Elsa, care se uita pe fereastră, văzu Kubelwagen-ul apropiindu-se şi se duse să se aşeze pe canapea. Ascunsese pistolul între perne şi îşi aprinse o ţigară. În timp ce aştepta, deschisese o sticlă de şampanie şi o strigă pe Rosa.

— Un pahar de şampanie.

— Desigur, doamnă baroană.

— După ce le dai drumul înăuntru, te duci la bucătărie şi rămîi acolo.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă baroană.

Sună soneria. Rosa se duse să deschidă şi Bubi intră urmat de Muller şi Schroeder.

— Care-i problema, doamnă baroană? o întrebă el.

— Numai existenţa voastră, nazişti nenorociţi, zise ea. Şi existenţa mea. La urma urmei, dacă n-aş fi eu, n-aţi avea cu ce să-mi şantajaţi fiii.

Ridică mîna, deodată, ţinînd pistolul strîns şi, înţelegînd totul, Bubi strigă:

— Nu!

Se aruncă într-o parte şi Muller, care se aruncă după el, fu nimerit de primele două gloanţe, care îl aruncară în spate, în timp ce Bubi căuta să se adăpostească în spatele celeilalte canapele. Deschizînd tocul pistolului, Schroeder puse mîna pe Mauser şi, instinctiv, trase de trei ori, aruncînd-o pe Elsa, baroana von Halder, în spătarul canapelei.

Bubi se ridică şi se duse lîngă Muller. Ridică privirea.

— E mort.

Schroeder se aplecă asupra Elsei.

— Şi ea la fel, zise apoi, uitîndu-se la Mauser. N-am mai ucis pe nimeni pînă acum, adăugă el părînd ameţit.

— Nu e vina ta. Voia să moară.

Se auziră bătăi puternice în uşă şi o deschise, dînd drumul

înăuntru unui sergent şi altor doi inşi, care rămaseră uluiţi.

— Maiorul Muller şi baroana sînt morţi, spuse Bubi, întorcîndu-se spre Schroeder. Te însărcinez cu treaba asta. Ţine totul secret. Nici baronul, nici colonelul Kelso nu trebuie să afle nimic.

Schroeder era nedumerit.

— De ce, domnule colonel?

— Baronul a acceptat misiunea asta fără tragere de inimă şi numai ca să-şi scape mama de pedeapsa capitală pentru ofense aduse Reich-ului. Cum ar reacţiona dacă ar afla că a murit?

— Ah, acum înţeleg, zise Schroeder. Mă ocup imediat de tot, adăugă apoi şi, întorcîndu-se spre telefon, se opri puţin. Şi camerista, domnule colonel?

Bubi înjură şi alergă spre scări, însă nu se vedea nici urmă de Rosa. Coborî din nou şi se duse la bucătărie, după care ieşi imediat şi vorbi cu sergentul.

— Mai era o femeie aici, camerista. Spune-le paznicilor s-o caute.

— Imediat, domnule colonel, zise sergentul făcîndu-le un semn din cap oamenilor săi şi ieşind în fugă.

Bubi trase adînc aer în piept, gîndindu-se la Reichsführer, care se afla la Paris, dar acesta mai putea să aştepte. Îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la castel cu Kubelwagen-ul.

În bucătărie, cu uşa puţin întredeschisă, Rosa asistase la acea scenă oribilă şi auzise tot. Înspăimîntată, nu se gîndi decît că trebuia să fugă. Înşfăcînd un impermeabil vechi din cuier, şi-l puse pe ea şi deschise uşa din spate.

Atunci avu noroc, deoarece paznicii, care auziseră împuşcăturile, dăduseră fuga spre partea din faţă a casei. Ea aşteptă pînă cînd dispăru şi ultimul dintre ei, după care o luă la fugă peste pajişte spre poarta din zidul de cărămidă. În partea cealaltă era o pădurice. O străbătu şi, puţin mai încolo, se întindea ceea ce părea a fi o pădure. Trase aer în piept şi o rupse la fugă.

Întorcîndu-se, Bubi îi găsi pe Max şi pe Harry tot în bibliotecă. Se forţă să zîmbească.

— Tot n-aţi terminat?

— Nici vorbă, zise Max. A fost cam multă agitaţie pe-afară

puţin mai devreme. M-am uitat pe fereastră şi am văzut paznici care alergau peste tot.

— Da, li s-a părut că văd pe cineva prin pădure. S-ar putea să fi fost braconieri. Te simţi încrezător?

— Cred că glumeşti, spuse Max. Te aştepţi la prea mult, Bubi. De exemplu, o sărut pe Molly? Femeile sînt femei. Poate că arăt la fel cu Harry, dar s-ar putea să nu am acelaşi gust.

— După cum arăţi, o să-i fie frică să te atingă, zise Harry.

Bubi îşi aprinse o ţigară.

— Continuaţi. Poţi să reuşeşti, Max.

— Şi porcii pot să zboare, zise acesta. Nu uita, Bubi, nu fac asta pentru că aş crede că e bine şi Harry la fel. O facem numai pentru că nu suportăm să ne-o închipuim pe mama agăţată în cîrligul ăla.

— Ştiu, ştiu, dar, cu puţin noroc, totul s-ar putea termina foarte repede. Te duci la Cold Harbour, Munro te aduce imediat la Londra. Eisenhower va dori să te vadă – e absolut sigur. Pentru Dumnezeu, doar eşti eroul zilei. Hayes Lodge la Londra, Southwick House la Portsmouth – nu contează. Ai putea să termini totul foarte repede, Max, în vreo două zile. Le-am şi trimis deja instrucţiuni acelor diplomaţi portughezi pe care-i folosesc să controleze navele.

— Mai bine îmi spui cine sînt.

Bubi îi vorbi despre fraţii Rodrigues şi Sarah Dixon şi scrise adresa ei pe o bucată de hîrtie.

— Aceşti oameni ştiu despre ce e vorba?

— Cu lux de amănunte şi mai ştiu şi cine eşti tu. Eisenhower nu înseamnă nimic pentru ei. Fraţii fac asta pentru bani, iar doamna Dixon e membră IRA.

— Spune-mi mai multe despre ea.

Bubi deschise un dosar şi scoase o foaie de hîrtie.

— Ai totul aici.

Max încuviinţă.

— De asemenea, mai există şi o altă soluţie. Probabil că s-a gîndit şi Harry la asta. Sîntem gemeni, doar, avem un fel de telepatie. Ce zici, frăţioare?

— Ah, te referi la momentul de glorie cînd te hotărăşti să mori pentru Führer şi Reich, scoţi pistolul în biroul lui Eisenhower în

faţa tuturor, îl împuşti şi apoi mori sub o ploaie de gloanţe?

— Exact, zise Max întorcîndu-se spre Bubi. Atît de simplu şi de convenabil. Oricum, cînd plec, Bubi?

— Mă gîndeam la patru dimineaţa. Îmi furi Storch-ul de pe pistă şi nu e mai mult de o oră pînă la Cold Harbour. Vremea n-o să fie excelentă, dar, pe la cinci, încep să se ivească zorile.

— Sînt de acord. Mai bine să începem odată.

— Cîteva rafale de mitralieră în fuselaj ar arăta bine, zise Harry sarcastic.

— De fapt, este o idee chiar foarte bună, zise Bubi ridicîndu-se. Dacă aş fi în locul tău, aş repeta totul încă o dată. Am putea să cinăm la nouă, dacă vreţi.

— Şi să-mi iau rămas bun de la Mutti, îi spuse Max lui Harry.

— Mă tem că asta nu se poate, zise Bubi atunci. Mama voastră a fost dificilă, pentru a nu spune mai mult. Himmler a lăsat ordine precise ca, în momentul în care începe operaţiunea, ea să fie ţinută separat. Stă în cabana de vînătoare din capătul celălalt al domeniul. Nu poţi s-o vezi, Max, şi, cu asta, am încheiat discuţia.

— Haide, Bubi, zise Max.

— După ce pleci, îl voi lasă pe fratele tău s-o viziteze, spuse Bubi aproape înecîndu-se. E tot ce pot să fac.

Urmă un moment de tăcere, după care Max ridică din umeri.

— La naiba, haideţi să terminăm odată. Lasă-ne singuri, Bubi.

Hartmann ieşi.

— Nu mai avem timp, Max, zise Harry. Te-ai gîndit la ceva?

Max scutură din cap abătut.

— Va trebui să facem jocul, să vedem unde duce.

— Dumnezeule, spuse Harry şi, după o clipă de tăcere, adăugă: Dacă se ajunge, într-adevăr, la asta… dacă n-o să existe altă soluţie… Chiar crezi că o să poţi s-o faci?

— Ai văzut filmul acela, zise Max. Femeile acelea care dădeau din picioare în ştreang, cu ochii bulbucaţi, şi ştii care era cel mai groaznic lucru?

Harry dădu din cap afirmativ.

— Cînd li s-au deschis măruntaiele.

— Harry, aş fi în stare să mă duc şi în iad să-l aduc pe diavolul însuşi, numai să nu i se întîmple aşa ceva mamei.

Cam în acelaşi timp, în Londra, Fernando şi Joel Rodrigues se duseră acasă la Sarah Dixon. Lacey şi un fotograf profesionist, un poliţist pe nume Parry, de la Scotland Yard, îi urmăreau îndeaproape şi îi fotografiară intrînd, apoi, iarăşi, ieşind. După aceea, Lacey şi Parry îi urmăriră pe Westbourne Grove pînă la restaurantul italienesc unde Sarah şi Fernando se duceau de ani de zile.

— E ceva ciudat în treaba asta, zise Lacey. Am mai văzut-o pe femeia asta.

— O mulţime de oameni locuiesc în apartamentele alea, zise Parry.

— Excelent. Eşti cu adevărat un detectiv grozav. Eu unul sînt întotdeauna de principiul să cauţi miezul problemei. Scoate filmul şi pune altul nou. Mă duc să-l developez pe ăsta chiar acum. Mă-ntorc imediat.

Intră în restaurant, care era destul de aglomerat, se opri la capătul barului şi ceru un pahar de vin. Cînd chelnerul trecu pe lîngă el, îl opri şi îi arătă legitimaţia.

— Citeşte.

Chelnerul făcu ochii mari.

— E vreo problemă, domnule detectiv?

— Cum te numeşti?

— Franco.

— Bine, Franco. Dacă-mi spui ce vreau să ştiu, nu-ţi închid localul. *Capisci*.

Franco încuviinţă repede.

— Cei doi bărbaţi şi femeia de lîngă fereastră. Cine sînt?

— Femeia este doamna Dixon, doamna Sarah Dixon. Bărbatul mai înalt e senor Rodrigues de la ambasada Portugaliei. Vin aici de ani de zile. Ea locuieşte în apropiere.

— Şi celălalt?

— Nu l-am mai văzut pînă acum.

Lacey îl bătu pe umăr.

— Bravo. Nici o vorbă, totul e normal. Ai înţeles?

— Absolut, domnule ofiţer.

Lacey ieşi apoi şi îl găsi pe Parry vizavi. Acesta îi dădu filmul.

— Totul e-n regulă?

— În regulă. Rămîi aici, urmăreşte-i cînd ies şi sună la birou.

Duc filmul la Yard ca să-l prelucreze, zise el, după care dădu să plece, se opri şi se întoarse din nou. Dumnezeule, tocmai mi-am adus aminte unde am văzut-o.

În apartamentul său din Haston Place, Munro stătea lîngă foc, delectîndu-se cu un grog cald şi uitîndu-se pe nişte dosare de la birou, cînd sună telefonul. Ridică receptorul.

— Munro.

— Carter, domnule.

— E ora zece, Jack. Voiam să mă culc devreme, pentru că am de gînd să fiu la birou la şase.

— Avem o problemă, domnule general.

Era o expresie pe care o foloseau în situaţiile cele mai extreme.

— Grav? întrebă Munro.

— Foarte grav, domnule. Inspectorul şef Riley şi unul din oamenii săi sînt lîngă mine. Cred că ar trebui să ne vedem.

— Cît de repede puteţi ajunge, Jack.

În timp ce îşi beau cafeaua la restaurant, Sarah, Fernando şi Joel discutau cu glasuri scăzute.

— Ai vreo obiecţie în legătură cu asta? o întrebă Fernando.

— Cu asasinarea lui Eisenhower? întrebă ea şi scutură din cap. Nu înseamnă nimic pentru mine. Ca să fiu sinceră, în ’40, cînd a părut că Germania avea de gînd să invadeze, a fost ca şi cum visul fiecărui irlandez s-ar fi împlinit.

— Sarah, te iubesc, dar, dacă Hitler ar fi ocupat Marea Britanie, ar fi trimis trupele Panzer la Dublin, te rog să mă crezi, zise Fernando.

— Poate, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia actuală. Acest german care se dă drept fratele lui, trebuie ajutat. Verifică prezenţa vapoarelor portugheze în Pool. Va avea nevoie de ajutor ca să fugă.

— N-o să apuce să fugă nicăieri, zise Fernando. Dacă-l omoară pe Eisenhower moare. Totuşi, nu ştim cînd o să sosească.

— Curînd, spuse ea. Oricum, haideţi să mergem. Mîine încep devreme. Rămîi la mine, Fernando?

El se aplecă peste masă şi o sărută.

— Este prima noapte a lui Joel aici. Ar trebui să-l instalez.

Achită nota, după care plecară, mergînd pe jos pe Westbourne Grove, şi o conduseră pînă acasă.

— Noapte bună, dragul meu, spuse Sarah. Vorbim curînd.

Aflîndu-se în cadrul unei uşi, Parry fotografie totul cu aparatul lui special fără bliţ. Sarah intră în bloc şi cei doi fraţi îşi continuară drumul pe Westbourne Grove.

— Îţi place de ea? întrebă Joel după ce intrară pe Queensway.

— Dacă-mi place? O iubesc, zise Fernando. Dacă lucrurile ar sta altfel, m-aş însura şi mîine cu ea.

— Să te-nsori cu ea? Dar e mai mare decît tine cu zece ani.

Coborîră la staţia de metrou Bayswater şi Fernando spuse:

— Întotdeauna mi-au plăcut fetele, mult sex, şi sexul cu ea e în regulă, dar e vorba de mai mult. Face cît toate puştoaicele cu care m-am culcat pînă acum adunate la un loc.

— Dar n-ai putea să ai copii.

Se aflau pe peron cînd Fernando spuse:

— Ţie-ţi plac băbaţii, Joel, e treaba ta, dar dragostea pe care o simt eu pentru femeia asta, e treaba mea.

Veni metroul, urcară şi Parry urcă după ei.

În camera de zi a apartamentului lui Munro, Sean Riley îl prezentă pe Lacey. Jack Carter turnă whisky şi sifon în pahare şi le aduse pe o tavă.

— O să simţi nevoia să bei unul, domnule general.

— Oh, Doamne, spuse Murno luînd un pahar. Bine, să aud ce e mai rău.

Riley îi povesti despre sosirea lui Joel Rodrigues la *Croydon* şi despre problema ştampilelor de Berlin pe paşaportul lui. Apoi îi vorbi de implicarea lui Lacey, pînă la momentul prezent. Pocni din degete şi Lacey îi dădu un dosar din carton, pe care Riley îl deschise şi scoase nişte fotografii alb-negru.

— Fraţii Rodrigues şi femeia, domnule general.

Jack Carter zise:

— Fernando e aici aproape de la începutul războiului, acum fiind ataşat comercial principal. Fratele său, Joel, ataşat comercial în Berlin, transferat în chip misterios pentru a face pe curierul între Lisabona şi Londra.

— Şi femeia?

Jack Carter ezită şi apoi zise:

— Domnul detectiv Lacey a recunoscut-o, domnule. Lucrînd la Departamentul Special, merge adesea la sediul SOE.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă Munro.

— Lucrează în Baker Street, domnule, spuse Lacey. Şi aşa cum a spus şi domnul maior Carter, am recunoscut-o.

— Dumnezeule mare, spuse Munro ridicîndu-se şi, ducîndu-se la bar, îşi mai puse un whisky. Spuneţi-mi ce e mai rău.

Carter îi făcu semn lui Sean Riley, care continuă:

— Sînt doar lucruri pe care le-am aflat în scurt timp, domnule general. Vom face cercetări mai amănunţite mîine. Femeia este doamna Sarah Dixon, văduva lui George Dixon, care a murit de cancer. S-a născut la Londra din tată englez şi mamă irlandeză. Numele de fată era Brown. Bunicul ei, Patrick Brown, era un activist IRA, participînd la Revolta de Paşti din 1916. A fost executat de englezi. Ea a fost funcţionară la Ministerul de Război un timp, după care, anul trecut a fost transferată la sediul SOE. Muncă de secretariat, de funcţionară, lucruri mărunte.

— Mărunte? spuse Munro părînd gata să facă o criză. Cum naiba poţi să fii atît de sigur cînd poate să circule liberă peste tot? Şi, oricum, cum a ajuns la SOE? N-a verificat-o nimeni?

Carter oftă.

— Continuăm să facem cercetări în acest sens. Pur şi simplu, e posibil să fi fost… scăpată din vedere.

— Dumnezeule!

— Dar, domnule general, nimic din toate astea nu are sens, spuse Carter. Am distrus reţelele Abwehr din Marea Britanie cu ani în urmă, majoritatea agenţilor au fost arestaţi. Nu mai e absolut nimeni activ.

Munro îşi sorbi whisky-ul, încruntîndu-se.

— Dacă-mi aduc aminte bine, cu mulţi ani în urmă, am primit un raport, de fapt, era înainte să apari tu, Jack. Am fost informaţi că, înainte de război, un anume maior Klein de la sediul SD din Berlin încălcase toate regulile şi alcătuise o reţea engleză.

— Ştiu, domnule, dar a fost doar un zvon. Am citit dosarul. Nu era nimic substanţial.

— Şi dacă era? Dacă erau agenţi secreţi? Dacă, Jack?

— Să-i arestăm, domnule general? întrebă Riley.

— Nu, fraţii Rodrigues or să invoce imunitatea diplomatică. Cel mai mult, am putea să-i expulzăm.

— Dar femeia, domnule? întrebă Riley.

Munro clătină din cap.

— Supraveghere permanentă, deocamdată, domnule inspector-şef. Fiecare contact pe care-l are trebuie înregistrat. Puneţi cei mai buni oameni să lucreze la cazul ăsta, zise el, după care se întoarse spre Carter. O verificare foarte atentă în Baker Street, Jack. Fă una din verificările tale regulate. Asta o să ne mascheze adevăratul motiv.

— Am înţeles, domnule.

Munro se ridică.

— Trebuie să daţi tot ce aveţi mai bun, domnilor. Ar putea fi vorba de ceva foarte serios.

Cînd intră în salon pentru a cina cu cei doi fraţi, Bubi fu şocat. Pentru un moment, crezu că Harry era cel care stătea în picioare lîngă foc, în uniforma americană, dar, după aceea, îşi dădu seama că Harry stătea lîngă el, cu cîrjele pe podea, îmbrăcat în fliegerbluse Luftwaffe cu Crucea Cavalerilor, frunzele de stejar şi săbiile.

— Dumnezeule, zise Bubi. E incredibil.

— Ai face bine să crezi, îi spuse Max. Nu vine şi Muller?

— Nu, a fost chemat la Saint-Malo şi Schroeder e ocupat. Un paznic şi-a rupt piciorul, spuse el, după care se întoarse spre ordonanţa de lîngă uşă. Acum putem să mîncăm.

— Da, mergi la moarte, dar fă-o cu burta plină, spuse Max aşezîndu-se la masă. E ceva ce am uitat? îl întrebă el pe Harry cînd se aşează şi acesta.

— Ia-o uşor. Vor mai fi oameni pe care nu-i vei recunoaşte. De exemplu, generalul Sobel. Stai liniştit, lasă-i pe ei să vină la tine.

— O să-mi dau toată osteneala, spuse Max privind spre fereastră. Asculta ploaia. Sărmanii marinari care sînt pe mare pe o vreme ca asta.

— Mai degrabă, sărmanii piloţi, spuse Harry luînd paharul de vin. Nici nu-mi vine în cap un toast potrivit.

— Ce zici de Dumnezeu să ne apere pe toţi? spuse Max.

Rosa, care fugea prin pădure, era îngrozitor de înspăimîntată şi udă leoarcă. Acum era atît de întuneric, încît se izbea de copaci. Un fulger lumină totul pentru o clipă şi, deodată, se văzură o potecă şi un fel de colibă. Se îndreptă spre ea împleticindu-se şi, găsind o uşă mare, o deschise. Părea chiar cald înăuntru şi, cînd fulgeră din nou, văzu o stivă de lemne şi cîteva boxe, deşi nu se vedea nici urmă de animale. Erau grămezi de paie şi ploaia pătrundea prin ferestrele înalte deschise, răpăind în acoperiş.

Ea îşi scoase impermeabilul ud, agăţîndu-l pe o boxă, după care se întinse pe o grămadă de paie şi se acoperi cu ele. Mirosea frumos. Închise ochii şi adormi imediat.

Max îşi luă rămas bun de la Harry la trei şi Bubi îl duse cu maşina pînă pe pistă, prin ploaia torenţială, intrînd cu ea într-unul din hangare. Storch-ul se afla afară în ploaie şi Max, cu un impermeabil militar pe umeri, îşi aprinse o ţigară cînd un sergent major SS în unfiorma neagră Panzer se apropie.

— Ştii ce trebuie să faci, îi spuse Bubi.

Sergentul major se întoarse spre unul din oamenii săi şi întinse mîinile. Acesta îi dădu un Schmeisser şi el ieşi în ploaie, trăgînd o rafală în fuselajul avionului, aproape de coadă, şi o altă în aripa din stînga. După aceea reveni.

— Excelent, zise Bubi întorcîndu-se spre Max. Bănuiesc că asta e tot.

— Momentul adevărului, zise Max întinzînd mîna. Dă-mi Walther-ul tău, Bubi, şi încărcătorul de rezervă.

Bubi se încruntă şi Max îi spuse răbdător:

— L-am luat de la paznicul pe care l-am lovit şi am mai împuşcat unul.

— Înţeleg, zise Bubi încuviinţînd. Bineînţeles.

Scoase pistolul din toc şi i-l dădu împreună cu încărcătorul de rezervă. Max trase două focuri în aer.

— Atît ajunge, zise el vîrînd pistolul şi încărcătorul într-un buzunar al impermeabilului.

— La drum, deci, spuse Bubi întînzîndu-i mîna. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Bubi. La revedere.

Se duse spre avion, unde sergentul major aştepta ca să-i

deschidă uşa. Max aruncă impermeabilul înăuntru, se întoarse, îi făcu un semn din cap lui Bubi, după care urcă în carlingă. Uşa se închise. Răsuci cheia în contact şi, o clipă mai tîrziu, elicea începu să se învîrtă din ce în ce mai tare. Ploaia răpăia în acoperiş, dar, ca întotdeauna, îl cuprinse ceea ce el numea sentimentul avionului. Pentru asta se născuse. Să zboare.

Avionul rulă înainte şi apoi întoarse în vînt. Nu era decît lumina slabă a clădirilor din apropierea pistei, dar era suficient. Rulă cu toată viteza, după care trase de manetă şi se înălţă în noapte.

Capitolul 15

Vîntul puternic îi încetini zborul, dar, altfel, nu întîmpină nici un fel de probleme. Încercă să ia legătura prin radio abia după patruzeci de minute.

— Cold Harbour, Cold Harbour, mă auzi?

Răspunsul se auzi aproape instantaneu.

— Aici Cold Harbour, te aud perfect. Cine eşti?

— Colonelul Harry Keslo fugind naibii din Bretagne cu un Storch al Luftwaffe. Sosire estimativă în douăzeci de minute.

— Rămîi pe recepţie.

Caporalul RAF care era de serviciu în dimineaţa aceea în camera transmisiunilor era destul de şocat şi, punînd repede mîna pe telefon, o sună pe Julie Legrande. Ea răspunse cu o voce somnoroasă.

— Ce e?

— Camera transmisiunilor. Îl am pe colonelul Kelso pe recepţie. Se pare că a fugit din Franţa cu un Storch.

— Dumnezeule, zise Julie perfect trează acum. Vin imediat.

Se dădu repede jos din pat, îşi scoase camaşa de noapte şi îşi puse costumul de pistă.

Zorile se iveau şi lumina era foarte ciudată, o imensă pătură de nori cenuşii întinzîndu-se la o altitudine de trei sute de metri. Max coborî la o sută cincizeci de metri, marea agitată de furtună văzîndu-se dedesubt. Ţinea mîinile ferme pe manşă, bucurîndu-se de fiecare clipă într-un mod ciudat, căci zbura şi acesta era singurul lucru care contase vreodată pentru el.

Acum era complet expus, în lumina cenuşie a zorilor, o ţintă perfectă pentru orice Spitfire sau Hurricane care s-ar fi întîmplat să fie prin zonă. N-ar fi avut absolut nici o şansă. L-ar fi spulberat în cîteva secunde. Începu să rîdă. Ce final ar fi fost pentru întrega poveste, dar nu i-ar fi ajutat pe mama lui şi pe Harry, nici măcar pe sărmanul Bubi, toţi aflîndu-se la mîna lui Himmler.

Julie vorbi prin radio.

— Harry?

— Văd coasta. Da, eu sînt, Julie.

— E un miracol!

— O să ajung în zece minute, zise el. Puţin cam şifonat, dar, altfel, neînvins, cum spun prietenii noştri englezi.

— Te aştept pe pistă. O să-l sun pe Munro la Londra.

— Da, trezeşte-l pe ticălosul ăla bătrîn. Terminat.

Telefonul îl făcu pe Munro să se trezească furios.

— Cine naiba e la ora asta?

— Sînt eu, Julie. S-a-ntîmplat ceva uluitor. Îl avem pe Harry Kelso prin radio. A fugit din Bretagne cu un Storch. O să aterizeze peste zece minute.

Munro îşi coborî picioarele pe podea.

— Dumnezeule mare, eşti sigură?

— Am vorbit cu el eu însămi, domnule general.

— Cum părea?

— A zis că e puţin şifonat, dar neînvins.

— Tipic pentru Harry. O să aranjez să vin cu un Lysander de la *Croydon*. Voi fi cu voi cît mai curînd posibil.

Apoi, rămase locului gîndindu-se, după care coborî în apartamentul de la subsol, zgîlţîindu-l pe Carter şi dîndu-i vestea.

— Nu-mi vine să cred, spuse acesta.

— Hai să ne mişcăm, Jack. Sună la Serviciul de Curierat de la *Croydon* şi cere un Lysander.

— Imediat, domnule general, spuse Carter ridicîndu-se în capul oaselor şi întinzîndu-se după piciorul fals. Molly ştie?

— Bineînţeles că nu. Mă duc să-i spun acum, dar în viaţă există lucruri mai importante decît dragostea, Jack.

Urcă din nou scările, bătu la uşa ei şi intră. Ea se trezise de cîtva timp, dar de cînd se prăbuşise Harry, nu mai dormise bine.

Se ridică în capul oaselor.

— Unchiule Dougal? Ce s-a-ntîmplat?

— O veste uluitoare, draga mea, zise el aşezîndu-se pe marginea patului.

Max întoarse dinspre mare şi văzu totul. Cold Harbour exact aşa cum i-l descrisese Harry, barca de salvare ancorată lîngă ponton, hanul, căsuţele şi, în sfîrşit, mînăstirea şi lacul. Trecu pe deasupra pinilor, coborînd pe pista acoperită de iarbă şi rulînd spre hangar, unde o jumătate de duzină de membri ai echipajului de la sol îl aşteptau, adăpostindu-se de ploaie lîngă intrare. Cînd el opri motorul şi deschise uşa, veniră toţi în fugă şi el observă cu o oarecare ironie salopetele Luftwaffe şi chipiurile RAF.

— Minunat, domnule colonel, spuse un sergent şi toţi se strînseră în jurul lui, bătîndu-l pe spate. Faţa dumneavoastră nu arată prea grozav, domnule.

— Ah, o să supravieţuiesc. M-am lovit cînd s-a prăbuşit Lysander-ul, spuse Max prefăcîndu-se că examina fuselajul avionului. O să fie nevoie de ceva reparaţii aici, sergent. Am decolat sub o ploaie de gloanţe, cum s-ar zice, dar s-a comportat destul de bine. Aţi apărut foarte repede, zise el luînd impermeabilul german pe care şi-l puse pe umeri.

— Ah, ne-a anunţat domnişoara Legrande, domnule. A zis că vine imediat şi iat-o chiar.

Julie apăru cu jeep-ul, frînă şi sări din maşină, aruncîndu-se de gîtul lui.

— N-o să ştii niciodată cît de mult mă bucur să te văd, Harry Kelso, dar, Dumnezeule, faţa ta.

— De aceea nici nu te sărut. Doare îngrozitor, spuse el izbutind să schiţeze un zîmbet. Dar pot să mănînc şi ştii ceva? Nu mai pot de foame.

— Te duc la *Spînzuratul*. Un mic dejun englezesc. Zec se

trezeşte întotdeauna devreme ca să facă focul.

Ploaia se înteţi.

— Haide, urcă.

El se aşeză pe scaunul din stînga. În torpedou erau un pachet de ţigări *Senior Service* şi o brichetă.

— Te superi dacă iau una?

În timp ce el deschidea pachetul, ea zise:

— Întotdeauna am crezut că nu-ţi plac astea. Tu fumai numai *Players*.

El îşi reveni repede.

— Julie, scumpa mea, după toate prin cîte am trecut, pot să fumez orice.

Ea zîmbi.

— Da, îmi închipui, zise apoi şi intră pe High Street.

Trecînd cu bine de primul obstacol, Max se rezemă de spătarul scaunului, simţind cum îi curgea adrenalina prin vene, totul fiind foarte clar şi limpede.

Zec Acland stătea în genunchi lîngă foc, punînd cu grijă mai multe lemne, cînd uşa se deschise şi Julie intră urmată de Max. În viaţa lui, Zec nu mai fusese atît de uluit. Se ridică.

— Doamne Dumnezeule, colonele, şi noi care ne gîndeam că oi fi murit.

— Am fost la un pas, dar nu s-a-ntîmplat.

— Faţa dumitale arată groaznic.

— Se putea şi mai rău.

— Am auzit un avion.

— Eu eram. Am reuşit să fur un Storch şi am şters-o cît am putut de repede.

— Ceea ce probabil că n-a fost uşor, zise Zec începînd să-şi umple pipa.

— A trebuit să-l împuşc pe unul din paznici, zise Max scoţînd Walther-ul din buzunar. Aşa e jocul.

Zec păru să se întunece la faţă.

— Afurisitul ăsta de război. Nu se mai termină odată. Dar n-o să mai dureze mult. Ziua D vine în curînd, aşa am auzit că i se spune. Trebuie să recunosc că meriţi să bei ceva în ciuda orei matinale.

— O să pregătesc un mic dejun, zise Julie. Vă aud şi de la bucătărie. L-am sunat pe Munro. O să vină şi el în curînd.

Zec turnă whisky în două pahare, şi puse apoi puţină apă.

— A vrut să audă şi detaliile? întrebă Max.

— Nu, dar nici n-aş fi ştiut ce să-i spun, pentru că nu le cunoşteam nici eu, strigă Julie.

Zec se sprijini de partea cealaltă a barului.

— Ce s-a-ntîmplat acolo?

Max se ţinu cît mai aproape de realitate. Lăsarea lui Jacaud cu succes, cum fusese doborît de ME 109-uri. Cum îl salvaseră SS-iştii Panzer.

— Nu-l văd pe Tarquin, remarcă Zec.

— Tarquin nu mai este, Zec. Lysander-ul a explodat imediat după ce am ieşit.

— Îmi pare nespus de rău.

Julie apăru în uşa bucătăriei.

— Îngrozitor.

— Asta-i viaţa, continuă Max. M-au dus la Château Morlaix. M-am lovit la faţă în timpul prăbuşirii, cicatricea iniţială plesnise, dar aveau un doctor bun acolo, care m-a cusut iarăşi. Nu s-au purtat deloc rău cu mine. Întîmplarea făcuse ca o unitate Panzer SS să se fi instalat la castel.

— Apoi? întrebă Julie.

— Au primit ordin să fiu trimis la Berlin. Chiar în afara satului e o bază de alimentare a Luftwaffe şi urmau să mă expedieze cu un avion, spuse el înflăcărîndu-se din ce în ce mai tare. Mi-am dat seama că, dacă se întîmpla asta, eram terminat. Fuga a fost o întîmplare absurdă şi foarte simplă. Am cinat mai tîrziu cu comandantul şi am spus că nu mă simţeam prea bine, aşa că doctorul mi-a dat o cutie cu fiole de morfină. Aveam un paznic la uşă, bineînţeles. M-am prefăcut că mă culc, dar am stat aşa, gîndindu-mă, şi m-am hotărît să-mi încerc norocul cam pe la trei dimineaţa. Baia era foarte demodată, cu o uşă-fereastră care dădea pe o terasă şi nişte trepte duceau jos.

— Şi nici un paznic? întrebă Zec.

— Erau cîţiva paznici care patrulau prin zonă, atîta tot. Am coborît treptele, am dat colţul şi am văzut un Kubelwagen al cărui şofer stătea alături şi fuma. Am luat o jumătate de cărămidă de la

marginea unui strat de flori şi l-am lovit în cap din spate. De la el am luat Walther-ul. Pe urmă, mi-am pus impermeabilul lui şi chipiul şi am plecat cu maşina.

Julie aduse o farfurie cu ouă prăjite cu costiţă şi pîine prăjită, punînd-o pe una din mese.

— Hai, vino şi mănîncă, spuse ea aşezîndu-se. După aceea ce s-a-ntîmplat?

— Am mers pînă la pista de la Morlaix. Nu e cine ştie ce. Cam la fel ca aici, dar e foarte lungă. Poţi să intri cu orice avion pe ea, spuse el apucîndu-se să mănînce. Oricum, într-unul din hangare era un ME 109 şi un Storch era oprit pe platforma din faţă. Ploua foarte tare şi nu se vedea nici un paznic. Bănuiesc că se adăposteau toţi în hangare. M-am dus pînă aproape de Storch, am coborît din maşină şi am deschis uşa. Am văzut că avea combustibil şi, în clipa următoare, a apărut un paznic, care a început să alerge spre mine, aşa că l-am împuşcat. M-am urcat, am răsucit cheia şi am executat cea mai rapidă decolare din viaţa mea. Au mai apărut doi paznici după aceea care au trase cîteva rafale cu Schmeisser-urile, însă nu m-au afectat deloc, aşa că iată-mă aici.

Termină de mîncat şi se rezemă de spătar.

— Acum nu mai vreau decît o ceaşcă mare de cafea.

— Cafea? întrebă Julie strîngînd masa. Parcă beai numai ceai.

Greşeala numărul doi.

Max zîmbi.

— De vinerea trecută, n-am băut decît cafea, Julie. SS-iştii n-au auzit în viaţa lor de ceai, dar ai dreptate. Revin la ceai!

La mînăstire se purtă cu mare grijă şi se lăsă condus de Julie în camera pe care o folosise Harry. Reuşi acest lucru prefăcîndu-se că nu se simţea prea bine.

— Mă doare faţa îngrozitor. Cred că am nevoie de o injecţie.

Ea îl luă de mînă cînd ajunseră în capul scărilor şi îl duse direct în dormitor. El puse haina de la uniformă pe pat şi scoase cutia pe care i-o dăduse Schroeder.

— Dă-mi voie mie, zise Julie rupînd capătul unei fiole.

Apoi el îşi scoase tunica şi ea îi înfipse acul în braţ.

— Pantalonii tăi nu arată prea bine, zise ea. Ai o tăietură de

vreo douăzeci de centimetri în cracul stîng. Ia să vedem ce găsim în depozit.

Depozitul. Da, Harry îi pomenise de asta.

— Vin şi eu cu tine, zise el.

Fu uluit cînd văzu atîtea uniforme şi arme, dar izbuti să nu arate. Julie găsi o pereche de pantaloni kaki.

— Pentru ofiţerii armatei britanice, zise ea dîndu-i-l. Sînt buni pînă ajungi la Haston Place. Trebuie să ai o uniformă de rezervă acolo.

Haston Place. Numărul trei. Apartamentul de la subsol al lui Carter. Dormitorul lui Munro pe dreapta în capul scărilor, al lui Molly imediat alături şi al lui Harry, a treia uşă, lîngă geamuri. Salonul în faţa scărilor. Sediul SOE la o distanţă de zece minute de mers pe jos, în Baker Street.

— Ah, am o mulţime, spuse el. Mă duc să mă schimb.

— Ne vedem în bibliotecă.

El coborî scările zece minute mai tîrziu. Biblioteca în stînga, sufrageria în dreapta, bucătăria dincolo de uşă îmbrăcată în postav verde. O găsi pe Julie lîngă foc, punînd lemnele stivă. Îi aruncă o privire.

— Aşa-i mai bine. Cum te simţi?

— Mult mai bine. Morfina îşi face efectul foarte repede.

— Să nu faci abuz, nu vrem să ajungi ca poetul ăla victorian, care a devenit dependent.

— Eu am fost dependent de un singur lucru în viaţa mea, de zbor.

— Da, toţi ştim asta. Trebuie să mă duc la han şi să pun budincile în cuptor pentru masa de prînz a echipajului. Bănuiesc că vrei să te odihneşti, nu?

— Nu m-am odihnit niciodată, Julie. Vin cu tine. Mi-ar prinde bine o plimbare ca să-mi limpezesc mintea.

— Acum o să mergem cu maşina, dar, mai tîrziu, o să facem o plimbare pe plajă. Vei avea nevoie de impermeabil.

— Da, mă duc să-l iau.

Ajungînd în dormitor, şi-l puse pe umeri şi simţi Walther-ul atîrnînd greu în buzunarul drept. Îl scoase şi se întrebă dacă să-l ia sau să-l lase, însă greutatea lui era liniştitoare, într-un fel. Îl puse la loc în buzunar şi coborî. Julie ieşi din bibliotecă purtînd un

impermeabil vechi şi o beretă.

— Pari foarte franţuzoaică în dimineaţa asta.

— Este şi firesc. Tocmai am primit un telefon de la Munro. Se pregăteşte să plece cu un Lysander. E şi Jack cu el. A vrut să vină şi Molly, dar are un program foarte încărcat în dimineaţa asta.

Ciudat acel sentiment de uşurare.

— O s-o văd destul de curînd, zise Max.

Julie îl luă de braţ.

— Harry Kelso, parcă ai fi ţinut în lesă. Bărbaţii, zise ea ridicînd din umeri. Nu ştiu. N-aveţi nici un pic de romantism în voi. Hai să mergem.

Zec şi oamenii din echipaj lucrau în barcă. Max se aşeză la marginea cheiului, uitîndu-se în jos, şi unul din ei îi strigă:

— Ne bucurăm că te-ai întors, colonele.

Altul, solid şi cu un păr şi o barbă încîlcite, spuse:

— Ne pare rău de Tarquin.

Ciudat. Intrînd în han, se duse în spatele barului şi îşi luă două pachete de ţigări *Players*. Aprinse una şi se rezemă de tocul uşii, privind-o pe Julie cum îşi vedea de treabă. Vîrî o tavă în cuptor şi închise uşa.

— Gata, zise ea întorcîndu-se. Acum hai să facem plimbarea aia.

Fluxul era în toi, dar era destul nisip la picioarele stîncilor şi, de asemenea, dune de nisip acoperite cu smocuri de iarbă.

— Cum te simţi? îl întrebă ea.

— Mult mai bine. De ce mă-ntrebi?

— Ah, pari puţin cam tăcut, atîta tot.

El izbuti să zîmbească.

— Nu cred că există un cuvînt pentru asta, dar cred că s-ar putea spune c-am trăit o experienţă care te reduce la tăcere.

— Ce proastă sînt, zise ea luîndu-l de braţ şi continuîndu-şi plimbarea.

El fu recunoscător pentru asta, pentru contactul cu femeia aceea şi pentru faptul că îl acceptase şi pentru că îl acceptaseră şi Zec Acland şi oamenii săi. Îi dădea încredere în sine, o şansă pentru a-şi trage sufletul. Şi Eisenhower şi motivul pentru care el se află acolo? Alungă acel gînd cît mai departe cu putinţă.

Se aşezară pe nişte lemne putrezite.

— Te-ai însura cu Molly, Harry?

— Dacă m-ar vrea, adică? întrebă el rîzînd.

— Ah, te-ar vrea sigur.

— Nu cred că oamenii ar trebui să se căsătorească în vreme de război, mai ales cineva ca mine. Gîndeşte-te la prăbuşirea asta, de exemplu. Am avut un noroc extraordinar că am supravieţuit. De fapt, nici n-ar fi trebuit să supravieţuiesc atît de mult. Pilotajul e un sport foarte riscant, Julie.

— Pentru tine n-o să mai fie.

— Ce vrei să spui?

— M-ar mira dacă or să-ţi mai dea voie să zbori. Vei fi ţinut la sol, Harry. Asta e părerea mea, cel puţin. Aşa cum li se spune prizonierilor, pentru tine, războiul s-a terminat.

El căzu pe gînduri.

— Bănuiesc că s-ar putea să ai dreptate, mai vedem, spuse el şi, în clipa aceea, se văzu un Lysander întorcînd dinspre mare.

Ea se ridicase imediat.

— Uite-l pe Munro. Ar trebui să ne întoarcem.

În bibliotecă, lîngă foc, Munro şi Jack Carter stăteau în faţa lui Max şi îl ascultau atenţi cum spunea aceeaşi poveste pe care le-o spusese şi lui Julie şi Zec. În acest timp, Julie îi servea cu ceai şi sandvişuri.

— Uimitor, spuse Munro cînd el termină de povestit.

— În primul său raport, Jacaud ne-a spus de acea unitate Panzer SS care a apărut din senin şi s-a instalat la castel, zise Jack.

— Norocul meu că s-au aflat acolo, zise Max. Altfel aş fi ars odată cu avionul. Jacaud n-a putut să vă furnizeze mai multe informaţii?

— Nu, zise Munro. În raport zicea că SS-ul ţine castelul, satul şi împrejurimile complet izolate.

— Dacă vă amintiţi, domnule, în al doilea raport, a menţionat despre un JU 52 care a aterizat pe pista de acolo, zise Jack. Dar nimeni n-a putut să se apropie prea mult ca să vadă ce se petrecea.

— Ah, asta pot să vă spun eu, zise Max. Maiorul Muller, comandatul, mi-a spus că aduceau motoare de schimb pentru

două din tancurile lui.

— Sărmanul Muller, zise Munro. Chestia asta n-o să apară deloc bine în dosarul lui. Oricum, mănîncă-ţi sandvişurile şi mergem la *Croydon*. L-am sunat pe Teddy West. *Vicemareşalul West şi nici o fotografie*.

— Ce mai face? întrebă Max.

— E în culmea fericirii. Vine de la Soutwick House ca să-l întîlnească pe Eisenhower la Hayes Lodge. L-am lăsat pe el să-i dea vestea cea bună Comandantului Suprem. Sînt sigur că va vrea să te vadă personal.

— Abia aştept, zise Max.

Munro se ridică.

— Mă bucur enorm să te revăd, Harry, chiar dacă arăţi ca şi cum ţi-ar fi trecut un camion peste faţă. Molly îţi transmite toată dragostea ei. Mă gîndeam să cinăm la River Room diseară, atunci o să fie şi ea liberă. Îl invităm şi pe tatăl ei. Facem o petrecere. Îţi sărbătorim întoarcerea din morţi.

— Sună grozav, spuse Max.

— Bine, atunci hai să mergem.

Rosa Stein dormise cel puţin douăsprezece ore, un somn generat de extenuare. Cînd se trezi, în sfîrşit, ploaia continua să răpăie în acoperiş. Se ridică, se duse la uşă şi aruncă o privire afară. Pădurea era învăluită în ceaţă, dar poteca se vedea foarte clar. Problema era că habar nu avea unde se afla, nu avea nici un simţ al direcţiei. Bănuia că putea să rămînă unde era pentru un timp – cel puţin era un loc uscat şi cald. Făcu mîinile căuş pentru a lua nişte apă care se scurgea dintr-un jgheab, bău şi apoi îşi udă faţa.

Nu putea să-şi alunge din minte întîmplările îngrozitoare de la cabana de vînătoare. Era un coşmar. Începu să plîngă incontrolabil, se întoarse la grămada de paie şi se întinse iarăşi. După un timp adormi din nou.

Cînd ateriză la *Croydon*, după-amiază devreme, Max avu iarăşi noroc, căci tocmai îl ajuta pe Jack Carter să coboare din avion, cînd maiorul exclamă deodată:

— Uite-l pe vicemareşalul West, domnule.

Max se întoarse cînd Munro se duse în întîmpinarea lui West.

— Uite-l, Teddy. Mă tem că faţa lui arată ca una din ruinele lăsate în urmă de Cromwell, dar nu poţi să le ai pe toate.

West îl îmbrăţişă pe Max.

— Ticălosule ce eşti. Să nu mă mai sperii niciodată aşa.

— O să fac tot posibilul, domnule, zise Max.

— La naiba, o să rămînem fără medalii.

— Diseară cinăm la River Room, Molly şi tatăl ei, Jack şi cu mine, ce-ar fi să vii şi tu? zise Munro.

— O să-mi dau toată osteneala. E o idee excelentă, dar, deocamdată, va trebui să vă iubesc şi să vă las. Trebuie să mă întîlnesc cu Ike la Hayes Lodge. Puteţi să mă lăsaţi acolo.

— Cu multă plăcere, spuse Munro luînd-o înainte.

La Haston Place, lui Max nu-i fu deloc greu să găsească dormitorul lui Harry. Îşi aruncă impermeabilul pe pat şi deschise dulapul. Înăuntru erau uniforme de rezervă agăţate frumos pe umeraşe, iar pe rafturi erau aşezate cămăşi, ciorapi, pantofi.

Se auzi o bătaie în uşă şi Carter vîrî capul înăuntru.

— Domnul general s-a dus pînă în Baker Street, dar m-a rugat pe mine să te duc la *Guy's Hospital*. Vrea ca Molly să-ţi facă un control. Sincer să fiu, e îngrozit de felul cum arăţi. Şi are dreptate, Harry. Ai putea avea vreo fractură la linia frunţii sau altceva.

— Cînd plecăm?

— Ar trebui să plecăm chiar acum, pentru că Molly trebuie să intre în operaţie la patru şi jumătate. O să vină singură la River Room.

— Bine, o să am timp să mă-ntorc şi să-mi pun altă uniformă mai tîrziu.

— O să ai destul timp, bătrîne.

— Atunci, hai să mergem.

Secţia „Răniţi" de la *Guy's* era la fel de aglomerată ca întotdeauna. Jack se duse la recepţie.

— Domnul colonel pentru domnişoara doctor Sobel. E aşteptat.

— Aşa e, domnule maior, spuse femeia punînd mîna pe telefon. Domnul colonel Kelso este aici, zise ea şi puse receptorul în furcă. Era Radiologia. O să vină cineva într-un minut.

Şi chiar un minut trecu pînă cînd apăru un tînăr într-un halat alb, avînd un ochi de sticlă şi zona din jurul acestuia grav afectată.

— Domnul colonel Kelso? Nu ne mai vedem capul de treburi. Pe aici, domnule, zise el zîmbindu-i frumos lui Carter. Poţi să vii şi tu dacă vrei, iubitule, spuse apoi şi îi văzu piciorul de lemn. Doamne, sîntem trei schilozi, nu? Numele meu e Walker, apropo.

— Unde ai fost rănit? îl întrebă Max.

— Zburam cu un Lancaster deasupra Berlinului. Eram mitralior. În timpul celui de al doilea tur, m-am trezit cu o aşchie de cartuş în faţă. Trebuie să fi fost nebun, scumpule.

— Toţi sîntem.

Walker se uită la medaliile lui.

— Dar dumneata în mod deosebit, dacă nu te superi că ţi-o spun. Aici, zise el deschizînd o uşă.

Max se întinse pe o masă şi făcu ce i se spuse, în timp ce Jack Carter se aşeză într-un colţ. Walker îi făcu radiografiile, fluierînd vesel, după care dispăru în dosul unei uşi. După zece minute se întoarse cu radiografiile.

— Nici o fractură, domnule colonel. Totul e normal în afară de faţa dumitale care parcă e o bucată de carne crudă. Acum o să vă conduc la domnişoara doctor Sobel.

În timp ce străbăteau coridorul, adăugă:

— Îmi place foarte mult uniforma dumitale cu aripile alea RAF. Ai fost un american în RAF, nu-i aşa?

— Aşa e, zise Max.

— Am văzut filmul cu Tyrone Power. O mulţime de aiureli, dar el era minunat.

Max încercă să nu rîdă şi Jack întîmpină, evident, aceleaşi dificultăţi. Walker deschise o uşă.

— Aici.

Molly stătea la un birou, în halat alb şi cu stetoscopul la gît. Sări imediat de pe scaun.

— Dumnezeule, Harry!

— Ah, deci aşa stau lucrurile, spuse Walker punîndu-i radiografiile pe birou, domnişoară doctor, n-are nici o fractură. Nu i-am scos plasturele pentru că n-a fost nevoie, zise el întorcîndu-se apoi. Toate cele bune, domnilor, dar ascultaţi-mi sfatul şi ţineţi-

vă departe de spaţiul aerian al Berlinului.

După ce ieşi el, Jack spuse:

— Te aştept la recepţie.

— Nu-i nevoie, îi răspunse Max.

— Prefer, bătrîne.

Carter ieşi şchiopătînd şi Max zise:

— Cred că te iubeşte.

— Iar eu te iubesc pe tine, Harry Keslo, spuse ea ocolind biroul şi aruncîndu-se de gîtul lui.

— Uşurel, scumpa mea. Mă tem că va trebui s-o las mai uşurel cu pasiunea, pentru că am nişte dureri îngrozitoare dacă nu iau morfină.

— Ce doză?

— Nu ştiu. Chirurgul meu SS-ist mi-a dat o cutie de-a lor. E la Haston Place.

— Să nu mai iei pînă cînd nu văd despre ce e vorba, zise ea şi îl lovi deodată cu pumnii în piept. Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta. Absolut niciodată. A fost oribil.

El o strînse la piept şi îi mîngîie părul.

— Îmi pare rău, spuse apoi sărutînd-o pe frunte cu blîndeţe.

Ea se depărtă brusc.

— Ce-i asta? întrebă uşor încruntată. Tandreţe şi romantism din partea marelui Harry Kelso?

— Ştii cum se spune în filme? A fost un iad acolo. Poate că a scos din mine un alt om.

— O să cred asta cînd o să se-ntîmple.

Apoi luă radiografiile, le puse pe ecran şi aprinse lumina. După un timp, încuviinţă.

— Nici o fractură, zise ea întorcîndu-se. Povesteşte-mi ce s-a-ntîmplat.

Ceea ce el şi făcu, repetînd aceeaşi poveste în legătură cu plesnirea cicatricei în urma impactului. Ea îl puse să se aşeze pe un scaun şi îndreptă lumina unei lămpi de birou asupra feţei lui.

— Exact ca data trecută, nu există decît un singur fel, cel iute.

Dezlipi plasturele într-o secundă şi Max rămase fără suflare.

— *Mein Gott*! zise el şi, în aceeaşi clipă, îşi dădu seama de greşeală. Eu şi Max obişnuiam să spunem aşa cînd eram mici, pentru că Mutti considera că era o blasfemie.

Ea acceptă explicaţia şi examină cusătura.

— O lucrare bună.

Exact acelaşi lucru i-l spusese Schroeder lui Harry la Morlaix.

— Mă bucur să aud asta, zise el.

— Tot ca data trecută, aş vrea să nu-ţi mai pun plasture şi o să-ţi dau iarăşi cu puţin spray.

Ceea ce şi făcu, ştergînd surplusul cu un tampon de vată.

— Eşti cuminte, deci?

— Numai pentru tine.

— Acum va trebui să pleci, pentru că mă aşteaptă o operaţie cam complicată. Ne vedem mai tîrziu la River Room. Mîncare bună şi vin, muzică la Carrol Gibbon pe care să dansăm, zise ea îmbrăţişîndu-l strîns. Nu credeam c-o să mai trăiesc toate astea vreodată. Singura problemă e că n-o să am timp să trec pe acasă să mă schimb.

— Adu-te pe tine doar, zise Max. O să fie foarte bine.

La ora şase, cînd se afla iarăşi în camera lui, Max încercă să o sune pe Sarah Dixon. Se gîndea că trebuia să fi ajuns acasă deja, însă nu-i răspunse nimeni. Îşi puse o uniformă curată şi se privi în oglindă.

— Foarte frumos, Harry, murmură el. Aproape la fel de bună ca ale noastre.

Cînd coborî în salon, Jack Carter tocmai îşi punea un whisky.

— Vrei şi tu unul, Harry?

Munro intră în uniformă.

— Eu vreau unul. Dumnezeule, Harry, dar faţa asta a ta ar speria un regiment întreg, zise el dînd whisky-ul pe gît dintr-o înghiţitură. Haideţi, mîncăm devreme în seara asta, pentru ca mîine am o mulţime de treburi.

La River Room, se aşezară la o masă rotundă lîngă fereastră şi Munro comandă şampanie pentru el, Harry, Carter şi West, în timp ce îi aşteptau pe Molly şi pe tatăl ei.

— În cinstea ta, Harry, spuse Munro ridicînd paharul. Cred că ţi-ai epuizat cele nouă vieţi.

— Mai vedem, zise Max.

— Ba nu mai vedem deloc, spuse West. Eşti oprit de la zbor printr-un ordin al lui Ike. Ai terminat cu zborurile.

Şi lui Max nu-i plăcu acest lucru, aşa cum nu i-ar fi plăcut nici lui Harry.

— Vrea să mă vadă?

— Da, dar nu ştiu sigur cînd. Probabil că Tom Sobel ştie mai bine. Ike e la Hayes Lodge acum, dar mîine dimineaţă îl duc la Soutwhick.

— Dumneavoastră îl duceţi? întrebă Max.

— Ei bine, încă mă mai descurc şi treaba asta mă ajută să nu-mi ies din mînă.

În clipa aceea, Molly şi tatăl ei îşi făceau loc printre mese. Max nu avu probleme de data aceasta, căci acela trebuia să fie generalul Sobel şi zîmbea încîntat. Îi strînse mîna lui Max cu putere.

— Nici nu pot să-ţi spun ce înseamnă asta. Ike a fost extaziat, zise el ţinîndu-i scaunul lui Molly. Vrea să te vadă, Harry, dar n-a reuşit în seara asta. Nu-şi mai vede capul de treburi. Dar vrea să te întîlneşti cu el mîine dimineaţă la şapte la *Croydon*. Mi-a spus că Teddy o să-i fie pilot. Mă duc şi eu cu el şi ar vrea să ne însoţeşti şi tu.

— N-am nimic împotrivă, spuse Max luîndu-şi paharul cu o mînă sigură, deşi prin minte îi treceau o mulţime de gînduri.

Oh, Doamne, atît de curînd?

În cele din urmă, cînd începu să se lase întunericul şi ploaia se opri, Rosa Stein părăsi coliba şi porni pe potecă, ameţită, iar nebunia fu că, peste cincisprezece minute, ajunse la o fermă. Fumul ieşea pe coş, vacile mugeau în grajd. O femeie tînără ieşi cu cîte o găleată de lapte în fiecare mînă. Era Marie, operatoarea radio a lui Jacaud, şi se opri, uitîndu-se la Rosa.

— Cine eşti? Ce vrei? strigă ea în franceză.

Rosa se duse spre ea împleticindu-se şi izbucni în plîns.

— Ajutaţi-mă, vă rog să mă ajutaţi, strigă ea în germană.

Marie nu ştia germană deloc şi vorbea foarte puţin englezeşte. Aceea fu, însă, singura lor cale de comunicare, deoarece nici Rosa nu ştia franţuzeşte, dar vorbea o engleză stricată.

Marie spuse în engleză:

— Eşti germană?

Rosa încuviinţă.

— De unde eşti? Eşti evreică?

Rosa clătină din cap.

— Château Morlaix, zise ea şi Marie lăsă găleţile jos. SS. Stăpîna mea moartă.

Începu să suspine şi Marie luă din nou găleţile, după care îi făcu semn spre fermă, se întoarse şi Rosa o urmă.

Capitolul 16

Max şi Molly dansau pe ringul aglomerat, însă el nu era nici pe departe la fel de priceput ca fratele său. Într-un fel, îi fu de ajutor faptul că erau atîţia oameni în jur. Îi oferea o scuză pentru stîngăcia lui.

După încă o ciocnire, zise:

— Îmi pare rău. Nu mă descurc prea bine.

— Nu-i nimic. Ai trecut printr-un adevărat infern, Harry, spuse ea îmbrăţişîndu-l cu putere. Unchiul Dougal mi-a spus că ştie de la Julie că l-ai pierdut pe Tarquin.

— Mă tem că aşa este. Probabil că a ars odată cu Lysander-ul. A explodat. E un noroc că mă aflu aici. Dacă n-ar fi fost SS-iştii..., zise el ridicînd din umeri. Am fost salvat de diavol, Molly.

În clipa aceea, chelnerul apăru la marginea ringului de dans şi le făcu semn.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. De fiecare dată cînd vin aici cu tine, se întîmplă acelaşi lucru.

Se desprinse din braţele lui, se duse şi vorbi ceva cu chelnerul, după care se întoarse.

— Spitalul, iarăşi. Nu se descurcă fără mine.

— Nu mă culc pînă nu vii, spuse el în timp ce se întorceau la masă.

— N-aş fi prea sigură. Dacă o să treacă de miezul nopţii, rămîn acolo, spuse ea şi, cînd ajunseră la masă, zise: Ghiciţi ce s-a-ntîmplat!

Molly plecă la spital cu maşina lui Munro şi West se oferi să-i ducă pe ceilalţi cu a lui. În faţa intrării, Max spuse:

— Eu aş vrea să mă plimb puţin, domnule general. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar sînt puţin cam încordat.

— E lesne de înţeles, băiete dragă, spuse Munro. Plimbă-te, relaxează-te. Poţi să vii cu un taxi. Zilele astea, taximetriştii londonezi nu-i refuză niciodată pe americani. Lasă bacşişuri grase. Domnul general Sobel n-o să se supere că am făcut această remarcă.

Sobel îi strînse mîna lui Max.

— Ne vedem dimineaţă la *Croydon*.

— Voi fi acolo.

Urcară toţi în maşina lui West şi plecară. Apoi, Max opri primul taxi care apăru.

— Ştii unde e Wesbourne Grove, Bayswater?

— Sigur că ştiu, amice.

— Bine, atunci du-mă acolo, spuse Max urcînd.

La fermă, Marie trimise după Jules, fermierul care făcea parte din grupul lui Jacaud. Îi explică situaţia şi Jules o ascultă uitîndu-se la femeia germană care stătea în capătul mesei cu fetiţa lui Marie pe genunchi. Ursul se afla pe masă, ursul pe care Jacaud i-l dăduse lui Marie pentru fetiţă.

— Indiferent ce s-a-ntîmplat la castel e rău, dar nu înţeleg mai mult.

— Jacaud vorbeşte bine germana, zise Jules.

— Da, ştiu, dar s-a dus la Rennes la întîlnirea cu cei din reţeaua de acolo.

— Aşa e, dar se întoarce cu trenul de la miezul nopţii. Mi-a spus să mă duc să-l iau la două de la gara Beaulieu cu „gazolene“-ul.

„Gazolene“ era un camion care funcţiona pe bază de gaze generate de un arzător cu cărbuni aflat în partea din spate a vehiculului.

Marie încuviinţă.

— Bine, ia-l, dar spune-i să vină direct încoace. Cred că nu-i a bună.

Taxiul îl lăsă pe Max pe Westbourne Grove. Max îi plăti şoferului şi apoi găsi strada laterală pe care se afla blocul. Se opri puţin în dreptul intrării, citi numele şi apăsă pe sonerie. După un timp, se auzi vocea lui Sarah Dixon.

— Da?

— Doamna Dixon? A venit ziua socotelilor.

— Urcă, spuse ea calmă. Etajul doi.

El împinse în uşă şi intră. În dreptul intrării de vizavi, Parry îl fotografiase de două ori, fiind una din cele patruzeci şi opt de persoane pe care le fotografiase în seara aceea. Era plictisit, îi era frig şi nu era deloc încîntat.

— Iancheu afurisit, zise el încet. S-a dus la vreo tîrfă, probabil. Ce norocoşi sînt unii.

Sarah Dixon îi dădu drumul lui Max în apartament şi îl conduse în camera de zi. Deschise o tabacheră, oferindu-i o ţigară.

— Ai venit mai repede decît ne aşteptam.

— Deci Joel Rodrigues a ajuns cu bine?

— Ah, da. Ştiu exact cine eşti, domnule baron.

— Spune-i lui Fernando Rodrigues să transmită un mesaj cît mai curînd să anunţe că am ajuns cu bine. Mîine dimineaţă mă întîlnesc cu Eisenhower.

— O să-l omori atunci?

— Depinde de împrejurări. Te deranjează?

— Sinceră să fiu, mă lasă indiferentă. M-am aliat vouă demult. Asta e viaţa. Unde locuieşti?

— La Haston Place, în apartamentul generalului de brigadă Munro. Nu poţi să iei legătura cu mine, aşa că o să te caut eu.

— Bine. Nu pot decît să-ţi urez noroc, spuse ea deschizîndu-i uşa. Noapte bună.

El ieşi din clădire şi Parry zise:

— Da’ puţin a mai durat.

Şi îl fotografie din nou.

Max intră pe Westbourne Grove şi se îndreptă spre Qeensway, oprind un taxi.

Era aproape trei dimineaţa, Max dormea agitat la Haston Place, Molly la spital, cînd, în Bretagne, Jules îl duse pe Jacaud la

ferma lui Marie. Bătu la uşă şi ea le deschise. El şi Jules se duseră la bucătărie şi Jules se apucă să reaprindă focul.

— O să pun de cafea, zise Marie ducîndu-se la maşina de gătit.

— Unde e? întrebă Jacaud.

— În pat.

— Du-te şi adu-o. O să facă Jules cafeaua.

Jacaud se aşează într-un capăt al mesei şi îşi aprinse o ţigară *Gitanes*. Se uita posomorît la Tarquin, care se afla în capătul celălalt.

— Tu n-ai nici o problemă.

Pe vremuri, fusese profesor de filozofie la universitate, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama. Chipul dur şi nebărbierit, ochii întunecaţi ai unui om care ucisese de multe ori şi ale cărui noţiuni de filozofie zburaseră pe fereastră. Un om care nu mai credea în oameni. Jules îi dădu cafea cu lapte într-un castronel şi, o clipă mai tîrziu, Marie o aduse pe Rosa.

— Stai jos şi ascultă-mă, îi spuse Jacaud în germană. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău dacă ne spui adevărul.

Rosa, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte şi un capot pe care i le dăduse Marie, se aşează pe un scaun la masă.

— Spune-mi cine eşti şi despre ce e vorba, zise Jacaud.

După cincisprezece minute, cînd ea termină de povestit, el rămase tăcut şi încruntat. Un timp nu spuse nimic şi Marie fu cea care întrebă:

— Ce-a spus?

Jacud le povesti totul în fraze scurte.

— E o nebunie, zise Jules. Un frate care se dă drept celălalt ca să-l omoare pe Eisenhower?

— Mi-a venit o idee, spuse Jacaud. Am aranjat ca prietena aia a ta, Helene, să-l reguleze pe doctorul SS, pe Schroeder.

— Aşa e.

— Încă o mai face?

— Din cîte ştiu eu, da.

— Du-te cu Jules la ea acasă. Dacă germanul e acolo, aduceţi-l încoace. Poate să confirme spusele acestei femei.

Şi, astfel, douăzeci de minute mai tîrziu, căpitanul Schroeder, care dormea tun ţinînd-o în braţe pe delicioasa Helene, se trezi cu ţeava unui Colt automat proptită în gît şi cu Jules la marginea

patului.

— Dă-te jos şi îmbracă-te, altfel îţi zbor creierii.

Helene se ridică în capul oaselor speriată şi Jules rînji.

— Tu nu, draga mea, ai servit Franţa foarte bine. Culcă-te la loc.

Convins că îl aştepta moartea, Schroeder fu foarte cooperant. Stătu în capătul mesei şi vorbi.

— Trebuie să înţelegeţi, a vrut să moară. Eu doar m-am apărat cînd ea a încercat să-l omoare pe colonelul Hartmann şi l-a omorît pe maiorul Muller.

— Bine, ia-o de la-nceput, totul în legătură cu fraţii – totul.

Cînd Schroeder termină, Marie spuse în franţuzeşte:

— A fost de folos cu ceva?

— Ah, da, zise Jacaud. Nu ştie tot, doar destul ca să confirme povestea femeii. O să scriu un raport. Trebuie să-l transmiţi imediat la SOE în Baker Street pentru generalul de brigadă Munro.

Ea scutură din cap.

— Imposibil. Nu sînt pe canalul meu decît mîine dimineaţă la şapte.

— Bine, la şapte, atunci. Acum haideţi să mîncăm ceva.

— Ce facem cu ticălosul de SS-ist? întrebă Jules. Să-l împuşc?

— Doamne, nu, spuse Jacaud. Debarcarea va avea loc peste cîteva săptămîni. Vom avea nevoie de un doctor şi el o să fie tocmai bun.

La şase şi jumătate, vicemareşalul West se îndrepta spre *Croydon* cu o maşină a statului major. Ploua şi era ceaţă, deşi circulaţia nu era intensă. Deodată, de pe o stradă laterală, ieşi un camion fără să se asigure.

Şoferul lui West nu putu să facă prea mult. Încercă să răsucească de volan, se ciocni puţin de camion şi urcă pe trotuar, intrînd într-un zid de cărămidă. West fu aruncat într-o parte, lovindu-se cu capul de geam. Şoferul coborî şi deschise portiera din spate. Coborî şi West şi rămase în ploaie, ştergîndu-şi sîngele cu o batistă în timp ce şoferul se duse să-l ajute pe cel de la volanul camionului, care era, evident, profund şocat.

Un moment mai tîrziu, o maşină de poliţie, care se aflase mai în spate, trase lîngă cea a statului major şi un poliţist coborî.

Celălalt rămase în maşină, luînd deja legătura prin radio.

Poliţistul îi examină capul lui West.

— Va fi nevoie de cîteva cusături, domnule. Chemăm imediat o ambulanţă.

— Nu e nevoie, domnule poliţist. Sînt vicemareşalul de aviaţie West şi, la şapte, trebuie să fiu la *Croydon* ca să zbor spre Portsmouth cu generalul Eisenhower.

Poliţistul îl ascultă atent.

— Nu cred că acest lucru va fi posibil, domnule, nu în starea în care vă aflaţi.

— Ai dreptate. Ia legătura cu *Croydon* prin radio şi spune-le ce s-a-ntîmplat. Mesaj pentru Ike. Sînt puţin ameţit, dar nu pot să pilotez. Fă-o repede, prietene.

— Desigur, domnule.

Poliţistul se întoarse la maşină şi vorbi cu colegul său, iar în depărtare se auzi sirena ambulanţei. West se aşeză pe zidul de cărămidă, înjurînd şi ţinînd batista la cap.

La *Croydon*, aerodromul era învăluit în ceaţă. Tom Sobel bea o cafea şi privea pe fereastră mohorît. Max ieşi din Camera Operaţiunilor.

— La Southwick e frumos, n-o să fie nici o problemă la aterizare, potrivit buletinului meteorologic. Nori şi ploaie, dar nu vînt. N-or să fie probleme nici la decolare.

— Eh, asta-i bine, dar unde naiba e Teddy West?

În clipa aceea, se întîmplară două lucruri. O maşină a statului major opri afară; din ea coborî Eisenhower şi un locotenent major ieşi din Camera Operaţiunilor cu o foaie de hîrtie pe care i-o dădu lui Sobel.

— Urgent, domnule general.

Sobel citi mesajul şi-şi ridică privirea în clipa în care Eisenhower intră zîmbind.

— Veşti proaste, domnule general. Maşina lui Teddy West a fost implicată într-un accident pe drum încoace. Nu e nimic grav, dar el trebuie să ajungă imediat la spital.

— La naiba! spuse Eisenhower. Ştii doar că trebuie să ajungem la conferinţa de la Southwick, Tom. Monty, planurile. E o întrunire extrem de importantă. Poţi să găseşti repede alt pilot?

Max văzu inevitabilul.

— Aveţi unul, domnule general. Vă duc eu.

Eisenhower se întoarse şi îi strînse mîna, arborînd celebrul său zîmbet.

— Mă bucur sincer să te revăd, domnule colonel. Ce întîmplare extraordinară! Abia aştept să-mi povesteşti, dar chiar ai putea să pilotezi? Faţa dumitale, dacă-mi permiţi, arată groaznic!

Max întinse mîinile.

— Sigure ca o stîncă, domnule general. Nu e nici o problemă.

Ike îi aruncă o privire lui Sobel.

— Ce zici, Tom?

— Dacă domnul colonel Kelso spune că e-n ordine, eu sînt de acord, domnule.

Ike încuviinţă.

— Bine, domnule colonel, să mergem, atunci.

— Mă duc să verific avionul, domnule general, zise Max. Dar asta nu-i o problemă, pentru că e pe pistă, gata de plecare.

Se duse în sala de aşteptare, îşi luă impermeabilul german şi îmbrăcă o haină de zbor. Mută Walther-ul şi încărcătorul de rezervă într-unul din buzunare, fiolele de morfină în altul, trase fermoarul şi ieşi.

Munro şi Jack hotărîră să se ducă devreme la sediu. Întotdeauna se servea un mic dejun gustos la cantină. Gîndindu-se la piciorul lui Jack, Munro chemă maşina şi străbătură străzile pustii, ajungînd în Baker Street la şapte fără un sfert.

— Trec prin birou, Jack, zise Munro. Ne vedem la opt la cantină.

Urcă, iar Jack se îndreptă spre propriul său birou, unde îl găsi pe detectivul Parry stînd pe o banchetă lîngă uşă.

— Ai venit devreme.

— Lacey mi-a spus să am grijă să am fotografiile după fiecare seară de supraveghere a acelei femei Dixon la prima oră. Am terminat la miezul nopţii şi m-am hotărît să folosesc laboratorul de aici în locul celui de la Yard. M-au lăsat să dorm într-un pat aici.

Jack îl pofti în birou.

— Ai ceva interesant?

— Nici urmă de fraţii Rodrigues. Problema e că sînt vreo

patruzeci de apartamente în blocul acela. Cei care intră pot să meargă la oricare din ele.

Jack se aşează.

— Ia să vedem.

Parry îi puse fotografiile în faţă una cîte una.

— Oameni obişnuiţi, în general, spuse el rîzînd. Probabil că sînt cîteva tîrfuliţe care locuiesc acolo. Uite aici un ofiţer american drăguţ care, probabil că a vizitat-o pe vreuna din ele.

Jack Carter se uita stupefiat la fotografie, nevrînd să creadă ceea ce vedea.

— Dumnezeule! zise el şi se chinui să se ridice repede. Sună-l pe Sean Riley şi spune-i să vină cu Lacey cît poate de repede.

— Vreţi să spuneţi că am dat lovitura, domnule maior?

— Fă-o doar, zise Carter, după care ieşi.

Concentrat asupra hîrtiilor pe care le citea, Munro îşi ridică privirea cînd Jack dădu buzna înăuntru.

— Jack, pari foarte agitat.

— Cred că şi dumneata o să fii, domnule general.

Îi puse fotografia pe birou. Munro îşi ridică privirea foarte calm.

— Explică-mi.

— A fost făcută aseară la ora zece, domnule general. E intrarea în blocul lui Sarah Dixon, spuse el şi, după ce ezită puţin, adăugă: După *Savoy*, înţelegeţi.

— Da, sigur că înţeleg. Dar, de ce, Jack? Nu are nici un sens.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă şi un sergent de la „Transmisiuni“ intră în birou cu o foaie de hîrtie în mînă.

— Tocmai l-am primit de la Jacaud din Bretagne, domnule general. Limbaj comun, maximă prioritate.

Munro îl citi şi se uită la ea.

— Cine mai ştie de el?

— Nimeni, domnule. Eu însămi am recepţionat mesajul.

— Atunci să-l ţii pentru tine. Poţi să pleci.

Ea ieşi şi Carter întrebă:

— Domnule?

— Nu este Harry Kelso, Jack, ci Max, fratele său geamăn. Şi e aici ca să-l asasineze pe Ike. Citeşte şi tu.

Puse mîna pe telefon.

— Fă-mi legătura cu *Croydon*.

O clipă mai tîrziu, vorbi cu cineva din Camera Operaţiunilor.

— Avionul generalului Eisenhower? A decolat?

Ascultă şi, apoi, puse receptorul în furcă.

Jack, uluit, îi dădu foaia cu mesajul înapoi.

— Ce facem, domnule?

— Avionul lui Eisenhower tocmai a decolat, fără Teddy West, care a fost implicat într-un accident de circulaţie. Comandantul Suprem, Tom Sobel – şi Oberstleutnant Max, baron von Halder, ca pilot.

— Dumnezeule, zise Jack.

— Nu, haide să ne păstrăm un anumit simţ al proporţiilor. Du-te la celălalt telefon şi fă-mi rost de un Lysander pentru Southwick. Cît se poate de repede.

— Dar, domnule general, dacă...

— Dacă-i împuşcă pe Ike şi pe Tom Sobel în timpul zborului şi apoi se îndreaptă spre Franţa? Va trebui să sperăm că n-o s-o facă, pentru că n-avem încotro în momentul ăsta. O să merg şi eu acolo şi, cu asta, basta.

Jack se duse în biroul alăturat, iar Munro sună la Southwick House, cerînd cu şeful pazei, un maior al Poliţiei Militare Regale pe nume Vereker. I se făcu legătura imediat.

— Vereker, ne cunoaştem de multă vreme, aşa că ai încredere în mine.

— Desigur, domnule general.

— În curînd va sosi un Lysander cu Ike, generalul Sobel şi colonelul Kelso, ca pilot.

— Am fost anunţaţi deja.

— Trebuie să-ţi fie greu, dar uite ce trebuie să faci. Imediat cum aterizează, arestează-l pe Kelso în conformitate cu Actul Apărării Teritoriului. Voi veni eu însumi acolo şi îţi voi aduce mandatul.

Vereker, poliţist de mulţi ani, nu se mai mira demult de nimic.

— Cît de discret trebuie să fie, domnule?

— Nimic public. Nu vreau să afle nici Comandantul Suprem deocamdată. Spune-i doar că vin acolo.

— Lăsaţi pe mine, domnule.

— E ceva foarte grav, zise Munro, gîndindu-se cu groază cît de

grav ar fi putut să fie, într-adevăr.

— Înţeleg, domnule, spuse Vereker şi închise.

Jack se întoarse.

— Am aranjat cu avionul, domnule, şi maşina e gata. Să vin şi eu?

— Nu, ai grijă aici. Ia legătura cu ambasada Portugaliei. Încearcă să-i aduci pe fraţii Rodrigues, dar cred că ambasadorul o să invoce imunitatea diplomatică şi o să-i expedieze acasă. Spune-i lui Riley s-o aresteze pe Dixon. Ai o mulţime de mandate în alb. Semnează unul pentru ea.

Se ridică şi îşi luă chipiul.

— Confirmă recepţionarea mesajului lui Jacaud şi atît. Poţi să iei legătura cu el mai tîrziu, cînd o să ştim cum stă treaba.

Îşi puse chipiul.

— Ai observat cine e şef la Château Morlaix? Bubi Hartmann, unul din cei mai deştepţi indivizi ai SD-ului.

— Bineînţeles că am observat, Jack. E cel care a preluat departamentul lui Klein în Berlin. Totul se potriveşte, dar întotdeauna se întîmplă aşa. Apropo, poţi să-i spui lui Dixon că n-avem de gînd s-o spînzurăm, atîta timp cît cooperează.

Deschise uşa şi Carter întrebă:

— Şi Molly, domnule?

— Pentru Dumnezeu, Jack, zise Munro şi ieşi.

Max zbura la o mie cinci sute de metri printre nori. În faţă era şi mai rău, văzîndu-se nori deşi şi plumburii şi, în tot acest timp, ploaia continua să cadă. Eisenhower şi Sobel stăteau în spate, strigînd ca să se poată auzi în tot acel zgomot.

Max era pradă emoţiilor contradictorii. Îl cunoscuse pe Comandantul Suprem, îi strînsese mîna, îi recunoscuse chipul şi, totuşi, omul în sine nu însemna nimic. În clipa aceea, îi trecu prin cap, ca şi lui Munro, că ar fi fost simplu să scoată pistolul, să se întoarcă şi să-l împuşte pe Eisenhower între ochi, dar ar fi însemnat să-l omoare şi pe Sobel, tatăl lui Molly, ceea ce ar fi făcut ca şi ea să devină o victimă a întregii afaceri. Ce ar fi zis Harry dacă el ar fi apărut la Morlaix cu două cadavre, dintre care, unul, al tatălui femeii pe care o iubea? Pentru că o iubea, oricît ar fi încercat să evite acest lucru. Max ştia asta acum, după ce o

cunoscuse.

Pe de altă parte, ce se întîmpla cu Mutti? Toată acea poveste era legată de ea. Dacă el nu îl omora pe Eisenhower, ea era moartă, şi Harry la fel – nu avea nici o îndoială în această privinţă.

Deci, ce să facă? Să zboare pînă la Southwick şi să aştepte altă ocazie, una care avea să ducă, probabil, la propria sa moarte? Să se întoarcă acum, să o facă odată? În viaţa lui nu se mai simţise aşa. Îi spusese lui Harry că ar fi fost în stare să se ducă şi în iad ca să-şi salveze mama – atunci, de ce simţea acea paralizie ciudată?

Puterea de decizie îi fu luată o clipă mai tîrziu. Se auzi un vuiet, deodată, şi Lysander-ul se legănă cînd o umbră neagră trecu pe deasupra, aplecîndu-se spre stînga.

— Dumnezeule, ce e asta? întrebă Eisenhower.

— Un avion de vînătoare JU 88S de noapte, zise Max. Din cînd în cînd, mai vin cîteva în zonă ca să vadă ce pot să mai găsească prin sudul ţării. Acum ar fi trebuit să fie acasă să-şi ia micul dejun. Ţineţi-vă bine, domnilor.

Toate instinctele sale de pilot se treziră la viaţă şi coborî pînă la trei sute de metri aproape, iar Junkers-ul îi veni în spate şi trase, proiectilele perforîndu-i aripa din stînga şi spărgîndu-i parbrizul. După aceea efectuă o întoarcere largă.

Max le strigă în spate:

— E prea iute pentru noi. Dar, pe de altă parte, noi sîntem prea înceţi pentru el.

Junkers-ul se afla la vreun sfert de milă distanţă, întorcînd, şi Max strigă în microfon:

— Lysander Unu în drum spre Southwick, atacat de un JU 88S deasupra lui South Downs.

Junkers-ul veni din nou, Max se aplecă mult şi tirul avionului nu nimeri ţinta. Pasiunea zborului puse stăpînire pe el atunci, aşa încît nu putu să acţioneze altfel.

— Bine, ticălosule, ia să văd din ce eşti făcut, zise el.

Coborî vertiginos, la şase sute de metri, la trei sute de metri, dealurile împădurite din Downs zărindu-se dedesubt. Junkers-ul nu nimeri ţinta, se înclină şi se apropie din nou. Max coborî pînă la o sută optzeci de metri şi, deodată, lăsă flapsurile, vechiul truc pe care îl folosise de atîtea ori.

Lysander-ul aproape că se opri şi pilotul Junkers-ului, înclinîndu-se disperat ca să nu se ciocnească de el, pierdu controlul şi se duse direct în pădurea de dedesubt. Flăcările izbucniră în clipa în care Max manevra manşa, ridicîndu-se pînă la trei sute de metri şi îndreptînd avionul.

Se întoarse.

— Sînteţi bine acolo?

Eisenhower şi Sobel păreau stupefiaţi şi, deodată, Max ştiu: acela era momentul. Niciodată nu avea să aibă o ocazie mai bună. Încă mai putea să scoată pistolul, să-i împuşte pe amîndoi şi să se îndrepte spre Franţa.

Dar nu avea să o facă.

Ceva se schimbase în acele cîteva minute, o decizie fusese luată fără ca el să fie măcar nevoit să se gîndească. În timp ce adrenalina stîrnită de acel duel aerian îi curgea prin vene, îşi dădu seama că era adevărat ce îi spusese lui Bubi Hartmann: era un pilot. Nu un asasin.

Se întoarse şi luă din nou legătura cu cei din Southwick.

— JU 88S doborît, spuse el anunţîndu-şi poziţia. O să ajung în cincisprezece minute.

La o sută de iarzi de ambasada Portugaliei, Jack Carter stătea pe bancheta din spate a maşinii şi aştepta. Bărbatul cu părul cărunt în costum albastru, care avea un impermeabil pe umeri în timp ce mergea grăbit pe trotuar, era un anume colonel de Cunha, şeful pazei de la ambasadă. Carter deschise uşa şi de Cunha urcă.

— A trecut mult timp, Jack. Ai zis că e urgent.

— Chiar este. Fernando şi Joel Rodrigues. Sînt plătiţi de naziştii din Berlin, zise Jack şi, cînd de Cunha deschise gura să spună ceva, el ridică o mînă. E treabă verificată. Pot să-ţi dau o mulţime de dovezi.

Colonelul scoase o ţigară din tabacheră şi o aprinse.

— Or să invoce imunitatea diplomatică, Jack.

— Vrei să spui că tu o s-o invoci, nu? Destul de corect. Ştim tot ce e de ştiut în legătură cu ei. Nu ne mai sînt de folos. Urcă-i într-un avion Dakota diseară spre Lisabona şi spune-le să nu se mai întoarcă niciodată.

— Îţi mulţumesc, Jack. Eşti foarte amabil.

— Îmi pot permite. Doar cîştigăm războiul. Ah, şi spune-i lui Fernando Rodrigues că o avem pe iubita lui. Ea nu e portugheză.

— Va fi executată?

— Ce sens ar avea?

Jack întinse mîna şi deschise portiera, iar de Cunha coborî şi se depărtă repede.

Cînd ajunse înapoi la birou, Jack o găsi pe Sarah Dixon semnînd o declaraţie, Sean Riley stînd lîngă ea şi Lacey la fereastră.

— Ai obţinut tot?

Riley încuviinţă.

— Este vorba de geamănul german, într-adevăr. A recunoscut, dar am o veste şi mai dramatică pentru dumneata. Ai primit un telefon. Se pare că, în timpul zborului spre Southwick, au fost atacaţi de un avion nemţesc. A zburat miraculos şi l-a făcut pe neamţ să se prăbuşească.

Carter nu fu mirat deloc.

— Ei bine, e unul din cei mai buni piloţi din Luftwaffe şi toată povestea asta n-a fost genul lui deloc. Ai citit raportul din Franţa, doar.

— Da, sărmanul, şi, pînă la urmă, totul a fost în zadar. Vreau să spun că nenorociţii i-au împuşcat mama.

— Şi încă îl mai au pe fratele lui.

— Ce o să se-ntîmple acum? întrebă Sarah Dixon. O să mă judecaţi?

— Doamne, nu, spuse Carter. Nu mai eşti importantă. Te vom închide, bineînţeles. Cît despre după război, o să mai vedem. Apropo, i-am lăsat un mesaj lui Rodrigues. I-am spus că am pus mîna pe tine. El şi fratele lui pleacă spre Lisabona în seara asta.

— Eşti amabil, zise ea zîmbind. Acum pot să plec?

Riley şi Lacey o scoaseră între ei, iar Jack se aşeză, gîndindu-se la tot, după care îi scrise un mesaj lui Jacaud, informîndu-l la zi. Se gîndi din nou, după care adăugă instrucţiunile. Sună după un mesager, se rezemă de spătar încruntat, după care puse iarăşi mîna pe telefon.

— Maiorul Carter. Am nevoie de o maşină care să mă ducă la *Guy's Hospital*. Da, cinci minute.

La aerodromul de la Southwick, Lysander-ul rulă pînă cînd se opri şi cîţiva veniră în fuga spre ei, ofiţeri ai Statului Major şi angajaţi RAF. Eisenhower ridică braţele şi le făcu semn să se dea înapoi.

— Sînt teafăr şi domnul general Sobel la fel, graţie celui mai priceput pilot pe care l-am întîlnit vreodată, spuse el şi, apoi, se întoarse spre Max, cerînd să se facă linişte. Domnule colonel Harry Kelso, în calitatea mea de Comandant Suprem, intenţionez să-ţi acord imediat Crucea pentru Servicii Distinse (DSC), zise el strîngîndu-i mîna lui Max şi, apoi, se întoarse spre Tom Sobel. Ar trebui să plecăm. Avem multă treabă.

Sobel îl luă pe după umeri pe Max.

— Sînt mîndru de tine, fiule, iar Molly o să fie şi mai mîndră. Uite ce e, am trecut printr-o mulţime de lucruri în dimineaţa asta. Ce-ar fi să te duci să mănînci ceva la popota ofiţerilor? Ia-o uşurel. Sînt sigur că Ike o să vrea să te vadă mai tîrziu ca să-i povesteşti totul.

— În regulă, spuse Max. S-ar putea s-o fac.

Sobel se depărtă atunci, urmîndu-l pe Eisenhower şi pe ceilalţi, iar membrii echipajului de la sol începură să verifice Lysander-ul. Max îşi aprinse o ţigară cu mîini tremurătoare. Acum ce avea să se întîmple cu Elsa, cu Harry? Dar, chiar în clipa în care stătea acolo, îi veni o idee. Începu să plouă şi un maior al Poliţiei Militare Regale veni lîngă el, deschizînd umbrela.

— Trebuie să rămîi uscat, domnule colonel, pentru domnul general de brigadă. Va sosi în curînd.

În clipa aceea, Max ştiu că îl descoperiseră.

— Ce înseamnă asta?

— Numele meu e Vereker şi sînt şeful pazei aici. Cei doi caporali de colo sînt oamenii mei.

Max aruncă o privire în direcţia indicată şi îi văzu, doi inşi solizi purtînd chipiul roşu, distinctiv, al Poliţiei Militare Regale.

— Nu ştiu ce se petrece, dar mi s-a cerut să vă arestez în conformitate cu Actul Apărării Teritoriului.

— Sună interesant, zise Max.

— Ştiu că aveţi o armă, domnule colonel. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da-o foarte discret.

— Ah, întotdeauna sînt un om discret, zise Max scoţînd Walther-ul şi încărcătorul dintr-unul din buzunarele hainei, dîndu-i-le.

— Poftim.

Vereker vîrî pistolul în propriul său buzunar.

— Foarte înţelept, domnule colonel.

— În viaţa mea n-am făcut un lucru înţelept, spuse Max. Şi acum?

— Ei bine, n-aţi făcut scandal, nu v-aţi împotrivit.

— Şi ce va spune asta?

— Din moment ce sînt poliţist de douăzeci de ani, atît de Scotland Yard, cît şi în Armată, aş zice că sînteţi al naibii de vinovat de ceea ce cred ei că aţi făcut, dar asta nu trebuie să hotărăsc eu. Numai domnul general Munro hotărăşte.

— Şi ce facem pînă soseşte el?

— Ce-aţi zice să bem ceva la popotă?

— Credeţi că puteţi avea încredere în mine?

— Ah, aşa cred. La urma urmei, unde aţi putea să vă duceţi?

— Niciodată n-ai spus un adevăr mai mare, domnule maior, zise Max zîmbind. Arată-mi drumul, aşadar.

De fapt, Vereker îl lăsă singur, stînd la bar cu un pahar de whisky şi citind ziarul *Times*, în timp ce Max stătea la o masă lîngă fereastră. Ce descoperise Munro şi cum? Nu că ar mai fi avut vreo importanţă. Totul se terminase şi numai Dumnezeu putea să-i mai ajute pe mama lui şi pe Harry, doar dacă nu...

Faţa îl durea cumplit, aşa că scoase cutia cu fiole, din care luă una. Vereker fu lîngă el într-o clipă.

— Ce-i asta?

— Morfină, zise Max. Pentru faţă. E o rană recentă şi mă doare îngrozitor. Fă-mi-o dumneata, te rog.

Vereker examină cutia.

— Germană?

— De fapt, SS. Lucrurile cele mai bune.

Vereker ezită, după care rupse capătul fiolei şi îi apucă încheietura mîinii lui Max cînd acesta o întinse.

— Tare mult aş vrea să ştiu ce înseamnă toate astea.

— Şi eu la fel.

Dougal Munro intră în popotă, după care ezită şi se îndreptă

spre ei.

— Domnule general, zise Max vesel.

Munro îl ignoră, însă.

— Domnule maior, din clipa asta, consideră că ai semnat Actul Secretelor Oficiale. Vom folosi biroul dumitale.

Cîteva minute mai tîrziu, Munro se aşează la biroul lui Vereker şi scoase un document împăturit din buzunar.

— Mandatul de arestare, domnule maior, în conformitate cu Actul Apărării Teritoriului.

Vereker îl citi şi-şi ridică privirea uluit.

— Bine, dar e pe numele Oberstleutnant-ului baron Max von Halder.

— Aşa e. Se pare că domnul colonel Harry Kelso a aterizat forţat în Bretagne săptămîna trecută şi, după cîteva zile, a scăpat, întorcîndu-se triumfător cu un avion Storch furat – numai că nu era Harry Kelso, ci fratele său german.

Vereker era uluit. Auzise despre fratele lui Kelso, dar…

— Bine, dar de ce?

— Ca să-l asasineze pe generalul Eisenhower.

— Dar asta e o nebunie, domnule general. Tocmai i-a salvat viaţa lui Ike, efectuînd cel mai uluitor zbor de care a auzit cineva vreodată.

— Da, bizar, nu-i aşa? spuse Munro întorcîndu-se spre Max. Cînd a venit momentul, n-ai putut s-o faci, nu?

— Ah, m-am gîndit să mă-ntorc şi să-l împuşc, dar ar fi însemnat să-l omor şi pe Sobel, şi nu puteam să fac asta, nu cînd era vorba de tatăl lui Molly. Harry o iubeşte, zise Max aprinzîndu-şi o ţigară. Apoi a apărut Junkers-ul. Ciudat, dacă aş fi fost un fatalist, aş fi lăsat să ne doboare şi am fi murit toţi trei, o soluţie perfectă.

— Dar nu eşti un fatalist?

— N-am fost niciodată. Întotdeauna o să dau din picioare şi o să lupt, chiar şi la sfîrşit, şi, cînd ticălosul ăla a apărut în spatele meu…, zise el ridicînd din umeri din nou. Sînt un pilot de vînătoare. Am acţionat instinctiv, spuse el rîzînd. Asta a fost. Cînd Junkers-ul s-a prăbuşit, am stat cu mîinile pe manşă şi mi-am spus: ăsta eşti tu, Max. Un pilot, nu un asasin. Oi fi tu criminal, dar nu acest gen de criminal, zise el şi rîse iarăşi. Întîmplător, cifra

oficială pe care o am la activ era de trei sute nouă. Acum e trei sute zece.

— Cred că înţeleg.

— Ceea ce face ca mama şi Harry să aibă necazuri foarte, foarte mari, spuse el încruntîndu-se. Dar, stai puţin, domnule general. Nu mi-ai spus cum m-ai descoperit.

— Îi urmăream pe fraţii Rodrigues şi nu-mi spune că nu ştii cine sînt. Ei ne-au dus la Sarah Dixon, care, din păcate, lucrează la sediul SOE. Am pus un fotograf poliţist să-i fotografieze pe toţi cei care intrau în blocul ei şi, iată-te. Asta a fost o mişcare greşită.

— Ei bine, sînt un amator în treburile astea.

— Apoi, cînd am primit un raport de la principalul meu agent din zona Morlaix, am aflat totul: despre Himmler, despre Bubi Hartmann. Ah, da, ştim totul în legătură cu Bubi, cu mama ta, cu Harry, îngrozitoarea dilemă în care v-a pus Himmler.

— De unde ai putea să ştii toate astea? Am fost transferat la castel în secret, iar mama a fost adusă de la Berlin la fel.

— Camerista mamei tale, Rosa Stein, a fost găsită hoinărind prin pădure şi, slavă Domnului, a căzut în mîinile agentului meu. Ceea ce i-a povestit ea a ajuns pe biroul meu azi-dimineaţă.

— Rosa? Hoinărind prin pădure? Despre ce naiba vorbeşti?

Şi Munro îi spuse.

Max stătea acolo, tras la faţă şi mohorît. Vereker deschise un dulap, turnă coniac într-un pahar şi i-l dădu. Max îl dădu pe gît tot şi, stînd acolo, se uita la Vereker, cu un zîmbet îngrozit pe buze.

— Acum ştii despre ce e vorba.

— Îmi pare rău, domnule colonel.

— Ai grijă doar ca băieţii cei buni să învingă şi mai dă-mi un pahar, zise el întinzîndu-i-l, iar Vereker îi mai puse coniac.

— Şi mie îmi pare rău, Max, spuse Munro.

— Vina a fost numai a noastră. Eu nu m-am gîndit decît să zbor, mama nu s-a gîndit decît la numele de von Halder şi la poziţia noastră în societate. Cînd Hitler a preluat puterea, noi am stat cu mîinile în sîn şi ne-am lăsat duşi de val, spuse el întorcîndu-se spre Vereker. N-am fost nazişti, domnule maior, ne tot spuneam asta, numai că eu am sfîrşit prin a doborî trei sute de avioane pentru al treilea Reich.

Nimeni nu putea spune nimic şi Vereker puse sticla la loc în dulap.

— Ceea ce doare cel mai tare e că nu s-a terminat. Nenorociţii încă îl mai au pe Harry.

— Şi Bubi Hartmann te-a minţit.

— Da, Bubi a minţit. Dar cred că-l înţeleg puţin. Are sînge de evreu, înţelegi, şi Himmler a aflat. Bubi era la fel de strîns cu uşa ca şi noi. I-au ameninţat tatăl, mătuşa. Ştiţi ce fac? Te spînzură cu corzi de pian, indiferent dacă eşti bărbat sau femeie – Reichsführerul îi tratează pe toţi în mod egal.

— Dumnezeule, spuse Vereker. Porc nenorocit!

— Ai vorbit ca un adevărat englez, spuse Max scoţînd o ţigară cu mîini tremurătoare, iar Vereker i-o aprinse. Şi, acum, ce urmează, Turnul Londrei?

— Cold Harbour, zise Munro. Treaba asta a durat destul şi eu vreau să dispari de-aici înainte ca Ike să trimită după tine. O să plecăm cu Lysander-ul cu care am venit eu.

— Vreţi să vin şi eu, domnule general? întrebă Vereker.

— Nu e nevoie, nu acum. Spune-i lui Ike că a trebuit să cercetez rămăşiţele acelui Junkers şi am avut nevoie de cunoştinţele colonelului Kelso. Nu te deranjează dacă minţi pentru mine?

— Nu, domnule.

— Bine, eşti un om de treabă, şi nu uita Actul Secretelor Oficiale. Nu s-a întîmplat nimic din toate astea.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule general.

Pilotul Lysander-ului era un anume Hare, foarte tînăr, şi foarte timorat de prezenţa lui Max. Nu pilota prea grozav, dar îi duse la destinaţie, ajungînd pe la jumătatea după-amiezei şi aterizînd îngrozitor.

— Îmi pare nespus de rău, domnule colonel, zise Hare. A fost o aterizare oribilă.

— Toţi le facem la rîndul nostru, îi spuse Max şi îl urmă pe Munro.

Julie veni cu jeep-ul şi coborî de la volan.

— Mă bucur să vă revăd. Încă mai aveţi timp să luaţi masa de prînz. Oamenii sînt plecaţi cu barca într-un exerciţiu, dar Zec este

la han şi au mai rămas cîteva budinci.

— De ce nu? zise Munro. Eşti de acord, Max?

— Cum ai spus şi dumneata, de ce nu? zise el.

— Max? Ce înseamnă asta? întrebă Julie.

— Hai să urcăm în jeep din ploaia asta afurisită şi să mergem la *Spînzuratul*, unde o să-ţi povestesc.

Zec era singur în han, stînd lîngă foc şi citind o carte. Îşi ridică privirea zîmbind.

— Mă bucur că v-aţi întors.

— Daţi-mi voie să fac prezentările, spuse Munro. Oberstleutnant baron Max von Halder, fratele lui Harry Kelso.

— Dumnezeule, spuse Zec Acland.

Max se duse în spatele barului de unde luă un pachet de ţigări *Players*. Aprinse una şi le aruncă un zîmbet obosit cînd se întoarse.

— Povesteşte-le, domnule general. Eu mă duc să mă plimb puţin, dacă n-ai nimic împotrivă. Mi-ar prinde bine puţin aer curat. O să mănînc mai tîrziu.

Uşa se închise în urma lui şi Munro se întoarse spre cei doi.

— E o poveste foarte tristă, dar sună în felul următor.

— Chiar că e îngrozitor, spuse Julie cînd termină el. Sărmana lui mamă!

— În viaţa mea n-am mai auzit aşa ceva, spuse Zec. Dar ce joc faci, domnule general? De drept, ar fi trebuit să-l duci la Londra. Nu i-ai spus nici măcar generalului Eisenhower.

— Aşa e şi adevărul e că nici eu nu ştiu ce fac. N-am nici cea mai mică idee, zise Munro oftînd. Treaba asta pe care o fac mă transformă într-un mare mincinos. Nu pot să nu am sentimentul că, într-un fel, putem să ne folosim de întîmplarea asta, dar o să las lucrurile aşa un timp.

Uşa se deschise şi Max intră. Acum avea mai multă culoare în obraji.

— În clipa asta aş mînca o budincă. Mi-e o foame teribilă.

— Şi o halbă de bere, spuse Zec. O să-ţi ţin companie.

— Şi eu la fel, spuse Munro. A fost o dimineaţă activă, ca să nu spun mai mult, şi n-am apucat să mănînc nimic.

Julie aduse budinci cu cartofi şi rinichi şi ei mîncară aproape în linişte. Zec fu cel care spuse deodată:

— Nu pricep un lucru. Dacă Eisenhower ţi-a dat DSC-ul pentru că i-ai salvat viaţa, ar putea să ţi-l ia înapoi numai pentru că faci parte din tabăra cealaltă?

— Ai dreptate, spuse Munro. Şi mă-ndoiesc că s-a mai pus problema asta vreodată.

În clipa aceea, auziră un uruit pe deaspra capetelor.

— Ce naiba mai e şi asta?

Julie se duse la uşă şi se uită.

— Un Lysander, zise ea.

— Cine o fi?

— Să mă duc să văd?

— Nu, termină de mîncat. Indiferent cine o fi, o să ajungă aici în scurt timp, spuse Munro continuînd să mănînce.

La vreo cincisprezece minute după aceea, auziră zgomotul jeep-ului afară. O clipă mai tîrziu, uşa se deschise şi Jack Carter intră şchiopătînd urmat de Molly.

— Nu te supăra pe Jack, unchiule, eu l-am obligat să mă aducă, zise ea.

— Am trimis Lysander-ul înapoi, zise Carter.

— Bine ai făcut. Rămînem fără ele.

— A venit un mesaj de la Southwick, domnule. Generalul Eisenhower a încercat să dea de dumneata.

— Ei bine, nu l-am primit şi, deocamdată, rămîn de negăsit.

Jack se întoarse spre Max.

— Ai făcut un lucru extraordinar de dimineaţă.

— Trăsătură de familie, spuse Max. Exact ca Harry. Singurul lucru pe care ştiu să-l fac e să pilotez.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă, zise Molly. E în regulă, unchiule?

— Cred că putem să trecem cu vederea.

Ea ieşi şi Max o urmă. Merseră pînă la capătul cheiului, unde ea se aşeză pe o bancă şi el se sprijini de balustradă. Era o intimitate ciudată între ei.

— Jack mi-a povestit totul. Îmi pare foarte rău pentru mama ta.

— Şi mie. Îmi pare rău şi pentru Harry, care e tot acolo.

— Spune-mi cum era.

— Îl iubeşti mult, nu-i aşa?

— Oh, da.

— O să suferi. Ştiu, pentru că şi eu sufăr.

— N-are importanţă. Dragostea nu caută o motivaţie. Dragostea e mai presus de raţiune. Aşa că spune-mi.

— Era într-o stare destul de bună. Glezna stîngă ruptă, dar căpitanul Schroeder a făcut o treabă excelentă, ca şi cu faţa mea.

— Schroeder era doctorul?

— Un doctor SS-ist, dar extrem de bun.

— Ce ţi-a făcut la faţă?

— M-a anesteziat local, m-a lovit cu bară de oţel şi m-a tăiat cu bisturiul. Harry a privit totul. Se vedea clar cît de nefericit era.

— Îngrozitor, spuse ea clătinînd din cap. Dar să-l omori pe Eisenhower…

— Dacă ai fi văzut filmul pe care Himmler ne-a obligat să-l vedem, cu execuţiile aşa-zişilor trădători. Cu corzile de pian pătrunzîndu-le în carne, şi fecalele curgîndu-le pe picioare. Să-i vezi pe bărbaţi aşa e destul de rău, dar pe femei? spuse el clătinînd din cap. A fost incredibil. A fost o treabă de cooperare, trebuie să fie aşa. Aveam nevoie de sfaturile lui Harry, dacă voiam să reuşesc.

— Înţeleg, pe cuvînt. Ironia este că, dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, pilotînd avionul lui Eisenhower, generalul probabil că ar fi fost mort la ora asta, zise ea ridicîndu-se. Trebuie să putem face ceva.

— Să trimitem o trupă de comando? spuse Max clătinînd din cap. E nevoie de mai mult timp pentru organizarea unui asemenea lucru. Fraţii Rodrigues probabil că se întorc repede în Portugalia, bucurîndu-se de imunitate diplomatică. Poate că vor lua legătura cu cei din Prinz Albrechtstrasse din Lisabona, numai în speranţa că vor mai putea ciupi ceva bani. Dumnezeu ştie ce se va întîmpla cu Harry. Himmler ar putea să-l ducă la Berlin.

Se plimbară pe chei şi barca se văzu apropiindu-se. Cineva strigă şi făcu cu mîna, iar Max îi răspunse cu un gest similar.

— E groaznic, spuse ea cu lacrimi în ochi. Mă simt atît de neputincioasă şi nu e nimic de făcut.

Max o luă pe după umeri.

— Eu ştiu. M-am gîndit. Dacă aş redeveni mîndria aviaţiei germane? M-aş îmbrăca într-o uniformă din depozitul lui Julie şi m-

aş furişa pe pistă la adăpostul întunericului. Sînt două avioane Storch acolo. Aş fi la Morlaix într-o oră, aş ateriza şi, acolo, aş acţiona în funcţie de ce-mi spune instinctul.

— E o nebunie, zise ea. Moarte sigură pentru tine.

— Acum e moarte sigură pentru Harry. Cel puţin am fi împreună.

— Şi, dacă ai putea, l-ai aduce înapoi?

— Aş fi nevoit. El n-ar putea să piloteze.

— E o fantezie, nu e posibil.

Cînd ajunseră la han, Jack Carter tocmai ieşea cu Julie.

— Am ordin să te duc la mînăstire, băiete. Să te încui, să te ţin în spatele gratiilor, o treabă de genul ăsta.

— De ce nu? zise Max. Şi aşa n-am unde să mă duc.

Urcă în jeep, Carter urcă lîngă Julie şi aceasta porni.

Munro stătea rezemat de bar, vorbind cu Zec la un pahar de whisky, în clipa în care se întoarse Molly. Generalul o privi.

— Te simţi bine?

— Nu ştiu. Am vorbit, mi-a explicat o mulţime de lucruri şi e foarte îngrijorat pentru Harry. Spune-mi, de ce l-ai adus aici?

— Prea multe se petrecuseră prea repede. M-am gîndit că ar fi mai bine să-l îndepărtez pînă se mai liniştesc lucrurile.

— Deci n-ai nici un plan de a-l salva pe Harry?

— Nu, asta e imposibil.

— Max nu e de aceeaşi părere.

— Nu e, nu? spuse Zec.

Munro se încruntă.

— Spune-mi, zise el şi ea se conformă.

Capitolul 17

Max îşi petrecu după-amiaza meditînd în camera în care îl condusese Carter. Era destul de confortabilă, chiar dacă mobilierul era demodat şi lucrul cel mai important erau ferestrele

cu gratii. Ploaia cădea neîncetat, răpăind în geamuri. Nu putea să facă altceva decît să se gîndească şi o făcuse suficient. Găsi cîteva romane pe un raft şi alese *Rebecca* a lui Daphne du Maurier, pentru că decorul din Cornwall părea adecvat. Izbuti să mai rămînă treaz o oră, dar fusese o zi foarte grea şi, în cele din urmă, adormi.

Era şase şi jumătate cînd intră Jack Carter.

— Ora cinci, băiete. N-am vrut să te lăsăm singur.

— Foarte amabil, spuse Max coborînd în bibliotecă, unde îi găsi pe Munro, Zec Acland şi Molly stînd lîngă foc.

— Ah, iată-te, spuse Munro. Ce vrei să bei, whisky?

— De fapt, un coniac cu sifon ar fi foarte bun.

Carter i-l aduse şi Molly se ridică.

— Dă-mi voie să mă uit puţin la faţa ta, zise ea şi, după ce o făcu, încuviinţă. Ar fi putut fi şi mai rău. Te doare?

— Nu prea tare. O simt mai mult amorţită.

— Atunci nu mai lua morfină. E periculoasă.

— Îţi mulţumesc pentru consultaţie, domnişoară doctor, spuse Max luînd coniacul din mîna lui Carter. Şi, acum?

— Nu sînt sigur, spuse Murno.

— Te-am întrebat dacă Turnul Londrei e următorul popas. Întotdeauna am crezut că asta e potrivit pentru cei ca mine.

— Băiete dragă, n-a mai existat nimeni chiar ca tine, spuse Munro, dar adăugă exasperat: Naiba să te ia, Max, tot am impresia că eşti Harry.

— Neplăcut, nu? Eisenhower ce spune?

— Nu ştie încă. Toată afacerea e tare, cum ar spune prietenii noştri americanii. Ca să fiu sincer, nu prea ştiu cum să rezolv situaţia asta şi publicitatea este ultimul lucru de care avem nevoie, cînd mai sînt cîteva săptămîni pînă la debarcare.

Julie vîrî capul pe uşă.

— Cina e servită.

Zec fu primul care se ridică.

— Întotdeauna gîndesc mai bine cu burta plină, zise el şi ieşi din încăpere.

Se aşezară la masă, delectîndu-se cu supa de morcovi a lui Julie, cu calcan Dover, sote de cartofi şi salate. Conversaţia fu sporadică.

În cele din urmă, Munro îi spuse lui Julie:

— Eşti o mîndrie pentru Franţa, draga mea.

— Ei, nu te încinge prea tare, domnule general. Nu mai aveau cafea, aşa că toată lumea va bea ceai.

— Ai vorbit ca o adevărată englezoaică. Haideţi să ne retragem în bibliotecă.

— Nu înainte de a strînge masa, desigur, zise Max zîmbind. Îmi permiţi, Julie? o întrebă el şi se apucă să adune farfuriile.

— Nu e sarcina dumitale, domnule baron, zise Munro.

— Da, dar a unui gentleman este, spuse Julie înţepată ajutîndu-l pe Max.

— Ţi-a zis-o, domnule general, spuse Zec. Eu aş veni să beau un coniac, dacă aş fi în locul dumitale.

Adunaţi din nou în bibliotecă, în timp ce Julie turna ceaiul în ceşti, atmosfera era mai încordată decît înainte.

— Nimeni nu spune nimic, zise Molly. E ridicol, ca într-una din piesele Agathei Christie în care Hercule Poirot îi aduna pe toţi în bibliotecă pentru a le spune cine e criminalul.

Max începu să rîdă.

— O descriere perfectă, numai că ştim cine e criminalul. Eu.

— Prostii, spuse Zec umplîndu-şi pipa. Am văzut cîteva piese din astea. De obicei, e majordomul sau vicarul.

— Adevărat, spuse Munro. Dar, în cazul ăsta, este baronul.

— Exact, dar, ca să fiu sincer, m-am săturat, spuse Max ridicîndu-se. Cînd o să vă hotărîţi ce faceţi cu mine, să mă anunţaţi, acum, însă, cred c-o să mă retrag în camera mea. Jack?

Carter se ridică şi îşi luă bastonul.

— Desigur, băiete.

Cînd se întoarse, Jack îi găsi pe toţi tăcuţi. Se duse la bar şi îşi puse un whisky, după care ridică paharul.

— Noroc tuturor şi, dacă nu te superi, domnule general, băiatul ăsta e absolut extraordinar şi puţin îmi pasă că e un as al aviaţiei germane.

— Dumnezeule mare, omule, te-au lăsat fără picior la Dunkerque, îi aminti Munro.

— Ai dreptate şi mi-ar plăcea să-l am din nou, dar războiul e război, un joc stupid asupra căruia nu avem nici o putere.

— Dar acesta e numai un episod din război, spuse Molly. Şi

avem puterea să facem ceva. Ce ai de gînd să faci, unchiule?

— Bine, mă recunosc învins. Mai dă-mi un coniac, Jack, şi o să vă relatez o discuţie foarte interesantă pe care Molly a purtat-o cu Max von Halder mai devreme.

Cînd termină, se făcu linişte. Carter fu cel care întrebă:

— Şi chiar crezi că s-ar duce la Morlaix să încerce să-şi salveze fratele.

— Pentru Dumnezeu, Jack, foloseşte-ţi mintea aia strălucită, explodă Molly. E un om extraordinar, un om deosebit care a avut totul, atît de mult încît e nesemnificativ. Medalii? zise ea ridicînd din umeri. La urma urmei, ce înseamnă ele? I-au şantajat pe el şi pe fratele lui obligîndu-i să facă un lucru oribil. Apoi i-au ucis mama.

— Din cîte a spus Rosa Stein, ea a vrut să moară, zise Munro.

— Da, dar din cîte am auzit, a fost o încercare inutilă de a-şi scăpa fiii, zise Zec.

— Iar Hartmann n-a suflat o vorbă despre asta, spuse Molly. Cea mai mare trădare, indiferent de ce s-ar fi temut.

— Şi, acum, Harry e în castelul ăla blestemat aşteptînd rezultatul, adăugă Julie. Un rezultat deja ordonat. Himmler va pune să fie executat fără să stea pe gînduri. E vorba de diavolul pe pămînt aici.

— În timp ce noi nu facem absolut nimic, spuse Molly.

Urmară cîteva clipe de tăcere, timp în care Munro se gîndi. Zec fu cel care vorbi, calm, fără nici un fel de emoţie.

— Sînt băieţi buni, domnule general. Amîndoi merită o şansă.

Munro încuviinţă.

— Aveţi dreptate, bineînţeles, toţi aveţi dreptate. Nu caut scuze, dar aş vrea să cred că, în adîncul sufletului meu, am ştiut tot timpul că acesta a fost motivul pentru care l-am adus pe Max aici în loc să-l duc la Londra.

— Deci, ce facem? întrebă Carter. Îi spui?

— Dumnezeule, nu, e mult prea simplu pentru mintea mea complicată. O să-l lăsăm să fugă, zise el şi se întoarse spre Julie. Aş vrea să organizezi tu totul. Eşti de acord?

— Desigur, domnule general.

Munro se întoarse apoi spre Molly.

— Tu nu, draga mea. Eşti prea implicată sentimental în treaba

asta.

La Château Morlaix, Bubi Hartmann, tînărul Freiburg, pilotul de pe 109, şi Harry terminau cina. Harry purta uniforma Luftwaffe. Nici unul din ei nu prea vorbise. Bubi era preocupat, încă aşteptînd veşti în legătură cu ce se întîmplase în Anglia, dar îl îngrijora, de asemenea, şi dispariţia lui Schroeder.

Freiburg era, ca întotdeauna, intimidat de gradele celor doi colonei. Fiind o persoană care zburase cu Max, fusese necesar ca Bubi să-i explice cîte ceva; era evident ca Harry era fratele baronului, dar ceea ce trebuia să facă Max era încă secret.

Încheiară masa cu cafea şi coniac şi, în cele din urmă, Harry îşi luă cîrjele.

— Mă duc în camera mea.

— Te conduc, zise Bubi.

Urcară scările şi Bubi îi făcu semn SS-istului de pază, care descuie uşa.

— Ce se-aude cu mama, Bubi? Cînd o s-o pot vedea? îl întrebă Harry.

— Mîine, Harry, cred că pot să-ţi promit asta.

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred.

— Îmi pare rău că simţi asta.

Bubi se întoarse apoi şi Harry intră în cameră. Se simţea ciudat de neliniştit. Se duse şi se uită pe fereastra cu gratii, gîndindu-se la Max şi întrebîndu-se ce face, oare. În cele din urmă, se aşeză pe marginea patului şi îşi scoase pantoful drept. Piciorul stîng era desculţ, degetele ieşindu-i din ghips. Nu se osteni să-şi scoată bluza pentru că era cam frig. Se întinse în pat, privind în tavan şi, după un timp, adormi.

Bubi stătea într-un colţ al salonului, bînd mai mult coniac decît trebuia, iar Freiburg, într-un alt colţ, răsfoia o revistă nervos. În cele din urmă, se ridică.

— Cred că o să mă culc devreme, domnule colonel.

— Bine, zise Bubi. Ne vedem dimineaţă.

Freiburg se retrase şi, cînd Bubi se întinse iarăşi după sticla de coniac, sună telefonul. El se uită la ceas, încruntîndu-se. Zece. Cine putea fi?

Ridică receptorul şi centralista spuse:

— Am un telefon pentru dumneavoastră, Standartenführer.

— Cine e?

— E limpede că e francez, dar vorbeşte bine germana. Insistă să vă vorbească personal. Zice că are o informaţie vitală.

— Fă-mi legătura.

— Domnule colonel Hartmann? spuse Jacaud.

— Cine e la telefon?

— Ah, conduc ceea ce dumneata numeşti opoziţie în această regiune. Un prieten al meu, un anume general de brigadă Munro, pe care cred că-l cunoşti, a luat legătura cu mine prin radio, nu o dată, ci de două ori.

Bubi fu cît pe ce să se înece.

— Ce doreşti?

— Nimic, spuse Jacaud. Am vrut doar să-ţi împărtăşesc o informaţie. Înţeleg că următoarele nume vor însemna ceva pentru dumneata. Fraţii Rodrigues, care au invocat imunitate diplomatică atunci cînd au fost arestaţi, se află în drum spre Lisabona. Doamna Sarah Dixon este arestată şi la fel şi baronul von Halder. Să-ţi mai spun una bună. Baronul chiar îl transporta pe Eisenhower spre Southwick cînd au fost atacaţi de un JU 88S. Poţi să crezi că baronul l-a făcut pe nenorocit să se prăbuşească? I-a salvat viaţa lui Eisenhower.

— Blestemat să fii! gemu Bubi.

— Dumneata eşti cel blestemat. Ziua cea mare o să sosească în curînd. Ah, apropo, mulţumesc pentru Schroeder. O să avem nevoie de un doctor bun cînd or să înceapă adevăratele lupte.

După aceea închise. Bubi rămase încremenit, cu mîna încleştată pe receptor, după care îl puse încet în furcă. Groaza i se citi pe chip cînd realiză ce însemna tot ce i se spusese. Totul se terminase. El era terminat. Nu îşi făcea nici un fel de iluzii în privinţa preţului pe care trebuia să-l plătească pentru acel eşec.

Se ridică, îşi aprinse nervos o ţigară şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Max în mîinile englezilor şi fratelui lui, sus. Se gîndi îndeosebi la acest lucru, dar ce ar fi trebuit să facă? Să-i bată la uşă şi să-i spună: „L-au arestat pe fratele tău şi, scuză-mă, dar mama ta a fost împuşcată înainte ca Max să plece spre Cornwall“.

Pe de altă pare, ar fi putut să facă ceva. Cel puţin, avea posibilitatea să ia legătura prin telefon cu Berlinul. Cu puţin noroc, Trudi rămăsese peste noapte în Prinz Alberchtstrasse.

Ceea ce se şi întîmplase. Stătea pe un pat îngust de campanie, într-un colţ al biroului ei, citind o revistă. Ridică receptorul şi îi recunoscu vocea imediat.

— Eu sînt, Trudi.

— Domnule colonel, ce este?

— Ascultă. Totul a fost un eşec, fraţii Rodrigues, Dixon şi Max sînt toţi arestaţi. Ştii ce înseamnă asta.

— Oh, Doamne!

— Pleacă, Trudi. Foloseşte-te de autoritatea pe care încă o mai ai ca secretară a mea şi fugi. Asta e tot ce pot să fac. Dacă ai putea să-l previi pe tata, ţi-aş fi recunoscător.

Ea plîngea.

— E atît de îngrozitor. Ce va spune Reichsführer-ul?

— Important e ce va face.

— L-am văzut acum o oră la masa lui la cantină.

— Vrei să spui că e acolo?

— Ah, da. Bombardamentul a început devreme în seara asta, aşa că a rămas aici.

Bubi simţi o uşurare ciudată.

— La naiba, să terminăm odată. Dă-mi legătura în biroul lui şi, Trudi…

— Da, Bubi.

— Fugi cît poţi de repede, iubito.

Cîteva clipe mai tîrziu, Himmler spuse:

— Deci, Standartenführer, ai veşti bune pentru mine?

Încetînd să-i mai pese, Bubi zise:

— Dimpotrivă, Reichsführer, toate sînt proaste.

Urmă un moment de tăcere, după care Himmler îi ordonă:

— Povesteşte-mi.

Ceea ce Bubi şi făcu, simţind o plăcere extraordinară cînd îi relată totul cu lux de amănunte, ca, de exemplu, felul cum Max îi salvase viaţa lui Eisenhower în confruntarea cu Junkers-ul. Cînd termină, se făcu linişte.

În cele din urmă, Himmler spuse:

— Un plan prost gîndit de la bun început, colonele, dar trebuie

să recunosc că m-am lăsat furat de entuziasmul tău. Moartea baroanei este o dovadă de lipsă a unor calităţi de conducător din partea ta, iar, acum, mai trebuie să îndurăm şi ruşinea de a-l avea pe baronul von Halder în mîinile englezilor.

Bubi ar fi vrut să spună: „Du-te dracului, ticălos nenorocit şi pitic.“ În schimb, întrebă:

— Mai aveţi alte instrucţiuni, Reichsführer? Ce să fac cu colonelul Keslo?

— Nimic. Voi lua legătura cu sediul Gestapo-ului de la Paris. Mîine va veni acolo un avion cu Standartenführer Fassbinder la bord. El îl va aduce pe Keslo la Berlin.

— Şi ce, Reichsführer?

— Poţi să vii şi tu cu ei. O să discutăm atunci despre viitor.

Închise şi Bubi puse receptorul în furcă. Tocmai îşi primise condamnarea la moarte. La fel şi Harry Kelso. Capacul sicriului se închisese. Luă sticla de coniac şi urcă în camera lui. N-ar fi trebuit, bineînţeles, dar, la naiba. Îşi puse încă un pahar mare, după care îşi scoase centura şi tocul. Scoase Mauser-ul, îl ţinu într-o mînă şi zîmbi. Standartenführer Fassbinder avea să aibă o surpriză. Lui Bubi nu-i plăcuse niciodată de el şi era mult mai bine să moară luptînd. Se întinse în pat şi căzu într-un somn adînc provocat de alcool.

Max stătea în pat şi fuma cînd uşa fu deschisă uşor. Se uită la ceas. Era ora două.

— Eu sînt, Max, spuse Julie aprinzînd lumina şi el se ridică în capul oaselor.

— Ce este?

Ea se aşeză pe marginea patului.

— E o porcărie. Nimeni nu pare să ştie ce să facă. În afară de Molly.

— Ce vrei să spui?

— După ce ai plecat, am stat de vorbă în bibliotecă şi Molly ne-a spus ce aţi discutat pe chei. Despre furatul unui Storch şi încercarea de a-l salva pe Harry.

— Munro ce-a spus?

— Că e o nebunie, zise ea ridicînd din umeri. Dar eu nu sînt de aceeaşi părere.

— De ce, Julie?

— Am luptat în Rezistenţă împotriva naziştilor. Ceea ce s-a-ntîmplat i-a distrus viaţa soţului meu. Am reuşit să fugim, dar el a murit şi Munro mi-a găsit sluja asta. Nu pot să-i sufăr, Max, dar Domnul să m-ajute, tu îmi placi şi probabil că sînt puţin îndrăgostită de Harry, dar te rog să nu-i spui lui Molly.

— E femeie. Ştie deja, zise Max.

— Oricum, tu şi Harry meritaţi o şansă. Dacă eşti suficient de nebun ca să te duci, o să te ajut. Am verificat Storch-ul cu care ai venit şi rezervorul este plin. Aşteptau pe cineva de la baza de avioane inamice să vină să-l ia.

— E cineva de pază pe aerodrom?

— Nu e nevoie. Membrii echipajului de la sol dorm toţi, dar trebuie să-ţi spun că nu ai uniforma potrivită pentru ceea ce ai de făcut.

— Categoric.

— Hai să mergem atunci.

În depozit, el îşi puse o uniformă Luftwaffe. Ea îi găsi chiar şi o Cruce a Cavalerilor pe care şi-o atîrnă de gît.

— Îmi pare foarte rău că nu avem frunzele de stejar şi săbiile.

— Un simplu detaliu, spuse el ducîndu-se la masa cu arme. Pot să mă autoservesc?

Alese un Walther.

— Mi-l recomanzi?

— Mai ales cu acest amortizor. A fost făcut pentru SS.

— Tot ce e mai bun, zise el încărcîndu-l şi adăugînd-i amortizorul în capăt. Încărcat pentru urs, ne spunea bunicul mie şi lui Harry cînd mergeam cu cortul în vacanţe. O să iau şi un încărcător de rezervă, adaugă el băgîndu-l împreună cu pistolul în buzunarul cel mare al pantalonilor, după care lua un Schiff, pe care şi-l puse cu grijă pe părul blond şi se uită în oglindă. Aşa. Mîndria Aviaţiei Germane.

— Dacă eşti gata, te duc eu pînă acolo. Hai să ieşim pe uşa din spate.

Coborî în urma ei în holul din faţa bucătăriei. Ea deschise uşa din spate şi se îndreptară spre poarta din zid. Jeep-ul era dincolo. Ea urcă la volan şi Max alături.

— Puţină ceaţă şi nori joşi, spuse el după ce porniră.

— Am verificat buletinul meteorologic. Aşa o să fie pînă acolo, dar de pe la patru, se va însenina şi vei avea lună plină.

Cînd se apropiară de aerodrom, el zise:

— E a doua oară săptămîna asta cînd mă înham la o sarcină imposibilă. Mama zicea că treaba cu Eisenhower era o nebunie, că mă duceam la moarte singură.

— Eşti încă aici.

— După multe eforturi. E o nebunie, Julie?

— Dumnezeu să mă apare, dar nu ştiu.

El îşi aprinse o ţigară.

— Bine, o oră ca să ajung acolo, să trec de cei de pe pistă, apoi zece minute de mers cu maşina pînă la castel. Îl iau pe Harry, mă întorc pe pistă, o oră la întoarcere. Aş putea să fiu aici la cinci, asta, dacă totul merge bine şi dacă paznicul de pe pistă şi controlorul de trafic îl acceptă pe celebrul Baron Negru. N-au ştiut niciodată ce aveam de făcut.

— Să speram că n-au aflat.

— Cred că n-au aflat, dacă Bubi n-a vorbit nimic.

Avionul era pe platforma din faţa hangarului. Ea opri maşina în apropiere, după care coborîră şi se îndreptară spre el. În jur era linişte. Max deschise uşa, luă paraşuta şi şi-o puse.

— Nu că ar avea vreo importanţă, dar obiceiurile vechi se uită greu, spuse el şi o sărută pe obraz. Dumnezeu să te binecuvînteze, Julie.

— Dumnezeu să te binecuvînteze şi pe tine, Max.

El se aşeză pe scaunul pilotului, după care se întoarse şi zîmbi.

— Apropo, unde-i Munro?

Ea fu luată prin surprindere.

— Zău dacă ştiu.

— Haide, Julie, zise el zîmbind, după care închise şi blocă uşa.

Răsuci cheia în contact şi rulă pînă în capătul pistei. O clipă mai tîrziu se înalţă în noapte.

La *Spînzuratul*, Zec reaprindea focul. Jack Carter şi Molly stăteau la gura sobei şi Munro, la bar. Membrii echipajului de pe barca de salvare erau răspîndiţi prin încăpere. Unul din ei vorbi în numele tuturor.

— Despre ce e vorba, Zec? Ai zis că e ceva deosebit.

În clipa aceea, se auzi zgomotul unui Storch ce trecea pe deasupra lor, îndreptîndu-se spre mare.

— Ce naiba a fost asta? întrebă un altul.

Zec se uită la Munro, care încuviinţă.

— Colonelul Kelso în drum spre Franţa ca să ia pe cineva, zise Zec.

Auziră zgomotul jeep-ului oprind afară şi, o clipă mai tîrziu, Julie intră şi se duse la Munro. Discutară încet. În cele din urmă, Munro încuviinţă şi se întoarse.

— Aceasta este, probabil cea mai riscantă misiune care a pornit vreodată din Cold Harbour. Curată sinucidere. Dacă va reuşi, îl vedem înapoi pe la cinci. Pe de altă pare, s-ar putea să aibă nevoie de ajutor pe mare. Nu ştiu.

— De aceea vreau să fiţi aici, spuse Zec. Aveţi vreo obiecţie?

Unul din ei rîse.

— Pentru Dumnezeu, Zec, fă focul, taci din gură şi scoate cărţile.

După aceea se întoarse spre Julie.

— Şi o budincă, două n-ar strica.

Ea zîmbi.

— S-a făcut. Vrei să-mi dai o mînă de ajutor, Molly?

— Bineînţeles.

Molly o urmă la bucătărie şi Zec spuse:

— Dacă vreţi să beţi ceva, beţi acum. Cîte o halbă fiecare şi atît, adăugă el, după care se întoarse spre Munro şi scoase un pachet de cărţi din buzunar. Ce preferi, domnule general?

— Poker, spuse Munro. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru asta. Din nefericire, joc numai pe bani.

Se auziră hohote de rîs, cineva uni două mese şi toţi se adunară în jurul lor.

Max amînă contactul prin radio cu cei din Morlaix pînă cînd mai avea cinci mile pînă acolo. Zburase la o sută cincizeci de metri înălţime, cu mîinile încleştate pe manşă. Se simţea calm, complet stăpîn pe sine, fără nici un fel de teamă.

— Vin să te iau, Harry, murmură el încet. Vin.

La castel, Harry se mişcă uşor, trezindu-se ca dintr-un vis, privi spre tavan şi, atunci, visul dispăru şi el uită imediat despre ce fusese. Rămase în pat, dintr-un anumit motiv, foarte alert şi agitat, şi luă o ţigară.

Controlorul de trafic de la Morlaix era un anume sergent Greiser. Nu avea nimic de făcut, nu era nici un fel de trafic, dar regulamentul cerea ca cineva să fie lîngă radio. Tocmai cască, pe la trei şi jumătate, cînd auzi vocea lui Max.

— Morlaix, mă auzi?

Greiser puse mîna pe microfon repede.

— Tare şi clar. Cine eşti?

— Baronul von Halder aflat în misiune specială. Sosesc în cinci minute. Să nu anunţi pe nimeni în legătură cu venirea mea. Acţionez direct din ordinul Reichsführerului Himmler. Terminat.

Greiser, incredibil de emoţionat, aprinse luminile pe pistă, ieşi din baracă şi alergă printr-o ploaie uşoară pînă la hangarul în care era avionul ME 109 al lui Freiburg. O santinelă se adăpostea acolo, cu Schmeisser-ul atîrnat pe umăr.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă el.

— Soseşte un Storch.

— La ora asta? Cine e?

— Vezi-ţi de treaba ta, îi spuse Greiser.

Storch-ul efectuă o aterizare perfectă, rulă spre ei şi opri. Max opri motorul şi coborî.

— Cine eşti? întrebă el.

— Greiser, Herr Baron, spuse sergentul pocnind din călcîie. O mare onoare.

Max scoase o ţigară şi Greiser îi oferi un foc.

— Îţi mărturisesc ceva, Greiser. Acesta este un zbor cu caracter special. Trebuie să mă duc la castel să iau un pasager. Ai vreun vehicul pe care aş putea să-l folosesc?

— Kubelwagen-ul de serviciu, Herr Baron. Vă conduc chiar eu.

— Nu e nevoie. Am nevoie de tine aici. Mă întorc în jumătate de oră. Condu-mă.

Greiser îl duse în al doilea hangar, unde se afla Kubelwagen-ul. Max urcă la volan şi răsuci cheia în contact.

— Eşti un soldat bun, Greiser, şi voi menţiona acest lucru în

raportul meu pentru Reichsführer Himmler.

— Mii de mulţumiri, Herr Baron, spuse Greiser pocnind din călcîie şi salutînd, iar Max porni imediat.

La castel, paznicul stătea adăpostit în cabină. Max arătă bariera.

— Pentru Dumnezeu, ridică asta. Sînt baronul von Halder. Tocmai am aterizat şi sînt frînt de oboseală.

Tînărul nu-i puse vorbele la îndoială nici o clipă. Văzu uniforma Luftwaffe, epoleţii de Oberstleutnant, Crucea Cavalerilor şi se duse repede la barieră, ţinînd-o ridicată. Max trecu, străbătu aleea şi opri în faţa uşii de la intrare, unde era un alt paznic.

— Sînt baronul von Halder, zise Max. Sînt aşteptat.

Acesta era mai în vîrstă şi mai dur, cu totul altceva.

— Legitimaţia, Herr Baron.

— Desigur, spuse Max scoţînd Walther-ul şi împuşcîndu-l între ochi.

Trase cadavrul la întuneric, după care deschise uşa şi intră. Un tînăr caporal stătea la o masă. Ridică privirea şi Max îl împuşcă de două ori în inimă, impactul împingîndu-l în spate.

Era foarte linişte. Max rămase nemişcat un moment, după care începu să urce scările. Ciudat, dar i se părea că e într-un vis, că nimic din toate acele lucruri nu se întîmplau şi, totuşi, se întîmplau. În viaţa lui nu se simţise atît de hotărît, atît de puternic. Mişcările îi erau sigure, mergînd aproape ca o pisică, fără să i se audă deloc paşii cînd străbătu coridorul spre camera fratelui său. Paznicul stătea pe scaun, citind o carte, iar Schmeisser-ul era pe podea. Ridică privirea în ultima clipă şi Max îi lipi amortizorul de frunte, apăsînd pe trăgaci. Sînge şi fragmente de oase ţîşniră pe perete şi paznicul se prăbuşi de pe scaun. Cheia era în broască. Max o răsuci şi uşa se deschise. Întră încet.

— Eu sînt, Harry.

Harry, care stătea în pat, îl privi nevenindu-i să creadă. Se ridică în capul oaselor.

— Max? Ce naiba se-ntîmplă aici?

— Taci şi ascultă-mă. Am ajuns în Anglia şi m-au acceptat toţi, Zec, Munro, Carter, pînă şi Molly. Apoi, totul s-a dus de rîpă. Îi urmăreau pe fraţii Rodrigues şi pe Sarah Dixon şi asta i-a dus la mine. Am fost arestat la Southwick şi Munro m-a dus la Cold

Harbour.

— Dar cum de eşti aici?

— Am furat un Storch şi am venit încoace ca să te duc înapoi. Doar nu credeai c-o să te las aici, nu? În mîinile lui Himmler?

— Şi Mutti?

— Mutti a murit. Au împuşcat-o înainte că eu să plec. Ne-au minţit, Harry. Bubi a minţit.

— Oh, Doamne, nu! gemu Harry.

— O să avem timp mai tîrziu s-o plîngem. Hai să mergem.

Harry îşi puse pantoful drept, îşi luă cîrjele şi se ridică de pe pat. Îl urmă pe Max cu greu, prin minte trecîndu-i o mulţime de gînduri şi, atunci, se întîmplă neprevăzutul. Ajunseseră în capul scărilor, cînd uşa unei băi se deschise şi Freiburg ieşi, somnoros şi în pijama. Se opri, uitîndu-se la ei.

— Dumnezeule, tu eşti, Max.

Max ar fi putut să-l împuşte, dar îl lovi pe două ori în tîmplă şi Freiburg să prăbuşi la pămînt ca un bolovan.

— Haide, îi spuse Max lui Harry şi apoi începură să coboare scara.

Cînd ajunseră jos, Harry văzu cadavrul caporalului, însă Max ţinea uşa deschisă deja şi picioarele paznicului mort se vedeau ieşind din întuneric.

— Văd că tu nu iei prizonieri, Max.

— În seara asta, nu, zise Max. Acum hai să plecăm odată de-aici.

Îl ajută pe Harry să urce în maşină, după care trecu la volan şi porni. La poartă, paznicul ieşi într-o clipă şi ridică bariera. Ei trecură prin ea şi Max mări viteza pe drum spre pistă.

Opri lîngă avion şi îl ajută pe Harry să coboare.

— Mai bine lasă cîrjele, da?

— Dacă spui tu, frăţioare.

Max îl ajută, apoi, să urce în avion, închise uşa şi se duse în partea pilotului. În timp ce urca şi el, Greiser veni alergînd.

— Vă pot ajuta cu ceva, Herr Baron?

— Nu, mulţumesc. Te-ai comportat admirabil, îi spuse Max.

Rulă pînă în capătul pistei, întoarse în vînt şi rulă cu toată viteza. O clipă mai tîrziu, avionul se înălţă şi dispăru în noapte.

La castel, Bubi se trezi auzind nişte bătăi puternice în uşă. Se dădu jos din pat, deschise şi îl văzu pe Freiburg clătinîndu-se în prag, cu sînge pe faţă.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a-ntîmplat? întrebă Bubi.

— A fost aici, baronul, cu fratele lui.

— Eşti nebun, zise Bubi.

— Ba nu, jur. I-am văzut pe Max von Halder în uniforma Luftwaffe şi pe fratele său, în cîrje, în capul scărilor. Am avut nevoie la toaletă şi, cînd am ieşit, i-am văzut. Baronul m-a lovit cu pistolul şi paznicul de la uşa lui Kelso e mort.

Bubi îl împinse la o parte, străbătu coridorul în fugă pînă în capătul scărilor şi îl văzu pe caporal mort. Îi fu de-ajuns. Se întoarse în cameră, îşi scoase uniforma din dulap şi o aruncă pe pat.

Dezbrăcîndu-şi pijamaua, îi spuse lui Freiburg:

— Sună alarma şi pune să mi se aducă maşina în faţa intrării.

Cinci minute mai tîrziu, coborî în fugă scările, trecînd pe lîngă SS-iştii care erau ocupaţi deja cu cadavrele, şi sări în maşină.

— La pistă, îi spuse el şoferului.

Numai pe acolo ar fi putut să ajungă Max aici. Doamne, amîndoi împreună din nou. Destul pentru a-l face pînă şi pe Himmler fericit. Ar putea schimba totul.

Se aplecă şi îl bătu pe şofer pe umăr.

— Mai repede, fir-ai să fii, mai repede.

Zec trînti cărţile.

— Gata, domnule general. Recunosc că ne-ai luat zece lire.

— Nu pot să nu joc mai bine ca voi, zise Munro.

— Da, şi eu nu pot să nu miros. Miros tot felul de lucruri cînd mă aflu pe mare, lucruri purtate de vînt, dar acum miros altceva şi nu pot să mai stau aici. Am o presimţire că o să fie nevoie de noi şi, dacă e adevărat, ar fi bine să ne aflăm la vreo cincisprezece, douăzeci de mile în larg, să aşteptăm.

Munro nici măcar nu ezită.

— Mă înclin în faţa felului tău superior de a gîndi.

— Plecăm chiar acum, zise Zec întorcîndu-se spre echipaj. Mişcaţi-vă!

Ieşiră repede cu toţii şi Molly se ridică, luîndu-şi trusa

medicală.

— S-ar putea să aveţi nevoie de mine, Zec.

— Bravo, fetiţo.

— La naiba, n-o să fiu lăsat deoparte, zise Munro ridicîndu-se şi el. Rămîi aici, Jack.

— Nici n-aţi vrea să fiu acolo, domnule general. O barcă stil Waston nu-i un loc potrivit pentru un picior de lemn.

Apoi se întoarse spre Molly şi o sărută pe obraz.

— Mult noroc, iubito.

Ea nu spuse absolut nimic, ci doar se întoarse şi îi urmă pe ceilalţi. Acum era linişte, deoarece nu mai rămăseseră decît Jack şi Julie.

— Cred c-a sosit momentul să ne rugăm, spuse ea.

— Da, ei bine, un whisky mare n-ar strica, zise Jack. Aşa că, dacă nu te superi.

Ajungînd la pistă, Bubi sări din maşină şi traversă platforma în fugă. Deschise uşa barăcii şi Gresier se întoarse pe scaun, surprins.

— Standartenführer.

— Baronul von Halder a fost aici?

— Da, Standartenführer. A aterizat cu un Storch, mi-a spus că a venit într-o misiune specială pentru Reichsführer Himmler şi a luat Kubelwagen-ul. Acum douăzeci de minute s-a întors cu un pasager şi a plecat.

— Imbecilule, spuse Bubi, după care se întoarse şi o luă la fugă spre avionul ME 109 din hangar.

Storch-ul era lent, în timp ce ME-ul, cel mai nou model, era foarte rapid. Nu trebuia decît să-i prindă din urmă şi să-i ameninţe că avea să-i spulbere de pe cer dacă nu se întorceau. Încă mai putea să schimbe lucrurile.

Urcă în carlingă, fără să-şi mai ia paraşuta, îşi puse casca de zbor cu microfonul radio şi răsuci cheia. Vuietul avionului păru să facă hangarul să vibreze. Ieşi, rulă pînă în capătul pistei, se întoarse în vînt şi decolă.

Cunoştinţele meteorologice ale lui Julie se dovediseră absolut corecte, căci, în timp ce Storch-ul zbura deasupra mării, norii se

risipiră şi apăru luna, limpede şi strălucitoare, o lumină albă, puternică. Max se întoarse şi i se adresă lui Harry, care avea cealaltă pereche de căşti cu microfon.

— Te simţi bine?

— Mai bine ca oricînd.

Max zîmbi.

— Am reuşit, frăţioare. Îmi pare rău pentru Bubi, dar tare mi-ar plăcea să-i văd mutra lui Himmler.

— Şi mie la fel, spuse Harry verificînd instrumentele de bord. După părerea mea, ajungem în treizeci de minute.

Deodată, se auzi un vuiet puternic şi avionul se clătină în turbulenţa creată de ME 109 cînd trecu pe deasupra lor şi se înclină spre dreapta. Vocea lui Bubi se auzi în căşti.

— Întoarce-te, Max, jocul s-a terminat. Nu pot să te las să faci asta. E condamnarea la moarte pentru mine şi toţi ai mei.

— Şi cu mama cum rămîne, Bubi? Ai minţit.

— N-a fost vina mea, jur.

— Păcat, spuse Max. Dar asta-i viaţa. Haide, Bubi, chiar îţi închipui că o să mă-ntorc la Morlaix?

— Dacă n-o faci te dobor.

— Bubi, mi-ai plăcut întotdeauna, dar n-ai fost deloc prea bun pe vremuri deasupra Franţei, înainte de Bătălie. Ce zici, frăţioare?

— Spune-i să se ducă dracului, zise Harry Kelso.

— Ai auzit, Bubi. Dacă vrei să încerci să ne dobori, dă-i drumul. Oricum, e mult mai rapid decît să atîrni într-un cîrlig cu un ştreang din corzi de pian de gît.

Coborî repede şi la patru sute cincizeci de metri, Bubi îi apăru în spate. Bucăţele zburară din fuselaj şi aripi. Max continuă să coboare şi Harry îl întrebă:

— Doar nu apelezi la vechiul truc?

— Aşa i-am salvat viaţa lui Eisenhower ieri. Să-mi aduci aminte să-ţi povestesc odată.

La vreo două sute şi ceva de metri, Bubi lovi din nou, avionul se cutremură şi Max gemu cînd simţi o durere acută în spate. Coborî flapsurile, avionul aproape că se opri, iar Bubi Hartmann, neavînd unde să se ducă, se prăbuşi în mare.

— Nu dă greş niciodată, spuse Max cu greu. Nu crezi?

— Mă face să-mi aduc aminte de Rocky şi de acele prime

lecţii, zise Harry. Unde am fi fost fără el?

— Morţi demult, zise Max înecîndu-se şi din gură îi ţîşni sînge.

— Dumnezeule! exclamă Harry.

— Cheamă Cold Harbour, spuse Max, pentru că pierd rapid din forţă. N-o să reuşim.

— Cold Harbour, mă auzi? spuse Harry. Sînt colonelul Kelso cu fratele, într-un Storch grav avariat.

Îi răspunse barca de salvare.

— Sînt Zec, domnule colonel, ne aflăm la douăzeci de mile în larg cu *Lively Jane*. Dă-mi poziţia.

Harry i-o dădu.

— Fratele meu e rănit. Nu e bine deloc şi motorul ne lasă.

— O să fim acolo, băiete, la nu mai mult de trei mile distanţă.

Avionul coborî, văzîndu-se foarte clar în lumina lunii, dedesubt era marea întunecată şi, totuşi, zorile pătau cerul la răsărit. La bordul lui *Lively Jane*, fu ca şi cum toţi văzură avionul în acelaşi moment şi toţi izbucniră în urale. Molly, în cabina din spate, stătea rezemată de balustradă alături de Munro, în timp ce barca înainta cu toată viteza despicînd valurile. Avionul se vedea foarte clar acum, la o milă în stînga, lăsînd o dîră de fum în urmă.

La o sută douăzeci de metri, motorul şi elicea se opriră. Se făcu linişte, auzindu-se numai vîjîitul vîntului, şi Max tuşi iarăşi.

— Pune-ţi vesta.

Harry se conformă, după care o trase pe cealaltă de sub scaun.

— Şi acum tu, Max.

— N-are nici un rost. Mă înec în propriul meu sînge.

Mai erau treizeci de metri acum, apoi şi mai puţin, atinseră crestele valurilor, iar Max întoarse avionul spre stînga, amerizînd paralel cu acestea.

Storch-ul se opri şi apa năvăli înăuntru. Harry deschise uşa şi îşi desfăcu centura. Avionul începuse deja să se scufunde. Încercă să desfacă şi centura lui Max, dar aceasta părea înţepenită.

Max tuşi şi sîngele îi ţîşni iarăşi din gură.

— Idiot nebun! Sînt terminat. Ieşi de-aici.

— Max, strigă Harry. Pentru Dumnezeu!

Baronul Max von Halder îşi adună toate puterile şi îi trase un

pumn în gură. Harry se prăbuşi în spate prin uşa deschisă şi fu luat de un val. În spatele lui, apăru *Lively Jane*, dar el nu avea ochi decît pentru Storch, a cărui aripă stîngă era deja în apă şi care se înclina uşor, zărindu-şi pentru ultima oară fratele în carlingă, numai o umbră, după care avionul fu acoperit de valuri şi dispăru pentru totdeauna.

Cei doi membri ai echipajului care săriseră în apă îl apucară pe Harry şi nişte mîini îl traseră peste bord. Harry se prăbuşi pe punte şi cineva îi puse o pătură pe umeri.

— Harry, tu eşti, nu? întrebă Munro.

— Uită-te la faţa mea, naiba să te ia.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Max m-a scos de-acolo, Bubi Hartmann s-a luat după noi cu un ME 109. Ne-a lovit zdravăn. Max a primit un proiectil în spate şi, apoi, l-a făcut pe Bubi să se prăbuşească în mare. Sfîrşit.

— Dumnezeule!

Molly îl cuprinse pe după umeri.

— Vino jos să te examinez.

— Pentru ce, ca să-mi spui că ar fi trebuit să fiu mort? Ştiu asta de mulţi ani. Cred că şi fratele meu ştia asta. Acum el nu mai e, zise Harry cu un chip împietrit. Ştii ce, Molly, iubito? Norocul meu a dispărut odată cu Tarquin. Sînt un mort viu, adăugă el apoi şi, ridicîndu-se, se duse jos.

COLD HARBOUR
1998

Capitolul 18

Trecu aproape un an pînă cînd Denise şi cu mine ne-am întors la Cold Harbour, şi ce an. Căutarea adevărului în legătură cu

Harry şi Max Kelso m-a purtat în multe locuri. Dosare de la Pentagon, de la Luftwaffe din Germania, Portugalia şi Madeira. Bineînţeles că am fost ajutat foarte mult de vărul meu, Konrad Strasser. A fost incredibil ce reuşise să descopere înainte de a muri. Am stat în ploaie la înmormîntarea lui într-un cimitir din Hamburg şi am regretat nespus trecerea lui în nefiinţă.

Arhivele Publice au un regulament strict cu privire la dezvăluirea de informaţii strict secrete. Interdicţii de treizeci de ani, de cincizeci, ba chiar şi de o sută, sînt lucruri obişnuite. Pe de altă parte, dacă ai cunoştinţele potrivite, e surprinzător ce poţi să afli. De exemplu, am dat de urma unui american minunat în vîrstă de optzeci şi trei de ani, care zburase pentru RAF şi, la sfîrşitul războiului, fusese colonel în Aviaţia Americană, iar, după o carieră de succes de om de afaceri de talie internaţională se retrăsese în Anglia. Îl cunoscuse bine pe Harry Kelso şi, la fel ca acesta, zburase pentru Serviciul de Curierat. Informaţiile oferite de el au fost nepreţuite.

Este inutil să mai spun că pionii cei mai importanţi erau morţi cu toţii. Generalul de brigadă Dougal Munro; Jack Carter, care, la sfîrşitul războiului, era colonel; Teddy West, care a ajuns mareşal de aviaţie şi a fost făcut cavaler. Generalul Eisenhower murise demult, iar generalul de divizie Tom Sobel dispăruse deasupra Canalului Mînecii cu un avion Dakota în drum spre Normandia la două săptămîni după ziua D.

Am avut un noroc incredibil în legătură cu un anume maior Vereker de la Poliţia Militară Regală. El a murit de cancer în ’53, dar am descoperit-o pe fiica lui, o văduvă care trăia în Falmouth. A fost foarte amabilă şi m-a primit, iar eu i-am spus ce ştiam. A stat în salonul ei plăcut, s-a gîndit şi, apoi, a scos un plic gros dintr-un birou.

— Am găsit asta printre lucrurile tatălui meu, cu mulţi ani în urmă. Bănuiesc că acum nu mai are nici o importanţă. Citeşte-l dacă vrei.

Ceea ce am şi făcut, descoperind o relatare amănunţită a evenimentelor din ziua aceea în care îl arestase pe Max la Southwick din ordinul lui Dougal Munro.

De ce insula Madeira? Foarte simplu. Fernando şi Joel Rodrigues nu mai lucrau demult ca diplomaţi. Deschiseseră un bar

în Alfama, un vechi cartier al Lisabonei, şi un altul la Estoril. Cînd se sfîrşise războiul, Sarah Dixon fusese eliberată. În sfîrşit, un final fericit pentru cineva. Ea s-a dus în Portugalia şi s-a căsătorit cu Fernando. În ’50, s-au mutat în insula Madeira, unde au deschis un bar şi un restaurant.

Ea murise demult cînd am ajuns eu să vizitez frumoasa insulă, dar Fernando mai trăia, avea în jur de optzeci şi nouă de ani, şi era incredibil de activ, continuînd să se ocupe de micul său imperiu de baruri şi restaurante şi de numeroasa sa familie. A ascultat ce am avut de spus şi, la sfîrşit, a început să rîdă.

— Ţi-am citit cărţile în portugheză, ştii, şi asta e o intrigă foarte bună.

— La fel ca şi celelalte intrigi ale mele bune? am întrebat eu.

— Cu excepţia faptului că asta e adevărat, a zis el rîzînd din nou. Ce naiba, sînt cu un picior în groapă. Cui îi mai pasă, aşa că, dă-mi voie să-ţi lămuresc unele probleme.

A făcut-o şi, după cîteva luni, a murit.

Avionul pe care Denise l-a luat de la *Goodwood Aero Club* era un Archer, un aparat cu un singur motor. Motivul călătoriei era simplu. Îi trimisesem lui Zec Acland o copie a manuscrisului. Nu era perfect, mai lipseau încă unele lucruri, dar voiam să-i aflu părerea. Cu o zi în urmă primisem un telefon de la el acasă în Chichester, întrebîndu-mă dacă puteam să mă duc pînă acolo.

Aşa că iată-ne zburînd spre vest, Southampton, Insula Wight, cerul era înnorat, iar eu eram cufundat în evenimentele cărţii, aşa cum eram de mult timp.

Mă gîndeam la 1940, la avioanele Luftwaffe şi cele RAF care se înfruntau, la Bătălia Marii Britanii, la Harry şi Max, la tinerii bravi de ambele părţi, dintre care mai mult de jumătate muriseră. Era un gînd deprimant, toate acele avioane de pe fundul Canalului Mînecii, şi într-unul din ele se aflau rămăşiţele pămînteşti ale Oberstleutnant-ului baron Max von Halder.

Se auzi un tunet şi Denise înclină avionul îndreptîndu-se spre Cold Harbour. Satul se întindea dedesubt, *Spînzuratul*, căsuţele, barca de salvare, *Lady Carter* ancorată la chei. Am trecut pe deasupra mănăstirii, lacului, copacilor şi am coborît pe pista acoperită de iarbă. Denise rulă pînă la hangarele de pe vremea

războiului, unde aştepta un *Land Rover* vechi, de care Zec Acland stătea rezemat. Ea opri motorul şi am coborît.

Zec veni spre noi, iar ea îl sărută pe obraz.

— Nu pari să fi îmbătrînit deloc.

— Ai un fel de a spune unele lucruri, fetiţo. Bănuiesc că-l aveţi pe Tarquin cu voi, nu?

— Ah, da, spuse ea.

— Luaţi-l cu voi. O să mergem la *Spînzuratul*, unde o să mîncăm un sandviş şi o să bem ceva. Trebuie să stăm de vorbă.

— Sîntem perfect de acord, am zis eu.

Urcă la volanul *Land Rover*-ului, iar noi l-am urmat, luîndu-l şi pe Tarquin în noul lui sac impermeabil.

În timp ce noi mergeam pe High Street, *Lady Carter* s-a desprins de chei, pornind în larg.

— Ce-i asta? O urgenţă? am întrebat eu.

— Nu, doar un exerciţiu. Trebuie să se menţină în formă. Simeon e un şef foarte sever.

Opri în faţa hanului şi am intrat toţi trei. Nu mai era nimeni acolo, dar nu era decît ora unsprezece. Totuşi, focul ardea vesel, iar eu aveam un sentiment ciudat de *déja vu*, nu numai pentru că Denise şi cu mine mai fusesem acolo în nişte împrejurări dramatice, ci din cauza tuturor lucrurilor care se petrecuseră acolo. Dougal Munro, Jack Carter şi Molly, Julie Legrande şi Max şi Harry.

— Betsy? strigă Zec.

Ea veni din bucătărie.

— Bună ziua.

— Noi sîntem gata. Vino şi tu, zise Zec, după care se întoarse spre Denise. Putem să-l vedem?

— Bineînţeles, spuse ea şi desfăcu sacul, îl scoase pe Tarquin şi îl puse pe bar.

Zec se aşeză şi îl privi un moment îndelungat, iar, la un moment dat, mi-am dat seama că avea lacrimi în ochi.

— Ticălos minunat şi bătrîn ce eşti, spuse el.

Denise îl luă pe după umeri.

— E-n regulă, Zec, nu te mai tulbura.

— Ai dreptate, n-are nici un rost.

Betsy veni cu un platou cu sandvişuri şi un castron cu salată.

— Pîinea e făcută de noi, iar şunca e preparată în casă. Beţi ceva?

— Eu vreau ceai, zise Denise. Pilotez.

— Lui îi place şampania, zise Zec referindu-se la mine, aşa că deschide sticla aia pe care am pus-o în frigider.

Am început să mîncăm din sandvişuri, care erau delicioase.

— Ce părere ai despre manuscrisul pe care ţi l-am trimis? l-am întrebat eu.

— Bun pînă în punctul în care ai ajuns, spuse el şi, deodată, izbucni în rîs. Nu, fir-ar să fie, e absolut fascinant. Cu cîteva goluri, totuşi.

— Ca de exemplu?

— N-ai pomenit nimic de Julie Legrande în final.

— N-am putut să aflu ce s-a mai întîmplat cu ea.

— Asta pot să-ţi spun eu. După război, s-a întors în Franţa şi a murit de leucemie la Paris. Am fost la înmormîntarea ei.

— Înţeleg, am spus eu bînd din şampanie. Ai spus cîteva goluri? Care ar mai fi altele?

— O s-o las pe Lady Carter să te lămurească în privinţa lor. Ne aşteaptă la mînăstire la prînz.

Denise se opri din mîncat.

— *Lady Carter*? Dar aşa se numeşte barca.

— E firesc. Soţul ei a cumpărat o barcă nouă cu zece ani înainte să moară. Iar cei de la ISRN i-au dat numele ei.

— Lady Carter? am întrebat eu.

— Soţia lui Jack Carter. Sir Jack Carter, după ce a murit tatăl lui. La sfîrşitul războiului era colonel. A venit încoace şi a cumpărat mînăstirea Grancester.

— Şi Lady Carter? am întrebat eu, deşi cred că ştiam deja răspunsul.

— Lady Molly, cum îi spun cei de-aici, Molly Sobel pe vremuri. A fost ani de zile doctoriţă aici. O sfîntă.

Denise mă privi întrebătoare, după care se întoarse spre Zec.

— Au existat copii?

— Doamne, nu. Jack a fost rănit la Dunkerque şi şi-a pierdut piciorul, dar a fost afectat mult mai mult decît atît, dacă mă-nţelegi. Nu, o familie nu era posibilă. Nici n-a mai avut importanţă, nu după Harry.

— Ce s-a-ntîmplat? am întrebat eu.

— O s-o las pe ea să vă povestească, zise el ridicîndu-se şi uitîndu-se la ceas. Haideţi să mergem. Ne aşteaptă. Şi luaţi-l şi pe Tarquin.

Ajungînd la mînăstirea Grancester, el nu merse la uşa din faţă, ci ne conduse pe după colţ, în timp ce ploua uşor, şi am urcat pe o terasă deasupra unei minunate grădini de trandafiri. O uşă-fereastră era deschisă, picăturile de ploaie căzînd pe lespezile de piatră şi el ne conduse într-o încăpere care părea să fie bibliotecă. Acolo era ea, stînd pe canapea lîngă foc.

Avea optzeci de ani, părul alb ca o aureolă, dar chipul îi părea încă tînăr. Purta o rochie simplă, dar elegantă. Îşi ridică privirea de pe manuscris, manuscrisul meu, şi îl puse deoparte.

— E a treia oară cînd îl citesc. Te recunosc din fotografiile de pe coperţile cărţilor.

— Lady Molly, am spus eu strîngîndu-i mîna întinsă. Soţia mea, Denise.

Ea o trase pe Denise alături.

— Cît de minunat ai procedat, draga mea, dar am auzit că eşti un pilot excelent.

— Mulţumesc, zise Denise.

— Probabil că mergi pe apă. Aşa obişnuia să spună Harry, zise ea bătîndu-i mîna uşor. Dar cartea m-a fascinat. Atîtea lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată, spuse ea şi apoi ezită. Aş putea să-l văd pe Tarquin?

Denise deschise sacul, îl scoase şi i-l dădu. Lady Molly se uită la el fascinată.

— Ah, Tarquin, spuse ea apoi strîngîndu-l la piept cu lacrimi în ochi. Unde l-aţi găsit? Harry a crezut că a ars atunci, în Franţa.

— Se pare că Munro l-a întrebat pe Jacaud la sfîrşitul războiului, am zis eu. Jacaud i-a spus că îl găsiseră pe Tarquin la locul prăbuşirii şi că operatoarea lui, o femeie pe nume Marie, l-a păstrat pentru fiica ei.

— Şi apoi?

— Marie a fost ucisă în timp ce lupta în Rezistenţă după ziua D. Fetiţa a fost adoptată de nişte rude şi, atunci s-a auzit ultima oară de Tarquin.

— Pînă cînd l-am găsit noi pe raftul unui magazin de antichităţi din Brighton, spuse Denise. N-o să ştim niciodată cum a ajuns acolo. Totuşi, numele a călătorit cu el.

Urmară cîteva clipe de tăcere, după care eu am spus cu timiditate:

— Există, totuşi, un gol. Ce s-a întîmplat cu Harry după aceea. Aici m-am lovit numai de obstacole.

Ea zîmbi.

— Ei bine, a trebuit să i se spună lui Eisenhower şi s-a hotărît ca totul să fie considerat Strict Secret. Adică, era de neconceput că putuse să se afle într-un asemenea pericol înainte de ziua D. Au continuat ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Harry a păstrat DSC-ul lui Max şi a continuat cu munca de curierat pentru Munro. Nici nu voia să audă de renunţat, întotdeauna trebuia să facă altceva, chiar şi după ce a fost făcut colonel plin. După prăbuşirea în Canal şi ce s-a întîmplat cu Max, n-a mai fost niciodată acelaşi. Zicea că era un mort-viu. Cred c-a vrut s-o dovedească. Cred c-a vrut să fie lîngă Max. Erau ca unul, inteligenţi, inseparabili într-un mod cum nu vă puteţi închipui. Era Max, Harry sau Harry, Max?

Denise îi luă mîna şi o întrebă cu blîndeţe:

— Ce s-a-ntîmplat?

— Atît de stupid, atît de al naibii de stupid. Aproape de sfîrşitul războiului. Unchiul meu trebuia să ia un general german de pe partea periculoasă a Rinului. Harry s-a oferit să zboare de-aici cu un Arado, purtînd însemnele Luftwaffe. A aterizat, l-a luat pe general şi a trecut înapoi pe deasupra Franţei. Au fost atacaţi de un Mosquito al RAF şi avariaţi grav.

— Ah, nu, era o vreme oribilă, a coborît foarte mult şi au scăpat de Mosquito, ajungînd la Cold Harbour. Eram aici cu unchiul meu, cu Jack şi Julie. Ploua şi era ceaţă, iar avionul a rulat şi a oprit. Cînd am deschis uşa, generalul german bolborosea ceva pe locul din spate şi Harry era mort.

Ea privi undeva în trecut, durerea citindu-i-se pe chip, şi Denise o îmbrăţişă, Tarquin aflîndu-se între ele. În cele din urmă, lady Molly se adună.

— Înseamnă atît de mult pentru mine să-l revăd pe Tarquin.

— A venit acasă, zise Denise. De drept, e al dumneavoastră.

— Ah, nu, vă sînt foarte recunoscătoare, zise lady Molly şi apoi

ezită. Aş vrea doar să-l împrumut puţin. E în regulă? Numai un împrumut temporar?

— Bineînţeles, zise Denise.

Molly încuviinţă.

— Vă sînt atît de recunoscătoare, spuse ea şi se ridică. Acum aş vrea să veniţi cu mine. Trebuie să vă arăt ceva.

Îşi puse un impermeabil pe umeri, ţinîndu-l pe Tarquin în braţe, şi Zec ne urmă. Luă două umbrele din hol, ne dădu nouă una şi el trecu lîngă ea, ţinîndu-i-o deasupra capului, căci ploua în continuare. Denise şi cu mine i-am urmat, iar ea îmi strînse braţul uşor.

Era un zid de cremene, dincolo de care se vedea o biserică veche înconjurată cu chiparoşi şi fagi. Zec deschise o poartă şi am intrat într-un cimitir obişnuit de ţară. Era foarte linişte şi, dintr-o dată, cîteva ciori îşi luară zborul din copaci, vociferînd furioase.

— Gălăgioasele, spuse Zec.

Am străbătut o potecă îngustă printre morminte, dintre care multe erau foarte vechi, din loc în loc văzîndu-se cîte un Înger al Morţii sau cîte un monument gotic. În cele din urmă, ne-am oprit într-un colţ îndepărtat, sub un chiparos. Mormîntul era bine îngrijit, se vedeau flori proaspete, iarba era tăiată cu grijă. Piatra funerară era o lespede de Cronwall şi cuvintele de pe ea erau gravate cu auriu. Păreau să fi fost revopsite de curînd.

— Aici, spuse ea zîmbind şi ţinîndu-l strîns pe Tarquin.

Pe piatra funerară scria: *Martie 1945. Cu dragoste în amintirea colonelului Harry Kelso şi a fratelui său, Oberstleutnant baron Max von Halder. Împreună în sfîrşit. Fraţi de arme*.

Ploaia se înteţi şi Zec se apropie şi mai mult de ea, ţinîndu-i umbrela deasupra capului, avînd un aer nesupus aşa cum stătea acolo cu un braţ pe după umerii ei. Denise şi cu mine stăteam ghemuiţi sub umbrela noastră şi ea făcea eforturi să-şi reţină lacrimile.

Lady Molly se întoarse.

— Să nu-ţi pară rău, draga mea. A trecut mult, foarte mult timp de atunci şi, pentru că tot nu mai are importanţă acum, o să vă spun ceva ce nici Zec n-a ştiut niciodată.

Zec se încruntă mirat şi noi stăteam acolo în ploaie, care devenise torenţială acum, aşteptînd.

— Aşa cum aţi descoperit, în 1930, după ce a murit tatăl lor, cînd băieţii aveau doisprezece ani, Elsa s-a înţeles cu Abe Kelso să se întoarcă în Germania împreună cu fiul ei mai mare, baronul Max, şi Harry să rămînă cu bunicul lui.

— Exact, am spus eu.

— Harry mi-a spus altă variantă. Mi-a spus-o cu puţin înainte să moară. Întotdeauna am trăit cu impresia că a simţit că va muri. Mereu îmi zicea că habar nu avea ce să facă dacă nu mai era război.

— Ce naiba vreţi să spuneţi? am întrebat eu.

Totuşi, Denise, cu intuiţia ei feminină, ghicise deja şi suspină uscat, strîngîndu-mă de braţ cu putere.

Lady Molly continuă:

— Atunci cînd decizia le-a fost adusă la cunoştinţă băieţilor, a fost o problemă. Nu le-a plăcut ideea şi apoi mai era o problemă. Tarquin, ursul care zburase în Franţa cu tatăl lor. Cine îl păstra pe Tarquin? Toate astea s-au petrecut între cei doi băieţi. Abe şi mama lor n-au ştiut absolut nimic.

— Ce au făcut? am întrebat eu.

— Au hotărît că Tarquin trebuia să rămînă în America, în casa în care se născuse tatăl lor şi în care se întorsese după război. Apoi au dat cu banul ca să vadă cine pleca în Germania cu mama lor.

Zec păru uluit şi Denise exclamă:

— Dumnezeule!

— Da, draga mea, spuse Molly. Harry Kelso era baronul von Halder şi Max era Harry Kelso.

A fost cel mai uluitor lucru pe care l-am auzit în viaţa mea şi m-a lăsat cu respiraţia tăiată.

— Împreună în sfîrşit, dar, într-un fel, întotdeauna au fost împreună, zise Denise.

— Exact, spuse Lady Molly zîmbind. Haideţi să ne întoarcem acum, spuse ea luînd-o înainte cu Zec, care îi ţinea umbrela.

Ajungînd înapoi în casă, ea ne oferi un ceai, dar noi am refuzat.

— Vremea s-a înrăutăţit, spuse Denise. Ar fi mai bine să plecăm.

Ne-am luat rămas bun, ne-am întors la *Land Rover* şi Zec ne-a condus pînă la pistă. Cînd am coborît, el mi-a strîns mîna şi a sărutat-o pe Denise pe obraz.

— Ai grijă, fetiţo.

— Probabil că a fost un şoc pentru tine cînd ai auzit asta, am zis eu.

— Nu chiar. La urma urmei, ce importanţă mai avea?

Am urcat în avion şi eu am blocat uşa. Cînd Denise răsuci cheia în contact şi motorul prinse viaţă, ploaia cădea torenţial şi marea era învăluită în ceaţă.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse ea. O să fie mai rău înainte să fie mai bine.

Am rulat pe pistă şi, apoi, ne-am înălţat spre cerul plumburiu, urcînd pînă la trei sute de metri şi, deodată, ea înclină avionul spre stînga.

— Ce faci? am întrebat-o eu.

— Vreau să arunc o ultimă privire.

Dar cînd ne-am întors deasupra mării, îndreptîndu-ne spre ţărm, ceaţa se instalase deja. Nu se mai vedea nici urmă de Cold Harbour. Parcă nici nu existase vreodată.

SFÎRŞIT

După cel mai vîndut thriller al său, FIICA PREȘEDINTELUI, Jack Higgins își conduce cititorii în intrigile celui de-al doilea război mondial așa cum numai un maestru știe să o facă.

Timp de decenii la rînd, Higgins le-a oferit cititorilor săi cele mai bune romane de suspans.

În primele zile ale celui de-al doilea război mondial, doi frați se regăsesc în tabere adverse. Max și Harry Kelso s-au născut în Statele Unite din mamă germană și tată american. Au fost despărțiți în copilărie, cînd mama lor l-a luat pe Max cu ea înapoi în Germania și, acum, Max a ajuns un excelent pilot Luftwaffe, iar Harry, un as iancheu în RAF. Fiecare a fost la curent cu progresele celuilalt, dar nici unul nu a putut să prevadă întîmplările extraordinare prin care urmau să treacă. Forțe mult mai mari decît cei doi frați au pus în mișcare o intrigă atît de vicleană, atît de plină de pericole, încît ei vor fi forțați să pună sub semnul întrebării ce aveau mai drag – viețile, familiile, devotamentul lor.

Plin de uluitoare întorsături și momente de tensiune, ZBORUL VULTURILOR îl reprezintă pe Higgins la cel mai înalt nivel al său.

COLECȚIA ACTION

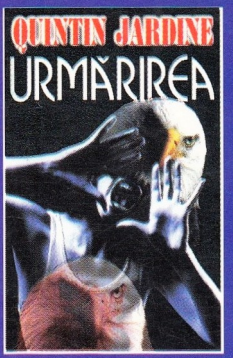

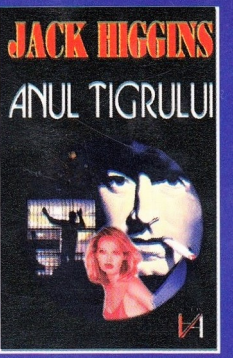

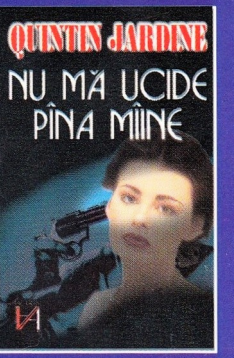

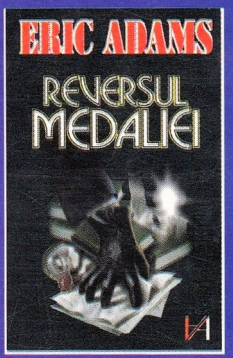

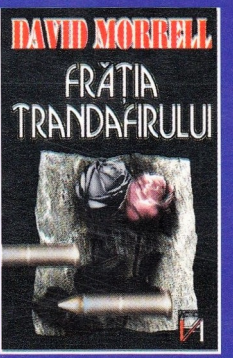

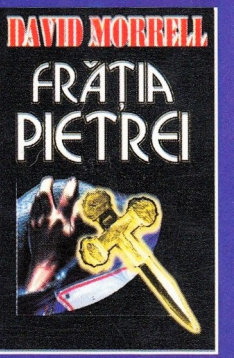

EDITURA MIRON

Lei: 14500